

แนะนำการนมัสการ แบบคริสเตียน

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร.แรนดอล ดี แมคเอลวิน (Dr. Randall D. McElwain)

ลิขสิทธิ์ © 2023 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร	5
(1) คำนิยามการนมัสการ	7
(2) พระเจ้าและผู้นมัสการ	37
(3) การนมัสการในพันธสัญญาเดิม.....	59
(4) การนมัสการในพันธสัญญาใหม่	85
(5) การนมัสการในประวัติศาสตร์คริสตจักร.....	113
(6) ดนตรีในการนมัสการ.....	135
(7) พระคัมภีร์และคำอธิษฐานในการนมัสการ	169
(8) การวางแผนและการน่านมัสการ.....	207
(9) คำถามอื่น ๆ.....	239
(10) วิธีชีวิตแห่งการนมัสการ.....	269
ภาคผนวก ก: โครงร่างสำหรับวางแผนการประชุมนมัสการ	285
ภาคผนวก ข: แบบฟอร์มประเมินบทเพลง.....	289
แหล่งข้อมูลแนะนำ	291
บันทึกงานมอบหมาย.....	295

ภาพรวมหลักสูตร

หลักสูตรนี้แนะนำหลักการพื้นฐานสำหรับการนมัสการ

ถ้าหากศึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม ขอให้ผลัดกันอ่านเนื้อหาในบทเรียน คุณควรหยุดเป็นระยะ ๆ เพื่อให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน ในฐานะหัวหน้าชั้นเรียน คุณมีความรับผิดชอบในการรักษาการอภิปรายให้อยู่ในประเด็นที่กำลังศึกษาตามเนื้อหาบทเรียน การจำกัดเวลาสำหรับการอภิปรายแต่ละครั้งก็มีประโยชน์มาก

คำถามเพื่อการอภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียนจะกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นเครื่องหมายนี้ ขอให้คุณถามคำถามที่ตามหลังเครื่องหมาย โดยให้นักศึกษาอภิปรายหาคำตอบร่วมกัน พยายามให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปราย ถ้าหากจำเป็น คุณเรียกชื่อนักศึกษาได้

ข้อพระคัมภีร์ จำนวนมาใช้ในหลักสูตรนี้ ข้อพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่ควรอ่านออกเสียงในชั้นเรียน ก็จะถูกกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► ด้วยเช่นกัน ให้นักศึกษาดูข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ และผลัดกันอ่านให้ทุกคนในกลุ่มฟัง

แต่ละบทเรียนจะจบลงด้วยงานมอบหมาย งานมอบหมายควรทำให้เสร็จและรายงานก่อนเริ่มชั่วโมงเรียนถัดไป

แต่ละบทเรียนจะมีการทดสอบซึ่งรวมถึงการท่องจำข้อพระคัมภีร์ด้วย ช่วงท้ายของการเรียนแต่ละครั้ง หัวหน้าอาจทบทวนคำถามเหล่านี้ให้นักศึกษา เริ่มต้นชั่วโมงเรียนต่อมาด้วยการทดสอบจากคำถามเหล่านี้ ควรทดสอบโดยไม่อ้างถึงหนังสือเรียน บันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษร พระคัมภีร์ หรือเพื่อนร่วมชั้น หัวหน้าชั้นเรียนสามารถดาวน์โหลดคำตอบสำคัญของบททดสอบได้จาก **Shepherds Global Classroom (เซฟเพิร์ด โกลบอล คลาสรูม)**

ในบทที่ 1 นักศึกษาได้รับมอบหมายให้ทำ**โครงการ 30 วัน** เมื่อโครงการนี้เสร็จแล้ว นักศึกษาแต่ละคนควรส่งรายงานสรุปหนึ่งหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้จากโครงการนี้ นักศึกษาไม่ต้องส่งสมุดโครงการ

ถ้าหากนักศึกษาประสงค์ที่จะ**ได้รับประกาศนียบัตร**จาก Shepherds Global Classroom (**เซฟเพิร์ด โกลบอล คลาสรูม**) เขาควรเข้าชั้นเรียนและทำงานมอบหมายส่งให้ครบ มีแบบฟอร์มแจกในช่วงจบหลักสูตรเพื่อบันทึกงานมอบหมายที่ทำเสร็จแล้ว

บทที่ 1

คำนิยามการนมัสการ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) มีคำนิยามของการนมัสการในพระคัมภีร์
- (2) เข้าใจว่าการนมัสการที่แท้จริงมีผลกระทบต่อทุกด้านในชีวิต
- (3) ยอมรับรูปแบบการนมัสการที่พระเจ้ายอมรับ
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของการนมัสการในชีวิตคริสเตียน

เตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ ยอห์น 4:23-24

บทนำ

เช้าวันอาทิตย์ในอเมริกา มีคริสเตียนที่แต่งตัวดีมารวมตัวกันเพื่อนมัสการในสถานนมัสการอันงดงาม พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญอันยิ่งใหญ่พร้อมกับเสียงดนตรีที่บรรเลงด้วยออร์แกนและนักร้องประสานเสียง วงออร์เคสตราบรรเลงเพลงในขณะที่มีการถวายทรัพย์ ผู้นำนมัสการอธิษฐานอย่างสงบเงียบในขณะที่ศิษยาภิบาลนำอธิษฐาน ในช่วงการเทศนา ศิษยาภิบาลอ้างอิงถึงผู้เขียนมากมายจากห้องสมุดใหญ่ของเขา หลังจากการเทศนา คริสตจักรก็ฉลองศีลมหาสนิทโดยใช้ถาดเงินสำหรับศีลมหาสนิท ใช้ขนมปังมหาสนิท และถ้วยสำหรับแต่ละคน นี่คือการนมัสการ

เข้าวันอาทิตย์ในประเทศจีน ผู้เชื่อ 30 คนแต่งตัวสบาย ๆ มารวมตัวกันในอพาร์ทเมนต์ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญโดยไม่มีเครื่องดนตรี ผู้นำแบ่งปันความจริงที่ฟังได้เรียนรู้จากการศึกษาพระคัมภีร์ของเธอ ในช่วงระหว่างการอธิษฐานที่ใช้เวลานาน สมาชิกของคริสตจักรบ้านที่นี้ได้ผลักดันอธิษฐานเพื่อความจำเป็นในชีวิต หลังจากอธิษฐานเสร็จ พวกเขาก็ฉลองศีลมหาสนิทด้วยขนมปังและเหล้าองุ่นที่ใส่ในถ้วยพลาสติก เมื่อผู้คนจะกลับ พวกเขาค่อย ๆ หย่อนเงินถวายลงในตะกร้าที่วางใกล้ประตู เงินถวายนั้นจะถูกแบ่งปันให้กับสมาชิกที่มีความเดือดร้อนเป็นพิเศษ นี่คือการนมัสการ

เข้าวันอาทิตย์ที่ไนจีเรีย คริสเตียนทั้งหลายแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสดใสมารวมตัวเพื่อนมัสการกันอย่างคึกคัก ทีมสรรเสริญที่มีทั้งกีตาร์ คีย์บอร์ด และกลอง เป็นผู้นำคนในที่ประชุมให้สรรเสริญตามเพลงที่ฉายบนจอ วงดนตรีเล่นเพลงในขณะที่สมาชิกกำลังถวายทรัพย์ในกล่องถวายที่ตั้งอยู่ด้านหน้าสถานนมัสการ คำเทศนาเป็นเชิงปฏิบัติ เน้นพูดถึงความจำเป็นที่มีในสังคมร่วมสมัยของไนจีเรีย การประชุมกันจบลงด้วยการจับมือทักทาย สวมกอด และเฉลิมฉลอง นี่คือการนมัสการ

การนมัสการมีได้หลากหลายรูปแบบ ในทุกประเทศและทุกวัฒนธรรม รูปแบบการนมัสการก็จะแตกต่างกัน การนมัสการไม่ได้เป็นเพียงแค่ลักษณะการประชุมอย่างใดอย่างหนึ่ง อันที่จริงแล้ว การนมัสการไม่ใช่การประชุม การนมัสการเกี่ยวข้องกับทุกด้านในชีวิตคริสเตียน ในบทเรียนนี้ เราจะดูค่านิยมของการนมัสการในพระคัมภีร์

► อ่าน ยอห์น 4:1-29 อภิปรายความหมายของการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ลักษณะของการนมัสการในพระคัมภีร์

การนมัสการคือการยอมรับและยกย่องคุณค่าของพระเจ้า หมายความว่า เป็นการถวายเกียรติแต่พระเจ้าอย่างที่เหมาะสมแก่พระองค์

▶ ตารางด้านล่างนี้ให้คำนิยามสามอย่างเกี่ยวกับการนมัสการ ที่องค์คำนิยามที่มีความหมายต่อคุณมากที่สุด

- “การนมัสการคือการตอบสนองของมนุษย์ด้วยการรักชื่นชมพระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์” - เอวาไลน์ อันเดอร์ฮิลล์ (Evelyn Underhill)
- “การนมัสการคือการยกชูใจของเราเพื่อตอบสนองด้วยความเต็มใจต่อพระเจ้า” - แฟรงคลิน เซกเลอร์ (Franklin Segler)
- “การนมัสการคือการตอบสนองด้วยทุกสิ่งที่เราเป็นต่อทุกสิ่งที่พระเจ้าเป็น” - วาร์เรน ไวร์สเบ (Warren Wiersbe)

การนมัสการคือการนอบน้อมด้วยความยำเกรง

คำฮีบรูและคำกรีกที่แปลเป็น “นมัสการ” ในพระคัมภีร์ให้แนวคิดเกี่ยวกับการก้มกราบลงต่อพระเจ้า¹ ซึ่งสิ่งนี้แนะนำถึงการนอบน้อมถ่อมตนในการนมัสการ การแสดงออกทางกายสะท้อนให้เห็นถึงความยำเกรงในใจ อย่างน้อยจากศตวรรษที่สอง คริสเตียนจะคุกเข่าด้วยความยำเกรงเมื่ออธิษฐาน

ในวิวรณ์ 4:10-11 อัครทูตยอห์นได้เห็นการนมัสการที่เกิดขึ้นในสวรรค์

ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ท่านก็ทูลดตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ พระเกียรติและฤทธานุภาพ เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่และถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์”

¹ คำฮีบรูคือ *shachah* แปลว่า “นมัสการ” “ก้มกราบ” “ล้มตัวลง” หรือ “ยำเกรง” คำกรีกคือ *proskuneo* แปลว่า “นมัสการ” หรือ “ก้มกราบ” ในพันธสัญญาใหม่

เมื่อกษัตริย์ที่แพ่งสงครามถูกนำตัวมาต่อหน้าซีซาร์ เขาต้องโยนมงกุฏของเขาไปที่เท้าของซีซาร์และกราบลง
ยอมจำนน ยอห์นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้ที่มีอำนาจและคู่ควรยิ่งกว่าซีซาร์ พระองค์สมควรได้รับการถ่อม
ตัวยอมจำนนจากผู้นำมัสการ

ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าปฏิเสศการเสียดสีของผู้กบฏ “เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้ด้วยปากของเขา
และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา เขานมัสการเราเหมือนเป็นระเบียบ
ของมนุษย์ที่จำกันมา...” (อิสยาห์ 29:13) ภายนอกพวกเขาดูเหมือนเป็นผู้นมัสการ พวกเขาพูดถ้อยคำที่ดี
และทำตามระบอบพิธีอย่างถูกต้อง แต่ภายในใจของพวกเขาห่างไกลพระเจ้า การนมัสการที่แท้จริงคือการ
นอบน้อมด้วยความยำเกรงจากใจ

ความจริงเดียวกันนี้ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ หญิงชาวสะมาเรียโต้แย้งเกี่ยวกับสถานที่นมัสการทาง
กายภาพระหว่างเยรูซาเล็มกับภูเขาเกริซิม พระเยซูชี้ไปที่สถานที่นมัสการในฝ่ายวิญญาณคือหัวใจ “พระ
เจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น
4:24) การนมัสการที่แท้จริงจำเป็นต้องยอมจำนนต่อพระเจ้า

การนมัสการที่แท้จริงยอมยำเกรงผู้ที่รับการนมัสการ ในบางคริสตจักร การนมัสการไม่ตระหนักถึงความยำ
เกรงพระเจ้า อย่างที่เราเห็นในคำนิยามต่อจากนี้ การนมัสการรวมถึงการเฉลิมฉลอง แต่การนมัสการคือ
ความยำเกรงพระเจ้าด้วย นี้ไม่ได้หมายความว่าไม่มีเพียงรูปแบบเดียวในการนมัสการอย่างถูกต้องเหมาะสม
อย่างไรก็ตาม คำนิยามอย่างแรกเตือนให้เราทราบว่าเมื่อเราตัดสินใจปฏิบัติเกี่ยวกับการนมัสการ เราต้องถาม
ว่า “ฉันกำลังแสดงความเคารพต่อพระเจ้าที่ฉันนมัสการไหม?”

การนมัสการคือการปรนนิบัติรับใช้

ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้
ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน (โรม 12:1)

พระคัมภีร์ข้อนี้เชื่อมโยงการนอบน้อมด้วยความยำเกรงเข้ากับชีวิตประจำวันของเรา การปรนนิบัติรับใช้หรือการนมัสการของเราจะเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเรายอมจำนนตัวเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเท่านั้น การประชุมเป็นประจำที่คริสตจักรเป็นสิ่งสำคัญ คริสตจักรยุคแรกให้คุณค่าแก่การมานมัสการร่วมกัน² อย่างไรก็ตาม การนมัสการไม่ได้สิ้นสุดลงเมื่อการประชุมร่วมกันได้จบลง การนมัสการที่แท้จริงส่งผลกระทบต่อทุกด้านในชีวิต

การนมัสการคือการสรรเสริญ

คำว่าสรรเสริญถูกใช้ในพระธรรมสดุดีมากกว่า 130 ครั้ง มีสามคำฮีบรูที่ถูกแปลเป็น “สรรเสริญ” คำแรกคือ *halal* ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองหรือโอ้อวด คำที่สองคือ *yadah* หมายถึงสรรเสริญ ขอบพระคุณหรือสารภาพ คำที่สามคือ *zamar* หมายถึง “ขับร้อง” หรือ “ร้องสรรเสริญ”

คำเหล่านี้โดยเฉพาะคำว่า *halal* เป็นการนำเสนอถึงความยินดีในการนมัสการ คำว่า *Halal* คือคำที่คนยิวใช้เพื่อโอ้อวดใครบางคน ในการนมัสการ เราโอ้อวดพระเจ้า ในการนมัสการเราเฉลิมฉลองความดีงามของพระองค์ ในการนมัสการเราชื่นชมยินดีในความยิ่งใหญ่ของพระองค์

การนมัสการที่แท้จริงเคารพยำเกรงพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การนมัสการที่แท้จริงก็เฉลิมฉลองพระเจ้าด้วย! ในการนมัสการ เราชื่นชมยินดีในความดีงามของพระเจ้า ในบทที่ 6 เราจะศึกษาบทบาทของดนตรีในการนมัสการ ดนตรีสำคัญในการนมัสการเพราะดนตรีเปิดทางให้กับคนที่ประชุมร่วมเฉลิมฉลองและสรรเสริญพระเจ้า

² การมานมัสการร่วมกันเป็นคำสั่งในพระคัมภีร์ เช่นใน ฮีบรู 10:25 การมานมัสการร่วมกันปรากฏในพระคัมภีร์อย่างเช่นใน กิจการ 2:46-47

การนมัสการคือการสามัคคีธรรม

การนมัสการคือการสามัคคีธรรมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ การนมัสการยังเกี่ยวข้องกับการสามัคคีธรรมระหว่างผู้นมัสการ คำกรีก (*koinonia*) ที่หมายถึงการสามัคคีธรรมหรือแบ่งปันนี้ มักใช้ในบริบทของการนมัสการ คริสเตียนทั้งหลายอุทิศตนต่อคำสอนของอัครทูตและในการสามัคคีธรรม (*koinonia*) ในการหักขนมปังและอธิษฐาน (กิจการ 2:42) ในฐานะผู้เชื่อเราได้รับการเรียกให้เข้าในการสามัคคีธรรม (*koinonia*) แห่งพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1 โครินธ์ 1:9)

ภาพตัวอย่างที่จะทำให้เข้าใจการนมัสการว่าเป็นดังการ

สามัคคีธรรมนั้นคือภาพของตรีเอกานุภาพ อย่างเดียวกันกับ

ที่แต่ละพระภาคของพระเจ้าสัมพันธ์กันในการสามัคคีธรรม

เราก็สัมพันธ์กันและสัมพันธ์กับพระเจ้าในการนมัสการ ในคำ

อวยพรที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการบนโลกนี้ต่อตรีเอกานุภาพ

ที่เป็นนิรันดร์ เปาโลได้เขียนเอาไว้ว่า “ขอให้พระคุณของพระ

เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักของพระเจ้า และการมี

ส่วนกันที่มาจากพระวิญญูณบริสุทธิ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายทุกคนเถิด” (2 โครินธ์ 13:14) เมื่อเรา

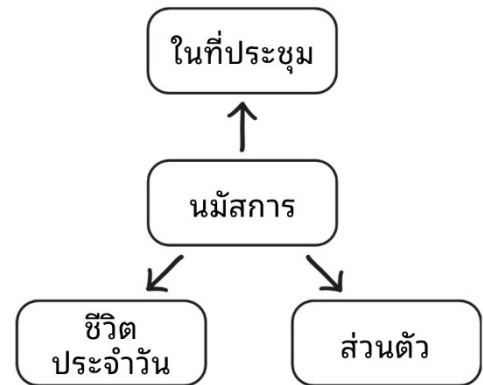
เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระคริสต์ เราก็มีส่วนร่วมโดยผ่านทางพระวิญญูณในการเป็นหนึ่งเดียวกันของพระ

บุตรกับพระบิดา³ ในการนมัสการ เราพบกับการสามัคคีธรรมอันรุ่งโรจน์ของตรีเอกานุภาพ การนมัสการ

ของเราบนโลกนี้เป็นแบบจำลองของการเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ของตรีเอกานุภาพ

การนมัสการตามแบบตรีเอกานุภาพเป็นประสบการณ์แห่งพระคุณ ไม่ใช่การงานต่าง ๆ การนมัสการ

เกิดขึ้นได้ผ่านทางมหาปุโรหิตคือพระเยซูคริสต์ พระองค์เอากการนมัสการที่ไม่สมควรของเราไปชำระให้

³ James B. Torrance, *Worship, Community, and the Triune God of Grace* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1996), 20-21

บริสุทธิ ปราศจากตำหนิและริ้วรอยใด ๆ แล้วจึงนำเสนอต่อพระบิดา การนมัสการของเราจึงเป็นที่ยอมรับต่อพระบิดาเพื่อเห็นแก่พระเยซู และเราเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซูในชีวิตของพระองค์ที่อยู่ในพระวิญญาน

เรานมัสการไม่ใช่เพราะเป็นการทำให้พระเจ้าโปรดปราน แต่โดยผ่านทางพระคุณเราจึงได้รับสิทธิพิเศษให้มีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ความจำกัดในการ *koinonia* ของเราวันนี้ (การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในการนมัสการและสามัคคีธรรมร่วมกับผู้เชื่อคนอื่น) เป็นการชิมรสชาติของการนมัสการในสวรรค์ ในฐานะผู้นมัสการ เราแสวงหาการสามัคคีธรรมร่วมกับเพื่อนผู้เชื่อเพราะการนมัสการบนโลกนี้เป็นการฝึกซ้อมสำหรับการนมัสการในนิรันดร์กาล

การนมัสการเกี่ยวข้องกับชีวิตทั้งหมด

อีกคำที่ใช้สำหรับการนมัสการในพันธสัญญาใหม่ บางครั้งแปลเป็นคำว่า “ธรรมะ”⁴

ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นคนมีธรรมะแต่ไม่ได้ควบคุมสันดานของตน เขาก็หลงกลวงจิตใจของตนเอง และธรรมะของคนนั้นก็ไม่มีประโยชน์ **ธรรมะ**ที่บริสุทธิไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าพระบิดานั้นคือการช่วยเหลือเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก (ยากอบ 1:26-27)

คำนี้แสดงให้เห็นว่าการนมัสการไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในวันอาทิตย์ การนมัสการในพระคัมภีร์รวมทั้งชีวิตไว้ด้วย การประชุมนมัสการเป็นการแสดงถึงจุดมุ่งหมายของการนมัสการ แต่ลำพังแค่การประชุมนมัสการก็

⁴ คำกรีกมักหมายถึงลักษณะภายนอกของการนมัสการ ในกิจการ 26:5, โคโลสี 2:18, และยากอบ 1:26-27

ยังไม่เพียงพอ เราต้องรักษารูปแบบชีวิตในการนมัสการ การนมัสการร่วมกันประจำสัปดาห์ต้องปรากฏให้เห็นในชีวิตประจำวันของเรา

การนมัสการที่แท้จริงเห็นได้จากการยอมจำนนต่อพระเจ้าในทุก ๆ วัน ยากอบแสดงให้เห็นว่าถ้าหากข้าพเจ้าร้องเพลงสรรเสริญในวันอาทิตย์ แต่ไม่ควบคุมลึนของตัวเองในวันจันทร์ การนมัสการของข้าพเจ้าก็ไม่สมบูรณ์ การนมัสการที่บริสุทธิ์ไร้มลทินรวมถึงการรับใช้ในทางปฏิบัติ (การเยียมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่าย) และการเชื่อฟังในชีวิตประจำวัน (รักตัวเองให้พ้นจากราคีของโลก)

ในอิสยาห์ 6 ผู้เผยพระวจนะเห็นนิมิตเกี่ยวกับพระบัลลังก์ของพระเจ้า การรับใช้ของอิสยาห์ในฐานะผู้เผยพระวจนะได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่จากประสบการณ์ครั้งนี้ อิสยาห์ได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าถามว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนเรา?” จากนั้นอิสยาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ขอใช้ข้าพเจ้าไปเถิด” (อิสยาห์ 6:8) การนมัสการที่แท้จริงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราและทำให้เราเต็มใจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เกิดผล

▶ อ่าน มาลาคีย์ 1:6-9, 1 ซามูเอล 13:8-14, เลวีนิติ 10:1-3, และ กิจการ 5:1-11 พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้สอนอะไรเกี่ยวกับการนมัสการ?

ทำไมการนมัสการจึงสำคัญ?

เอ ดับบลิว โทเซอร์ (A.W. Tozer) เรียกการนมัสการว่าเป็น “อัญมณีที่หายาก” จากคริสตจักรสมัยใหม่ เขาบอกว่าเรารู้วิธีการเทศนา รู้วิธีการประกาศ และรู้ว่าจะสามัคคีธรรมกันอย่างไร แต่เรากลับล้มเหลวในการนมัสการ เราดูนักเทศน์เทศนา เราฟังนักร้องประสานเสียง ทีมสรรเสริญ หรือศิลปินเดี่ยวร้องเพลง เราถวายเงิน แต่เรามักล้มเหลวในการนมัสการที่แท้จริง เรายอมให้กิจกรรมมาแทนที่การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการควรสำคัญต่อเราเพราะการนมัสการสำคัญต่อพระเจ้า

▶ อ่าน อพยพ 20:1-5 เพื่อเห็นความสำคัญที่พระเจ้าให้ต่อการนมัสการ

พระบัญญัติสองประการแรกเกี่ยวข้องกับการนมัสการ พระบัญญัติประการแรกบอกเราว่าใครคือ**ผู้ที่เรา**
นมัสการ “ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา” (อพยพ 20:3) พระบัญญัติประการที่สองบอกว่าเราจะ
นมัสการอย่างไร “ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตน” (อพยพ 20:4) จากนั้นข้อสุดท้ายของอพยพบทที่ 20 พระ
เจ้ากลับไปที่เรื่องการนมัสการ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนชนอิสราเอลถึงวิธีสร้างแท่นบูชาและวิธีขึ้นไปยัง
แท่นนั้นด้วยความเคารพให้เกียรติ

► อ่าน อพยพ 20:23-26 การนมัสการสำคัญสำหรับพระเจ้า!

การนมัสการมีบทบาทสำคัญในพระคัมภีร์ ในอพยพและเลวีนิติให้คำสั่งที่เจาะจงสำหรับการนมัสการของ
ชนอิสราเอล ในสดุดีจัดเตรียมหนังสือเพลงสำหรับการนมัสการ ในพระกิตติคุณ เราเห็นผู้คนก้มลงกราบ
นมัสการพระเยซู

► อ่าน มัทธิว 2:11, มัทธิว 8:2, มัทธิว 9:18, มัทธิว 14:33, มัทธิว 15:25, มัทธิว 28:17

ในกิจการ คริสตจักรรวมตัวกันเพื่อนมัสการ⁵ ในจดหมายฝากของเปาโล เขากล่าวถึงการนมัสการที่ปฏิบัติ
ในคริสตจักร (1 โครินธ์ 11 และ 1 ทิโมธี 2) ในวิวรณ์เปิดเผยให้เราเห็นภาพการนมัสการชั่วขณะหนึ่งที่
เกิดขึ้นแล้วตรงที่พระบัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์ การนมัสการบนโลกเป็นการข้อมสำหรับการนมัสการใน
สวรรค์ (วิวรณ์ 4-5) การนมัสการสำคัญสำหรับพระเจ้า

การนมัสการสำคัญเพราะในการนมัสการเรามองเห็นพระเจ้า

► อ่าน อีสยาห์ 6:1-8 อภิปรายร่วมกันถึงประสบการณ์ของอิสยาห์ในพระวิหาร

⁵ คริสเตียนในยุคแรกยังคงนมัสการที่พระวิหารและธรรมศาลา (กิจการ 2:46-47, กิจการ 3:1-11, กิจการ 5:12, 21, 42) นอกจากนั้น คริสเตียนยัง
พบกันในบ้านเพื่ออธิษฐาน สอน และสามัคคีธรรม เหล่านี้คือแง่มุมต่าง ๆ ของการนมัสการ (กิจการ 2:46-47, กิจการ 4:31, กิจการ 5:42)

อิสยาห์บทที่ 6 ให้ภาพที่สำคัญในการนมัสการตามหลักการพระคัมภีร์ โดยแสดงให้เห็นว่าเรามองเห็นพระเจ้าได้ในการนมัสการ ในพระวิหาร อิสยาห์ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ยกย่อง

ความจริงนี้ถูกกล่าวซ้ำตลอดทั้งพระคัมภีร์ เมื่อยอห์นนมัสการในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้เห็นนิมิตเกี่ยวกับสวรรค์ (วิวรณ์ 1:10) เมื่อเปาโลและซิลาสนมัสการด้วยคำอธิษฐานและบทเพลง พระเจ้าสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ (กิจการ 16:25-26) ดาวิดอดทนต่อความทุกข์ทรมานจนทำให้เขาร้องออกมาว่า “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” (สดุดี 22:1) ในท่ามกลางความทุกข์ทรมานของเขา ดาวิดเห็นพระเจ้าผ่านทางกรณมนัสการและสรรเสริญ “ถึงอย่างไร พระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ ผู้ประทับเหนือคำ

สรรเสริญของคนอิสราเอล” (สดุดี 22:3) ในการนมัสการ เรามองเห็นพระเจ้า

การนมัสการสำคัญเพราะในการนมัสการเรามองเห็นตัวเองและได้รับการเปลี่ยนแปลง

ในพระวิหาร อิสยาห์ไม่เพียงเห็นพระเจ้าเป็นที่ยกย่อง เขามองเห็นตัวเองด้วย เมื่ออิสยาห์มองเห็นพระเจ้าบนบัลลังก์ เขาร้องอุทานออกมาว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5) การนมัสการที่แท้จริงอนุญาตให้เรามองเห็นตัวเองเหมือนที่พระเจ้ามองเห็นเรา

นี่คือเหตุผลที่พิธีนมัสการตามประเพณีจึงได้รวมคำอธิษฐานสารภาพบาปเข้าไว้ด้วย คำอธิษฐานสารภาพบาปไม่ได้กล่าวว่า “เราได้กบฏต่อกฎบัญญัติของพระเจ้าและทำบาปด้วยความตั้งใจ” แต่คำอธิษฐานสารภาพบาปตระหนักว่า “แม้แต่จิตใจที่บริสุทธิ์ที่สุดของมนุษย์ก็ยังคงเป็นมลทินเมื่อเทียบกับความบริสุทธิ์อย่างแท้จริงของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เราต้องการพระคุณของพระเจ้าอยู่เสมอ”

ในการนมัสการ เราเห็นตัวเราเองผ่านทางสายตาของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ถ้าหากไม่มีการนมัสการแล้ว สายตาที่มองดูนี้จะเป็นประสบการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว อย่างไรก็ตาม เพราะเราได้เห็นพระเจ้าแล้ว เราจึง

ได้รับการชำระให้สะอาด ไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะเราได้เห็นพระเจ้าและพระคุณของพระองค์แล้ว เราจึงเห็นตัวเองอย่างโปร่งใส ยอมรับว่าเราต้องการพระองค์ และร้องขอพระคุณของพระองค์ในชีวิตของเรา การนมัสการเปิดเผยให้เห็นว่าเราเป็นใคร แต่ไม่ได้ปล่อยให้เราอยู่กับการค้นพบตัวเองแบบนั้น ในแสงสว่างแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า อิสยาห์มองเห็นตัวเองว่าเป็นมลทิน แต่แทนที่สิ่งนี้จะทำให้สิ้นหวัง การนมัสการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

แล้วองค์หนึ่งในพวกเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิงซึ่งท่านเอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา และท่านแตะต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า “นี่แน่ะ สิ่งนี้ได้แตะต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความผิดของเจ้าก็ถูกลบ และบาปของเจ้าก็ได้รับการลบล้าง” (อิสยาห์ 6:6-7)

อิสยาห์ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการเผชิญหน้ากับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

การนมัสการที่แท้จริงเปลี่ยนผู้นมัสการคือ อิสยาห์ที่อยู่ในพระวิหาร หญิงสาวสะมาเรียข้างบ่อน้ำ พวกเขาที่บนภูเขาซึ่งมีการจำแลงพระกาย การเผชิญหน้ากับพระเจ้าเปลี่ยนแปลงผู้นมัสการ

การนมัสการสำคัญเพราะในการนมัสการเรามองเห็นโลกรอบตัวของเรา

ในการนมัสการ อิสยาห์ได้เห็นพระเจ้า เขามองเห็นตัวเอง เขาเห็นความจำเป็นที่มีในโลกรอบตัวของเขา “ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5) อิสยาห์ตอบสนองด้วยการพูดว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด” (อิสยาห์ 6:8) ในการนมัสการที่เราได้รับการเสริมสร้างเพื่อการรับใช้ที่เกิดผลต่อโลกรอบตัวที่ขัดสนนี้

“เข้าไปเพื่อนมัสการ -
ออกไปเพื่อรับใช้”
- ป้ายติดที่ประตูคริสตจักรแห่ง
หนึ่ง

ก่อนหน้านี้ เราเห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงมีผลกระทบต่อชีวิตทุกด้าน บางคริสตจักรได้แยกการนมัสการ ออกจากการประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาพูดว่า “จุดเน้นของคริสตจักรของเราคือการประกาศ บางคริสตจักรอาจมีจุดเน้นที่การนมัสการ” หรือพวกเขาพูดว่า “เป้าหมายของเราคือการนมัสการ เราจะให้การ

ประกาศข่าวประเสริฐและการทำมิชชันเป็นงานของคนอื่น” นี้แสดงให้เห็นถึงการเข้าใจผิดเรื่องการนมัสการ ในการนมัสการนั้น เรายอมให้พระเจ้าเปิดเผยถึงความจำเป็นต่าง ๆ ที่มีในโลกรอบตัวเรา การนมัสการที่แท้จริงจะส่งผลเป็นการประกาศข่าวประเสริฐ

การนมัสการที่แท้จริงเปิดเผยถึงความจำเป็นของอิสยาห์ และเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการนมัสการ การนมัสการที่แท้จริงเปิดเผยความจำเป็นที่มีในโลกรอบตัวของอิสยาห์ และเขาอุทิศตัวเพื่อเปลี่ยนแปลงโลก ในการนมัสการเราได้รับภาระใจเพื่อรับใช้โลกรอบตัวของเรา การตอบสนองที่จำเป็นต่อการนมัสการที่แท้จริงคือ “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ของทรงใช้ข้าพระองค์เถิด”

ออสวาร์ด แชมเบอร์ส (Oswald Chambers) เตือนคนทั้งหลายที่คาดหวังว่าจะเป็นมิชชันนารี “ถ้าคุณไม่นมัสการในโอกาสต่าง ๆ ของทุกวัน เมื่อคุณมีส่วนในงานของพระเจ้า คุณจะไม่ได้เพียงทำตัวเองให้ไร้ประโยชน์แต่ยังเป็นอุปสรรคขวางกั้นคนรอบตัวคุณด้วย”⁶

แชมเบอร์สตระหนักถึงความสำคัญของการนมัสการว่าเป็นการเตรียมพร้อมเพื่อการรับใช้อย่างเกิดผล ในการนมัสการนั้น พระเจ้าเปิดเผยความจำเป็นที่มีในโลกรอบตัวเราและเตรียมเราให้พร้อมต่อการตอบสนองความจำเป็นเหล่านั้น

การนมัสการสำคัญเพราะการล้มเหลวในการนมัสการแยกเราออกจากพระเจ้า

► อ่าน โรม 1:18-25 การนมัสการเทียมเท็จกับความบาปมีความเชื่อมโยงกันอย่างไร?

⁶ Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, (รายการอ้างอิง 10 กันยายน) ข้อมูลจาก <https://utmost.org/missionary-weapons-1/> on July 21, 2020

ในช่วงเริ่มต้นของพระธรรมโรม เปาโลแสดงให้เห็นถึงสาเหตุที่มนุษย์ต้องรับโทษต่อหน้าพระเจ้า เขาแสดงให้เห็นว่าการล้มลงของมนุษย์เป็นผลลัพธ์ที่ได้จากการปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ สังเกตกระบวนการที่เปาโลอธิบายไว้ใน โรม 1:21-25:

1. พวกเขาไม่นมัสการพระเจ้า “เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณพระองค์” (โรม 1:21) “เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (โรม 1:25)
2. ผลที่ได้คือ “...แต่พวกเขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่เขลาไป และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน” (โรม 1:21-23)
3. ในการพิพากษา “พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้ประพฤติกรรมโสโครกตามระคะตัมหาในใจของเขา...” (โรม 1:24)

เปาโลแสดงให้เห็นว่าการที่มนุษย์ล้มลงสู่ความโง่เขลา ความเสื่อมทราม และค้นหาเป็นผลมาจากการที่ผู้คนปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้า พวกเขาไม่ได้นมัสการพระเจ้า พวกเขาบูชาและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่านมัสการพระเจ้าผู้สร้าง

ทุกคนล้วนนมัสการ คริสเตียนนมัสการพระเจ้า มุสลิมนมัสการพระอัลเลาะห์ คนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าก็นมัสการสติปัญญาของตัวเอง ทุกคนล้วนนมัสการ ถ้าหากเราปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง เราก็จะนมัสการสิ่งที่ถูกสร้าง

การนมัสการสำคัญ การนมัสการที่แท้จริงต่อพระเจ้าเที่ยงแท้เปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระฉายของพระองค์ การนมัสการพระเที่ยงแท้จะเปลี่ยนเราให้เหมือนพระนั้น เราจะเป็นเหมือนสิ่งใดก็ตามที่เรานมัสการ

เป้าหมายสามประการในการนมัสการ

มาร์วา ดอนน์ (Marva Dawn) กำหนดเป้าหมายสามประการของการนมัสการที่แท้จริง⁷ ในการนมัสการ เราจะ...

(1) ในการนมัสการ เราพบพระเจ้า

การประชุมนมัสการใด ๆ ที่ไม่ได้้นำเราไปถึงพระเจ้าย่อมไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริง นี่ไม่ได้หมายความว่า การนมัสการทุกครั้งจะต้องเร้าใจและเคลื่อนไหวทางอารมณ์ และก็ไม่ได้หมายความว่าทุกการประชุมจะมีการนมัสการตรงตามหัวข้อที่กำหนด แต่ในทุกการประชุมนมัสการ เราควรพบตัวเองอยู่ในการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ซึ่งอาจผ่านทาง การได้รับความจริงจากคำเทศนา อาจผ่านการอ่านพระวจนะของพระเจ้า หรืออ่านผ่านทางบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า หรืออาจเป็นช่วงเวลาของการอธิษฐานที่เราได้รับกำลังเพื่อเดินไปกับพระเจ้า โดยทางใดทางหนึ่ง การประชุมนมัสการควรนำเราให้พบพระเจ้า

(2) ในการนมัสการ เราสร้างคุณลักษณะชีวิตคริสเตียน

ในการนมัสการ เราเห็นตัวเราเองและเราได้รับการเปลี่ยนแปลง ในการนมัสการ เราเรียนรู้ความจริงที่หล่อหลอมคุณลักษณะชีวิตคริสเตียนของเรา เมื่อเรานมัสการพระเจ้า คุณลักษณะชีวิตของเราได้รับการสร้างใหม่มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อจะเป็นเหมือนพระฉายของพระองค์ เราจะเป็นเหมือนสิ่งใดก็ตามที่เรา นมัสการ

⁷ Marva Dawn, *Reaching Out Without Dumbing Down* (Grand Rapids: Eerdmans, 1995)

(3) ในการนมัสการ เราสร้างชุมชนคริสเตียน

ในการนมัสการ เรามองเห็นโลกรอบตัวเราและอุทิศตัวเราเพื่อรับใช้ด้วยการตอบสนองต่อความจำเป็นที่มีในโลกนั้น เมื่อเราทำสิ่งนี้ คริสตจักรก็ถูกเสริมสร้างขึ้น และผู้เชื่อก็เติบโตในทุกด้านสู่พระองค์ผู้เป็นศิโรตม์ คือพระคริสต์ (เอเฟซัส 4:15) การนมัสการที่แท้จริงเป็นอุปกรณ์สำหรับการสร้างชุมชนคริสเตียนที่แท้จริง

การนมัสการรูปแบบใดที่พระเจ้ายอมรับ?

► คุณคิดว่าพระเจ้ายอมรับการนมัสการในรูปแบบใด?

พระเยซูบอกหญิงชาวสะมาเรียว่า ผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:23-24) มีการนมัสการที่แท้จริงที่พระเจ้ายอมรับ ซึ่งให้ความหมายเป็นนัยด้วยว่ามีการนมัสการเทียมเท็จที่พระเจ้าไม่ยอมรับ⁸

ผู้นำนมัสการมักถามว่า “การนมัสการของเราเคลื่อนคนในที่ประชุมใหม่? การนมัสการของเราทำให้ผู้คนขึ้นขอบใหม่?” พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นคำถามที่สำคัญมากกว่านั้นคือ “การนมัสการของเราถวายเกียรติแด่พระเจ้าไหม? เรานมัสการพระเจ้าตามที่พระองค์ต้องการไหม? พระเจ้ายอมรับการนมัสการของเราไหม?”

การนมัสการที่พระเจ้าปฏิเสธ

พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการที่โง่เขลา

หญิงชาวสะมาเรียไม่รู้ว่าจะนมัสการอะไร (ยอห์น 4:22) ที่เอเธนส์ เปาโลเห็นผู้คนที่นมัสการพระเจ้าที่พวกเขาไม่รู้จัก (กิจการ 17:23)

⁸ บางส่วนของตอนนี้ดัดแปลงมาจาก David Jeremiah. *Worship*. (CA: Turning Point Outreach, 1995), 20-24

ในบทที่ 2 เราจะศึกษาลักษณะธรรมชาติของพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ เมื่อเราไม่รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง การนมัสการของเราก็เป็นความโง่เขลา เป็นการนมัสการพระเจ้าที่เราไม่รู้จัก เราเข้าร่วมในพิธีกรรม⁹ แต่กลับนมัสการพระเจ้าที่เราไม่รู้จัก การนมัสการต้องเปิดเผยลักษณะธรรมชาติของพระเจ้าให้กับผู้นมัสการ เราต้องร้องเพลงที่พูดถึงลักษณะในด้านต่าง ๆ ของพระเจ้า เราต้องอ่านพระคัมภีร์ที่พูดความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า เราต้องเทศนาคำเทศน์ที่เปิดเผยลักษณะธรรมชาติของพระเจ้า เราต้องไม่ยอมรับการนมัสการพระเจ้าที่เราไม่รู้จัก

พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการรูปเคารพ

รูปเคารพคือสิ่งใดก็ตามที่มาแทนที่ตำแหน่งอันชอบธรรมของพระเจ้าในฐานะผู้มีสิทธิอำนาจสูงสุดในทุกด้านของชีวิตของเรา ในบางพื้นที่ของโลกนี้ รูปเคารพคือรูปปั้นของเทพเจ้าต่าง ๆ ในบางพื้นที่รูปเคารพคืออาชียการงาน บัญชีธนาคาร บ้าน และความบันเทิง สิ่งใดก็ตามที่เข้ามาแทนที่พระเจ้าในชีวิตของเรา สิ่งนั้นคือรูปเคารพ ถ้าหากเราไปคริสตจักรวันอาทิตย์ แต่กลับยอมให้สิ่งอื่น ๆ มีสิทธิอำนาจสูงสุดในการใช้ชีวิตประจำวันของเรา เราก็กำลังปรนนิบัติรูปเคารพ

พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการที่ไม่คู่ควรต่อพระองค์

► ยกตัวอย่างการนมัสการที่ไม่คู่ควรต่อพระองค์

ผู้เผยพระวจนะมาลาคีเตือนว่าการนมัสการของอิสราเอลกลายเป็นสิ่งที่ผิดต่อพระเจ้า พวกเขาท้วงว่า “เราทำผิดต่อพระเจ้าอย่างไรหรือ?” มาลาคีตอบว่า...

⁹ พิธีกรรมคือแผนงานที่ใช้ในช่วงที่มีการนมัสการอย่างเปิดเผย พิธีกรรมสามารถจัดโครงสร้างเป็นคำสั่งแบบลักษณะอักษร สามารถดำเนินอย่างไม่เป็นทางการซึ่งไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้กับผู้นมัสการได้ด้วย ในหลักสูตรนี้คำว่า “พิธีกรรม” จะหมายถึงแผนงานใดที่มีไว้สำหรับการนมัสการ บางคนวิจารณ์พิธีกรรมทุกอย่างโดยเสนอว่าการนมัสการที่วางแผนไว้ไม่ได้เป็นการนมัสการที่แท้จริง เราจะใช้คำว่า “พิธีกรรม” ในลักษณะแบบทั่วไป การนมัสการที่วางแผนไว้อาจว่างเปล่า หรืออาจเต็มไปด้วยการสถิตอยู่ของพระเจ้าก็ได้

“เมื่อเจ้านำสัตว์ดาบอดมาเป็นสัตว์บูชา การทำอย่างนั้นไม่ผิดหรือ? และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย การทำอย่างนั้นไม่ผิดหรือ? พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า ถ้าพวกเจ้านำของอย่างนั้นไปกำนัลผู้ว่าราชการการของพวกเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ? จะแสดงความขอบพบต่อเจ้าไหม?” (มาลาคีย์ 1:8)

พวกเขาจะไม่เอาสัตว์พิการมาเป็นของกำนัลให้กับผู้ว่าราชการการของพวกเขา แต่พวกเขานำสัตว์พิการมาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล

บางคนเชื่อว่าแง่มุมภายนอกของการนมัสการนั้นไม่สำคัญเพราะพระเจ้ามองดูที่ใจ เป็นความจริงที่พระเจ้ามองดูที่ใจ แต่อย่างไรก็ตาม ตลอดพระคัมภีร์บอกอย่างชัดเจนว่าแง่มุมภายนอกของการนมัสการนั้นสำคัญต่อพระเจ้า ในอพยพและเลวีนิติให้คำสั่งที่เป็นรายละเอียดสำหรับข้อกำหนดของพระเจ้าในการนมัสการ คำสั่งเกี่ยวกับพลับพลานั้นละเอียดแม่นยำ พระเจ้าให้คำสั่งที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับปุโรหิต ในอพยพบทที่ 39-40 คำว่า “ตามที่พระเจ้าได้บัญชาโมเสส” ถูกกล่าวซ้ำ 13 ครั้งเพื่อแสดงถึงการเชื่อฟังของอิสราเอล รายละเอียดที่เจาะจงในการนมัสการนั้นสำคัญต่อพระเจ้า พระองค์ประสงคสิ่งที่ดีที่สุดจากอิสราเอล

เราถวายการนมัสการที่ไม่คู่ควรต่อพระองค์เมื่อเราให้พระเจ้าน้อยกว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่เรามี ถึงแม้ว่าเราไม่ได้นำสัตว์มาเป็นเครื่องบูชาให้กับพระเจ้าอีกแล้ว แต่หลักการเหล่านี้ยังคงมีความสำคัญ คำถามต่าง ๆ ที่ถูกถามในมาลาคีย์ เป็นคำถามที่เราควรถามเกี่ยวกับการนมัสการของเราในปัจจุบันนี้

- **ศิษยาภิบาล:** “ฉันได้ใส่ใจมากขึ้นในเตรียมคำเทศนาอย่างละเอียดเหมือนกับผู้ว่าราชการการจะมาฟังฉันไหม? ฉันกำลังเอาสัตว์พิการมาเป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าหรือเปล่า?”
- **นักดนตรี:** “ฉันจะฝึกซ้อมอย่างใส่ใจมากขึ้นเหมือนกับว่าจะมีนักดนตรีที่มีชื่อเสียงมาฟังฉันเล่นด้วยไหม? ฉันกำลังเอาสัตว์พิการมาเป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าหรือเปล่า?”
- **ฆราวาส:** “ฉันจะฟังคำเทศนาด้วยความใส่ใจมากขึ้นเหมือนกับประธานาธิบดีเป็นผู้กล่าวไหม? ฉันกำลังเอาสัตว์พิการมาเป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าหรือเปล่า?”

พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการที่ยิ่งผยอง

พระเจ้าไม่ยอมรับเครื่องบูชาที่ด้อยกว่าสิ่งดีที่สุดในที่เรามี อย่างไรก็ตาม ในทางตรงกันข้ามก็มีอันตรายที่เราต้องหลีกเลี่ยง พระเจ้าไม่ยอมรับเครื่องบูชาจากใจที่ยิ่งผยอง ถึงแม้ว่าเราจะนำสิ่งดีที่สุดมาให้พระเจ้า เราต้องตระหนักด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่เรานำมานั้นจะคู่ควรกับพระเจ้าอย่างแท้จริง ของถวายที่ดีที่สุดของเราเป็นเพียงสัญลักษณ์เล็ก ๆ ถึงสิ่งที่พระเจ้าคู่ควรได้รับ เราเข้ามาในการสถิตอยู่ของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ อย่าได้มีท่าทีที่ยิ่งผยองและให้คุณค่าตัวเองสูง

การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับ

ถ้าสิ่งที่กล่าวมาแล้วเป็นรูปแบบการนมัสการที่พระเจ้าไม่ยอมรับ แล้วอะไรคือรูปแบบการนมัสการที่พระเจ้ายอมรับ?

การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับนั้นจดจ่อที่พระเจ้า

เหมือนในอิสยาห์บทที่ 6 ในวิวรณ์บทที่ 4 ที่เปิดหน้าต่างเข้าไปในสวรรค์ ในวิวรณ์บทที่ 4 ความสนใจของผู้นมัสการอยู่ที่ผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ การนมัสการที่แท้จริงจดจ่อที่พระเจ้า การนมัสการแท้จริงมุ่งไปที่พระเจ้าในฐานะผู้เดียวที่สมควรแก่การนมัสการ

การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับถวายเกียรติอย่างที่พระเจ้าสมควรได้รับ

สดุดี 96:7-8 แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของการนมัสการ

โอ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระยาห์เวห์ จงถวายพระเกียรติและพระกำลังแด่พระยาห์เวห์ จงถวายพระเกียรติซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระยาห์เวห์ จงนำของถวายมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์

การนมัสการถวายเกียรติอย่างที่พระเจ้าสมควรได้รับ โดยไม่คำนึงถึงเพลงที่เราร้อง ไม่คำนึงถึงอารมณ์ที่เรากระตุ้น หรือการตอบสนองที่เราได้จากผู้ชม การนมัสการที่ไม่ได้นำเกียรติมาให้กับพระเจื่อก็ล้มเหลวในการบรรลุวัตถุประสงค์ของการนมัสการ

วัตถุประสงค์ของการนมัสการ ไม่ใช่การให้ตัวเองได้รับพระพร วัตถุประสงค์ของการนมัสการคือการถวายเกียรติและพระสิริแด่พระเจ้า เมื่อเรานมัสการ เราจะได้รับพระพรบ่อยครั้ง — แต่พระพรของเราไม่ได้เป็นแรงจูงใจสำหรับการนมัสการ แรงจูงใจสำหรับการนมัสการคือการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การตระหนักถึงวัตถุประสงค์สำหรับการนมัสการเปลี่ยนคำถามที่เรามักจะถามเกี่ยวกับการนมัสการ แทนที่จะถามว่า “ฉันชื่นชอบการนมัสการวันนี้ไหม?” แต่เราจะถามว่า “การนมัสการวันนี้ถวายเกียรติพระเจ้าไหม?” เมื่อเราเข้าใจดีขึ้นถึงวัตถุประสงค์สำหรับการนมัสการ เราจะเปลี่ยนจุดสนใจของเราจากตัวเองไปหาพระเจ้า

การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับคือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ในบทสนทนาของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียจากพระธรรมยอห์นบทที่ 4 พระองค์บอกหญิงนั้นว่าคนที่นมัสการพระเจ้าต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:24) นี่คือรูปแบบการนมัสการอย่างถูกต้อง

โดยปกติเมื่อเราพูดถึงรูปแบบการนมัสการ เราจะพูดถึงแนวดนตรี ระเบียบพิธี และเรื่องอื่น ๆ เกี่ยวกับรูปแบบภายนอก คนจำนวนมากรู้สึกผิดหวังเพราะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติในการนมัสการของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่โดยละเอียด ขอให้คิดถึงทุกสิ่งที่เราไม่รู้เกี่ยวกับการนมัสการในพันธสัญญาใหม่

- **เรารู้ว่าพวกเขากร้องเพลงสดุดี** เราไม่รู้ว่าพวกเขาใช้โทนเสียงอะไร เราไม่รู้ว่าพวกเขาใช้เครื่องดนตรีอะไร เราไม่รู้จักเพลงบทใหม่ที่พวกเขากร้อง

- **เรารู้ว่าพวกเขาอธิษฐาน** เราไม่รู้ว่าพวกเขาอธิษฐานเสียงดังหรือไม่ หรือพวกเขาอธิษฐานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ใหญ่ หรือมีหนึ่งคนที่น่าอธิษฐานหรือเปล่า เราไม่รู้ว่าพวกเขาใช้แค่คำอธิษฐานที่เขียนเอาไว้ (สดุดี) เท่านั้นหรือใช้คำอธิษฐานจากใจ
- **เรารู้ว่าพวกเขาเทศนา** เราไม่รู้ว่าพวกเขาเทศนานานแค่ไหน พวกเขาเทศนาโดยใช้รูปแบบอะไร หรือไม่รู้ว่าทุกการประชุมมีการเทศนาทุกครั้งหรือเปล่า

นอกเหนือจากพันธสัญญาใหม่และข้อความหนึ่งที่เขียนขึ้นในไม่กี่ทศวรรษต่อมา เรามีข้อมูลเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับรูปแบบการนมัสการของคริสตจักรในยุคแรก¹⁰

สำหรับนักวิชาการ การขาดข้อมูลนี้เป็นเรื่องน่าผิดหวัง อย่างไรก็ตาม บางทีนี่อาจแสดงให้เห็นว่าประเด็นที่เราถือว่าสำคัญที่สุดกลับไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าเห็นว่าสำคัญที่สุด! เมื่อพระเยซูพูดถึงรูปแบบการนมัสการพระองค์เน้นสองประเด็น คือจิตวิญญาณและความจริง ประเด็นเหล่านี้สำคัญที่สุดสำหรับการนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการด้วยจิตวิญญาณ เป็นไปได้หมายถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ การนมัสการต้องไม่ใช่พิธีกรรมที่ขาดการเอาใจใส่ การนมัสการรวมถึงจิตวิญญาณ นี่คือการนมัสการที่แท้จริงคือมาจากใจ

¹⁰ ดิดาเค (Didache) (คำสอน) เป็นข้อความสั้น ๆ ที่มาจากปลายศตวรรษที่ 1 หรือต้นศตวรรษที่ 2 ดิดาเคประกอบไปด้วยคำสอนเรื่องจริยธรรมคริสเตียน พิธีในคริสตจักร และองค์การคริสตจักร

นี่คือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณหรือไม่?

ในปี 1994 คริสตจักรวินยาร์ดในโตรอนโต รายงานถึงการฟื้นฟูที่มีผู้คนหัวเราะ คำรามดุจสิงห์ และ “ส่งเสียงอาเจียน” (อาการอาเจียนอย่างหนักเพื่อชำระทางด้านอารมณ์ให้สะอาด) ในช่วงเวลา “หัวเราะอันบริสุทธิ์” บางครั้งผู้คนก็ไม่สามารถกลั้นหัวเราะหรือร้องให้ได้ แทนที่จะเน้นการให้พระวาระของพระเจ้าทำงานอย่างลึกซึ้งในใจของผู้แสวงหา การประชุม “เดอะ โตรอนโต เบลสซิง” กลับแสวงหาเพียงการตอบสนองทางอารมณ์ นี่คือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณหรือไม่? นี่ใช่การนมัสการที่แท้จริงไหม?

การนมัสการด้วยความจริงทำงานร่วมกันกับคำสอนจากพระคัมภีร์ ไม่ใช่เพียงความรู้สึกที่ดีหรือการตอบสนองทางอารมณ์ ในฐานะศิษยาภิบาลและผู้นำนมัสการ เราประเมินแต่ละแ่งมุมของการนมัสการของเราด้วยการถามคำถามว่า “นี่เป็นความจริงไหม?” ถ้อยคำที่เราเทศนา ถ้อยคำที่เราร้องเป็นเพลง และถ้อยคำที่เราอธิษฐานต้องสอดคล้องต่อพระคัมภีร์ พระเจ้าไม่ประทับใจกับถ้อยคำไร้สาระ พระองค์มองหาการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:24)

นี่ใช่การนมัสการด้วยความจริงไหม?

ศิษยาภิบาลบิลล์ เข้าใจถึงความสำคัญของดนตรีในการนมัสการ เขาซาบซึ้งกับบทเพลงดั้งเดิม แต่เขาก็เปิดใจรับบทเพลงใหม่ด้วย บทเพลงที่นิยมในคริสตจักรมากมายสอนว่าผู้เชื่อยังคงตกอยู่ในความบาปโดยเจตนาและแสวงหาการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ บทเพลงนั้นไม่ได้สัญญาถึงชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะเลย ขณะฟังเพลงนั้น บิลล์พูดว่า “บทเพลงนี้ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ แต่มันเป็นเพียงบทเพลง ผู้คนชอบฟังดนตรีเนื้อหาไม่สำคัญ” นี่ใช่การนมัสการด้วยความจริงหรือไม่?

การนมัสการที่อันตราย: การแทนที่การนมัสการที่แท้จริง

พระเยซูพูดถึงการนมัสการที่แท้จริง ถ้าหากมีการนมัสการที่แท้จริง ก็จะมีการนมัสการเทียมเท็จ มาร์ติน ลูเธอร์ มักกล่าวถึงภษิตของคนเยอรมันว่า “พระเจ้าสร้างคริสตจักรที่ไหน ชาตาก็สร้างวิหารข้าง ๆ”

ซาตานชอบส่งเสริมให้เราเอาแนวคิดเทียมเท็จมาแทนที่การนมัสการที่แท้จริง เรายังจะยอมให้การนมัสการเป็นไปตามความต้องการของวัฒนธรรมแทนที่จะเป็นไปตามความต้องการของพระเจ้าที่เรานมัสการ อะไรบ้างที่มาแทนที่การนมัสการที่แท้จริง?

การนมัสการแบบแม็คเวอร์ชิพ (McWorship)

แม็คเวอร์ชิพ (McWorship) คือการนมัสการที่มุ่งเน้นความสะดวกสบายส่วนตัว แทนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ในโลกนี้มีแม็คโดนัลด์ 35,000 สาขา ในแต่ละวันมีลูกค้า 68 ล้านคนกินแม็คโดนัลด์ นี่ไม่ใช่เพราะแม็คโดนัลด์นำเสนออาหารที่ดีที่สุดพร้อมกิน ไม่ใช่เพราะนำเสนออาหารลดน้ำหนักแปลกใหม่ที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ แต่เพราะแม็คโดนัลด์นำเสนอความสะดวกสบาย พร้อมกับบรรยากาศที่รื่นรมย์สนุกสนาน ในการนมัสการแบบแม็คเวอร์ชิพนั้น เราจะคำนึงถึงแต่ความสะดวกสบาย ง่าย ๆ และสนุกสนาน

แม็คโดนัลด์กับแม็คเวอร์ชิพวัดความสำเร็จจากจำนวน แม็คโดนัลด์อวดว่า “มีมากกว่า 300 พันล้านคนที่ได้รับการบริการ” แม็คเวอร์ชิพอวดว่า “เราเติบโตมากกว่าปีที่แล้ว 17%” การเน้นจำนวนมากกว่าทางของพระเจ้ากลายเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จ

มีความต้องการไม่ก็อย่างสำหรับผู้นมัสการแบบแม็คเวอร์ชิพ แม็คเวอร์ชิพนำเสนอดนตรีเพราะ นักพูดที่ให้ความบันเทิง และแพ็คเกจที่ดึงดูดในราคาไม่แพง แม็คเวอร์ชิพดึงดูดฝูงชน แต่อาหารฝ่ายวิญญาณมักจะว่างเปล่าและไม่ได้ส่งเสริมสุขภาพฝ่ายวิญญาณ การแสวงหาเพื่อดึงดูดผู้คนให้มาหาข่าวประเสริฐยอมเป็นเรื่องดี แต่แม็คเวอร์ชิพไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการแบบพิพิธภัณฑ์

บรรยากาศในพิพิธภัณฑ์ตรงกันข้ามกับบรรยากาศในร้านแม็คโดนัลด์ ในพิพิธภัณฑ์ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ประเพณีเป็นอย่างมาก ผู้คนให้ความเคารพในขณะที่คุณนิทรรศการ พิพิธภัณฑ์ส่วนใหญ่ไม่เน้นการมีส่วนร่วมและความมุ่งมั่นของส่วนบุคคล คุณไม่ได้รับเชิญให้วาดภาพของคุณเองบนผนังของพิพิธภัณฑ์ ศิลปะลูฟวร์!

ในการนมัสการแบบพิพิธภัณฑ์ เราจะคำนึงถึงแต่ประเพณีและรูปแบบ เราช้องเพลงที่คริสตจักรเคยร้องเสมอ ๆ เราภูมิใจในตัวเองที่สัตย์ซื่อรักษาประเพณีเอาไว้ แต่มันเป็นไปได้ที่ผู้คนจะมาเข้าร่วมสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าโดยไม่ได้ดูทิศตัวตามความประสงค์ของพระเจ้า เป็นไปได้ที่จะมาเข้าคริสตจักรทุกวันอาทิตย์และซมนิทรศการ (คำเทศนา บทเพลง การอธิษฐาน) โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงชีวิต การเห็นคุณค่าของมรดกสืบทอดเป็นเรื่องดี แต่การนมัสการแบบพิพิธภัณฑ์ไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการแบบชั้นเรียน

ในชั้นเรียน ครูควบคุมชั้นเรียน ครูตัดสินใจว่าชั้นเรียนจะเรียนอะไร ครูบรรยายเนื้อหาวิชา นักเรียนฟังและจดบันทึก ครูเป็นผู้ควบคุมการมีส่วนร่วมทั้งหมด

ในการนมัสการแบบชั้นเรียน ศิษยาภิบาลเป็นบุคคลสำคัญ คำเทศนาเป็นจุดศูนย์กลางของการประชุม นมัสการ สิ่งอื่นเป็นตัวส่งเสริมให้สิ่งนี้เด่นชัด ที่ประชุมอยู่ที่นั่นเพื่อฟังและจดบันทึก การนมัสการถูกทำให้ลดน้อยลงเพื่อเห็นแก่กิจกรรมทางปัญญา การแสวงหาเพื่อสื่อสารความจริงในการนมัสการเป็นเรื่องดี เราต้องอธิบายความจริงให้กับผู้นมัสการ แต่การนมัสการแบบชั้นเรียนไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการที่แท้จริงจัดจ่อที่พระเจ้า การนมัสการที่แท้จริงถามคำถามว่า “พระเจ้าต้องการอะไร?” การนมัสการที่แท้จริงช่วยให้ฉันมองดูตัวเองผ่านทางสายตาของพระเจ้า และนั่นทำให้คนที่ไม่เต็มใจให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงรู้สึกอึดอัด การนมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับพระเจ้าเท่านั้น การนมัสการที่แท้จริงรวมถึงไม่กางเขน การเสียสละ การยอมจำนน การนมัสการที่แท้จริงเปลี่ยนแปลงผู้นมัสการ

สรุป: คำพยานของมารธา

การนมัสการสำคัญอย่างไร? ฟังคำพยานของมารธา

“ฉันเป็นคนที่เน้นการปฏิบัติ คือคนที่ต้องกวาดพื้น ทำอาหาร และเอาใจใส่รายละเอียดต่าง ๆ ในครัวเรือน นั่นคือจุดแข็งของฉัน ฉันมีของประทานในการปรนนิบัติ

“ฉันคิดถึงวันที่พระเยซูมาเยี่ยมที่บ้านหลังเล็ก ๆ ในเบธานี ฉันว่าวุ่นมากกับการที่พระอาจารย์คนสำคัญจะมาที่บ้านของเรา ฉันอยากให้ทุกอย่างดีเลิศสมบูรณ์ ต่อมาลูกาได้เขียนว่า ‘มารธา วุ่นวายอย่างมากกับการปรนนิบัติ’ (ลูกา 10:40) ฉันยุ่งกับการพยายามทำให้ทุกอย่างออกมาดีเลิศสมบูรณ์

“ขณะที่ฉันกำลังยุ่งวุ่นวายกับการดูแลบ้าน มารีย์ก็นั่งในอีกห้องถัดไปคอยฟังพระเยซู ฉันไม่ชอบเลย ฉันต้องการคนช่วยงาน! นอกจากนั้นแล้ว เธอเป็นผู้หญิง ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากรับบี”

“ฉันรู้สึกแย่มากจนฉันต้องเดินเข้าไปพูดว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ปรนนิบัติอยู่คนเดียว? ขอพระองค์ส่งน้องให้มาช่วยข้าพระองค์ด้วย’ (ลูกา 10:40) ฉันจะไม่มีวันลืมคำตอบของพระองค์เลย พระเยซูมองมาที่ฉันและสายหน้า ‘มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจหลายอย่างเหลือเกิน สิ่งที่ทำเป็นนั้นมีเพียงสิ่งเดียว และมารีย์ก็เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น....’ (ลูกา 10:41-42)

“องค์เจ้านายกำลังพูดกับฉันเรื่องอะไรหรือ? พระองค์ไม่ได้บอกว่าการปรนนิบัติไม่สำคัญ ก่อนที่พระองค์จะมาหาพวกเรา พระเยซูเล่าคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี เรื่องเกี่ยวกับการปรนนิบัติ (ลูกา 10:25-37) พระเยซูไม่ได้บอกว่าการปรนนิบัติไม่สำคัญ พระองค์กำลังบอกฉันว่า **การปรนนิบัติของฉันต้องไหลล้นออกมาจากการนมัสการของฉัน** สิ่งสำคัญที่สุดคือการนมัสการ ถ้าหากฉันนมัสการ การปรนนิบัติของฉันจะไหลล้นออกมาเป็นธรรมชาติ ฉันจะไม่ ‘กระวนกระวายและร้อนใจ’ (ลูกา 10:41)

“ในวันนั้น ฉันได้เรียนรู้บทเรียนในชีวิต การปรนนิบัติของฉันไม่ได้มาก่อนการนมัสการของฉันอีกต่อไป จากวันนั้น ฉันใช้เวลาเพื่ออยู่กับมารีย์ที่แทบเท้าของพระเยซู ฉันใช้เวลาเพื่อนมัสการ”

ตรวจสอบ

ถามตัวคุณเองว่า “ฉันจะเป็นผู้นมัสการที่ดีขึ้นได้อย่างไร?” ระบุอย่างเจาะจงเกี่ยวกับบางด้านในชีวิตที่คุณสามารถทำให้การนมัสการของคุณใกล้เคียงมากขึ้นกับคำนิยามของการนมัสการในพระคัมภีร์

ทบทวนบทที่ 1

(1) การนมัสการคืออะไร?

- การนมัสการคือการยอมจำนนด้วยความยำเกรง (วิวรณ์ 4:10-11)
- การนมัสการคือการปรนนิบัติ (โรม 12:1)
- การนมัสการคือการสรรเสริญ (สดุดี)
- การนมัสการคือการสามัคคีธรรม (กิจการ 2:42)
- การนมัสการเกี่ยวข้องกับทุกด้านของชีวิต (ยากอบ 1:26-27)

(2) ทำไมการนมัสการจึงสำคัญ?

- ในการนมัสการเรามองเห็นพระเจ้า (อิสยาห์ 6:1-8)
- ในการนมัสการเรามองเห็นตัวเองและได้รับการเปลี่ยนแปลง (อิสยาห์ 6:1-8)
- ในการนมัสการเรามองเห็นโลกรอบตัวเรา (อิสยาห์ 6:1-8)
- การล้มเหลวในการนมัสการแยกเราออกจากพระเจ้า (โรม 1:18-25)

(3) เป้าหมายของการนมัสการ

- ในการนมัสการเราพบพระเจ้า
- ในการนมัสการเราหล่อหลอมคุณลักษณะชีวิตคริสเตียน
- ในการนมัสการเราสร้างชุมชนคริสเตียน

(4) การนมัสการแบบใดที่พระเจ้ายอมรับ?

- พระเจ้ายอมรับการนมัสการที่จัดจ้านกับพระเจ้า (วิวรณ์ 4)
- พระเจ้ายอมรับการนมัสการที่ถวายเกียรติอย่างคู่ควรแด่พระเจ้า (สดุดี 96:7-8)
- พระเจ้ายอมรับการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:23-24)

งานมอบหมายบทที่ 1

(1) พระคัมภีร์อธิบายถึงการนมัสการว่าอย่างไร? เขียนคำตอบหนึ่งหน้ากระดาษจากข้อพระคัมภีร์ด้านล่างนี้

- สดุดี 111:1-2
- สดุดี 147:1
- สดุดี 150
- อีสยาห์ 6:1-8
- วิวรณ์ 4

ถ้าหากคุณศึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม ขอให้อภิปรายคำตอบของคุณในชั่วโมงเรียนถัดไป

(2) ช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบเกี่ยวกับบทเรียนนี้ ขอให้เตรียมตัวศึกษาคำถามของแบบทดสอบมาก่อนอย่างละเอียด

โครงการในหลักสูตร

เส้นทางแห่งการนมัสการ 30 วัน¹¹

คุณจะต้องทำโครงการนี้ตลอดหลักสูตรนี้ ตอนจบหลักสูตร คุณจะต้องรายงานว่าคุณทำเสร็จแล้ว คุณไม่ต้องส่งบันทึกให้กับหัวหน้าชั้นเรียน

ในแต่ละวันของช่วง 30 วันนี้ คุณจะใช้เวลาสักครู่เพื่อใคร่ครวญถึงพระลักษณะของพระเจ้าหนึ่งด้าน ดีที่สุดคือการทำโครงการนี้ในช่วงเวลาเช้า เพื่อคุณจะใคร่ครวญพระลักษณะของพระเจ้าไปตลอดทั้งวันได้ การใคร่ครวญหมายถึงการคิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับบางสิ่ง

ขอให้เตรียมสมุดจดว่างเปล่าหนึ่งเล่มเพื่อใช้จดบันทึก เริ่มต้นแต่ละวันด้วยการอธิษฐานขอให้พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองแก่คุณ จากนั้นเปิดอ่านพระธรรมสดุดี เป้าหมายของโครงการนี้เพื่อการใคร่ครวญ ไม่ใช่อ่านเอาความ คุณอาจอ่านเพียงหนึ่งข้อหรือสดุดีทั้งบทก็ได้

ขณะที่อ่าน ขอให้คุณมองหาพระลักษณะหรือภาพเปรียบเทียบถึงพระเจ้า พระลักษณะคือบางด้านของคุณลักษณะของพระเจ้า เช่น ความเมตตา ความบริสุทธิ์ การเอาใจใส่ดูแลของพระองค์ ภาพเปรียบเทียบถึงพระเจ้าคือการเปรียบเทียบพระเจ้ายกกับบางสิ่ง เช่น พระองค์เป็นผู้เลี้ยง เป็นศิลา เป็นที่ลี้ภัย

เมื่อคุณค้นพบพระลักษณะหรือภาพเปรียบเทียบที่มีความหมายสำหรับคุณ ขอให้เขียนพระลักษณะนั้นที่ด้านบนของหน้ากระดาษในสมุดบันทึกของคุณ ได้หัวข้อนั้นขอให้เขียนข้อพระคัมภีร์ที่บอกถึงพระลักษณะนั้น

คิดถึงพระลักษณะนั้นและสิ่งที่พระลักษณะนั้นพูดถึงเกี่ยวกับพระเจ้า หลังจากที่คุณอธิษฐาน ขอให้เขียนความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าและพระลักษณะนี้ ไม่ใช่การจดบันทึกแบบวิชาการ แต่เป็นบันทึกการ

¹¹ โครงการนี้ดัดแปลงจาก Louie Giglio, *The Air I Breathe: Worship as a Way of Life* (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2003)

นมัสการส่วนตัว ตลอดทั้งวันขอให้คิดถึงพระเจ้าและคุณลักษณะของพระองค์ สรรเสริญพระองค์ในสิ่งที่พระองค์เป็น เมื่อคุณทำแบบนี้เป็นเวลา 30 วัน คุณจะมีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า

แบบทดสอบบทที่ 1

- (1) คุณได้รับคำนิยามสามอย่างเรื่องการนมัสการในช่วงเริ่มต้นบทเรียนนี้ ขอให้เขียนคำนิยามตามที่คุณท่องจำมานั้น
- (2) เขียนการนมัสการในพระคัมภีร์สี่ลักษณะ
- (3) เมื่อหญิงชาวสะมาเรียโต้แย้งเกี่ยวกับสถานที่นมัสการฝ่ายกายภาพ พระเยซูซึ่งประเด็นไปที่สถานนมัสการฝ่าย _____
- (4) ในสวดดี คำว่า _____ มักใช้เพื่อบอกถึงความชื่นชมยินดีในการนมัสการ
- (5) ดังที่กล่าวไว้ในพระธรรมยากอบ การนมัสการที่บริสุทธิ์และไร้มลทินรวมถึงสองลักษณะใด?
- (6) เขียนเหตุผลสี่ประการที่บอกว่าการนมัสการสำคัญ
- (7) ดังที่บอกไว้ในบทเรียนนี้ สามคุณลักษณะของการนมัสการที่พระเจ้ายอมรับมีอะไรบ้าง?
- (8) เขียน ยอห์น 4:23-24 จากการท่องจำ

บทที่ 2

พระเจ้าและผู้นมัสการ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ตระหนักถึงภาพในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้าและบทบาทของพระองค์ในการนมัสการ
- (2) เข้าใจข้อกำหนดของพระเจ้าสำหรับผู้นมัสการ
- (3) พยายามที่จะปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระเจ้าสำหรับผู้นมัสการ
- (4) เห็นคุณค่าพระคุณของพระเจ้าที่อนุญาตให้มนุษย์เข้าไปนมัสการอยู่ต่อหน้าพระองค์

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ วิวรรณ์ 5:9-14

บทนำ

มีกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมวงกันเพื่ออภิปรายถึงหัวข้อการศึกษาพระคัมภีร์ประจำสัปดาห์ คำถามสำหรับการอภิปรายคือ “พระเจ้ามีลักษณะอย่างไรและเรานมัสการพระองค์อย่างไร?”

ซาร่าห์พูดคนแรกว่า “เมื่อฉันคิดถึงพระเจ้า ฉันคิดถึงคุณปู่ที่มีหนวดเครายาวสีขาว พระองค์มองเราเหมือนลูกหลาน พอเราทำบาปพระองค์ก็เสียใจ แต่พระองค์รักและเข้าใจว่าเราทำดีที่สุดแล้ว ฉันไม่คิดว่าพระเจ้าจะใส่ใจว่าเรานมัสการพระองค์อย่างไรตราบใดที่เราแสดงให้เห็นว่าเรารักพระองค์”

ฮันนาห์ตอบว่า “ฉันคิดถึงพระเจ้าเหมือนกับพ่อที่ต้องการให้เราทำอะไรให้พระองค์ พระองค์ไม่ค่อยใกล้ชิดกับลูกของพระองค์สักเท่าไร แต่พระองค์เฝ้าดูว่าเราจะเชื่อฟังไหม ในการนมัสการ เราจำเป็นต้องแสดงให้

เห็นว่าเรายอมและเชื่อฟัง ฉันไม่ชอบเพลงที่ปฏิบัติกับพระเจ้าเหมือนเพื่อน เราต้องระลึกว่าพระองค์เป็นเจ้านายในสวรรค์และเราเป็นคนรับใช้ของพระองค์! ฉันไปคริสตจักรเพื่อหาคำตอบว่าพระเจ้าคาดหวังให้ฉันทำอะไร”

อาบีเกลไม่พอใจกับคำตอบเหล่านี้เลย “ฉันคิดถึงพระเจ้าว่าเป็นเพื่อน พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าชอบที่จะให้ของขวัญแก่ลูกของพระองค์ ฉันไปคริสตจักรเพื่อหาคำตอบว่าพระเจ้าต้องการให้อะไรแก่ฉันบ้าง ฉันอธิษฐานและบอกพระองค์ถึงสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันฟังคำเทศนาและดนตรีเพื่อรู้ถึงวิธีที่พระเจ้าจะอวยพรชีวิตของฉัน พระเจ้าอยากให้เราของขวัญที่ดีแก่ฉัน ฉันไปคริสตจักรเพื่อรับของขวัญเหล่านี้”

ผู้หญิงแต่ละคนเหล่านี้มีความคิดที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพระเจ้า นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงแต่ละคนเหล่านี้มีความคาดหวังต่อการประชุมนมัสการที่แตกต่างกันด้วย

ซาร่าห์คาดหวังพระเจ้าที่เป็นเหมือนคุณปู่ซึ่งไม่ใส่ใจมากนักเกี่ยวกับรายละเอียดการนมัสการของเรา การนมัสการในอุดมคติของเธอคือ แต่ละคนนมัสการด้วยวิธีที่เขาหรือเธอสะดวกมากที่สุด ซาร่าห์คงต้องประหลาดใจกับการนมัสการในพลับพลา เพราะที่นั่นเธอจะเรียนรู้ว่าพระเจ้าใส่ใจทุกรายละเอียดเกี่ยวกับการนมัสการ

ฮันนาห์มองว่าพระเจ้าห่างไกลและหวงห้าม เธอคงไม่สบายใจกับคำกล่าวแสดงความสนิทสนมในสดุดีและคำบ่นอย่างซื่อตรงของโยบต่อพระเจ้า การนมัสการในอุดมคติของเธอจะคงรักษาระยะห่างระหว่างผู้นมัสการกับพระเจ้าเอาไว้ การอธิษฐานจะเป็นแบบทางการและมีระเบียบแบบแผน ดนตรีต้องยิ่งใหญ่ แต่ไม่เจาะจง ฮันนาห์คงไม่ชอบการสามัคคีธรรมอันใกล้ชิดที่ถูกค้นพบในคริสตจักรบ้านช่วงศตวรรษแรก

ในความคิดของอาบีเกล พระเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่คอยตอบสนองของความจำเป็นของมนุษย์ เมื่ออาบีเกลออกจากการประชุมนมัสการ คำถามของเธอคือ “ฉันได้รับอะไรบ้าง?” ดนตรีต้องตรงกับรสนิยมของเธอ การอธิษฐานต้องเน้นความต้องการส่วนบุคคล คำเทศนาต้องเข้ากับชีวิตและพูดตรงกับความรู้สึกของเธอ อาบี

เกลียดหวัดกับการนมัสการในพระวิหารซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้า ไม่ใช่ให้พระเจ้านำของขวัญมาให้มนุษย์

ผู้หญิงแต่ละคนเหล่านี้มองหาการนมัสการที่สะท้อนถึงความคิดของตัวเองเกี่ยวกับพระเจ้า ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเจ้อมีอิทธิพลอย่างมากต่อการนมัสการของเรา

► อภิปรายถึงความคิดของคุณเกี่ยวกับพระเจ้า ความคิดของคุณเกี่ยวกับพระเจ้อมีอิทธิพลอย่างไรต่อการนมัสการของคุณบ้าง?

ในบทเรียนนี้เราจะพิจารณาคำถามสองข้อด้วยกัน

(1) เรานมัสการผู้ใด?

เนื่องจากการนมัสการคือการถวายเกียรติอันสมควรแด่พระเจ้า ยิ่งเรารู้จักพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะยิ่งได้รับการเสริมสร้างเพื่อการนมัสการที่แท้จริงมากขึ้นนั้น ภาพที่บิดเบือนเกี่ยวกับพระเจ้านำไปสู่การนมัสการที่บิดเบือน

ภาพในพระคัมภีร์เกี่ยวกับรูปเคารพแสดงถึงหลักการนี้ บาอัลเป็นพระแห่งความอุดมสมบูรณ์ พระแห่งการเพิ่มพูนอย่างควบคุมไม่ได้ พวกผู้เผยพระวจนะของบาอัลนมัสการอย่างไร? นมัสการด้วยอารมณ์ที่เพิ่มมากขึ้นและควบคุมไม่ได้ “เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเซ่อดเซื่อนตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยดาบและหว่าน จนเลือดไหลพุ่งออกมาตามตัว” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:28)

(2) พระเจ้าประสงค์อะไรจากผู้ที่นมัสการพระองค์?

เนื่องจากพระเจ้าบริสุทธิ์ เราเข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ได้อย่างไร? พระเจ้าประสงค์อะไรจากผู้ที่นมัสการพระองค์?

พระเทียมเท็จอย่างเช่นบาอัลและโมเลคนั้นไม่บริสุทธิ์ ผู้ที่นมัสการพระเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องบริสุทธิ์ ผู้ที่นมัสการพระบาอัลก็กลายเป็นเหมือนบาอัลคือ ไม่บริสุทธิ์ในทางศีลธรรม เรากลายเป็นเหมือนสิ่งใดก็ตามที่เรานมัสการ

พระเจ้าเที่ยงแท้ทรงบริสุทธิ์ เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงประสงคืประชาชนที่บริสุทธิ์ ผู้ที่นมัสการพระเยโฮวาห์ก็กลายเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์ พวกเขาต้องเป็นคนบริสุทธิ์เมื่อนมัสการพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

เรานมัสการผู้ใด?

ลองนึกภาพว่าคุณกำลังชมดวงอาทิตย์ตกที่สวยงาม¹² แล้วจู่ ๆ คุณก็หยุดดูดวงอาทิตย์ตกแล้วหันมาถ่ายรูปตัวเอง “ฉันกำลังดูดวงอาทิตย์ตกดิน” นี้เรียกว่า “เซลฟี” คือการถ่ายภาพตัวเอง ความสนใจของคุณหันจากดวงอาทิตย์ตกไปหาตัวเอง คนที่เซลฟีตัวเองก็สนใจเกี่ยวกับสิ่งที่ตัวเองเป็นมากกว่าสิ่งที่พวกเขา กำลังมองดู

พระเจ้าสมควรได้รับการนมัสการที่ดีที่สุดจากเรา แต่เมื่อเราจดจ่อกับคุณภาพของการนมัสการแทนที่จะจดจ่อกับพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ เราก็สร้างการเซลฟีในทางศาสนา (“ฉันกำลัง

นมัสการพระเจ้า”) เราต้องไม่ยอมให้ความสนใจของเราต่อความเป็นเลิศในการประชุมนมัสการมาแทนที่การจดจ่อกับพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ!

“พระเจ้า พระองค์เป็น...
องค์สูงสุด ผู้ล้ำเลิศที่สุด;
เต็มด้วยความเมตตาและยุติธรรม;
ซื่อสัตย์มากที่สุดและสถิตอยู่ด้วย;
งดงามที่สุดและแข็งแกร่ง;
ทำการเสมอ พักสงบเสมอ;
รวบรวม แต่ไม่ขัดสนสิ่งใด;
ผดุงไว้และปกป้อง;
สร้างและบำรุงรักษา;
แสวงหา แต่ครอบครองทุกสิ่ง”
- ดัดแปลงจากออกัสติน

¹² ส่วนใหญ่ดัดแปลงมาจาก Warren Wiersbe, *Real Worship*, (Grand Rapids: Baker Books, 2000), บทที่ 5

ซี เอส ลูอิส (C.S. Lewis) เขียนเกี่ยวกับรูปเคารพที่เป็นการให้ความสำคัญต่อการประชุมนมัสการมากกว่าพระเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ ดี เอ คาร์สัน (D.A. Carson) เตือนว่าเราถูกลองใจให้ “นมัสการ การนมัสการ แทนที่จะนมัสการพระเจ้า” ได้¹³

การนมัสการจะไม่ใช่การนมัสการแท้จริงจนกว่าผมยอมสูญเสียตัวเองไปกับการเทิดทูนบูชาพระเจ้า ในการนมัสการที่แท้จริง ผมให้ความสนใจกับพระเจ้ามากกว่าคุณภาพของการนมัสการที่เป็นความพยายามของตัวเอง การนมัสการที่แท้จริงจดจ่อที่พระเจ้า ไม่ใช่ที่คุณภาพของประสบการณ์ในการนมัสการของผม

อย่างที่เรเห็นในบทที่ 1 บัญญัติข้อแรกบอกให้เรานมัสการผู้ใด “เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา...ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา” (อพยพ 20:2-3) เนื่องจากการนมัสการหมายถึงการถวายเกียรติอย่างคู่ควรแด่พระเจ้า การศึกษาเรื่องการนมัสการควรเริ่มต้นด้วยการถามว่าพระเจ้าเป็นใคร? บทเพลงสรรเสริญสี่บทเพลงในพระธรรมวิวรณ์ให้คำตอบบางส่วนต่อคำถามนี้

เรานมัสการพระเจ้าผู้สร้าง (วิวรณ์ 4)

► อ่านออกเสียง วิวรณ์บทที่ 4 ใช้เวลาจินตนาการถึงฉากในสวรรค์ พระคัมภีร์บทนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ?

วิวรณ์บทที่ 4 เป็นหน้าต่างเปิดเข้าสู่สวรรค์ที่ให้ภาพบางส่วนเกี่ยวกับพระเจ้าผู้สร้างที่เรานมัสการ

พระเจ้าผู้สร้างมีอำนาจครอบครองสูงสุด

พระเจ้านั่งบนบัลลังก์เหนือโลกนี้ คำว่า บัลลังก์ ถูกใช้ 14 ครั้งในบทนี้ พระองค์คือพระเจ้าจอมเจ้านายผู้ทรงมีฤทธิ์ พระองค์มีอำนาจครอบครองสูงสุด การนมัสการต้องตระหนักถึงการมีอำนาจครอบครองสูงสุด

¹³ ดัดแปลงจาก D.A. Carson, *Worship by the Book*, (Grand Rapids: Zondervan, 2002), 31

ของพระเจ้า ในการนมัสการเราแสดงออกถึงการยอมจำนนต่อพระเจ้าผู้มีอำนาจครอบครองสูงสุด พระองค์เป็นพระบิดาที่รักเรา แต่พระองค์ก็มีอำนาจครอบครองสูงสุด

พระเจ้าผู้สร้างผู้บริสุทธิ์

ตลอดทั้งพระคัมภีร์ พระเจ้าได้รับการมองดูว่าเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

- พระเจ้าบอกกับชนอิสราเอลว่า “เราพยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2)
- พระเจ้าได้รับการสรรเสริญ “ถึงอย่างไร พระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์
- ผู้ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล” (สดุดี 22:3)
- ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์มองเห็นทูตสวรรค์นรมัสการล้อมรอบบัลลังก์ของพระเจ้าว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์” (อิสยาห์ 6:3)
- อัครทูตยอห์นมองเข้าไปในสวรรค์ที่ซึ่งผู้อาวุโสทั้งหลายร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา” (วิวรณ์ 4:8)

เรานมัสการพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

พระเจ้าผู้สร้างดำรงอยู่นิรันดร์

พระองค์เคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา (วิวรณ์ 4:8)

ดาวิดขึ้นไปในความอัศจรรย์แห่งการสร้างว่าเป็นดั่งหน้าต่างเปิดสู่พระสิริของพระเจ้า “ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และพื้นฟ้าสำแดงผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” (สดุดี 19:1) บทแรกของปฐมกาล เริ่มต้นกับพระเจ้าในฐานะผู้สร้าง พระธรรมเล่มสุดท้ายเตือนใจเราอีกครั้งว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้าง และพระองค์จะครอบครองเหนือสิ่งมีชีวิตที่พระองค์สร้างนั้นชั่วนิรันดร์

การเน้นนี้แสดงให้เห็นถึงจุดมุ่งที่ถูกต้องสำหรับการนมัสการ เราผู้ถูกสร้างนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง การนมัสการนั้นเกี่ยวข้องกับพระองค์ไม่ใช่เรา เมื่อเรายอมสูญเสียตัวเองในการนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง พัสววรรค์ก็ประกาศพระสิริของพระองค์อีกครั้ง

เรานมัสการพระเจ้าผู้ใด (วิวรณ์ 5)

▶ อ่านออกเสียง วิวรณ์บทที่ 5 ฉากที่ยิ่งใหญ่นี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ?

ในฐานะคริสเตียน เราต้องไม่สูญเสียความรู้สึกอัศจรรย์ใจเมื่อเราคิดถึงว่ากษัตริย์แห่งจักรวาลได้จัดเตรียมการไถ่ไว้ให้เรา ในวิวรณ์บทที่ 5 เราเห็นลูกแกะของพระเจ้า ผู้ใดในโลกนี้ได้รับการนมัสการ พระเยซูถูกเรียกว่าเป็น “ลูกแกะ” 28 ครั้งในพระธรรมวิวรณ์ นี่คือนี่หนึ่งในภาพสำคัญในวิวรณ์

เรานมัสการพระเจ้าผู้ใดเพราะผู้ที่พระองค์เป็น

พระองค์เป็นสิงห์แห่งเผ่ายูดาห์ พระองค์เป็นรากเหง้าของดาวิด พระองค์เป็นลูกแกะที่ถูกฆ่า พระองค์เป็นลูกแกะที่มีเจ็ดเขาและดวงตาเจ็ดดวง (วิวรณ์ 5:6) สัญลักษณ์แห่งความสมบูรณ์แบบ ในการนมัสการเราถวายเป็นเกียรติแต่พระเยซูสำหรับผู้ที่พระองค์เป็น การนมัสการคือ “งานเลี้ยงฉลองสำหรับความสมบูรณ์แบบอันเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระคริสต์” (John Piper – จอห์น ไพเพอร์)

เรานมัสการพระเจ้าผู้ใดเพราะตำแหน่งที่พระองค์อยู่

ในวิวรณ์ 5:6 พระเยซูเป็นศูนย์กลางของการนมัสการในสวรรค์ พระองค์อยู่ระหว่างบัลลังก์กับสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทั้งสี่และท่ามกลางผู้อาวุโส ผู้เขียนฮีบรูให้คำสัญญาอันอัศจรรย์ว่าผู้แก้ต่างของเรานั้นนั่งอยู่ที่เบื้องขวาของบัลลังก์พระเจ้า (ฮีบรู 12:2)

เรานมัสการพระเจ้าผู้ใดเพราะสิ่งที่พระองค์ได้ทำ

ในความพยายามให้ความสำคัญกับคุณค่าของพระเจ้า มีผู้สอนบางคนแนะนำผิด ๆ ว่าเราควรนมัสการพระเจ้าเฉพาะผู้ที่พระองค์เป็นเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทำเพื่อเรา ยอห์นผู้เปิดเผยวิวรณ์ได้แสดงให้เห็นว่า

การนมัสการในสวรรค์นั้นสรรเสริญลูกแกะของพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำ “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับ...” (วิวรณ์ 5:12)

แบบแผนนี้เห็นได้ในสดุดี ในสดุดีบทที่ 134 สั่งให้เราอวยพรพระเจ้า โดยที่ไม่ได้ให้เหตุผลเอาไว้ เราสรรเสริญพระองค์เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า ตามมาด้วยสดุดี 135-136 ซึ่งสรรเสริญพระเจ้าเพราะสิ่งที่พระองค์ได้กระทำในประวัติศาสตร์อิสราเอล คุณลักษณะของพระเจ้า ตลอดจนถึงอันมีฤทธิ์ของพระองค์นั้น สมควรได้รับการสรรเสริญ เราควรสรรเสริญพระเจ้าสำหรับผู้ที่พระองค์เป็นและสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำ

เรานมัสการพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ (วิวรณ์ 11:15-18)

ในวิวรณ์ 11 ให้อีกมุมมองหนึ่งเกี่ยวกับการนมัสการในสวรรค์ ในฉากนี้ผู้อาวุโสทั้งหลายนมัสการพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ซึ่งขึ้นครองบัลลังก์อย่างถูกต้องชอบธรรม ถึงแม้ว่าอาณาจักรบนโลกนี้กบฏต่อพระองค์ แต่สุดท้ายพวกเขาก็ต้องยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ “อาณาจักรของโลกนี้กลับกลายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” (วิวรณ์ 11:15)

ในเพลงสรรเสริญบทนี้ กษัตริย์ได้รับการสรรเสริญสำหรับการพิพากษาอย่างชอบธรรมต่อโลกนี้ เพลงสรรเสริญนี้เตือนใจเราว่าพระเจ้าปกครองด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ ถึงแม้ว่าชนชาติทั้งหลายโกรธเคือง แต่พระเจ้าพิพากษาพวกเขาอย่างถูกต้องชอบธรรม

การนมัสการคือการนมัสการด้วยความจริง การนมัสการที่แท้จริงไม่ได้ลดขนาดการพิพากษาอันน่าเกรงขามของพระเจ้า การนมัสการในวิวรณ์ก็สอดคล้องกันกับการนมัสการในสดุดี ในสดุดี 96 คือเพลงบทใหม่ถวายแด่พระเจ้า ในบทเพลงนี้ พระเจ้าได้รับการสรรเสริญท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย พระองค์น่าเกรงขามเหนือพระทั้งปวง พระองค์ได้รับการสรรเสริญเพราะพระองค์จะตัดสินผู้คนอย่างชอบธรรม การนมัสการแท้จริงรู้ว่าเราต้องยำเกรงพระเจ้า เรานมัสการพระองค์ในฐานะกษัตริย์

เรานมัสการเจ้าบ่าวผู้พิชิต (วิวรณ์ 19:1-9)

ในชั้นเรียนสำรวจพระคัมภีร์ ผู้สอนถามว่า “มีกี่คนที่ชื่นชอบพระธรรมวิวรณ์บ้าง?” มีนักศึกษาไม่กี่คนที่ยกมือ เมื่อผู้สอนถามว่า “ทำไมคุณถึงไม่ชอบพระธรรมวิวรณ์?” นักศึกษาคนหนึ่งตอบว่า “มันน่ากลัว!”

เหตุผลที่นักศึกษาเหล่านี้พบว่าพระธรรมวิวรณ์น่ากลัวคือการที่พวกเขาไม่รู้ถึงส่วนดีที่สุดของพระธรรมนี้ พวกเขาจดจ่อกับการพิพากษาเหนือคนเหล่านั้นที่กบฏต่อพระเจ้า นั่นเป็นเนื้อหาที่สำคัญในวิวรณ์อย่างแน่นอน แต่สำหรับคริสเตียน เนื้อหาพื้นฐานของวิวรณ์คือชัยชนะสูงสุดของพระเจ้าของเรา!

วิวรณ์บทที่ 19 อธิบายภาพของเนื้อหา บทนี้รวมคำอธิบายเรื่องบั้งไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน (วิวรณ์ 19:20) กับพวกนกที่กินเนื้อของบรรดากษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนที่มีกำลังมาก...(วิวรณ์ 19:18) นี่คือการชะตากรรมของคนที่กบฏต่อพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ สำหรับคนที่นมัสการกษัตริย์นี้ด้วยความเคารพยำเกรง ในวิวรณ์ 19 คือบทเพลงแห่งความยินดี หญิงแพศยาตัวผู้ทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมทรามด้วยการล่วงประเวณีของนาง (วิวรณ์ 19:2) ก็ถูกทำลาย เจ้าบ่าวผู้พิชิตศัตรูของพระองค์และต้อนรับเจ้าสาวบริสุทธิ์สู่งานเลี้ยงสมรสของลูกแกะของพระเจ้า (วิวรณ์ 19:9)

ในการตอบสนองต่อชัยชนะยิ่งใหญ่ ยอห์นได้ยินเสียง “เหมือนอย่างเสียงมหาชน เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็บอกกันว่า ‘ฮาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ขอให้เรายินดีและเปรมปรีดี และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว” (วิวรณ์ 19:6-7)

ในการนมัสการ เราสรรเสริญเจ้าบ่าวผู้พิชิต การนมัสการของเราตั้งตารออนาคตที่พระเยซูกำลังเตรียมไว้สำหรับเจ้าสาวของพระองค์ เหตุผลอย่างหนึ่งที่การนมัสการสำคัญคือการนมัสการให้ฤทธิ์เดชแก่เราในการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างมีชัยชนะในโลกที่เป็นศัตรูกันนี้ ในการนมัสการเราจะระลึกว่า “เราเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ และเรารอคอยผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรง

เปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี ตามพลังอำนาจที่ทำให้พระองค์สามารถให้ทุกสิ่งอยู่ในอำนาจของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:20-21)

เพลงสรรเสริญสี่บทเหล่านี้จากพระธรรมวิวรณ์ให้ภาพของพระเจ้าที่เรานมัสการ ในการนมัสการเราไม่ได้จดจ่อกับตัวเองแต่จดจ่อกับพระเจ้า ในการนมัสการเราก็มกราบต่อพระผู้สร้าง ในการนมัสการเราสรรเสริญพระผู้ไถ่ ในการนมัสการเราฉลองพระคริสต์ผู้เป็นกษัตริย์ ในการนมัสการเราตั้งตารอนิรันดร์กาลในการสถิตอยู่ของเจ้าบ่าวผู้พิชิต

นี่คือพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการ สิ่งนี้นำไปสู่คำถามว่า “ใครบ้างที่นมัสการได้? พระเจ้ามีข้อกำหนดอะไรสำหรับคนที่เข้ามาในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์?”

พระเจ้ามักมีข้อกำหนดอะไรสำหรับผู้นมัสการ?

ในบทสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย¹⁴ พระเยซูกล่าวถ้อยคำที่น่าทึ่ง หลังจากบอกเธอว่าผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง พระเยซูพูดว่าพระบิดาแสวงหาคนเช่นนั้นที่นมัสการพระองค์ (ยอห์น 4:23) พระเจ้าแสวงหาผู้นมัสการในลักษณะที่เจาะจง คือคนที่นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง พระเจ้าแสวงหาผู้นมัสการ

คุณลักษณะใดที่พระเจ้าแสวงหาจากคนที่นมัสการพระองค์? ใครก็ตามเข้าร่วมประชุมนมัสการได้ ร้องเพลงสรรเสริญได้ อธิษฐานได้ อย่างไรก็ตามพระเจ้าให้แนวทางเจาะจงสำหรับคุณลักษณะของผู้นมัสการที่แท้จริง ในที่หนึ่งที่เราเห็นได้คือใน สดุดี 15

► อ่านสดุดี 15 บอกอะไรเราเกี่ยวกับชีวิตของผู้นมัสการ?

¹⁴ ส่วนมากดัดแปลงมาจาก “The Worshipper’s Approach to God” โดย Ronald E. Manahan, พบได้ในบทที่ 2 ของ *Authentic Worship*, แก้ไขโดย Herbert Bateman (Grand Rapids: Kregel Books, 2002)

สดุดี 15 คือสดุดีเกี่ยวกับพิธีนมัสการ อธิบายบทสนทนาระหว่างปุโรหิตคนหนึ่งกับผู้นมัสการคนหนึ่งตรงทางเข้าพระวิหาร ผู้นมัสการปรารถนาเข้าไปในวิหารบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในการตอบสนองต่อคำถามของผู้นมัสการว่า “ใครที่จะเข้าไปได้?” ปุโรหิตให้ข้อกำหนดสำหรับการเข้าไปในพระวิหาร แบบแผนเดียวกันนี้ใช้ในสดุดี 24:3-6 และมีคาห์ 6:6-8 ในสดุดี 15 แบ่งออกเป็นสามส่วนคือ...

1. คำถาม: ผู้ใดที่นมัสการ?
2. คำตอบ: คำอธิบายถึงผู้นมัสการ
3. จบข้อคิดเห็น: พระสัญญาต่อผู้นมัสการ

คำถาม: ผู้ใดที่นมัสการ? (สดุดี 15:1)

ที่ทางเข้าพระวิหาร ผู้นมัสการถามว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์? ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์?” คำถามเหล่านี้แนะนำคุณสมบัติของผู้นมัสการสามประการ

ผู้นมัสการที่แท้จริงรู้จักเกรงกลัวพระเจ้า

สดุดีบทนี้แสดงให้เห็นว่าการเข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าไม่ได้เป็นเรื่องที่ทำกันแบบง่าย ๆ ผู้นมัสการที่แท้จริงเข้าใจว่าพระเจ้าบริสุทธิ์และเราถูกแยกขาดจากพระองค์

ตลอดทั้งพระคัมภีร์ มีความรู้สึกเกรงกลัวร่วมอยู่กับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ที่ภูเขาซีนาย ประชาชนได้รับคำเตือนให้อยู่ห่างจากภูเขาที่พระเจ้าตรัสกับโมเสส (อพยพ 19:7-25) ที่ภูเขาที่มีการจำแลงพระกาย พวกสาวกหวาดกลัวอย่างมาก (มัทธิว 17:6)

สำหรับผู้เชื่อ ความเกรงกลัวพระเจ้าไม่ใช่ความสยองขวัญที่ขับไล่ให้คนออกไปจากที่ประทับของพระองค์ แต่มันคือความเคารพที่ทำให้ผู้นมัสการเข้าใกล้พระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ผู้นมัสการต้องไม่เดินเข้าไปในที่ประทับของพระเจ้าโดยไม่เตรียมตัว

ผู้นมัสการที่แท้จริงนมัสการด้วยความถ่อมใจ

ผู้นมัสการถามว่า “ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์?” ผู้อาศัยคือคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ในประเทศอื่น พวกเขาเป็นแขกที่ไม่มีสิทธิในฐานะพลเมือง..

สดุดีบทที่ 15 เรียกร้องให้ผู้นมัสการตระหนักว่าเราเป็นแขกในที่ประทับของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าบริสุทธิ์และบ้านของพระองค์ก็บริสุทธิ์ เราไม่สมควรอยู่ที่นั่น ไม่ว่าเรามีตำแหน่งอะไรในชีวิต เราต้องเข้าไปในที่ประทับของพระเจ้าด้วยท่าที่ถ่อมใจ เราเป็นแขกของพระองค์

ผู้นมัสการที่แท้จริงเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้า

เนื่องจากเราตระหนักถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้าเมื่อพระองค์ต้อนรับเราให้เข้าบ้านของพระองค์ ผู้นมัสการที่ถามว่า “ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาศรีสุทธีของพระองค์?” ถามคำถามนี้ด้วยความมั่นใจว่าพวกเขาจะได้รับคำเชิญให้เข้าไปในบ้านของพระเจ้า พระเจ้าได้สร้างความสัมพันธ์กับอิสราเอล การนมัสการของชาวยิวเป็นการเฉลิมฉลองความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยพระคุณนี้

สดุดี 103 เป็นคำเชิญสู่การนมัสการ “จิตใจของข้าเฮ้ย จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์” สดุดี 103 บรรจุนี้อาหารที่เป็นคำเตือนอันไพเราะเพื่อให้เราระลึกถึงพระคุณที่อนุญาตให้เราเข้ามาในที่ประทับของพระเจ้าได้¹⁵

“บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระยาห์เวห์ทรงสงสารคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์เองทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (สดุดี 103:13-14) พระเจ้าผู้สร้างเราจากผงคลีดินโดยพระคุณพระองค์ได้เรียกเราสู่การนมัสการ! เมื่อเราเข้าไปในการนมัสการ เรายังระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า คือพระคุณที่อนุญาตให้เราเข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าผู้สร้างจักรวาล

¹⁵ การสังเกตนี้มาจาก Richard Averbeck, “Worshipping God in Spirit.”

การนมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับความรักกลัวพระเจ้า ความถ่อมใจ และพระคุณ แต่ละด้านของการนมัสการเห็นได้ในการนมัสการในพระวิหาร ผู้นมัสการชาวยิวปฏิบัติต่อพระวิหารด้วยความเคารพเพราะพระวิหารคือบ้านของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์¹⁶ พวกเขาเตรียมการนมัสการอย่างระมัดระวังเพื่อแสดงความถ่อมตนอย่างเหมาะสมต่อหน้าพระเจ้า พวกเขายังเฉลิมฉลองในการนมัสการ การนมัสการของชาวยิวเต็มไปด้วยการร้องเพลง เครื่องดนตรี กลิ่นอันหอมหวาน และบรรยากาศที่เฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์

วันนี้เราควรเข้าไปในบ้านของพระเจ้าด้วยความรู้สึกเกรงกลัวพระเจ้า เราควรตระหนักถึงความไม่คู่ควรของเราต่อหน้าพระเจ้า แต่การนมัสการของเราควรเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้าที่ต้อนรับเราเข้าไปในการสถิตอยู่ของพระองค์ พิธีมหาสนิทแบบเดิมกล่าวว่า “เราไม่ใช่เพราะเราคู่ควร แต่เพราะเราได้รับคำเชิญ” นี่คือการนมัสการที่เป็นการเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้า

คำตอบ: คำอธิบายเกี่ยวกับผู้นมัสการ (สดุดี 15:2-5)

เพื่อเป็นการตอบคำถามที่ว่า “ผู้ใดจะเข้าไปในบ้านของพระเจ้า?” บุโรฮิตให้คำอธิบายเกี่ยวกับผู้นมัสการ ผู้นมัสการเดินอย่างปราศจากที่ติดต่อหน้าพระเจ้า เขาระมัดระวังในการปฏิบัติต่อผู้อื่น เขาปฏิเสธคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระเจ้า แต่เขาให้เกียรติคนที่ยำเกรงพระเจ้า เขาพยายามปรับคุณลักษณะชีวิตของเขาให้ตรงกับคุณลักษณะของพระเจ้า คนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะเป็นเหมือนพระเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ

คำตอบนี้เตือนเราให้ระลึกว่าการนมัสการส่งผลกระทบต่อชีวิตทุกด้าน การเข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าจำเป็นต้องมีการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ ดาวิดนี้ภาพไม่ออกว่าคนที่บอกว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ชีวิตโดยยอมจำนนต่อกฎบัญญัติของพระเจ้า” นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร พระคัมภีร์ไม่ยอมให้คนใด

¹⁶ ในสมัยของพระเยซู ความเคารพนี้สูญหายไปและการเข้ามาในพระวิหารกลายเป็นการมาตลาด พระเยซูขับไล่พวกที่แลกเงินที่ดูหมิ่นพระวิหาร ทำให้พระวิหารกลายเป็น “ถ้ำโจร” (มัทธิว 21:12-13)

กล่าวว่า “พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า แต่พระองค์ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” การเข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าเรียกร้องให้เรายอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ผู้นมัสการที่แท้จริงดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า

สดุดี 15:2 ให้คำอธิบายทั่วไปเกี่ยวกับผู้นมัสการ คนที่เข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าต้องดำเนินชีวิตอย่างปราศจากที่ติ คือชีวิตที่ซื่อสัตย์โปร่งใสในทุกด้าน พวกเขาต้องสม่ำเสมอในการทำสิ่งถูกต้อง พวกเขาต้องพูดความจริงใน (หรือจาก) ใจ ถ้อยคำเหล่านี้อธิบายถึงชีวิตของผู้นมัสการแบบต่อเนื่อง ทุกชีวิตได้รับผลกระทบจากการนมัสการ

ผู้นมัสการที่แท้จริงดำเนินชีวิตโดยมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน

เหมือนกับดาวิดที่นี้กภาพไม่ออกว่าคน ๆ หนึ่งจะพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังกฎบัญญัติของพระเจ้า” ได้อย่างไร เช่นกันดาวิดที่นี้กภาพไม่ออกด้วยว่าคน ๆ หนึ่งที่บอกว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านอย่างยุติธรรม” จะเป็นไปได้ได้อย่างไร

คนที่เข้าไปในการสถิตอยู่ของพระเจ้าคือคนที่ดำเนินชีวิตโดยมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน เขา...

- ไม่ใช่ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย
- ไม่ทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน
- ไม่เยาะเย้ยเพื่อนบ้านของตน เขาไม่ว่าลับหลัง
- ต่อด้านคนที่ปฏิเสธพระเจ้า
- ให้เกียรติคนที่ยำเกรงพระเจ้า
- รักษาคำพูด
- ไม่เอาเปรียบคนยากจนด้วยการกุมข้อมืออย่างไม่เป็นธรรม
- ไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ไร้ความผิด

คนที่อาศัยอยู่ในพลับพลาของพระเจ้าคือคนชอบธรรมทั้งภายในและภายนอก ผู้นั้สการที่แท้จริงคือคนที่มีความซื่อตรงโปร่งใส ผู้นั้สการแท้จริงไม่ยอมให้พินั้สการมาแทนที่การเชื่อฟังในชีวิตประจำวัน

ปิดท้ายการสังเกต: พระสัญญาต่อผู้นั้สการ (สดุดี 15:5ค)

สดุดี 15 จบลงด้วยคำสัญญาต่อผู้นั้สการว่า “ผู้ทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิรันดร์” (สดุดี 15:5) คนที่ใช้ชีวิตด้วยการเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าได้รับคำสัญญาสำหรับการปกป้องของพระเจ้า สดุดี 15 เป็นสดุดีคู่ขนานกับสดุดี 1 ที่มาพร้อมกับคำอธิบายถึงทางของพระเจ้าและคำสัญญาแห่งพระพรสำหรับคนที่ทำตามพระเจ้า

สดุดี 15 แสดงให้เห็นสิ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับคนที่นั้สการพระองค์ สดุดี 15 ควรถูกอ่านเป็นทั้งคำสั่ง (“นี่คือสิ่งที่พระเจ้าประสงค์”) และคำสัญญา (“นี่คือสิ่งที่พระเจ้าจะทำให้กับคนเหล่านั้นที่ขอพระองค์”) ในแง่ของอิสยาห์บทที่ 6 เราเข้าใจว่าพระเจ้าคือผู้ที่ให้ฤทธิเดชแก่ผู้นั้สการเพื่อจะเชื่อฟัง พระเจ้าคือผู้ชำระริมฝีปากให้สะอาด พระเจ้าคือผู้ทำให้ชื่อเรียกกรองในสดุดี 15 เป็นไปได้ การนั้สการแท้จริงอาศัยพระคุณของพระเจ้า ความสำเร็จไม่ได้เกิดขึ้นจากความพยายามอันเปราะบางของเรา แต่โดยทางพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของคนแสวงหาที่จะนั้สการพระองค์ อย่าหลงลืมพระคุณของพระเจ้าในการนั้สการ พระบิดาแสวงหาผู้นั้สการที่แท้จริง และ พระบิดาทำให้การนั้สการเป็นไปได้

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “ฉันมีใจและมือของผู้นั้สการที่แท้จริงหรือไม่?” อ่านสดุดี 15 เป็นการทดสอบ หลังจากอ่านแต่ละถ้อยคำแล้ว ถามว่า “สิ่งนี้อธิบายถึงฉันหรือไม่? ฉันพร้อมสำหรับการนั้สการแล้วหรือยัง?”

อ่านสดุดี 15 อีกรอบโดยอ่านเป็นคำอธิษฐานส่วนตัว “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ฤทธิเดชแก่ข้าพระองค์เพื่อจะดำเนินชีวิตอย่างปราศจากที่ติและทำในสิ่งที่ถูกต้องได้... ขอให้พระคุณแก่ข้าพระองค์เพื่อจะหลีกเลี่ยงจากการนินทาและใส่ร้าย...” จบโดยการฟังคำสัญญาของพระเจ้าว่า “ผู้ทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิรันดร์”

การนมัสการที่อันตราย: หน้าซื่อใจคด

พระเยซูพูดกับผู้ที่คิดว่าตัวเองเชี่ยวชาญด้านการนมัสการ พวกธรรมาจารย์และฟาริสีระมัดระวังในการถือปฏิบัติตามทุกรายละเอียดของการนมัสการ ทั้งตามคำสั่งของพระคัมภีร์และตามประเพณีของชาวยิว พวกเขาไว้มากในการกล่าวโทษใครก็ตามที่ไม่ทำตามทุกรายละเอียดในพิธีกรรม อย่างไรก็ตามพระเยซูกล่าวโทษการนมัสการของพวกเขาเพราะพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด

พวกฟาริสีบ่นว่าพวกสาวกของพระเยซูที่ไม่ทำตามพิธีชำระล้างมือ พระเยซูตอบว่า “พวกหน้าซื่อใจคด อิศยาห์พยากรณ์ถึงท่านทั้งหลายถูกแล้วว่า ‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราแต่ปากใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา พวกเขานมัสการเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน’” (มัทธิว 15:7-9) เหมือนกับพวกผู้นมัสการเทียมเท็จในสมัยของอิสยาห์ พวกฟาริสีถูกพระเยซูเรียกว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดเพราะความล้มเหลวสองประการคือ...

1. การนมัสการของพวกเขาเป็นเพียงภายนอก ไม่ได้มาจากใจ (มัทธิว 15:8)
2. การนมัสการของพวกเขาขึ้นอยู่กับประเพณีของมนุษย์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับบัญญัติของพระเจ้า (มัทธิว 15:9)

เราต้องระมัดระวังเพื่อจะหลีกเลี่ยงอันตรายของการนมัสการด้วยความหน้าซื่อใจคด การนมัสการของเราต้องมาจากใจ และการนมัสการของเราต้องได้รับการนำจากพระเจ้า ไม่ใช่ให้ประเพณีมานำหน้าเทียบเท่ากับพระวาระของพระเจ้า

สรุป: คำพยานของผู้นมัสการ

ถ้าเราอ่านสดุดี 15 โดยไม่ระลึกถึงบทบาทของพระคุณในชีวิตคริสเตียน เราอาจได้รับแนวคิดผิด ๆ ว่าเราต้องดิ้นรนเองเพื่อจะมีการนมัสการที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม สดุดี 15 แสดงให้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทำแทนเรา ไม่ใช่เราดิ้นรนเองเพื่อจะได้รับการต้อนรับเข้าสู่บ้านของพระองค์

ใครที่ได้รับคำเชิญสู่การนมัสการ? ฟังคำพยานอันน่าทึ่งของผู้นมัสการ พวกเขาแสดงให้เห็นว่าการนมัสการไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อกักับการเป็นคนที่คุณควร การนมัสการเกี่ยวข้องกับการเข้ามาด้วยความถ่อมใจในการสถิตอยู่ของพระเจ้าและได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยพระคุณ

ฟาริสีคนหนึ่งพูดว่า...

“ผมมั่นใจว่าคุณสามารถเข้าใจเหตุผลว่าทำไมผมจึงขุ่นเคืองกับคำสอนของพระเยซู ผมเป็นคนดี ผมไม่ได้ละเมิดพระบัญญัติ ผมอดอาหารและจ่ายสิบลด ถ้าใครจะสมควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า ก็ต้องเป็นผมนี่ละ! ผมมาที่บ้านของพระเจ้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าผมเป็นคนดี แล้วพระเจ้าจะปฏิเสธการนมัสการของผมได้อย่างไรหรือ?”

คนเก็บภาษีพูดว่า...

“ผมพูดอย่างซื่อตรงว่า ผมก็ประหลาดใจพอ ๆ กับฟาริสี! ผมไม่แน่ใจเลยว่าผมจะเข้าไปในพระวิหารได้ ผมจะอยู่ให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้จากพวกคนดี ผมไม่หวังเลยว่าจะมีใครมาสังเกตเห็นผม ผมเสาะหาพระเมตตาของพระเจ้าแม้ว่าผมไม่สมควรได้รับพระเมตตา แต่ผมตกตะลึงมากที่ผมกลับบ้านโดยถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมได้ ชีวิตของผมถูกทำให้เปลี่ยนแปลงในการนมัสการ”

เศรซฐีพูดว่า...

“ผมบริจาคเงินมากมายเข้าพระวิหาร ผมคิดว่าพระเยซูน่าจะประทับใจกับการถวายของผมนะ นั่นคือการนมัสการของผม พอผมหย่อนเงินลงในกล่อง ทุกคนจะรู้เลยว่า “มิสเตอร์มันนี่” อยู่ที่นี่ ผมหวังว่าพระเจ้าจะสังเกตเห็นว่าผมบริจาคมากแค่ไหน!”

หญิงม่ายที่ยากจนพูดว่า...

“ฉันรู้สึกอายกับการต้องเอาเงินถวายหยอดลงในกล่อง ฉันมีแค่สองเหรียญเล็ก ๆ เท่านั้น คนอื่นบริจาคเงินก้อนโต แต่ฉันแทบไม่มีอะไรเลย แต่การนมัสการคือการให้สิ่งที่ดีที่สุดของคุณ มันไม่ได้มาก แต่ฉันให้ทั้งหมดที่ฉันมี ฉันหวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นเหรียญเล็ก ๆ ของฉัน แต่ก็มีคนสังเกตเห็น พระเยซูเห็นสิ่งที่ฉันให้! และพระองค์บอกว่าฉันให้มากกว่าคนอื่น ๆ ฉันไม่แน่ใจว่าที่พระเยซูพูดหมายถึงอะไร แต่ฉันดีใจที่ฉันได้ให้สิ่งที่ดีที่สุดของฉัน!”

การอภิปรายกลุ่ม

► เพื่อฝึกประยุกต์ใช้บทเรียนนี้ ขอให้อภิปรายร่วมกันดังนี้

ยอห์นเป็นคริสเตียนมาหลายปี เขารู้ว่าการเข้าคริสตจักร การอ่านพระคัมภีร์ และการอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญ แต่มันยากที่เขาจะสัมผัสถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในกิจกรรมเหล่านี้ ดูเหมือนสิ่งเหล่านั้นมันเป็นเพียงรูปแบบภายนอกที่ว่างเปล่า คุณจะช่วยให้ยอห์นเห็นพระเจ้าในการนมัสการได้อย่างไร?

ทบทวนบทที่ 2

(1) ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเจ้าสำคัญต่อการนมัสการเพราะภาพที่บิดเบือนเกี่ยวกับพระเจ้านำไปสู่การนมัสการที่บิดเบือน

(2) การนมัสการต้องจดจ่อที่พระเจ้า ไม่ใช่ที่คุณภาพของประสบการณ์ในการนมัสการของเรา

(3) พระธรรมวิวรณ์ให้ภาพการนมัสการในสวรรค์แก่เรา

- การนมัสการในสวรรค์คือการนมัสการพระเจ้าผู้สร้างผู้มีอำนาจครอบครองสูงสุด บริสุทธิ และเป็นนิรันดร์
- การนมัสการในสวรรค์คือการนมัสการพระเจ้าผู้ไถ่
- การนมัสการในสวรรค์คือการนมัสการพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์
- การนมัสการในสวรรค์คือการนมัสการเจ้าบ่าวผู้พิชิต

(4) สดุดี 15 เป็นสดุดีแห่งการนมัสการที่สรุปข้อกำหนดของพระเจ้าสำหรับผู้นมัสการ ผู้นมัสการที่แท้จริงคือ...

- รู้จักเกรงกลัวพระเจ้า
- นมัสการด้วยความถ่อมใจ
- เคารพและชื่นชมพระคุณของพระเจ้า
- ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า
- ดำเนินชีวิตโดยมีความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน
- รับพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อการปกป้องและอวยพร

งานมอบหมายบทที่ 2

(1) สดุดี 120-134 เป็นชุดบทเพลงสำหรับการเดินทางไปแสวงบุญที่เยรูซาเล็ม สดุดีเหล่านี้สอนเกี่ยวกับการนมัสการในสถานการณ์ที่ยากลำบาก อ่านสดุดีเหล่านี้เมื่อคุณหาคำตอบสำหรับคำถามในตารางด้านล่างนี้

สดุดี	คำถามที่ต้องตอบ
120	คนเมเซคและคนเคดาร์อยู่ที่ไหน? ทำไมการนมัสการในเยรูซาเล็มจึงสำคัญสำหรับผู้แสวงบุญที่อยู่ในเมเซคและเคดาร์?
122	สดุดีบทนี้สอนอะไรเกี่ยวกับท่าทีของเราในการนมัสการ?
123	ในข้อ 2 สอนอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้นมัสการกับพระเจ้า?
124	คุณเรียนรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการสรรเสริญในสถานการณ์ที่ยากลำบากจากสดุดีบทนี้?
126	การนมัสการเกี่ยวข้องกับการทำพันธกิจท่ามกลางชนชาติทั้งหลายอย่างไร? สังเกตในข้อ 2
130	สดุดีบทนี้สอนอะไรเกี่ยวกับบทบาทของการสารภาพในการนมัสการ?
131	ผู้เขียนสดุดีเตรียมตัวสำหรับการนมัสการอย่างไร? อะไรคือขั้นตอนในทางปฏิบัติที่ทำให้คุณทำตามแบบอย่างนี้ได้?
133	สดุดี 133, ยอห์น 17:20-23, และเอเฟซัส 4:1-16 ล้วนพูดถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันและทั้งหมดเกี่ยวข้องกันเกี่ยวกับชีวิตของคริสตจักรในทางใดทางหนึ่ง ความเป็นหนึ่งเดียวกันเกี่ยวข้องกับการนมัสการและชีวิตของคริสตจักรอย่างไร?
134	สดุดี 134 เป็นตอนจบที่เหมาะสมของสดุดีชุดนี้เกี่ยวกับการนมัสการอย่างไร?

(2) ช่วงเริ่มต้นบทเรียนต่อไป คุณจะต้องทำการทดสอบเกี่ยวกับบทเรียนนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามเพื่อการทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 2

- (1) เขียนถึงสิ่งที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าพระผู้สร้างในบทเพลงสรรเสริญจากฉันทบทที่ 4 มาสามประการ
- (2) เขียนเหตุผลสำหรับการนมัสการพระผู้ไถ่ในฉันทบทที่ 5 มาสามข้อ
- (3) อะไรคือคำสอนพื้นฐานจากพระธรรมวิวรณ์สำหรับคริสเตียน?
- (4) สดุดี 15 เป็นสดุดีเกี่ยวกับพิธีกรรมซึ่งแบ่งออกเป็นสามตอน ขอให้เขียนทั้งสามตอนนั้น
- (5) อะไรคือท่าทีของผู้นมัสการที่เข้าใจว่าเขาเป็นแขกในที่ประทับของพระเจ้า?
- (6) คุณลักษณะสำคัญสองประการของผู้นมัสการที่แท้จริงจากสดุดี 15:2-5 คืออะไร?
- (7) ทำไมพระเยซูจึงเรียกพวกฟาริสีว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด?
- (8) เขียนพระธรรมวิวรณ์ 5:9-14 จากการท่องจำ

บทที่ 3

การนมัสการในพันธสัญญาเดิม

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เห็นคุณค่าพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้การนมัสการเป็นไปได้
- (2) เข้าสู่การนมัสการด้วยใจเชื่อฟัง
- (3) รู้บทบาทของพิธีกรรมในการนมัสการ
- (4) ฝึกปฏิบัติให้การสรรเสริญเป็นองค์ประกอบสำคัญของการนมัสการ
- (5) ยอมรับความสำคัญของการประกาศพระวาระของพระเจ้าในการนมัสการ
- (6) หลีกเลียงอันตรายจากการไม่สมดุลในการนมัสการ

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ มีคาห์ 6:6-8

บทนำ

มีกลุ่มศิษยาภิบาลมาพบปะกันแต่ละเดือนเพื่อพูดคุยกันถึงประเด็นต่าง ๆ ในคริสตจักรของพวกเขา เมื่อไม่นานมานี้พวกเขาพูดคุยกันเรื่องการนมัสการ มีการให้ความหมายที่แตกต่างกันท่ามกลางศิษยาภิบาลเหล่านี้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องการนมัสการ ถึงแม้พวกเขาแบ่งปันหลักข้อเชื่อเดียวกัน แต่พวกเขาก็มีรูปแบบการนมัสการที่แตกต่างกันมาก

เจมส์เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ทำตามประเพณีนั้สการ เอโนครีบใช้คริสตจักรที่กำลังเติบโตซึ่งใช้แนวคิดร่วมสมัยมากมายในการนั้สการ กิเดโอนยังคงพยายามหารูปแบบของการนั้สการที่เหมาะสมกับคริสตจักรของเขามากที่สุด ศิษยาภิบาลเหล่านี้ได้ใช้เวลามากในการพูดคุยเกี่ยวกับการนั้สการ แต่พวกเขาต้องผิดหวังกับการพยายามเห็นด้วยกันในหลักการพื้นฐานสำหรับการนั้สการ

วันนี้เจสันพูดว่า “เราอาจมองเรื่องนี้ผิดกันอยู่ เงามัวแต่ถามว่า ‘เราชอบรูปแบบการนั้สการอย่างไร? เราอยากนั้สการแบบไหน?’ จริงแล้วเราน่าจะถามว่า ‘พระเจ้าอยากให้เรานั้สการแบบไหน? พระเจ้าชอบการนั้สการแบบไหน? ถ้าพระเจ้าออกแบบการนั้สการ มันจะออกมาเป็นอย่างไร?’ ถ้าเราเรียนรู้การนั้สการในพระคัมภีร์ว่าเป็นอย่างไร นั่นอาจช่วยเราให้รู้ต้นแบบสำหรับการนั้สการในวันนี้”

► ถ้าพระเจ้าออกแบบการนั้สการ มันจะออกมาเป็นอย่างไร? สรุปลิงที่คุ้นแล้วเกี่ยวกับการนั้สการในพระคัมภีร์

บทนำ: พระเจ้าประสงค์การนั้สการที่ถูกต้องเหมาะสม

ในบทที่ 2 เราเห็นจากพระธรรมวิวรณ์ว่าการนั้สการที่แท้จริงนั้นคือ การนั้สการพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เราเห็นจากสดุดีบทที่ 15 ว่าพระเจ้าประสงค์ให้ผู้นั้สการของพระองค์บริสุทธิ์ ในบทที่ 3 นี้เราถามว่า “ผู้นั้สการจะเข้าหาพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร?”

มีบางคนพูดว่าพระเจ้าไม่ใส่ใจกับวิธีการนั้สการของเรา พระองค์เพียงแค่อใส่ใจกับหัวใจที่ถูกต้องเท่านั้น เป็นความจริงที่หัวใจเป็นรากของการนั้สการ อย่างไรก็ตามเราพยามมากพอจากพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าใส่ใจอย่างมากเกี่ยวกับวิธีการที่พระองค์ได้รับการนั้สการ

รูปแบบการนั้สการสำคัญเพราะการนั้สการของเรามีผลกระทบต่อความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเจ้า ในบทเรียนก่อนหน้า เราเห็นว่าภาพที่บิดเบือนเกี่ยวกับพระเจ้านำไปสู่การนั้สการที่บิดเบือน เช่นเดียวกันเป็นความจริงด้วยที่การนั้สการที่บิดเบือนก็ภาพที่เรามองเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่ออิสราเอล

นมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยวิธีการนมัสการพระต่าง ๆ ของชาวคานาอัน ไม่ช้านานพวกเขาก็เชื่อว่าพระลักษณะของพระเจ้าเป็นเหมือนพระต่าง ๆ ของชาวคานาอัน พวกเขาเริ่มเชื่อว่าพระเจ้าผูกพยาบาทและฟังไม่ได้ เหมือนกับพระต่าง ๆ ของชาวคานาอัน¹⁷

รูปแบบการนมัสการสำคัญเพราะวิธีที่เรานมัสการมักจะสะท้อนถึงเหตุผลที่เรานมัสการ หัวใจที่มีความรักก็ปลอบปล้ำในการนมัสการที่ถวายเกียรติพระเจ้า หัวใจที่อิจฉาไม่เชื่อฟังก็อยากนมัสการด้วยวิธีการของตัวเองแทนที่จะด้วยวิธีการของพระเจ้า

ชั้นเรียนในวิทยาลัยหลายแห่งมีข้อกำหนดบางประการสำหรับรูปแบบของเอกสารการวิจัย พวกเขาต้องการใบปะหน้า เชิงอรรถ และระยะขอบที่แน่นอน รายละเอียดเหล่านี้ไม่ใช่ส่วนที่สำคัญที่สุดของเอกสาร เนื้อหาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด อย่างไรก็ตาม ครูหลายคนสังเกตเห็นว่านักเรียนที่ใส่ใจในรายละเอียดมักจะใส่ใจเกี่ยวกับเนื้อหา พวกเขาต้องการทำให้ดีที่สุด ในทางกลับกัน นักเรียนที่เพิกเฉยต่อข้อกำหนดเหล่านี้มักจะละเลยเนื้อหา รูปแบบของเอกสารมักจะสะท้อนถึงเนื้อหาในเอกสาร วิธีที่เรานมัสการมักจะสะท้อนทัศนคติของหัวใจของเรา วิธีที่เรานมัสการมักเกี่ยวข้องกับเหตุผลในการนมัสการ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงใส่ใจวิธีการที่เรานมัสการ

- คาอินนำของถวายมาให้พระเจ้า คาอินเป็นคนทำงานกับแผ่นดิน เขาเอาผลของแผ่นดินมาถวาย แต่พระเจ้าไม่ยกย่องนับถือคาอินและของถวายของเขา ความล้มเหลวของคาอินในการนมัสการอย่างถูกต้องเหมาะสมแสดงให้เห็นถึงทัศนคติในใจของเขา ของถวายของคาอินคือความสะดอกของตัวเอง แต่พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการของเขา (ปฐมกาล 4:1-5)

¹⁷ ในมีคาห์ 6:6-7 พวกผู้นำศาสนาพยายามติดสินบนพระเยโฮวาห์ด้วยการบูชาญเด็กเล็ก พวกเขาคิดว่าพระเยโฮวาห์คาดหวังให้มีการบูชาญเด็กเล็กเหมือนอย่างพระโมเลคต้องการ

- อาโรนสร้างวัวทองคำเพื่อใช้ในการนมัสการพระเยโฮวาห์ เขากล่าวว่า “พຽ່ງนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายเกียรติพระยาห์เวห์” (อพยพ 32:1-5) เป็นไปได้ว่าอาโรนเชื่อมั่นในตัวเองว่าเขาสามารถนมัสการพระเจ้าด้วยวิธีที่ทำให้ประชาชนพอใจ แต่พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการของเขา
- นาตบและอาปีฮูเห็นพระเจ้าของอิสราเอลบนภูเขาซีนาย (อพยพ 24:1-11) พวกเขาเคยใกล้ชิดพระเจ้ามากกว่าใคร ๆ นอกจากโมเสส แต่วันแรกในการทำงานเป็นปุโรหิตในพลับพลา พวกเขาถวายไฟต้องห้ามแด่พระเจ้า พระเจ้าตอบสนองด้วยการให้ไฟจากพระเจ้าเผาผลาญพวกเขา โมเสสอธิบายถึงการพิพากษาของพระเจ้าให้กับบิดาของพวกเขาที่กำลังโศกเศร้าฟังว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘ท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเรา ต่อหน้าประชาชนทั้งปวง เราจะต้องได้รับการยกย่อง’” (เลวีนิติ 10:1-7) พวกเขาถวายเครื่องหอมบูชาด้วยวิธีการของตัวเอง แทนที่จะทำตามคำสั่งของพระเจ้า พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการของพวกเขา
- อูสซียาห์เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระเจ้า ใน 2 พงศาวดารสรุปการปกครองของเขา ดังนี้ “...เพราะพระองค์ทรงได้รับความช่วยเหลืออย่างอัศจรรย์จนเข้มแข็ง” (2 พงศาวดาร 26:15) นำเศร่าที่นี้ไม่ใช่จุดจบของเรื่องราวของอูสซียาห์ “แต่เมื่อทรงเข้มแข็งแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผองขึ้นจนทำให้เสื่อมลง เพราะพระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ และทรงเข้าไปเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาในพระวิหารของพระยาห์เวห์” (2 พงศาวดาร 26:16) เขาพยายามนมัสการพระเจ้าด้วยวิธีการของตัวเองและถูกลงโทษให้เป็นโรคเรื้อน (2 พงศาวดาร 26:1-21) พระเจ้าไม่ยอมรับการนมัสการของเขา
- พวกเขาคนยิวหลังจากการเนรเทศได้นำเครื่องบูชาที่ไม่ถูกต้องมาถวายในพระวิหาร ความล้มเหลวของพวกเขาในการนำเครื่องบูชาที่ถูกต้องเหมาะสม แสดงให้เห็นถึงท่าทีในใจคือความไม่ใส่ใจ

“ถ้าคุณเป็นปุโรหิตในพันธสัญญาเดิม และคุณรับใช้พระเจ้า เหมือนกับที่คุณรับใช้พระองค์ ตอนนี้ จะนานแค่ไหนก่อนที่พระเจ้าจะทรงสังหารคุณ?”
 - วาร์เรน วายส์บี (Warren Wiersbe)
 (เรื่องความจริงจ้งของการนมัสการ)

พวกเขาไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ยอมรับการนมัสการของพวกเขา (มาลาคีย์ 1:6-14)

พระเจ้าใส่ใจเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ได้รับการนมัสการ ตัวอย่างเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า หากเราทำสิ่งใดด้วยกำลัง และสติปัญญาของเราเอง เราก็จะไม่เข้าหาพระเจ้าด้วยวิธีที่ถวายเกียรติพระองค์ อะไรที่ดูเหมือนถูกต้องเหมาะสมสำหรับเราก็อาจไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้านี้ได้ เราต้องมีการทรงนำของพระองค์สำหรับการนมัสการของเรา

เนื่องจากการนมัสการหมายถึงการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้นการนมัสการของเราจึงต้องถูกกำหนดจากพระลักษณะของพระเจ้าแทนที่จะจากความปรารถนาของเราเอง เราไม่สามารถกำหนดได้เองว่าสิ่งใดที่พระเจ้าพอพระทัย เราต้องดูที่พระวาระของพระเจ้าเพื่อเรียนรู้วิธีการนมัสการอย่างที่พระเจ้าพอใจ

การเดินทางไปกับพระเจ้า: การนมัสการในฐานะที่เป็นความสัมพันธ์แห่งพระคุณ

ภาพแรกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการอยู่ในสวนเอเดน “เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระยาห์เวห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน...” (ปฐมกาล 3:8) นี่แสดงให้เห็นถึงอุดมคติของพระเจ้าสำหรับการนมัสการคือ การสามัคคีธรรมที่มั่นคงระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าผู้สร้างของเขา ก่อนการล้มลง การสามัคคีธรรมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าไม่ได้ถูกความบาปขัดขวาง การนมัสการในสวนนั้นเรียบง่ายและไม่ซับซ้อน ในสวนนั้น เราเห็นว่าพระเจ้าปรารถนาการสามัคคีธรรมกับสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย ก่อนจะล้มลงในบาป มนุษย์มีความสุขกับการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ หลังจากทำบาปนั้นเองที่ทำให้ธรรมชาติของมนุษย์เสื่อมลงจนมนุษย์ต้องซ่อนตัวจากพระเจ้า

ตลอดพันธสัญญาเดิม คำว่า *เดินไปกับพระเจ้า* ถูกใช้เพื่อแสดงว่าการนมัสการนั้นเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า เอนอคเดินไปกับพระเจ้า โนอาห์เดินไปกับพระเจ้า อับราฮัมเดินไปกับพระเจ้า (ปฐมกาล 5:24 ปฐมกาล 6:9 ปฐมกาล 17:1) แต่ละตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงบุคคลที่สร้าง

ความสัมพันธ์โดยการใช้เวลาไปกับพระเจ้า การนมัสการที่ถูกตั้งอยู่บนพื้นฐานของการมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า

ปฐมกาล 3:8 แสดงให้เห็นว่าการนมัสการตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ และยังแสดงให้เห็นว่าการนมัสการเป็นไปได้โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น พระของคนที่ต่างชาติคาดหวังให้มนุษย์หาหนทางสู่การนมัสการอย่างเหมาะสมเพื่อเอาใจพวกพระนั้น ในทางตรงกันข้าม พระเยโฮวาห์มีพระคุณโดยจัดเตรียมวิธีการที่เหมาะสมเพื่อนมัสการ มีภาพตัวอย่างสามภาพที่อธิบายเรื่องนี้

พระเจ้าสร้างการนมัสการให้เป็นไปได้สำหรับอาดัมและเอวา

หลังจากการล้มลงในบาป พระเจ้าไม่จำเป็นต้องแสวงหาหรือแม้แต่ยอมรับการนมัสการจากอาดัมและเอวา พวกเขาฝ่าฝืนกฎบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาทำให้สิ่งทรงสร้างของพระองค์เสียหาย พวกเขาไม่สมควรได้รับอะไรเลยนอกจากการพิพากษา

หลังจากพวกเขาทำบาป อัดัมและเอวาซ่อนตัวเองจากการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า (ปฐมกาล 3:8) ไม่มีการปฏิบัติอย่างอื่นสำหรับอาดัมและเอวา พวกเขาสามารถคาดหวังได้เฉพาะการตายเท่านั้น การตอบสนองอย่างเดียวที่พวกเขารู้คือต้องซ่อนตัวจากผู้ออกกฎ แต่โดยพระคุณ พระเจ้าองค์เจ้านายได้เรียกอาดัม การนมัสการถูกทำให้เป็นไปได้โดยพระคุณของพระเจ้า โดยตัวของเราเองแล้ว เราไม่มีวิธีการใดที่จะเข้าถึงพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ โดยผ่านทางพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่เราถูกเรียกให้มานมัสการ

พระเจ้าสร้างการนมัสการให้เป็นไปได้สำหรับอับราฮัม

► อ่านปฐมกาล 18:1-8

ในบทที่ 1 เรามองเห็นว่าหนึ่งในคำภาษาฮีบรูสำหรับการนมัสการ (*Shachah*) หมายถึง “ก้มลงกราบ” หรือ “นมัสการ” คำนี้ถูกใช้ครั้งแรกใน ปฐมกาล 18:2 องค์พระผู้เป็นเจ้าและทูตสวรรค์สองตนปรากฏขณะที่อับ

รามนั่งตรงประตูเต็นท์ของเขา อับรามวิ่งจากประตูเต็นท์ไปพบพวกเขาและก้มกราบลงที่ดิน อับรามฮัมก้ม
ตัวลงกราบ นั่นคือเขานมัสการ

สังเกตได้ว่าพระเจ้าเป็นผู้ริเริ่มในเรื่องนี้ คือพระองค์มาหาอับราฮัม พระเจ้าทำให้การนมัสการเป็นไปได้ใน
พันธสัญญาเดิมเหมือนกับในพันธสัญญาใหม่ คือการนมัสการถูกทำให้เป็นไปได้โดยพระคุณเท่านั้น การ
ถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมไม่ได้เป็นวิธีการเอาใจพระเจ้าซึ่งไม่โหดไม่ปรารถนาความสัมพันธ์ สิ่ง
เหล่านี้เป็นวิธีการที่พระเจ้าคิดค้นเองเพื่อทำให้เกิดการคืนดีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ที่เต็มไปด้วยบาป แม้
ในพันธสัญญาเดิม การนมัสการก็ถูกทำให้เป็นไปได้โดยผ่านทางพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น โดยตัวของ
เราเอง เราไม่มีความสามารถอะไรที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างเหมาะสมได้

พระเจ้าสร้างการนมัสการให้เป็นไปได้สำหรับยาโคบ

► อ่าน ปฐมกาล 28:10-22 เรื่องนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับบทบาทของพระเจ้าในการนมัสการ?

หนึ่งในภาพที่น่าประหลาดใจมากที่สุด ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการนั้นอยู่ใน ปฐมกาล 28:10-22 ไม่มี
สิ่งใดในอดีตของยาโคบที่แสดงถึงคุณสมบัติของผู้นมัสการเลย เขาไม่มีคุณสมบัติตามที่ระบุใน สดุดี 15
เขาไม่ได้แสวงหาพระเจ้า อันที่จริงแล้วเขาวังหนีปัญหาต่าง ๆ ที่ตัวเขาก่อมันขึ้นจากการกระทำที่เป็นการ
หลอกลวงของเขาเอง ไม่มีหนังสือใดเกี่ยวกับการนมัสการที่บอกว่า “การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับมาจาก
คนโกงที่วิ่งหนีจากผลที่เขาจะได้รับเนื่องจากความบาปของพวกเขาเอง”

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองแก่ยาโคบโดยไม่คำนึงถึงความไม่คู่ควรของเขา พระคุณของพระ
เจ้าทำให้การนมัสการเป็นไปได้แม้แต่กับคนที่ไม่คู่ควรอย่างยาโคบ วาร์เรน วายส์บี (Warren Wiersbe)

เขียนว่า “โดยพระคุณ พระเจ้าเข้ามาในเราเมื่อเราคาดไม่ถึงหรือแม้กระทั่งสมควรได้รับ **เมื่อการนมัสการสิ้นสุดในการเป็นประสบการณ์แห่งพระคุณ มันก็จะเป็นการสิ้นสุดต่อประสบการณ์แห่งพระสิริ**”¹⁸

โดยผ่านทางพระคุณเท่านั้นที่พระเจ้าจะเชิญเราให้เข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ การนมัสการของเราเป็นการตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์ ไม่มีสิ่งที่เราทำในการนมัสการจะคู่ควรกับพระองค์ มีเพียงพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่ให้ฤทธิ์เดชแก่เราเพื่อการนมัสการ

เรื่องราวของยาโคบแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างมากอย่างหนึ่งระหว่างการนมัสการพระเยโฮวาห์กับการนมัสการพระเทียมเท็จ ผู้นมัสการพระเทียมเท็จสร้างแท่นบูชาด้วยความพยายามที่จะทำให้พระของพวกเขาพอใจ บนภูเขาคารเมล ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล “ร้องออกพระนามพระบาอัลตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง กล่าวว่ “พระบาอัล ขอตอบเราเถิด” แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีใครตอบ แล้วพวกเขาก็เดินโขยกเขยกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:26)

▶ อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:20-39 เพื่อดูความแตกต่างระหว่างการนมัสการที่แท้จริงกับการนมัสการเทียมเท็จ ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลพยายามกระตุ้นให้พระบาอัลสำแดงตนแก่พวกเขา รูปแบบนี้เห็นได้ชัด ๆ ในการนมัสการรูปเคารพ แท่นบูชาและเครื่องบูชาต่าง ๆ เป็นการพยายามทำให้รูปเคารพพอใจ

ในทางตรงกันข้าม โดยพระคุณ พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองต่อประชากรของพระองค์ในการนมัสการ เอเลียห์สร้างแท่นบูชาด้วยความมั่นใจเต็มที่ว่าพระเจ้าที่เขารับใช้จะตอบคำอธิษฐานของเขา

ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ขอให้เขาทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าใน

ในการนมัสการเทียมเท็จ คนสร้าง แท่นบูชา เพื่อทำให้รูปเคารพพอใจ (การงาน) ในการนมัสการที่แท้จริง คนสร้าง แท่นบูชาเพื่อเฉลิมฉลองความโปรด ปรานของพระเจ้า (พระคุณ)

¹⁸ Warren W. Wiersbe, *Real Worship*, (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 72

อิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระ
คำรัสขของพระองค์ (1 พงศ์กษัตริย์ 18:36)

ในปฐมกาล หัวหน้าครอบครัวสร้างแท่นบูชาไม่ใช่เพื่อให้พระเจ้าสนใจ แต่เป็นอนุสรณ์ ณ สถานที่นั้นที่
พระเจ้าสำแดงพระองค์เองแก่เขา แท่นบูชาไม่ได้มีไว้เพื่อให้พระเจ้าพอใจ แต่เป็นการเฉลิมฉลอง
พระคุณของพระเจ้า ยาโคบแสดงให้เราเห็นว่าการนมัสการเป็นไปได้ก็โดยทางพระคุณเท่านั้น เราต้องไม่
คิดเลยว่าการนมัสการของเราทำให้เราคู่ควรรับความโปรดปรานจากพระเจ้า เรายนมัสการก็เพราะพระคุณ
อะไรเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทำให้การนมัสการเป็นไปได้? ยาโคบได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เป็นเวลา 30 ปี
ก่อนการเปลี่ยนแปลงนี้จะสมบูรณ์ แต่การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นที่เบธเอล การนมัสการ (แม้เป็นการนมัสการ
ที่ไม่สมบูรณ์แบบจากคนที่ไม่ดีพร้อมเช่นยาโคบ) เปลี่ยนเราและทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำเองได้แทนเรา

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “ฉันได้รับการเปลี่ยนแปลงจากการนมัสการใหม่ หรือฉันกำลังเคลื่อนไหวอย่างว่างเปล่า?
เมื่อใดที่ฉันเปลี่ยนแปลงการกระทำ ความเชื่อ หรือทำที่ครั้งล่าสุดเนื่องจากการเผชิญหน้ากับพระเจ้าใน
การนมัสการ?”

อับราฮัม: การนมัสการต้องการการเชื่อฟัง

► อ่าน ปฐมกาล 22:1-19 อะไรคือข้อกำหนดสำหรับการนมัสการในเรื่องราวนี้?

การที่อับราฮัมถวายลูกชายเป็นเครื่องบูชานั้นเป็นการกระทำที่เป็นการนมัสการสูงสุด ในเรื่องนี้สังเกต
จุดเน้นเรื่องการเชื่อฟังของอับราฮัม พระเจ้าตรัสว่า “จงพาบุตรของเจ้า...ไปยัง...และถวายเขา...” มีคำสั่ง
สามประการ อับราฮัม “พาบุตรชายคืออิสอัค...และลุกขึ้นไป...และยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย” อับราฮัม
เชื่อฟังคำสั่งแต่ละประการ

การที่อับราฮัมถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา แสดงให้เห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงต้องการการเชื่อฟังเต็มที่ การนมัสการไม่ใช่แค่ความรู้สึกหรืออารมณ์ การนมัสการไม่ใช่แค่การฟังนักร้องหรือนักเทศน์ การนมัสการคือการกระทำที่ตอบสนองต่อพระเจ้า

ย้อนกลับไปในเรื่องของอับราฮัมใน ปฐมกาล 18 เมื่อเริ่มต้นของเรื่องราว เราเห็นการนมัสการที่เป็นการรับใช้ด้วยการเชื่อฟัง อับราฮัมเห็นชายแปลกหน้าสามคนมาใกล้ค่ายของเขา เขาก็กราบลงที่พื้นดิน เขา นมัสการ

แล้วเราก็เห็นอับราฮัมสละวณกับการรับใช้ เขาเอาน้ำมาล้างเท้า เขารับเข้าไปในเต็นท์เพื่อให้ซาราห์ทำขนม เขาเตรียมอาหารและตั้งไว้วางหน้าชายทั้งสามคน ในการทำหน้าที่ของคนรับใช้ที่รอคอย เขายืนข้าง ๆ ใต้ต้นไม้ขณะที่ชายสามคนกินอาหาร นี่คือการสื่อสารของคนรับใช้เพื่อให้การรับใช้ที่ดีที่สุดแก่เจ้านาย ผู้ นมัสการที่แท้จริงมีท่าทีเต็มใจรับใช้

การเชื่อฟังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการนมัสการเห็นชัดได้ตลอดพันธสัญญาเดิม เครื่องบูชาของอาเบลเป็นที่ ยอมรับเพราะตรงตามที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับเครื่องบูชา อาเบลนำแกะหัวปีจากฝูงสัตว์ของเขาพร้อมกับ ไขมันของสัตว์ (ปฐมกาล 4:4) อาเบลนำสิ่งที่ดีที่สุดมาด้วยการเชื่อฟัง ต่างกันกับคาอินที่อยากทำให้ หน้าที่ของตัวเองเสร็จสิ้นไปด้วยวิธีที่ง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้

การเชื่อฟังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการนมัสการเห็นได้ชัดในชีวิตของซาอูล เมื่อซาอูลไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า ให้ทำลายสัตว์ทั้งหมดของคนอามาเลซ เขาพยายามแก้ตัวโดยอ้างว่าสัตว์ที่ดีที่สุดก็ถูกแยกไว้เพื่อถวายเป็น เครื่องบูชา ซามูเอลตอบว่า “พระยาห์เวห์พอพระทัยในเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องสัตวนุชามากเท่ากับ การที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์หรือ? ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวนุชามาก และซึ่งจะเอาใจ ใส่ก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้” (1 ซามูเอล 15:22)

► อ่าน 1 ซามูเอล 15:1-23

พระเจ้าจะไม่ยอมรับการนมัสการจากใจที่กบฏ

การนมัสการที่แท้จริงตั้งใจให้มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า ดูในเรื่องราวของอับราฮัมอีกครั้ง ในปฐมกาล 18 เริ่มต้นด้วยงานรับใช้ของอับราฮัมต่อพระเจ้า บทนี้จบลงด้วยความสัมพันธ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าถามว่า “เราจะช้อนสิ่งซึ่งเราจะทำนั้นไม่ให้อับราฮัมรู้หรือ?” หลังจากได้ยินถึงความตั้งใจของพระเจ้า อับราฮัมกลัวที่จะต่อรองกับพระเจ้าเรื่องการทำลายเมืองโสโดม อะไรเกิดขึ้น? ผู้รับใช้ของพระเจ้ก็เป็นเพื่อนของพระเจ้าด้วย

ในการนมัสการนั่นเองที่เราได้รู้จักพระเจ้าจริง ๆ ในการนมัสการนั่นเองที่เราเข้าใจพระเจ้าจนเรากล้าขอ ในการนมัสการที่เป็นการเชื่อฟังนั่นเองที่ทำให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าหยั่งรากลึก การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับรวมทั้งการเชื่อฟัง (งานรับใช้) และความสัมพันธ์ อับราฮัมคือผู้นมัสการที่เป็นทั้งผู้รับใช้และเพื่อนของพระเจ้า

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

คุณเคยแปลกใจไหมว่าทำไมบางคนเข้ามาประชุมนมัสการและถูกนำเข้าไปสู่การสถิตอยู่ด้วยในขณะที่บางคนมาเข้าประชุมเดียวกันแต่กลับไม่เห็นอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าเลย? บางคนถวายและได้รับพระพร บางคนถวายแล้วไม่มีความสุข สิ่งที่ทำให้แตกต่างคือใจที่เชื่อฟัง

ไม่ว่าการนมัสการจะดีงามสักเพียงใด ไม่สำคัญว่านักดนตรีมีความสามารถขนาดไหน ไม่ว่าคำเทศนาจะมีพลังเพียงใด ถ้าหากการนมัสการไม่ได้มาจากใจที่เชื่อฟัง มันก็เป็นได้แค่การนมัสการของคาอิน การนมัสการของคาอินพูดว่า “ฉันเอาเครื่องบูชามาเองอย่างที่ฉันต้องการ มันดีพอแล้ว” การนมัสการที่แท้จริงมาจากใจที่เชื่อฟัง

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “ฉันเป็นผู้มีมลทินที่เชื่อฟังไหม? การนมัสการของฉันมาจากใจของอาเบลหรือใจของคาอิน?”

เครื่องบูชา: การนมัสการที่เป็นพิธีกรรม

ก่อนการล้มลงในบาป การนมัสการเกิดขึ้นด้วยการมีความสัมพันธ์แบบเรียบง่ายระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ หลังจากความบาปทำลายธรรมชาติของมนุษย์ให้เสื่อมถอย มนุษย์จำเป็นต้องมีกระบวนการเพื่อเข้ามาในการสถิตอยู่ของพระเจ้า โดยพระคุณพระเจ้าจัดเตรียมระบบถวายเครื่องบูชา เครื่องบูชาได้รับการสถาปนาโดยพระเจ้าในสวนนั้นเมื่อพระองค์ฆ่าสัตว์และใช้หนังของมันทำเสื้อผ้านำอาดัมเอวาสวมใส่ ในเลวีนิติมีการจัดระบบถวายเครื่องบูชาสำหรับการนมัสการของอิสราเอล (เลวีนิติ 1-7 และ 16)

เมื่อเราอ่านอพยพและเลวีนิติ มีความชัดเจนว่ารายละเอียดของการนมัสการนั้นสำคัญสำหรับพระเจ้า ส่วนคนที่โต้แย้งว่า “พระเจ้าไม่ใส่ใจวิธีที่เรานมัสการเท่าที่เรายังนมัสการ” ในอพยพและเลวีนิติแสดงให้เห็นว่าวิธีที่เรานมัสการนั้นสำคัญต่อพระเจ้า! พระเจ้าให้คำสั่งอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการนมัสการ เช่นเดียวกับการเปิดเผยของพระเจ้าต่ออาดัมและเอวาหลังจากการล้มลงในบาป นี่คือการหมายแห่งพระคุณของพระเจ้า พระเยโฮวาห์ให้คำสั่งที่ชัดเจน “นี่คือวิธีที่เจ้าจะต้องเข้ามาหาเรา” นี่คือการกิจแห่งพระคุณ

สำหรับอิสราเอลแล้ว การนมัสการเริ่มต้นก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปในบ้านของพระเจ้า กระบวนการเตรียมสำหรับการนมัสการแสดงถึงความเคารพยำเกรงของพวกเขาต่อพระเจ้าและต่อบ้านของพระองค์ บทเพลงแห่งชื่นแสดงให้เห็นว่าแม้แต่การเดินทางไปเยรูซาเล็มก็ไปเพื่อนมัสการ (สดุดี 120-134) พิธีกรรมต่าง ๆ ในการนมัสการไม่ได้ว่างเปล่า แต่ละแ่งมุมของเครื่องบูชาเตือนให้ผู้มีมลทินระลึกถึงความสำคัญของการนมัสการที่แท้จริง

เครื่องบูชาแทนถึงการยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

คริสเตียนบางคนเข้าใจผิดเกี่ยวกับระบบการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิม พวกเขานึกถึงระบบที่ชาวอิสราเอลจงใจฝ่าฝืนกฎบัญญัติของพระเจ้า นำเครื่องบูชาที่ไร้ความหมายมา แล้วกลับไปสู่บาปเดิม ๆ ทันทีโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงในใจ

เป็นความจริงที่สิ่งนี้เกิดขึ้นในบางสถานการณ์ พระเจ้าตอบสนองโดยการตรัสว่า “เราเกลียด เราชังบรรดาวันเทศกาลเลี้ยงของเจ้า และเราไม่ชอบการประชุมตามพิธีของเจ้าเลย แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว และธัญบูชาแก่เรา เราก็จะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น” (อาโมส 5:21-22)

อย่างไรก็ตาม นี่คือการล้มเหลวของมนุษย์ ไม่ใช่ของพระเจ้า ระบบการถวายเครื่องบูชาล้มเหลวเมื่อมนุษย์ล้มเหลวที่จะทำตามคำสั่งของพระเจ้า แผนงานของพระเจ้าคือเพื่อให้เครื่องบูชาสะท้อนถึงการใจที่กลับไปใจใหม่อย่างแท้จริง

พิธีกรรมต่าง ๆ ร่วมกันงานเลี้ยงฉลองแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติในการนมัสการ ทุกรายละเอียดสื่อสารถึงความยำเกรงของอิสราเอลต่อพระเยโฮวาห์ การนมัสการของอิสราเอลไม่ได้เป็นพิธีกรรมที่ว่างเปล่า พิธีกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับการยอมจำนนและการเชื่อฟังของพวกเขา โดยการวางมือบนหัวของสัตว์ ผู้นมัสการก็เอาตัวเองร่วมในความตายของสัตว์ภูษานั้น ในการทำเช่นนั้น เขาก็กำลังสารภาพว่า “นี่สมควรเป็นข้าพเจ้า ความบาปของข้าพเจ้าสมควรรับโทษถึงตาย” (ดูใน เลวีนิติ 1:4)

พระเจ้าให้เกียรติการนมัสการที่แท้จริงโดยการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์

การนมัสการของอิสราเอลได้รับการจัดระเบียบเพิ่มเติมด้วยการสร้างพระวิหาร เช่นเดียวกับพลับพลา รายละเอียดแต่ละอย่างของพระวิหารแสดงถึงความเคารพเชื่อฟังพระเจ้าของอิสราเอล (2 พงศาวดาร 1-7) ความจริงจิ่งในการถวายเครื่องบูชาและการนมัสการในพระวิหารแบบเป็นทางการ ทำให้ชาวอิสราเอลนึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยโฮวาห์และมีความอ่อนน้อมถ่อมตนในการเข้าหาพระองค์

การวางแผนอย่างละเอียดสำหรับพิธีกรรมต่าง ๆ ในการนมัสการไม่ได้ขัดขวางการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า
หนึ่งในงานรับใช้ที่ได้รับการจัดระเบียบมากที่สุดในประวัติศาสตร์ต้องเป็นการมอบถวายพระวิหาร ดาวิด
วางแผนสร้างพระวิหารมาหลายปีก่อนหน้า หลังจากพระวิหารสร้างเสร็จสมบูรณ์ โยโลมอนนำให้มีการ
มอบถวายด้วยการประชุมอย่างงดงามตามที่อธิบายไว้ใน 2 พงศาวดาร 5 มีนักดนตรีตีฉาบ ดิดพิณใหญ่
และพิณ มีปุโรหิต 120 คนเป่าแตร มีคณะนักร้องร้องเพลงสรรเสริญ เมื่อพวกเขาร้องว่า “แล้วพระนิเวศ คือ
พระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็เต็มไปด้วยเมฆ 14 จนปุโรหิตยืนปรนนิบัติไม่ได้ เพราะเหตุเมฆนั้น เพราะพระ
สิริของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า” (2 พงศาวดาร 5:13-14)

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

มีบางคนตอบสนองด้วยการต่อต้านโครงสร้างหรือรูปแบบใด ๆ ในการนมัสการ พวกเขาเชื่อว่าแผนงาน
เป็นตัวขัดขวางการสัมผัสทางใจในการนมัสการ อย่างไรก็ตามการนมัสการในพระคัมภีร์มีโครงสร้างชัดเจน
ถ้าหากเราตั้งใจนำสิ่งที่ดีที่สุดมาให้พระเจ้า การนมัสการพระองค์จึงสมควรมีการวางแผนอย่างรอบคอบ เรา
วางแผนจัดการประชุมไม่ใช่เพื่อทำให้คนอื่นประทับใจกับความไพเราะงดงาม แต่เพื่อนำสิ่งที่ดีที่สุดมาอบ
ถวายให้พระเจ้าในการนมัสการ

ในพระคัมภีร์ ทั้งโครงสร้างที่ละเอียดในการนมัสการ (เหมือนกับการมอบถวายพระวิหาร) และโครงสร้างที่
เล็กน้อยในการนมัสการ (เหมือนกับการประชุมในคริสตจักรบ้านสมัยศตวรรษแรก) ก็ได้รับการอวยพรด้วย
การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า และทั้งโครงสร้างการนมัสการอย่างละเอียด (เหมือนการนมัสการในพระวิหาร
สมัยเยเรมีย์) และโครงสร้างการนมัสการที่เล็กน้อย (เหมือนการนมัสการที่อุณาวยของชาวโครีนธ์) สามารถ
เกิดขึ้นได้โดยปราศจากการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ประเด็นไม่ได้เกี่ยวกับระดับของโครงสร้าง แต่คือการ
เชื่อฟังพระเจ้ากับความหิวกระหายการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “การนมัสการอย่างเปิดเผยของฉัน (ไม่ว่าจะทางการหรือไม่ทางการ) มาจากใจที่เชื่อฟังหรือไม่?”

สดุดี: การนมัสการด้วยการสรรเสริญ

พระธรรมสดุดีคือพระธรรมแห่งการนมัสการของอิสราเอล เป็นหนังสือบทเพลงสรรเสริญ เป็นชุดคำอธิษฐาน เป็นแนวทางในการนมัสการอย่างถูกต้อง เป็นคู่มือสำหรับการดำเนินชีวิตที่ซอบธรรม พระธรรมสดุดีเป็นศูนย์กลางของการนมัสการของอิสราเอล

การสรรเสริญในการนมัสการ

พระธรรมสดุดีแสดงให้เห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงประกอบไปด้วยการเน้นอย่างมากเรื่องการสรรเสริญ ยกเว้นสดุดี 88 สดุดีทุกบทที่เหลือล้วนประกอบไปด้วยถ้อยคำสรรเสริญ พิธีกรรมต่าง ๆ ในเลวีนิติเตือนให้เรา

“อย่าลืมรักษาความปิติยินดี
ในพระเจ้าอยู่เสมอ”
- ริชาร์ด แบกซ์เตอร์
(Richard Baxter)

คิดถึงการนมัสการที่เอาจริงเอาจังในพระคัมภีร์ สดุดีเตือนให้เราคิดถึงความยินดีในการนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ สดุดี 120-134 แสดงให้เห็นถึงความปิติยินดีที่ผู้แสวงบุญชาวยิวมีในขณะที่พวกเขาเดินทางไปนมัสการที่เยรูซาเล็ม การสรรเสริญเป็นศูนย์กลางของการนมัสการ

การสรรเสริญพบได้ในพระธรรมสดุดีที่สะท้อนถึงความปิติยินดีในการนมัสการที่แท้จริง การสรรเสริญแสดงถึงความปิติยินดีของเราในพระเจ้า การนมัสการที่แท้จริงรวมถึงการเฉลิมฉลองพระเจ้าและการทำงานของพระองค์

การคร่ำครวญในการนมัสการ

สดุดีแห่งการคร่ำครวญแสดงให้เห็นอีกแง่มุมของการนมัสการในพระคัมภีร์ การนมัสการทำให้เกิดความจริงใจโปร่งใสอย่างเต็มที่ระหว่างผู้นมัสการกับพระเจ้า ในสดุดีแห่งการคร่ำครวญ ผู้เขียนสดุดีแสดง

ความรู้สึกผิดหวังกับความอยุติธรรมในโลกนี้ ในสดุดี 10:1 ผู้เขียนสดุดีถามว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไฉนทรงยืนอยู่ห่างไกล? ไฉนจึงซ่อนพระองค์เสียในยามลำบาก?” ทำไมพระเจ้ายอมให้คนทำชั่วก่อการกบฏและเหยียดหยง เพราะการนมัสการขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับพระเจ้า ผู้นมัสการสามารถพูดด้วยความจริงใจและเปิดเผยกับพระเจ้าได้

สดุดี 10 จบลงด้วยการประกาศถึงความไว้วางใจในพระเจ้า

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงฟังความปรารถนาของผู้ถูกข่มเหง พระองค์จะทรงเสริมกำลังใจเขา และจะเงี่ยพระกรรณฟัง เพื่อประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าและคนที่ถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่ทำให้เขาหวาดกลัวอีกต่อไป (สดุดี 10:16-18)

คำประกาศนี้ตั้งอยู่บนความไว้วางใจพระเจ้า ถึงแม้ว่าคนทำชั่วกระทำอย่างอยุติธรรมต่อไป ผู้เขียนสดุดีกล่าวด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทำการที่ถูกต้อง

เราเห็นความโปร่งใสจริงใจอย่างเดียวกันในพระธรรมโยบ ความโปร่งใสจริงใจเช่นนั้นตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและสนิทสนมกับพระเจ้า นี่คือการนมัสการที่แท้จริง การนมัสการที่พระเจ้ายอมรับ

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

สดุดีประกอบไปด้วยการสรรเสริญสองลักษณะ สดุดีบางบทกล่าวถึงเหตุผลที่ต้องสรรเสริญ บางบทเป็นคำสั่งให้สรรเสริญโดยไม่ได้ออกเหตุผล การสรรเสริญสำหรับคุณลักษณะและกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เรียกว่าเป็น “การสรรเสริญพรรณนา” การสรรเสริญที่ไม่เจาะจงเรียกว่าเป็น “การสรรเสริญยกย่อง” ตัวอย่างของการสรรเสริญพรรณนาอย่างเช่น สดุดี 19, 105, และ 136 ตัวอย่างของการสรรเสริญยกย่องรวมอยู่ในสดุดี 148-150

ในการนมัสการปัจจุบันนี้ การสรรเสริญทั้งสองลักษณะมักแสดงให้เห็นโดยคณะนักร้องสรรเสริญ (การสรรเสริญยกย่อง) และบทเพลงสรรเสริญ (การสรรเสริญพรรณนา) ทั้งสองอย่างควรเป็นส่วนหนึ่งของการ

นมัสการ ท่อนร้องรับที่เรียบง่ายเชื่อเชิญให้ผู้นมัสการยกย่องบูชาพระเจ้า ความลึกของบทเพลงสรรเสริญ
สอนความจริงลึกซึ้งเกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติของพระเจ้า

การสรรเสริญยกย่อง

โอ เพราะล้นนับพันร้องเพลง

การสรรเสริญอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าพเจ้า

พระสิริของพระเจ้าและกษัตริย์ของข้า

ชัยชนะแห่งพระคุณของพระองค์!¹⁹

การสรรเสริญพรรณนา

พระเจ้าเป็นป้อมปราการอันเข้มแข็งของเรา ที่มั่นที่ไม่มีวันล้มลง

องค์พระผู้ช่วยของเราทรงมีชัย แม้ท่ามกลางความตายที่ธาโถม

เพราะคู่อริของเราในสมัยโบราณยังคงพยายามสร้างความวิบัติให้แก่เรา

ฝีมือและอำนาจของเขานั้นร้ายกาจ และมีความเกลียดชังร้ายแรงเป็นอาวุธ

บนแผ่นดินโลกนี้ไม่ใช่คู่อริของเขา²⁰

ตรวจสอบ

การสรรเสริญของผู้เขียนสดุดีแสดงให้เห็นถึงความปิติยินดีในพระเจ้า ตามตัวเองว่า “ฉันปิติยินดีในพระเจ้า
อย่างแท้จริงหรือไม่?”

¹⁹ Charles Wesley, “Oh, For a Thousand Tongues.” Accessed January 12, 2023.

https://library.timelesstruths.org/music/Oh_for_a_Thousand_Tongues_to_Sing/

²⁰ Martin Luther, tr. by Frederick Hedge, “A Mighty Fortress Is Our God.” Accessed January 12, 2023.

https://library.timelesstruths.org/music/A_Mighty_Fortress_Is_Our_God/

ผู้เผยพระวจนะ: การนมัสการด้วยคำประกาศ

กฎของการถวายเครื่องบูชา พลัปลา และพระวิหารแสดงถึงคุณค่าของพิธีกรรมในการนมัสการ อย่างไรก็ตาม ผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าพิธีกรรมที่ไม่ได้มาจากใจแห่งการนมัสการก็ว่างเปล่า เมื่อคนอิสราเอล เริ่มต้นทำตามพิธีกรรมต่าง ๆ โดยไม่ได้มีใจเชื่อฟัง ผู้เผยพระวจนะนำถ้อยคำแห่งการพิพากษาของพระเจ้า มา พวกผู้เผยพระวจนะให้คำประกาศว่าพระเจ้าไม่ยอมรับเครื่องบูชาของชนชาติที่ละทิ้งพระเจ้าอีกต่อไป ผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าคำประกาศถ้อยคำของพระเจ้าคือการนมัสการ ในการรับใช้ของเรา เราไม่ควรแยกการนมัสการออกจากการเทศนา คำประกาศพระวจนะคือการนมัสการในความจริง การเทศนา ยืนยันถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือเราและสติปัญญาของพระองค์สำหรับชีวิตของเรา นี่คือการนมัสการ เป็นการถวายเกียรติพระเจ้า

ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ

พิธีกรรมที่ปราศจากความเป็นจริงไม่ใช่การนมัสการ

อาโมสประกาศว่าพระเจ้าได้ปฏิเสธเครื่องบูชาของอิสราเอล เพราะอะไรหรือ? เพราะลักษณะการดำเนินชีวิตของผู้นมัสการเต็มไปด้วยความบาป (อาโมส 5:21-22) อิชยาห์ประกาศว่างานเลี้ยงของอิสราเอลเป็นภาระที่เหน็ดเหนื่อยสำหรับพระเจ้า ทำไมหรือ? เพราะมือของเธอเต็มไปด้วยเลือด

ก่อนการนมัสการ ผู้นมัสการได้รับคำสั่งให้ “จงชำระตัว และทำตัวเจ้าให้สะอาด จงเอาความชั่วของเจ้าไป ให้พ้นจากสายตาเรา จงเลิกทำชั่ว จงฝึกทำดี จงเสาะหาความเป็นธรรม จงแก้ไขการบีบบังคับ จงแก้ต่าง ให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย” (อิชยาห์ 1:13-17)

พระเจ้าไม่ประทับใจกับพิธีกรรมที่ไม่สะท้อนให้เห็นสภาพที่แท้จริงของใจ

การนมัสการที่แท้จริงต้องการให้เราถวายส่วนดีที่สุด

อับราฮัมถวายบุตรชายของเขาแด่พระเจ้า เขาให้ส่วนดีที่สุดของเขา อาเบลนำลูกหัวปีจากฝูงสัตว์ของเขา มาถวาย เขาให้ส่วนดีที่สุดของเขา เลวีนิติกำหนดให้สัตว์ตัวที่ดีที่สุดเป็นเครื่องบูชา ดาวิดปฏิเสธที่จะถวาย สิ่งที่เขาไม่ได้สละอะไรเลย (2 ซามูเอล 24:24) ในแต่ละกรณี การนมัสการต้องการให้เราถวายส่วนดีที่สุดของเรา

เรื่องนี้ต่อเนื่องมาในหมวดผู้เผยพระวจนะ มาลาคีเตือนไม่ให้นำสัตว์ที่มีความบกพร่องมาถวายเป็นเครื่องบูชา (มาลาคี 1:6-8) อักกัยเตือนถึงการพิพากษาเพราะประชาชนใส่ใจกับบ้านของตัวเองยิ่งกว่าใส่ใจต่อบ้านของพระเจ้า (อักกัย 1:8-11) การนมัสการที่แท้จริงต้องการให้เราถวายส่วนดีที่สุดของเรา

การนมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน

อาโมสตอบสนองในเชิงปฏิบัติต่อการละทิ้งความเชื่อของอิสราเอล วิธีแก้ไขปัญหามิใช่การถวายเครื่องบูชาอีก แต่เป็นชีวิตที่ซบถธรรม “แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความซบถธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิรันดร์” (อาโมส 5:24) ผู้เผยพระวจนะไม่ได้ต่อต้านการนมัสการและเครื่องบูชาในพระวิหาร²¹ พวกเขาต่อต้านการนมัสการที่ไม่ได้มาพร้อมกับชีวิตที่ซบถธรรม

ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เราเห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงนั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน ในหนังสือหมวดเบญจบรรณ กฎบัญญัติเกี่ยวกับการนมัสการอยู่ถัดมาจากกฎบัญญัติเกี่ยวกับการประพฤติในทางศีลธรรม ทั้งสองอย่างนี้ไม่ได้แยกออกจากกัน ในหมวดประวัติศาสตร์ การไม่เชื่อฟังของอิสราเอลในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้เกิดการทำลายล้างสถานนมัสการของอิสราเอลคือพระวิหาร พวกผู้เผยพระวจนะประกาศว่าพระเจ้าได้ปฏิเสธการนมัสการของอิสราเอลเพราะการไม่เชื่อฟังของเธอ ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเตือน

²¹ นักวิชาการบางคนกล่าวว่าผู้เผยพระวจนะปฏิเสธระบบวิหาร อย่างไรก็ตาม ผู้เผยพระวจนะหลายคนมีความเกี่ยวข้องกับพระวิหาร อิชยาห์เห็นพระเจ้าในพระวิหาร เอลเศเคียลพยากรณ์ถึงพระวิหารที่ได้รับการบูรณะซึ่งเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้า อักกัยสนับสนุนให้เศรุบบาเบลสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ผู้เผยพระวจนะไม่ได้ปฏิเสธเครื่องบูชา พวกเขาปฏิเสธการใช้เครื่องบูชาในทางที่ผิด

พวกฟาริสีให้ระลึกว่าการปฏิบัติในการนมัสการ อย่างเช่นการรักษาสะบาโต จะนับว่าไม่มีความหมายอะไรเลยหากปราศจากชีวิตที่มีความเมตตา (มัทธิว 12:7)

ตัวอย่างของผู้เผยพระวจนะ: การเทศนาและกล่าวคำประกาศคือการนมัสการ

พวกผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าการกล่าวคำประกาศพระวจนะของพระเจ้าคือการนมัสการ ลองนึกภาพความไร้เหตุผลของเยเรมีย์ที่ไปยืนต่อหน้าพระวิหารและกล่าวว่า “จงเข้าไปในพระวิหาร ร้องเพลงสดุดี และถวายเครื่องบูชาของเจ้า นั่นจะเป็นการนมัสการ เมื่อพวกเจ้าทำสิ่งนี้แล้ว เราจึงจะเทศนาถ้อยคำของพระเจ้าให้เจ้าฟัง” ไม่ใช่แบบนี้! การกล่าวคำประกาศของเยเรมีย์เองที่เป็นกิจแห่งการนมัสการ เยเรมีย์เทศนาว่าพระเจ้าได้ปฏิเสธการนมัสการของอิสราเอลเพราะชีวิตที่เต็มไปด้วยความบาปของพวกเขา นี่คือการนมัสการ มันคือการตระหนักถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ มันคือการตระหนักถึงคุณค่าของพระเจ้า

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

บางคริสตจักรแยกการนมัสการและเทศนาออกจากกัน พวกเขาประกาศว่า “เราจะเริ่มต้นด้วยการนมัสการ” หลังจากนมัสการเสร็จ พวกเขาจึงเทศนา การทำแบบนี้มีอันตรายสองอย่าง คือ

1. เป็นการให้ความหมายว่าการนมัสการจำกัดอยู่แค่การใช้ดนตรี ซึ่งทำให้การนมัสการจดจ่ออยู่กับที่อารมณ์ความรู้สึกเท่านั้น การนมัสการที่แท้จริงไม่ได้มีเพียงแค่ดนตรีและบทเพลง
2. เป็นการแยกการกล่าวคำประกาศออกจากการนมัสการ ทุกสิ่งที่เราทำในรอบนมัสการของคริสตจักรควรเป็นการนมัสการ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ดนตรี การอธิษฐาน พระวจนะ คำเทศนา และแม้แต่การถวายทรัพย์ ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “การเทศนาของฉันเป็นกิจแห่งการนมัสการไหม? เมื่อฉันเทศนา ฉันกล่าวในฐานะผู้สื่อสารของพระเจ้าที่ยกย่องคุณค่าของพระเจ้าหรือไม่?”

การนมัสการที่อันตราย: ความไม่สมดุลในการนมัสการ

(1) อันตรายของการนมัสการแบบเป็นกันเองมากเกินไป

เมื่อเราลืมนว่าการนมัสการตามหลักพระคัมภีร์เรียกร้องให้เรายอมจำนน เราก็สามารถปฏิบัติต่อพระเจ้าแบบเป็นกันเองในฐานะเพื่อนที่ไม่ต้องให้ความเคารพ การนมัสการที่ไม่เป็นทางการมากเกินไปทำให้เกิดทัศนคติเช่นนี้ได้ เราต้องไม่ลืมนว่าการนมัสการพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงพระนามที่ประสงค์การเชื่อฟังอย่างเต็มที่ พระองค์คือ “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่ทรงปรากฏแก่ตา ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว” (1 ทิโมธี 1:17) บางคริสตจักรลืมนความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ทำให้การนมัสการดีกว่าการดื่มกาแฟกับเพื่อนเก่าเพียงเล็กน้อย

(2) อันตรายของการนมัสการแบบทางการมากเกินไป

เมื่อเราลืมนว่าการนมัสการตามหลักพระคัมภีร์คือการนมัสการพระเจ้าผู้ปรารถนาสร้างความสัมพันธ์กับเรา เราสามารถเริ่มต้นปฏิบัติต่อพระเจ้าในฐานะองค์ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ห่างไกล การนมัสการแบบทางการมากเกินไปทำให้เกิดทัศนคติเช่นนี้ได้ บางคริสตจักรไม่เปิดโอกาสให้ผู้เชื่อมีความสนิทสนมกับพระเจ้า จุดเน้นทั้งหมดคือความยิ่งใหญ่และทรงบารมีของพระองค์

ในการนมัสการ เราควรพบกับสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเหนือสิ่งทรงสร้างของพระองค์ และพบกับความสนิทสนมกับบรรดาลูกของพระองค์

ตรวจสอบ

ย้อนคิดถึงรอบนมัสการครั้งล่าสุดของคุณ ถามตัวเองว่า “ส่วนไหนของรอบนมัสการที่หนุนใจให้ผู้นมัสการยกย่องความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า? พวกเขากลับไปด้วยความรู้สึกที่พระเจ้ายิ่งใหญ่หรือไม่?” จากนั้นถามตัวเองว่า “ส่วนใดของรอบนมัสการที่หนุนใจผู้นมัสการให้มีความสัมพันธ์สนิทสนมกับพระเจ้าแบบเพื่อน? พวกเขากลับไปโดยรู้ว่าพระเจ้ารักพวกเขาอย่างลึกซึ้งไหม?”

สรุป: คำพยานของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อุทิศถวายพระวิหาร

การอยู่ในเหตุการณ์ที่มีการอุทิศถวายพระวิหารจะเป็นแบบไหน? บางทีอาจแสดงออกดังนี้

“ฉันอยู่ที่นั่นที่มีการอุทิศถวายพระวิหาร ฉันจะไม่มีวันลืมวันนั้นเลย เราตั้งตารอคอยการนมัสการนั้นมาหลายปี”

“หลายปีหรือ? ใช่ หลายปี! กษัตริย์ดาวิดได้วางแผนสร้างพระวิหารและส่งต่อให้กับโซโลมอนก่อนเขาตาย ตอนนี้พระวิหารสร้างเสร็จแล้ว และการนมัสการเพื่ออุทิศถวายที่รอคอยกันมานานก็เกิดขึ้น”

“ช่างเป็นการนมัสการที่จัดอย่างสวยงามและตื่นตา ลองนึกถึง...

- เครื่องบูชาคือวัว 22,000 ตัว และแกะ 120,000 ตัว
- คณะนักร้องหลายร้อยคนร้องเพลงสดุดีของดาวิด
- วงดนตรีออเครสตาร์ประกอบไปด้วยฉิ่ง พิณใหญ่ พิณ และแตร 120 ชิ้น
- พวกปุโรหิตและคนเลวีสวมชุดผ้าลินินสีขาว
- หนึ่งในอาคารที่งดงามที่สุดที่เคยถูกสร้างมา
- ภาชนะทองคำและเงินสำหรับประกอบกิจแห่งการนมัสการแต่ละอย่าง”

“เป็นการนมัสการที่งดงาม แต่ความงดงามของรายการไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการจดจำของฉัน สิ่งที่ฉันจดจำคือเมื่อนักดนตรีเริ่มต้นบรรเลงและร้องเพลง ‘พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เต็มทั่วทั้งพระนิเวศของพระเจ้า’ การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเต็มพระวิหารจนพวกปุโรหิตไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้ การนมัสการถวายแด่พระเจ้าถูกควบคุมโดยพระเจ้า!”

“เป็นเวลาหลายปีแล้วนับจากการนมัสการอันน่าจดจำนั้นเกิดขึ้น ฉันไม่ได้บอกว่าทุกการนมัสการที่ฉันเข้าร่วมนับจากวันนั้นจะมีหมายสำคัญที่มองเห็นได้อย่างเดียวกันถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า นั่นเป็นวันพิเศษ อย่างไรก็ตามในทุกการนมัสการที่ฉันเข้าร่วม ฉันเฝ้ารอการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า”

“บางครั้ง การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ก็ตื่นเต้นเร้าใจ แต่บางครั้งก็เงียบสงบ บางครั้งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์สัมผัสได้ผ่านการร้องเพลง บางครั้งพระองค์ตรัสผ่านคำเทศนา บางครั้งอารมณ์ความรู้สึกของฉันได้รับการสัมผัส บางครั้งความจริงของพระองค์พูดกับความนึกคิดและความตั้งใจของฉัน บางครั้งฉันกลับมาโดยได้รับกำลังใจ บางครั้งฉันก็สำนึกผิด”

“ไม่ว่าพระเจ้าจะเลือกเปิดเผยพระองค์แบบไหน ฉันเห็นคุณค่าการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ฉันอาจไม่ได้เห็นการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าอันน่าทึ่งแบบตาเห็นได้อย่างนั้นอีก แต่ฉันสามารถเข้าไปในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ทุกครั้งที่ฉันนมัสการ”

► เพื่อประยุกต์ใช้บทเรียนนี้ในเชิงปฏิบัติ ขอให้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทความต่อไปนี้

เอสเธอร์เป็นคริสเตียนที่จริงจังคนหนึ่ง เธอชอบเข้าร่วมรอบนมัสการในหมู่บ้านของเธอ ดนตรีที่ตื่นเต้นมีพลังกับการสวดอธิษฐานทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันน่ายินดีจากที่ต้องเจอความยากลำบากต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เธอชอบความรู้สึกและอารมณ์ของเธอขณะที่นมัสการพระเจ้าด้วยสุดใจ อย่างไรก็ตาม เอสเธอร์พบว่าเป็นเรื่องยากที่จะรักษาความตื่นเต้นและพลังอย่างเดียวกันกับที่มีในการนมัสการเข้าวันอาทิตย์ให้คงอยู่ในชีวิตสมรสและในหน้าที่การงานแต่ละวันได้ คุณจะให้คำปรึกษาแก่เอสเธอร์อย่างไร?

บททวนบทที่ 3

(1) พระเจ้าใส่ใจวิธีที่เรานมัสการเพราะ...

- รูปแบบการนมัสการของเรามีผลกระทบต่อความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเจ้า
- รูปแบบการนมัสการของเราแสดงให้เห็นว่าทำไมเราจึงนมัสการ

(2) การนมัสการคือความสัมพันธ์ - การเดินไปกับพระเจ้า

- พระเจ้าเตรียมวิธีการนมัสการให้กับอาดัมและเอวา
- พระเจ้าเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำให้การนมัสการเป็นไปได้สำหรับอับราฮัม

- พระคุณของพระเจ้าทำให้การนมัสการเป็นไปได้สำหรับยาโคบ
- เมื่อเราเดินไปกับพระเจ้า ชีวิตของเราได้รับการเปลี่ยนแปลง

(3) การนมัสการเริ่มต้นจากการเชื่อฟัง

- การนมัสการไม่ได้เป็นเพียงแค่อารมณ์ความรู้สึก
- การนมัสการเป็นการตอบสนองอย่างกระตือรือร้นต่อคำสั่งของพระเจ้า
- การเชื่อฟังพระเจ้าทำให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ลึกซึ้ง

(4) การนมัสการเกี่ยวข้องกับพิธีกรรม (การถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิม)

- การถวายเครื่องบูชาแทนถึงการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า (โรม 12:1)
- พระเจ้าให้เกียรติการนมัสการที่แท้จริงโดยการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ (2 พงศาวดาร 5)
- พิธีกรรมภายนอกต้องมาจากใจที่เชื่อฟัง

(5) การนมัสการเกี่ยวข้องกับการสรรเสริญ (สดุดี)

- พระธรรมสดุดีแสดงให้เห็นว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับการสรรเสริญ
- พระธรรมสดุดีแสดงให้เห็นว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับการคร่ำครวญ

(6) การนมัสการเกี่ยวข้องกับการกล่าวคำประกาศ (ผู้เผยพระวจนะ)

- การนมัสการไม่ได้เป็นเพียงแค่การสรรเสริญ แต่เป็นการกล่าวคำประกาศความจริง การเทศนาคือ การนมัสการ
- ผู้เผยพระวจนะสอนว่าพิธีกรรมที่ปราศจากความเป็นจริงไม่ใช่การนมัสการ
- ผู้เผยพระวจนะสอนว่าการนมัสการที่แท้จริงต้องการให้เราถวายส่วนดีที่สุด
- ผู้เผยพระวจนะสอนว่าการนมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน

งานมอบหมายบทที่ 3

- (1) เขียนหลักการนมาสการสามประการในพันธสัญญาเดิมที่คุณได้เรียนรู้จากบทเรียนนี้ เขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติจากหลักการแต่ละอย่างที่คุณได้อภิปรายร่วมกันเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในคริสตจักรของคุณ
- (2) เมื่อเริ่มต้นชั่วโมงเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 3

- (1) จากบทเรียนนี้ เขียนตัวอย่างของการนมัสการในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าปฏิบัติเสมอมาสองตัวอย่าง
- (2) คำว่าเดินไปกับพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับ _____ กับพระเจ้า
- (3) จากบทเรียนนี้ เขียนชื่อคนที่ไม่สมควรแต่พระเจ้าทำให้เขานมัสการพระองค์ได้ด้วยพระคุณของพระองค์
- (4) เครื่องบูชาของอับราฮัมคือ อิสอัค แสดงให้เห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงต้องการ _____ อย่างสิ้นเชิง
- (5) ความแตกต่างระหว่างการนมัสการของอาเบลกับการนมัสการของคาอินคืออะไร?
- (6) การที่ผู้นมัสการวางมือของตนบนหัวของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชามีความหมายว่าอย่างไร?
- (7) ในพระธรรมสดุดี มีการสรรเสริญสองรูปแบบ การสรรเสริญพระลักษณะและกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เรียกว่าเป็นการสรรเสริญ _____ และการสรรเสริญที่ไม่เจาะจงเรียกว่าเป็นการสรรเสริญ _____
- (8) พวกผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าคำ _____ ถ้อยคำของพระเจ้าคือการนมัสการ
- (9) เขียนลักษณะสามประการจากถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับการนมัสการ
- (10) เขียนอันตรายสองประการของความไม่สมดุลในการนมัสการ
- (11) เขียน มีคาห์ 6:6-8 จากการท่องจำ

บทที่ 4

การนมัสการในพันธสัญญาใหม่

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เข้าใจวิธีที่พระเยซูทำให้การนมัสการสมบูรณ์
- (2) จากพระกิตติคุณ กิจการและวิวรณ์ ตระหนักถึงรูปแบบการนมัสการที่เข้มแข็ง
- (3) อูทิศตัวต่อทั้งการนมัสการและการประกาศข่าวประเสริฐ
- (4) จากจดหมายฝาก รู้ถึงองค์ประกอบพื้นฐานของการนมัสการในคริสตจักรยุคแรก
- (5) มีประสบการณ์ในการนมัสการที่จดจ่อกับพระเจ้า

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ โรม 12:1-2

บทนำ

ศิษยาภิบาลเจมส์ เอโนค กิเคโอน และเจสัน มาพบปะกันอีกครั้ง เพื่อพูดคุยถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับการนมัสการในพันธสัญญาเดิม

เจมส์ผู้ให้คุณค่าการนมัสการตามแบบประเพณีพูดว่า “ผมคิดว่าพันธสัญญาเดิมพิสูจน์ให้เห็นว่าคริสตจักรของผมนมัสการอย่าง

ถูกต้องแล้ว การนมัสการในพระวิหารเป็นทางการและมีระเบียบแบบแผน นั่นคือสิ่งที่เราพยายามทำอยู่”

“การนมัสการเป็นกิจกรรมสูงสุดและขาดไม่ได้ในคริสตจักรของคริสเตียน การนมัสการเป็นสิ่งเดียวที่จะคงอยู่... ไปจนถึงสวรรค์ เมื่อนั้นทุกกิจกรรมอื่น ๆ ของคริสตจักรจะจบสิ้นไป”
- ดับบลิว นิโคลส์ (W. Nicholls)

เอโนคหัวเราะและพูดว่า “ก็จริงอยู่ แต่คุณไม่ได้อ่านที่ผู้เผยพระวจนะบอกหรือ? การนมัสการที่เป็นทางการในพระวิหารไม่ได้มีความหมายอะไรเลย! การนมัสการที่พระเจ้าพอใจคือการนมัสการจากหัวใจ นั่นคือสิ่งที่เราทำกันในการนมัสการแบบร่วมสมัย เรากำลังเตะหัวใจชนรุ่นใหม่”

ก็เดโอนพูดด้วยความหงุดหงิดว่า “เราไม่ได้ไปไกลกว่าตอนที่เราเริ่มต้นศึกษาเรื่องนมัสการเลย ทำไมพระเจ้าถึงไม่แค่พูดว่า ‘นี่คือวิธีที่เจ้าต้องนมัสการเราล่ะ?’”

เจสันพูดขึ้นมาว่า “อย่าท้อแท้ เราเป็นคริสเตียนพันธสัญญาใหม่ ในพันธสัญญาใหม่อาจให้คำตอบแก่พวกเรา ให้เราศึกษาการนมัสการในพันธสัญญาใหม่และดูว่าพันธสัญญาใหม่พูดเรื่องนี้อย่างไร”

► การนมัสการในพันธสัญญาใหม่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร? การนมัสการในคริสตจักรยุคแรกแตกต่างจากการนมัสการในพลับพลาและพระวิหารอย่างไร? สรุปสิ่งที่คุณรู้แล้วเกี่ยวกับการนมัสการในพันธสัญญาใหม่

พระกิตติคุณ: การนมัสการสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์

คำว่า นมัสการ ที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ ครั้งหนึ่งอยู่ในพระกิตติคุณ พระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือความสมบูรณ์สูงสุดของการนมัสการ พระองค์ทำให้การนมัสการสมบูรณ์ในสองทางคือ...

1. ด้วยความถ่อมใจของพระเยซู พระองค์เป็นต้นแบบของการนมัสการ
2. ด้วยความเป็นพระเจ้าของพระเยซู พระองค์ได้รับการนมัสการ

ด้วยความถ่อมใจของพระเยซู พระองค์เป็นต้นแบบสูงสุดของการนมัสการ

พระเยซูเป็นต้นแบบของการนมัสการที่แท้จริง พระเยซูบอกกับหญิงชาวสะมาเรียว่าพระเจ้ากำลังแสวงหาคนที่นมัสการพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:24) ในการนมัสการของพระองค์เอง (การอ่านพระคัมภีร์ การอธิษฐาน การเข้าร่วมในธรรมศาลาและในพระวิหาร) พระเยซูแสดงให้เห็นว่าการนมัสการที่แท้จริงที่เป็นการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริงนั้นมีลักษณะอย่างไร

พระเยซูรักสถานนมัสการ

ลูกาแสดงให้เห็นถึงความรักของพระเยซูที่มีต่อสถานนมัสการ แม้ว่ายังเป็นเด็ก พระเยซูตระหนักว่าพระวิหารคือบ้านของพระบิดา (ลูกา 2:41-49) พระองค์มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะให้การนมัสการในพระวิหารบริสุทธิ์สะอาด พระองค์ขับไล่พวกคนที่ข่มเหงพระวิหารถึงสองครั้ง²²

ในช่วงต้นของการทำพันธกิจกับสาวกรณชน พระเยซูไปที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเรตวันสะบาโต ตามที่พระองค์ทำเป็นประจำ (ลูกา 4:16) ตลอดช่วงการทำพันธกิจบนโลกนี้ พระเยซูไปที่ธรรมศาลาบ่อยครั้ง

พระเยซูปฏิเสธการนมัสการคนใดหรือสิ่งใด แต่นนมัสการพระเจ้าเท่านั้น

ในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูปฏิเสธการลงใจให้นมัสการเทียมเท็จ

► อ่าน มัทธิว 4:9-10

การลงใจให้นมัสการสิ่งที่ถูกสร้างแทนที่จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้างเป็นหัวข้อที่มีตลอดทั้งพระคัมภีร์ นี่คือการกราบไหว้รูปเคารพในพันธสัญญาเดิม วิวรรณแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการนมัสการพญานาคและสัตว์ร้าย กับการนมัสการพระเจ้าและลูกแกะของพระเจ้า พระเยซูปฏิเสธที่จะนมัสการสิ่งที่ถูกสร้าง²³

พระเยซูอธิษฐานจนเป็นลักษณะนิสัย

การอธิษฐานมีความสำคัญต่อพันธกิจของพระเยซูตลอดเวลา พระกิตติคุณนำเสนอว่าพระเยซูได้อธิษฐานสิบห้าครั้ง ในบางโอกาสเหล่านี้ พระองค์ใช้เวลาตลอดคืนตามลำพังกับพระบิดา ก่อนเลือกอัศว

²² ยอห์น 2:13-16 เล่าถึงการชำระครั้งแรก ในมัทธิว 21:12-27 ในมาระโก 11:15-17 และในลูกา 19:45-46 รายงานถึงการชำระครั้งที่สองช่วงสัปดาห์สุดท้ายของพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้.

²³ พระเยซูไม่เหมือนกับพวกคนที่ถูกกล่าวถึงใน โรม 1:25

ทูตสิบสองคน พระองค์ใช้เวลาอธิษฐานในยามค่ำคืน (ลูกา 6:12) ในช่วงเวลาสุดท้ายกับพวกสาวกของพระองค์ พระเยซูอธิษฐานเพื่อสาวกและสำหรับทุกคนที่จะมาเชื่อพระองค์ในภายหลัง (ยอห์น 17) ในการต้องเผชิญหน้ากับไม้กางเขน พระองค์ไปที่สวนเกทเสมีนี่ (มัทธิว 26:36-42) การอธิษฐานมีความสำคัญต่อการนมัสการของพระเยซู

พระเยซูอธิบายถึงการนมัสการที่แท้จริง

นอกจากการเป็นต้นแบบของการนมัสการผ่านทางกรกระทำแล้ว พระเยซูยังสอนเกี่ยวกับการนมัสการอย่างต่อเนื่อง พระองค์สอนหญิงชาวสะมาเรียเรื่องการนมัสการที่แท้จริง พระเยซูสอนรูปแบบการอธิษฐานให้กับพวกสาวกและสอนเรื่องการอธิษฐานโดยใช้อุปมาต่าง ๆ (ลูกา 11:5-8 ลูกา 18:1-14)

► อ่าน ลูกา 11:1-4

รูปแบบการอธิษฐานของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าการอธิษฐานต้องมาจากใจแห่งการนมัสการ คำอธิษฐานเริ่มต้นด้วย “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” การสักการะคือการให้เกียรติในความบริสุทธิ์ ในคำอธิษฐานเรายอมรับว่าพระเจ้าบริสุทธิ์

พระเยซูประณามการนมัสการเทียมเท็จ

ถ้าการนมัสการที่แท้จริงคือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง การนมัสการเทียมเท็จคืออะไรก็ตามที่ไม่ตรงกับสิ่งนี้ พระเยซูปฏิเสธ...

(1) การนมัสการด้วยความหน้าซื่อใจคด

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูเตือนว่า เป็นไปได้ที่จะทำสิ่งถูกต้องด้วยเหตุผลที่ผิด การให้แก่คนยากจน การอธิษฐาน และการอดอาหาร ล้วนเป็นลักษณะของการนมัสการ พระเยซูเตือนว่าพวกคนที่ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อให้คนอื่นประทับใจว่าเป็นพวกหน้าซื่อใจคด (มัทธิว 6:1-18) ผู้นมัสการที่แท้จริงปฏิบัติสิ่งเหล่านี้จากความปรารถนาที่จะถวายการนมัสการแด่พระเจ้า

ในมัทธิว 23 พระเยซูตำหนิพวกผู้นำศาสนาที่สอนสิ่งถูกต้องเกี่ยวกับการนมัสการ แต่ในใจกลับห่างไกล พระเจ้า พระเยซูกล่าวว่าคำสอนของพวกเขาถูกต้อง แต่ใจของพวกเขาผิด พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด

(2) การนมัสการโดยยึดถือเป็นกฎ

อันตรายเป็นอย่างหนึ่งคือการนมัสการด้วยความหน้าซื่อใจคด การนมัสการที่ตั้งใจทำให้คนที่ดูประทับใจ มากกว่าทำให้พระเจ้าพอใจ อันตรายเป็นอีกอย่างคือการยึดถือเป็นกฎ คือการนมัสการที่ตั้งเป้าเพื่อได้รับความโปรดปรานของพระเจ้าผ่านการทำตามข้อกำหนดต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เมื่อเราพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานของพระเจ้าผ่านกิจแห่งการนมัสการ เราก็สูญเสียความเป็นจริงของการนมัสการที่แท้จริง การนมัสการกลายเป็นการงานที่เราทำเพื่อจะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าแทนที่จะเป็นการตอบสนองด้วยความยินดีต่อความดีของพระเจ้า

พระเยซูทำให้พวกผู้นำศาสนาไม่พอใจเมื่อพระองค์ฝ่าฝืนประเพณีของพวกเขา²⁴ พระเยซูไม่ได้ละเมิดกฎบัญญัติหรือแม้แต่จิตวิญญาณของกฎบัญญัติ แต่พระองค์ขัดขึ้นต่อประเพณีของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นเวลาหลายปีตามกฎเกณฑ์ของพวกฟาริสี สำหรับพวกฟาริสี ประเพณีเหล่านี้มีความสำคัญเทียบเท่ากฎบัญญัติ พวกเขาเชื่อว่าการยึดถือกฎบัญญัติทำให้ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า สิ่งนี้ให้คำนิยามแก่การยึดถือกฎ คือความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าโดยการทำตามข้อกำหนดต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด พระเยซูปฏิเสธการยึดถือกฎเท่ากับที่ปฏิเสธความหน้าซื่อใจคด

²⁴ มัทธิว 12:1-14 ลูคา 13:10-17 และยอห์น 5:8-18 จากตอนอื่น ๆ

ในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู พระองค์ได้รับการนมัสการ

หลังจากการตายและฟื้นขึ้นจากตายของพระเยซู พระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาและได้รับการนมัสการอย่างสมเกียรติ (วิวรณ์ 5:12-14) เปาโลเขียนถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ในฟิลิปปีบทที่ 2 เนื่องจากการยอมถ่อมพระองค์ บัดนี้พระองค์ได้รับการยกย่องนมัสการ

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์ 10 เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิต 1 ในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และได้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ 11 และเพื่อที่ว่าทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา (ฟิลิปปี 2:9-11)

ในมัทธิว 18:20 พระเยซูพิสุจน์ให้เห็นว่าพระองค์สมควรแก่การนมัสการ ในประเพณีของคนยิว จะต้องมีการสมานชิกผู้ชาย 10 คนก่อนที่จะมีการพบปะกันเพื่อนมัสการในธรรมศาลา พระเยซูพูดเรื่องนี้กับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ที่นั่น” ในคริสตจักร สิ่งที่เป็นตัวกำหนดการนมัสการไม่ใช่จำนวนคน แต่คือการสถิตอยู่ด้วยของพระเยซู โดยทางอิทธิพลของพระองค์ต่อฝูงชนที่ได้เห็นการอัศจรรย์ พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงสมควรแก่การนมัสการ เมื่อพวกเขาเห็นการอัศจรรย์ของพระองค์ ผู้คนถวายเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งเป็นกิจแห่งการนมัสการ ผู้คนที่เห็นการรักษาโรคของพระองค์ต่างประหลาดใจ (มาระโก 1:23-27)

ในคืนสุดท้ายที่พระเยซูอยู่กับพวกสาวก พระองค์รับประทานปังสกา ในขณะที่อาหารมีอันนี้ทำตามแบบแผนประเพณีปังสกาของชาวยิว พระเยซูให้ความหมายใหม่เมื่อพระองค์บอกกับพวกสาวกว่าขนมปังนี้ “เป็นกายของเราซึ่งให้ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” และถ้วยนี้ “เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา” (ลูกา 22:19-20)

► อ่าน ลูกา 22:13-20

พระองค์สั่งพวกเขาให้ทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงพระองค์ อาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจดจ่อที่
พระคริสต์ ผู้เป็นปัสกาที่สมบูรณ์แบบ

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

การที่พระเยซูประณามการนมัสการเทียมเท็จกับการเป็นแบบอย่างการนมัสการที่แท้จริงของพระองค์ แสดงให้เห็นว่าการนมัสการของเราต้องมีความจริงใจ ไม่ใช่พยายามทำให้คนอื่นประทับใจ การนมัสการที่แท้จริงต้องมีเป้าหมายเพื่อทำให้พระบิดาพอใจ ไม่ใช่ทำให้คนอื่นพอใจ

นี่เป็นการทดลองอย่างต่อเนื่องสำหรับผู้นำคริสตจักร เพราะการเทศนาและการน่านมัสการนั้นเกิดขึ้นในเวทีเบื้องหน้า เราจึงถูกทดลองให้ทำการแสดงแทนที่จะเป็นการนมัสการได้ เมื่อเราจดจ่อกับการเอาใจผู้ชมมากกว่าถวายเกียรติพระเจ้า เราก็กำลังแสดงแทนที่จะนมัสการ

อะไรคือการทดลองที่ทำให้ผู้นำเข้าสู่การนมัสการเทียมเท็จ?

- เลื่อนเนื้อหาเทศนาที่เราคิดว่าผู้ฟังนิยมชมชอบ
- คำอธิษฐานที่พูดคุยกับผู้ฟังมากกว่าพูดคุยกับพระเจ้า
- การถวายที่พุ่งความสนใจไปที่ผู้ให้
- ดนตรีที่นำเกียรติเข้าหาตัวผู้เล่นผู้ร้องแทนที่จะถวายเกียรติพระเจ้า

คำสอนและแบบอย่างของพระเยซูเตือนเราให้ระลึกว่าการนมัสการที่แท้จริงเป็นของพระเจ้าผู้เดียว การนมัสการเกี่ยวกับพระองค์ไม่ใช่เกี่ยวกับเรา

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “ในการน่านมัสการของฉัน ใครที่ได้รับเกียรติ? ฉันเทศนา ร้องเพลง อธิษฐาน และมอบถวาย เพื่อให้พระเจ้าได้รับเกียรติ หรือเพื่อฉันจะได้รับการยอมรับ? ฉันกำลังนมัสการอย่างแท้จริงหรือไม่?”

พระธรรมกิจการ: การนมัสการและการประกาศข่าวประเสริฐ

การนมัสการสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการประกาศข่าวประเสริฐ คนที่ไม่เชื่อกลายมาเป็นผู้นมัสการเมื่อพวกเขาได้ยินและตอบสนองต่อพระกิตติคุณ ในพระธรรมกิจการแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงกันระหว่างการนมัสการกับการประกาศข่าวประเสริฐ

อิสยาห์ 6:8 แสดงให้เห็นว่าการนมัสการเป็นผลที่ตามมาจากการประกาศข่าวประเสริฐ การตอบสนองของอิสยาห์ต่อการ

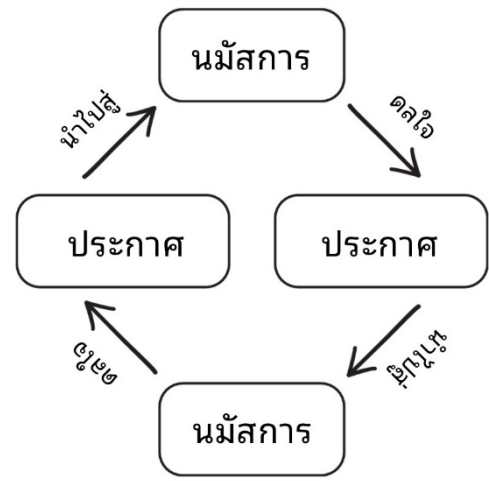
นมัสการคือ “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด” เมื่อเรานมัสการอย่างแท้จริง เราจะได้รับภาระใจเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ในการนมัสการเราเห็นพระเจ้าและเราเห็นความจำเป็นที่มีในโลกของเราผ่านทางสายตาของพระเจ้า การนมัสการสร้างนักประกาศ

การนมัสการดลใจคริสตจักรให้ประกาศข่าวประเสริฐ เมื่อคริสตจักรนำคนที่ไม่เชื่อมาถึงพระคริสต์ ผู้เชื่อใหม่ก็กลายเป็นผู้นมัสการ ผู้นมัสการคนใหม่ก็ได้รับการดลใจให้ประกาศข่าวประเสริฐ

กิจการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการนี้ในเชิงปฏิบัติ หลังจากเปาโลเทศนาในเอเฟซัส ผู้คนหันออกจากเทพไดอานาและจากการนมัสการพระต่าง ๆ ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ เพื่อมานมัสการพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ (กิจการ 19:26-27) เมื่อเราเทศนาพระคริสต์ ผู้เชื่อใหม่ได้รับการดึงดูดเข้าสู่อาณาจักร พวกเขากลายเป็นผู้นมัสการ การประกาศข่าวประเสริฐสร้างผู้นมัสการ

การนมัสการที่แท้จริงจูงใจให้ประกาศข่าวประเสริฐ

กิจการเริ่มต้นด้วยการนมัสการของพวกสาวก พวกเขาอุทิศตัวในการอธิษฐานด้วยใจเดียวกัน (กิจการ 1:14) กิจการจบลงด้วยการที่เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในกรุงโรม เขา “ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้า

และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งโดยปราศจากการขัดขวาง”
(กิจการ 28:31)

การนมัสการของคริสเตียนในยุคแรกนำไปสู่การประกาศข่าวประเสริฐ การทรงเรียกของเปาโลและบารนาบัสเกิดขึ้นจากการนมัสการ

ระหว่างที่เขาทั้งหลายกำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซโลไว้สำหรับงานที่เราเรียกให้พวกเขาทำนั้น” หลังจากถืออดอาหารและอธิษฐานแล้ว เขาทั้งหลายวางมือบนตัวบารนาบัสกับเซโล แล้วส่งท่านทั้งสองไป
(กิจการ 13:2-3)

การนมัสการที่แท้จริงดลใจให้ประกาศข่าวประเสริฐ

การประกาศข่าวประเสริฐที่เกิดผลสร้างผู้นมัสการ

ตลอดพระธรรมกิจการ พวกสาวกพัวพันอยู่กับการนมัสการ ในวันเพ็นเทคอส มีสามพันคนได้รับความรอด ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้กลายเป็นผู้นมัสการ พวกเขาอุทิศตัวต่อคำสอนของอัครทูตและการสามัคคีธรรม เพื่อหักชนมบังและอธิษฐาน (กิจการ 2:42)

► อ่าน กิจการ 2:42-46 เพื่อเห็นภาพการนมัสการในคริสตจักรยุคแรก

พวกคริสเตียนชาวยิวนมัสการอย่างต่อเนื่องในพระวิหาร²⁵ นอกจากนั้น พวกคริสเตียนชาวยิวและคนต่างชาติที่กลับใจมาเชื่อก็พบกันที่ธรรมศาลาเพื่อนมัสการ ในเมืองส่วนใหญ่ เปาโลเริ่มต้นพันธกิจในธรรมศาลาเพื่อแสดงให้เห็นถึงพระเยซูในฐานะผู้ที่ทำให้พระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ²⁶ การนมัสการเกิดขึ้นในบ้านด้วย ผู้เชื่อทั้งหลายเวียนไปตามบ้านเพื่อสามัคคีธรรมและนมัสการ (กิจการ 2:46)

²⁵ กิจการ 2:46, กิจการ 3:1, 11-26; กิจการ 4:2, กิจการ 5:12, 42

²⁶ กิจการ 13:14-15, กิจการ 14:1, กิจการ 17:1, 10; กิจการ 18:4, 19; กิจการ 19:8

จดหมายของเปาโลมีคำที่ท้าทายคริสตจักรที่ประชุมกันในบ้าน²⁷ การเข้าถึงชุมชนเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของคริสตจักรยุคแรกสร้างพระกายของผู้นมัสการขึ้นใหม่

การประกาศข่าวประเสริฐที่มาร์ฮิลล์ (Mars Hill)

คำสอนของเปาโลที่มาร์ฮิลล์เป็นเนื้อหาเบื้องต้นที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการประกาศข่าวประเสริฐกับการนมัสการ (กิจการ 17:16-34) ที่กรุงเอเธนส์ เปาโลเผชิญหน้ากับวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยการกราบไหว้รูปเคารพ เปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการนมัสการเทียมเท็จของรูปเคารพต่างๆ กับการนมัสการที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์

ชาวเอเธนส์เป็นคนที่เคร่งศาสนา (กิจการ 17:22)

ชาวเมืองเอเธนส์เป็นผู้นมัสการ แต่พวกเขาไม่ได้นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ การนมัสการของพวกเขาเทียมเท็จ การนมัสการเท่านั้นยังไม่พอ การนมัสการต้องจดจ่อกับผู้รับการนมัสการที่ถูกต้องด้วย

ชาวเอเธนส์นมัสการพระเจ้าที่ไม่รู้จัก (กิจการ 17:23)

พวกเขาไม่รู้จักผู้ที่เขานมัสการ เปาโลกล่าวคำประกาศถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นผู้ที่พวกเขากำลังเสาะหา เปาโลบอกพวกเขาว่าพระเจ้าได้สร้างทุกชนชาติให้มีวิถีการของตนเองเพื่อจะเข้าหาพระองค์และค้นพบพระองค์ นี่คือนิสัยที่บ่งบอกถึงใครบางคนที่กำลังค้นหาในความมืด ความหิวกระหายของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าเปิดโอกาสให้ข่าวประเสริฐ

ชาวเอเธนส์นมัสการพระเจ้าที่มีความจำกัด

พระเยซูคริสต์ไม่ได้รับการนมัสการด้วยมือของมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ขัดสนหรือขาดอะไร พระองค์คือผู้ที่ให้ชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งแก่มนุษย์ทุกคน (กิจการ 17:25) การนมัสการของชาวเอเธนส์เทียมเท็จเพราะ

²⁷ โรม 16:5, 1 โครินธ์ 16:19, โคโลสี 4:15, พิเลโมน 1:2

พระของพวกเรามีความจำกัด พระเจ้าเที่ยงแท้ให้ชีวิตแก่สรรพสิ่ง พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องมีสิ่งใด เรา
นมัสการพระเจ้าเพราะพระองค์สมควรแก่การนมัสการ ไม่ใช่เพราะพระองค์จำเป็นต้องได้รับการนมัสการ
จากเรา

เปาโลเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างรูปเคารพกับพระเจ้าเที่ยงแท้

1. **พระเจ้าเป็นพระผู้สร้าง** พระองค์สร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น...พระองค์เป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก (กิจการ 17:24) ไม่เหมือนรูปเคารพทั้งหลายที่ถูกสร้างด้วย
มือของมนุษย์ พระเจ้าสร้างมนุษย์ พระองค์ไม่ใช่พระของคนต่างชาติ; (กิจการ 17:18) พระองค์
เป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้
2. **พระเจ้าทรงอยู่ไกล** พระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากเราแต่ละคนเลย (กิจการ 17:27) ถึงแม้ว่าพระ
เจ้าอยู่เหนือธรรมชาติ พระองค์ก็เข้ามาในโลกของเราและทรงอยู่ใกล้ผู้นมัสการ
3. **พระเจ้าจะพิพากษาคนที่ปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่** (กิจการ 17:30-31) การนมัสการด้วยความ
จริงตระหนักว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมซึ่งจะไม่อดทนต่อการกบฏ ในการนมัสการของ
เรา เรายอมจำนนต่ออำนาจการปกครองของพระองค์
4. **พระเจ้ายกชูพระเยซูขึ้นจากความตาย แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงสมควรแก่การ
นมัสการ** (กิจการ 17:31) พระเยซูยอมถ่อมพระองค์ลงจนถึงความมรณา ตอนนี้พระบิดาได้ยกชู
พระองค์ขึ้นอย่างสูง “เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก
และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ และเพื่อที่ว่าทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์
ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:10-11)

คำสอนของเปาโลที่กรุงเอเธนส์เป็นการประจักษ์หน้ากับการนมัสการเทียมเท็จของรูปเคารพต่างๆ ด้วยข่าว
ประเสริฐแห่งการนมัสการแท้จริงของพระเยซูคริสต์ การประกาศที่เกิดผลสร้างผู้นมัสการ

การนมัสการที่อันตราย: การนมัสการโดยไม่มี การประกาศข่าวประเสริฐ

คริสตจักรมากมายแยกการนมัสการออกจากมิชชันและการประกาศข่าวประเสริฐ บางคริสตจักรพูดว่า “เราอุทิศตัวต่อการประกาศข่าวประเสริฐ ภาระใจของเราคือการเข้าถึงผู้หลงหาย” คริสตจักรเหล่านี้ให้ความใส่ใจเล็กน้อยต่อการนมัสการ พวกเขา มองว่าตนเองเป็นคริสตจักรแห่งการประกาศ บางคริสตจักรพูดว่า “เราเชื่อในวัตถุประสงค์หลักของคริสตจักรคือการนมัสการ ส่วนคนอื่นก็ทำการประกาศข่าวประเสริฐ เป้าหมายของเราคือการนมัสการ”

กิจการแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรต้องอุทิศตัวต่อการนมัสการและการประกาศข่าวประเสริฐ การนมัสการที่แท้จริงให้ภาระใจแก่เราเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ การประกาศข่าวประเสริฐที่เกิดผลสร้างผู้นมัสการคนใหม่

เราต้องไม่แยกการนมัสการออกจาก การประกาศข่าวประเสริฐ การนมัสการที่ไม่สร้างแรงบันดาลใจให้มีการประกาศข่าวประเสริฐ ก็เป็นการนมัสการที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งทำขึ้นเพื่อแรงบันดาลใจของตัวเองเป็นหลัก การประกาศที่ไม่นำไปสู่การนมัสการจะสร้าง

คริสเตียนที่ชื่นชมมองไม่เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง

การนมัสการในพระคัมภีร์ เราได้รับภาระใจใหม่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เหมือนกับอิสยาห์ มุมมองของเราต่อพระเจ้าจะมาพร้อมกับมุมมองต่อโลกที่ขัดสนเสมอ อย่างเช่นอิสยาห์ การอุทิศตัวนมัสการของเราต่อพระเจ้าจะนำให้เราพูดว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์เกิด”

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “การนมัสการกระตุ้นให้ฉันแบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนที่ไม่เชื่อไหม? ฉันมีภาระใจในการนำผู้นมัสการคนใหม่มาหาพระเจ้าหรือไม่?”

จดหมายฝากต่าง ๆ: การนมัสการในคริสตจักรยุคแรก

ในพันธสัญญาใหม่มีคำแนะนำเจาะจงในการนมัสการสำหรับคนยิวซึ่งแตกต่างจากพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาใหม่ให้คำแนะนำบางอย่างสำหรับการนมัสการในคริสตจักร²⁸ ไม่มีคำแนะนำที่อธิบายไว้อย่างครบถ้วนเกี่ยวกับการประชุมนมัสการในพันธสัญญาใหม่ แต่ในจดหมายฝากต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบบางอย่างที่มีในการนมัสการของคริสเตียนยุคแรก

การอ่านพระคัมภีร์

การอ่านพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญในการนมัสการของคริสเตียนยุคแรก ในโคโลสี 4:16 และ 1 เธสะโลนิกา 5:27 กำชับให้คริสตจักรอ่านจดหมายของเปาโลต่อที่ประชุม ใน 1 ทิโมธี 4:13 เปาโลเตือนให้ทิโมธีใส่ใจต่อการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม

ความสำคัญของการอ่านพระคัมภีร์ได้รับการแนะนำไว้ในโคโลสี 3:16 “จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์...ด้วยปัญญาทั้งสิ้น” ผู้เขียนสดุดีอธิบายถึงบุคคลที่เป็นสุขว่า เขาเป็นคนที่ปิติยินดีในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์และใคร่ครวญธรรมบัญญัตินั้น (สดุดี 1:2) การนมัสการในที่ประชุมย่อมแสดงให้เห็นคุณค่าที่เรามอบให้กับพระคัมภีร์

การเทศนาพระวจนะ

พร้อมกับการอ่านพระคัมภีร์ ผู้นำมีหน้าที่เทศนาพระวจนะ (2 ทิโมธี 4:1-4, ทิตัส 2:15) ในยุคสมัยของเอเสรา พวกธรรมจารย์จะอธิบายความหมายของพระคัมภีร์ให้กับประชาชน เอเสราและเพื่อนร่วมงานของเขาอ่านจากพระธรรม จากหมวดกฎบัญญัติของพระเจ้า ให้ความชัดเจน และอธิบายความหมาย ดังนั้นประชาชนจึงเข้าใจพระวจนะที่ถูกอ่านนั้น (เนหะมีย์ 8:8) ธรรมศาลาของคนยิวในยุคพันธสัญญาใหม่ยังคง

²⁸ เนื้อหาส่วนใหญ่ดัดแปลงมาจาก Franklin M. Segler และ Randall Bradely, *Christian Worship: Its Theology and Practice* (Nashville: B&H Publishing, 2006), บทที่ 2

ปฏิบัติเช่นนี้ (กิจการ 13:14-15) การอธิบายความหมายของพระคัมภีร์เป็นรากฐานของการเทศนาของคริสเตียนยุคแรก

คำเทศนาในพระธรรมกิจการบอกถึงเนื้อหาคำเทศนาของคริสเตียนยุคแรก²⁹ ใจความสำคัญหลักในคำเทศนาเหล่านี้ประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- พระเยซูทำให้คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ
- พระเยซูทำกิจอันยิ่งใหญ่ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า
- พระเยซูถูกตรึงและจากนั้นก็ฟื้นขึ้นจากความตาย
- พระเยซูได้รับการยกย่องและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลา
- ทุกคนที่ได้ยินควรกลับใจใหม่และรับบัพติศมา

การอธิษฐานในที่ประชุม

การอธิษฐานในที่ประชุมเป็นสิ่งสำคัญในการนมัสการของคริสเตียนยุคแรก (1 ทิโมธี 2:1-3) นักวิชาการจำนวนมากเชื่อว่าการอธิษฐานที่อยู่ในจดหมายของเปาโลถูกนำมาใช้ในที่ประชุมนมัสการ การตอบรับของที่ประชุมว่า “อาเมน” เป็นการบ่งชี้ถึงการเห็นด้วยกันในคำอธิษฐานนั้น³⁰

การร้องเพลง

การร้องเพลงมีความสำคัญในพระวิหารและยังคงมีบทบาทสำคัญในการนมัสการของคริสเตียนยุคแรก ควบคู่ไปกับสดุดีที่คริสเตียนนำมาจากการนมัสการของคนยิว ก็มีบทเพลงสรรเสริญบทใหม่ที่ระบุว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในเอเฟซัส 5:19 และใน

โคโลสี 3:16 นักวิชาการพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่า ฟิลิปปี 2:5-11 เป็นบทเพลงสรรเสริญของคริสเตียนยุค

²⁹ คำเทศนาสำคัญในกิจการอยู่ใน กิจการ 2, 7, 10, 17

³⁰ 1 โครินธ์ 14:16 เป็นไปตามแนวปฏิบัตินี้

แรก นอกจากนี้บทเพลงของมารีย์ในลูกา 1:46-55 และคำอธิษฐานของสิเมโอนในลูกา 2:29-32 อาจเคยถูกใช้ในการร้องเพลงในที่ประชุมนมัสการ

การถวาย

ในบางครั้ง การถวายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในที่ประชุม ใน 1 โครินธ์ 16:2 และ 2 โครินธ์ 9:6-13 แนะนำให้คริสตจักรที่เมือง

โครินธ์รวบรวมของถวายสำหรับคริสเตียนที่ทนทุกข์ในเยรูซาเล็ม

การบัพติศมาและอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การถือปฏิบัติในการบัพติศมาและอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการเปาโลเขียนเพื่อแก้ไขการปฏิบัติที่ผิดเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของชาวโครินธ์ แทนที่จะระลึกถึงการเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์ พวกเขากลับทำให้เป็นงานเลี้ยงฉลองเปาโลเตือนให้เห็นถึงความจริงจังของอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า พิธีมหาสนิทเป็นศีลรำลึกที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับคริสเตียน ดังนั้นต้องไม่ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์นี้ลดน้อยลงไป³¹

นอกเหนือจากการระบุถึงองค์ประกอบของการประชุมนมัสการเหล่านี้ เราารู้เกี่ยวกับการนมัสการของคริสเตียนยุคแรกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในจดหมายฝากต่าง ๆ ก็ไม่ได้กำหนดระเบียบการนมัสการ การจัดรูปแบบการนมัสการ หรือรายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับการนมัสการในที่ประชุมของคริสตจักรยุคแรก เนื่องจากความหลากหลายของเบื้องหลังทางศาสนาและวัฒนธรรมในคริสตจักรยุคแรก จึงดูเหมือนว่าการนมัสการในที่ประชุมจะแตกต่างกันไปในแต่ละสถานที่ คริสเตียนชาวยิวอาจยังคงนมัสการเหมือนกับการนมัสการในธรรมศาลา คริสเตียนต่างชาติก็อาจไม่คุ้นเคยกับการปฏิบัติของคนยิว และพวกเขาอาจมีการ

³¹ มัทธิว 28:18-20, กิจการ 2:38-41, 1 โครินธ์ 11:20-34

นมัสการในรูปแบบที่แตกต่างออกไป อย่างไรก็ตามมีความชัดเจนว่า คริสตจักรยุคแรกเน้นอย่างมากเรื่อง พระคัมภีร์และการเทศนากับการสอนพระวจนะของพระเจ้า

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

ในหลายคริสตจักร การอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุมกลับมีน้อยมาก เป็นเรื่องปกติหากเห็นคริสตจักรอิวานเจ ลิคอลที่มีการอ่านพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อในช่วงประชุมนมัสการ พระคัมภีร์ควรมีความสำคัญต่อการนมัสการของเรา โดยผ่านทางบทเพลงที่แต่งจากพระคัมภีร์ การอ่านพระคัมภีร์ หรือการเปิดเผยพระคัมภีร์ ในคำเทศนา เราควรเป็นที่รู้จักในฐานะ “คนแห่งพระธรรม” พระคัมภีร์ต้องเป็นศูนย์กลางของการนมัสการของเราเสมอ

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “การนมัสการของฉันมีองค์ประกอบแต่ละอย่างที่เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในคริสตจักรยุคแรกไหม?”

วิจารณ์: การนมัสการตั้งการเทศนาบูชา

การนมัสการเป็นใจความสำคัญของเนื้อหาในพระธรรมวิจารณ์

- ยอห์นได้รับการดลใจจากพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเขาได้ยินเสียงของพระองค์ผู้เป็นอัลฟาและโอเมกา (วิจารณ์ 1:10)
- หนึ่งในใจความสำคัญของวิจารณ์คือการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนที่นมัสการพระเยซูคริสต์ผู้ประทับบนบัลลังก์กับคนที่นมัสการสัตว์ร้าย
- วิจารณ์สัญญาว่าพระเจ้าจะปราบศัตรูของพระองค์ให้พ่ายแพ้ และทุกชนชาติจะมานมัสการต่อหน้าพระองค์ (วิจารณ์ 15:4)

เพื่อจะเข้าใจการนมัสการในวิหาร การทบทวนเบื้องหลัง
ของพระธรรมนี้จะเป็นประโยชน์ คริสเตียนในศตวรรษแรก
ต้องเผชิญกับการเรียกร้องสองอย่างที่แข่งขันกัน ด้านหนึ่ง
พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฟิลิปปี
2:11) ความเชื่อในพระคริสต์จำเป็นต้องอุทิศตัวต่อสิทธิ
อำนาจและความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ในอีกด้าน
หนึ่ง โรมก็กำหนดให้ทุกคนอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของ
จักรวรรดิเพื่อยืนยันว่าซีซาร์เป็นเจ้านายและพระเจ้าของ
พวกเขา

“เสด็จสิ้นการสร้างใหม่ของพระองค์
ให้เราบริสุทธิ์ไว้ดำเนิน
ให้เราเห็นความรอดยิ่งใหญ่ของพระองค์
รับการสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์ในพระองค์
เปลี่ยนจากสง่าราศีสู่สง่าราศี
จนเราอยู่ในที่ของเราในสวรรค์
ร้องเพลงและถอดมงกุฏของเราต่อหน้า
พระองค์
หลงอยู่ในความอัศจรรย์ รัก และสรรเสริญ!”
- ชาร์ล เวสเลย์ (Charles Wesley)

เป็นไปได้ที่คริสเตียนจะจงรักภักดีต่อผู้อื่นมากกว่าต่อพระเจ้า รากของความขัดแย้งระหว่างโรมกับคริสเตียนในศตวรรษแรกคือ “ใครที่สมควรแก่การนมัสการ?” ในเรื่องนี้ วิวรรณกล่าวว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้ในโลกที่ไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของพระองค์ พระเยซูก็เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์สมควรได้รับการนมัสการ วิวรรณให้ภาพของการนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการในสวรรค์แตกต่างกับการนมัสการที่ล้มเหลว

วิวรรณเริ่มต้นด้วยถ้อยคำถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในเอเชียไมเนอร์ เอเชียไมเนอร์เป็นหนึ่งในศูนย์กลางที่มีการบูชาจักรพรรดิอย่างแข็งแกร่งที่สุด มีวิหารของจักรวรรดิอยู่ตามเมืองต่าง ๆ แต่ละเมืองที่ถูกกล่าวถึงในวิวรรณ การบูชาจักรพรรดิแทบจะเป็นสากลทั่วทั้งเขตแดนนี้

ถ้อยคำถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวในการนมัสการของหลายคริสตจักร ในขณะที่คริสตจักรทั้งเจ็ดนมัสการพระเจ้า มีห้าคริสตจักรที่ถูกตำหนิ การตำหนิแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรเหล่านี้ล้มเหลวในการนมัสการพระเจ้าอย่างที่พระองค์ยอมรับ

1. **การขาดความรักขัดขวางการนมัสการที่แท้จริง** เอเฟซัสทำหลายสิ่งที่ดี แต่พวกเขาละทิ้งความรักดั้งเดิม ความว่างเปล่าในการนมัสการอาจเป็นสัญญาณว่าเราได้สูญเสียความรักที่มีต่อพระเจ้าผู้ที่เรานมัสการไปแล้ว
2. **คำสอนเทียมเท็จขัดขวางการนมัสการที่แท้จริง** ทั้งเปอร์กัมมัมและธियाทிரายอมทนต่อคำสอนเท็จ อันตรายนี่เห็นได้ในคริสตจักรที่เอาหมายสำคัญและการอัศจรรย์มาแทนที่ความจริงจากพระคัมภีร์
3. **การงานที่ตายแล้วขัดขวางการนมัสการที่แท้จริง** เมืองซารดิสพ่ายแพ้สองครั้งเมื่อยากหลับไหลมองไม่เห็นศัตรูที่เข้ามาใกล้³² ยอห์นเตือนว่าคริสตจักรที่เมืองซารดิสหลับไหลเพราะไวใจในการดีของตัวเอง การเผชิญหน้ากับพระเจ้าในการนมัสการจะปลุกซารดิสให้ตื่นขึ้นจากความซึมเซาของเธอ
4. **การขาดภาระใจขัดขวางการนมัสการที่แท้จริง** เลาดิเซียแสดงถึงวิญญาณที่อ่อน ๆ ซึ่งมักจะเห็นได้จากคริสตจักรในช่วงที่มีความเจริญรุ่งเรือง การขาดภาระใจของเลาดิเซียเกิดขึ้นเพราะความมั่งคั่งและการมีอย่างเพียงพอสำหรับตัวพวกเขาเอง การนมัสการที่แท้จริงเตือนใจเราให้พึ่งพาพระเจ้า

การนมัสการในสวรรค์จัดจ่อที่พระเจ้า

วิวรณ์ 4-5 แสดงให้เห็นว่าการนมัสการในสวรรค์จัดจ่อที่พระเจ้าและที่พระสิริของพระองค์ ผู้นมัสการในสวรรค์นมัสการกษัตริย์นิรันดร์และพระเมษโปดกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย

คุณลองจินตนาการถึงภาพทูตสวรรค์ที่พูดกับยอห์นว่า “เราจะทำอะไรได้มากกว่านี้เพื่อให้ท่านสบายใจในการนมัสการมากขึ้น?” ไม่แน่นอน! การนมัสการเกี่ยวข้องกับพระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ฉัน การนมัสการอวยพรผู้นมัสการแต่นั้นไม่ใช่วัตถุประสงค์หลักของการนมัสการ วัตถุประสงค์หลักของการนมัสการคือถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้นมัสการที่อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ของพระเจ้าย้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า

³² สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อไซรัสโจมตีในปี 547 กคศ. และอีกครั้งเมื่ออันทิโอกุสที่ 3 โจมตีในปี 214 กคศ.

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชากิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และ
อัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรมและ
สัตย์จริง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระ
นามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ ประชาชาติทั้งหมดจะมา นมัสการเฉพาะ
พระพักตร์พระองค์ เพราะว่าพระราชากิจอันชอบธรรมของพระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว” (วิวรณ์
15:3-4)

การนมัสการในสวรรค์เกิดขึ้นในการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า นับจากเวลาที่อาดัมและเอวาถูกขับไล่ออก
จากสวนนั้น มนุษย์ได้ถูกแยกขาดจากพระเจ้า ในสวรรค์ การนมัสการจะเกิดขึ้นอีกครั้งในการสถิตอยู่ของ
พระเจ้าซึ่งเป็นอิสระจากอิทธิพลของความชั่วร้ายใด ๆ

นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะ
เป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา (วิวรณ์ 21:3)

การนมัสการในสวรรค์แสดงให้เห็นความเป็นจริงที่เที่ยงแท้

เมื่อโยฮันเขียนวิวรณ์ เขาถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส คริสเตียนทั่วจักรวรรดิโรมกำลังเผชิญการทรมาน
ทุกข์จากการข่มเหง ในมุมมองของโลกนี้ อนาคตช่างมืดมน อย่างไรก็ตามวิวรณ์แสดงให้เห็นถึงมุมมอง
ของสวรรค์ต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนโลก³³

บนโลกนี้ เราเห็นเพียงแค่ด้านเดียวของประวัติศาสตร์ เราถูกลองใจให้คิดว่าโลกรอบตัวเราคือความเป็น
จริงสูงสุด การนมัสการและสวรรค์ดูเหมือนห่างไกลออกไปจากการต่อสู้ดิ้นรนในโลกแห่งความเป็นจริงนี้
การนมัสการในสวรรค์ที่เห็นเพียงชั่วขณะในวิวรณ์ 4, 5, และ 15 แสดงให้เราเห็นภาพของโลกที่แท้จริง

³³ ตัวอย่างใน 6:1-7:8 เกิดขึ้นบนโลก กับ 7:9-8:6 เกิดขึ้นในสวรรค์ และใน 8:7-11:14 เกิดขึ้นบนบนโลก; 11:15-19 เกิดขึ้นในสวรรค์

สำหรับคนงานคือคริสเตียน วิวรณ์เตือนให้เราระลึกสิ่งสำคัญว่าการต่อสู้บนโลกนี้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว การนมัสการไม่ได้เป็นการหนีให้รอดพ้นจากความเป็นจริงทุกสัปดาห์ แต่การนมัสการแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงจากมุมมองของพระเจ้า และสิ่งนี้เปลี่ยนมุมมองของเราต่อโลกนี้ ในวิวรณ์ พระเจ้าตรัสว่า “สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่ปรากฏให้เห็น สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้อยู่นอกการควบคุม ซาตานไม่ได้ชนะ ความชั่วไม่ได้มีชัย จงมองผ่านประตูเข้ามาและเห็นภาพของความเป็นจริง พระเจ้านั่งอยู่บนบัลลังก์”³⁴

การนมัสการตามหลักพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

“พระองค์ผู้ฟื้นขึ้นจากความตาย!” “พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า!” คำประกาศเหล่านี้เป็นศูนย์กลางของการนมัสการ การฟื้นขึ้นจากความตายประกาศว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (โรม 1:4)

คริสตจักรยุคแรกตระหนักว่าทุกวันอาทิตย์เป็นวันเฉลิมฉลองการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซู ทุกวันอาทิตย์คือวันอีสเตอร์ พวกคริสเตียนจะไม่ได้อดอาหารในวันอาทิตย์ วันอาทิตย์เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลอง ปัจจุบันนี้ การนมัสการของเราควรเป็นเวลาเฉลิมฉลอง จริงอยู่ที่ในการเข้าเฝ้าองค์สูงสุดย่อมต้องมีความเคร่งขรึม แต่ก็มี ความชื่นชมยินดีเมื่อเราเฉลิมฉลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ฟื้นขึ้นมาด้วย การนมัสการของเราควรรวมโอกาสต่าง ๆ ที่เป็นการเฉลิมฉลองด้วย

การนมัสการรวมถึงบทเพลงสรรเสริญและคำพยานถึงพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของสมาชิก คริสตจักรที่ไนจีเรียเฉลิมฉลองเมื่อพวกเขาถวายทรัพย์ สมาชิกเดินขบวนรอบคริสตจักรเมื่อมีการถวายทรัพย์ ผู้นมัสการเหล่านี้รู้ถึงความชื่นชมยินดีของพระองค์ผู้ฟื้นขึ้นจากความตาย การนมัสการรวมถึงโอกาสต่าง ๆ เพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะที่เราได้รับผ่านทางชัยชนะเหนือความตายของพระคริสต์

³⁴ David Jeremiah. *Worship*. (CA: Turning Point Outreach, 1995), 72

ตรวจสอบ

ถามตัวเองว่า “การนมัสการของฉันเฉลิมฉลองหรือเป็นเพียงหน้าที่? ฉันชื่นชมยินดีที่ได้เข้าสู่การนมัสการหรือฉันเข้าในการนมัสการเพียงเพราะมันเป็นข้อผูกมัดในฐานะคริสเตียนคนหนึ่งเท่านั้น?”

นำมาสู่การปฏิบัติ

ใช้เวลาใคร่ครวญถึงพระเจ้าที่เรานมัสการ คิดถึงสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับพระองค์³⁵

³⁵ ตารางด้านล่างนี้ดัดแปลงมาจาก Vernon Whaley, *Called to Worship*. (Nashville: Thomas Nelson, 2009), 331-333

พระเจ้าเป็นใครในพระคัมภีร์	
ในปฐมกาล	พระองค์เป็นผู้สร้างจักรวาล
ในอพยพ	พระองค์เป็นลูกแกะปัสกา
ในเลวีนิติ	พระองค์เป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ
ในกัณฑ์ดารวิถี	พระองค์เป็นเมฆ
ในเฉลยธรรมบัญญัติ	พระองค์คือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงแต่ผู้เดียว
ในโยชูวา	พระองค์เป็นแม่ทัพแห่งกองทัพของพระเจ้า
ในนางรูธ	พระองค์คือผู้ไถ่ที่เป็นญาติสนิท
ใน 1 และ 2 ซามูเอล	พระองค์คือผู้เผยพระวจนะ
ในพงศาวดาร	พระองค์คือพระวิหารในสวรรค์
ในโยบ	พระองค์เป็นคนกลาง
ในสดุดี	พระองค์เป็นผู้เลี้ยง
ในอิสยาห์	พระองค์เป็นองค์สันติราช
ในเอเสเคียล	พระองค์คือบุตรมนุษย์
ในโฮเซยา	พระองค์คือผู้รักษาคนที่ใจหั่นกลับ

ในฮักกัย	พระองค์คือความปรารถนาของชนทุกชาติ
ในมาลาคี	พระองค์คือดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
ในมัทธิว	พระองค์คือพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา
ในมาระโก	พระองค์คือผู้รับใช้
ในลูกา	พระองค์คือบุตรมนุษย์
ในยอห์น	พระองค์คือพระวาตะ
ในโรม	พระองค์คือผู้หนึ่งที่ทำให้ความชอบธรรม
ในฟิลิปปี	พระองค์คือความชื่นชมยินดีของเรา
ในโคโลสี	พระองค์เป็นความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า
ในฮีบรู	พระองค์คือมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่
ใน 1 และ 2 เปโตร	พระองค์คือพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่
ในวิวรณ์	พระองค์คือลูกแกะที่ถูกฆ่า, จอมกษัตริย์, และ จอมเจ้านาย!

สรุป: คำพยานของอัครทูตยอห์น

“ชื่อของผมคือยอห์น ชีวิตของผมได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการนมัสการ นับจากที่ผมได้พบพระเยซูชาวนาซาเรธเป็นครั้งแรก ผมก็ได้เป็นผู้นมัสการ

“ผมอยู่ที่นั่นบนภูเขาที่มีการจำแลงพระกาย เราได้ยินเสียงจากสวรรค์ เราได้เห็นพระสิริ เราก็มองชนหน้า และเกรงกลัว (มัทธิว 17:6) เรานมัสการด้วยความไม่สมบูรณ์ การกระทำของเราในช่วงสัปดาห์ปีศาจแสดงให้เห็นว่าเราไม่เข้าใจอะไรเลยกับสิ่งที่เราได้เห็นบนภูเขานั้น

“ผมอยู่ที่นั่นบนภูเขาในกาลิลีเมื่อพระเยซูปรากฏตัวหลังจากการฟื้นขึ้นจากความตาย เรานมัสการแม้ว่าบางคนยังสงสัย (มัทธิว 28:17) เรานมัสการอย่างไม่สมบูรณ์ เรารู้ว่าพระองค์ฟื้นขึ้นมา แต่เราไม่เข้าใจทั้งหมดว่าหมายถึงอะไร

“ผมอยู่ในห้องชั้นบนขณะที่เราอุทิศตัวอธิษฐานด้วยใจเดียว (กิจการ 1:14) เมื่อเรานมัสการ พระวิญญาณบริสุทธิ์มาเหนือพวกเรา การนมัสการกลายเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการประกาศข่าวประเสริฐ เรานำข่าวประเสริฐไปยังเยรูซาเล็ม ยูเดีย และสะมาเรีย และไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

“ขณะที่ถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะปัทมอส พระวิญญาณอยู่เหนือผมในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อผมได้ยินเสียงเหมือนแตร มันคือเสียงของพระองค์ผู้เป็นอัลฟาและโอเมกา ผู้เป็นปฐมและอวสาน (วิวรณ์ 1:10-11)

“ผมอยู่ที่นั่นเมื่อพระเจ้าเปิดประตูในสวรรค์และอนุญาตให้ผมเห็นการนมัสการที่อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ของพระเจ้า

“ผมจะอยู่ในเยรูซาเล็มใหม่ชั่วนิรันดร์ นครซึ่งลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ (วิวรณ์ 21:2) ในเมื่อนั้น ในที่สุดการนมัสการของเราก็จะสมบูรณ์แบบเพราะเราจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ผู้เดียวที่เรานมัสการ ในสวรรค์ “ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา [และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา] (วิวรณ์ 21:3)

“ผมคือยอห์น และผมจะใช้เวลาในนิรันดร์กาลเพื่อนมัสการพระเจ้าและพระผู้ไถ่ของผม!”

นามาสู่การปฏิบัติ

ก่อนจะจบบทเรียนนี้ ขอให้ใช้เวลานมัสการ อ่านบทเพลงในวิวรณ์ 4, 5, และ 15 หรือสดุดี 19 ร้องบทเพลงที่สรรเสริญพระเจ้า อธิษฐานด้วยคำอธิษฐานเทิดทูนบูชา ฟังเมื่อพระเจ้าตรัสกับคุณ ใช้เวลานมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริง

► เพื่อฝึกประยุกต์ใช้บทเรียนนี้ ขอให้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับข้อความด้านล่างนี้

ทีมอภิบาลดูแลคริสตจักรแห่งหนึ่งที่มีภาระใจเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐ มีผู้เชื่อใหม่ได้รับบัพติศมาทุกเดือน เป็นเวลาที่ตื่นเต้นมากในคริสตจักร

อย่างไรก็ตาม ทีมกังวลว่าคริสตจักรจะไม่ได้นมัสการอย่างแท้จริง คำเทศนาส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่คนไม่เชื่อกับผู้เชื่อใหม่ เป็นเรื่องยากที่จะใช้เพลงสรรเสริญแบบยิ่งใหญ่เพราะคนใหม่ไม่รู้จักเพลงนั้น ทีมกลัวว่าคริสตจักรของเขาจะมีขนาดใหญ่แต่กลับตื่นเต้นในความลึกฝ่ายวิญญาณ เขาอยากให้อุดมการณ์มากขึ้นกับการนมัสการ ขอให้อภิปรายร่วมกันว่าทีมจะสามารถรักษาจุดเน้นเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐในขณะที่ลงลึกเรื่องการนมัสการในคริสตจักรได้อย่างไร

ทบทวนบทที่ 4

(1) ข่าวประเสริฐแสดงให้เห็นว่าการนมัสการครบถ้วนสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์

- พระเยซูเป็นต้นแบบสำหรับการนมัสการ
- พระเยซูปฏิบัติเสถียรลงใจให้นมัสการที่ียมแท้
- พระเยซูให้แบบอย่างของคำอธิษฐานที่สำคัญ
- พระเยซูจะรับการนมัสการไปตลอดชั่วนิรันดร์

(2) กิจกรรมแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการกับการประกาศข่าวประเสริฐ

- การนมัสการที่แท้จริงดลใจให้ประกาศข่าวประเสริฐ

- การประกาศที่เกิดผลสร้างผู้นมัสการ
- การนมัสการที่ไม่นำไปสู่การประกาศข่าวประเสริฐจะกลายเป็นการเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง

(3) จดหมายฝากต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการนมัสการในคริสตจักรยุคแรก การนมัสการในคริสตจักรยุคแรกประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- การอ่านพระคัมภีร์
- การเทศนาพระวจนะ
- การอธิษฐานในที่ประชุม
- การร้องเพลง
- การถวาย
- การบัพติศมา
- อาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(4) วิวรรณแสดงให้เห็นว่าการนมัสการคือการเทิดทูนบูชาพระเจ้า

- การนมัสการอวยพรผู้นมัสการ แต่นั่นไม่ได้เป็นวัตถุประสงค์หลักของการนมัสการ
- วัตถุประสงค์หลักของการนมัสการคือการถวายเกียรติแด่พระเจ้า
- การนมัสการในสวรรค์เตือนใจเราว่าโลกนี้ที่เรามองเห็นไม่ใช่ความเป็นจริงสูงสุด

งานมอบหมายบทที่ 4

- (1) เขียนหลักการสามประการเกี่ยวกับการนมัสการจากบทเรียนนี้ สำหรับแต่ละบทเรียน เขียนหนึ่งย่อหน้ากระดาษเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติจากหลักการแต่ละอย่างที่คุณได้อภิปรายร่วมกันเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในคริสตจักรของคุณ
- (2) เมื่อเริ่มต้นชั่วโมงเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทเรียนนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 4

- (1) เขียนสามวิธีการที่เป็นต้นแบบของพระเยซูในการนมัสการที่แท้จริง
- (2) คำสอนและแบบอย่างของพระเยซูเตือนใจเราเกี่ยวกับการนมัสการที่แท้จริงอย่างไร?
- (3) ประโยคสรุปสองประการถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการกับการประกาศข่าวประเสริฐคืออะไร?
- (4) การนมัสการที่เข้มแข็งของชาวเอเธนส์ที่อธิบายไว้ในกิจการ 17 เป็นอย่างไร?
- (5) ในกิจการ 17 อธิบายถึงพระเจ้าเที่ยงแท้ว่าอย่างไร?
- (6) เขียนองค์ประกอบห้าอย่างในการนมัสการของคริสตจักรยุคแรกที่มีในจดหมายฝากต่าง ๆ
- (7) เขียนตัวอย่างสองประการที่ขัดขวางการนมัสการในท่ามกลางคริสตจักรแถบเอเชียไมเนอร์
- (8) เขียนโรม 12:1-2 จากการท่องจำ

บทที่ 5

การนมัสการในประวัติศาสตร์คริสตจักร

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เคารพความแตกต่างระหว่างประเพณีที่หลากหลายในการนมัสการ
- (2) เข้าใจความแตกต่างระหว่างหลักการที่ไม่เปลี่ยนแปลงสำหรับการนมัสการกับการปฏิบัติที่เปลี่ยนแปลงได้ในการนมัสการ
- (3) ยอมรับว่าการนมัสการสะท้อนหลักข้อเชื่อทางศาสนาศาสตร์ของเราและมีอิทธิพลต่อความเชื่อเหล่านั้น
- (4) นำบทเรียนจากประเพณีที่หลากหลายในการนมัสการของคริสตจักรมาประยุกต์ใช้กับการนมัสการในปัจจุบัน

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำสดุดี 100:1-5

บทนำ

เจมส์ให้คุณค่าต่อการนมัสการตามประเพณี ในการพบปะกับเอโนคผู้นำการประชุมนมัสการแบบร่วมสมัยเป็นประจำทุกเดือน เขาถามเอโนคว่า “ทำไมคุณจะต้องพยายามทำอะไรใหม่ ๆ ในการประชุมนมัสการของคุณด้วย?”

เจมส์พูดว่า “เราทำตามหลักการพระคัมภีร์ ถ้าหากพระคัมภีร์ไม่ได้สั่งให้ทำอะไรเจาะจงในการนมัสการ เราก็ไม่มีอิสระที่จะเพิ่มอะไรเข้าไปในการนมัสการของคริสตจักรยุคแรก เราเป็นใครหรือที่จะมาเปลี่ยนการนมัสการตามหลักพระคัมภีร์? ในคริสตจักรของเรา เราช้องเพลงสดุดี เพลงเหล่านั้นเป็นเพลงในคริสตจักรยุคแรก เป็นเพลงที่ดีเพียงพอแล้วสำหรับพวกเรา!”³⁶

เอโนคตอบสนองว่า “ผมรู้สึกเหมือนกับคุณคิดว่าประวัติศาสตร์หยุดลงที่ตอนจบของพระธรรมวิวรณ์ เราจะทำตัวอยู่กับรูปแบบการนมัสการที่ยาวนานมา 2,000 ปีแล้วได้อย่างไร? ตราบใดที่พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามปฏิบัติ และตราบใดที่การปฏิบัตินั้นไม่ได้ทำให้คริสตจักรแตกแยก เราควรปรับเปลี่ยนการนมัสการให้เข้ากับความจริงของที่ประชุมของเรา ในคริสตจักรของผม เราช้องเพลงใหม่หลายเพลง ถ้าพระเจ้าต้องการห้ามเพลงบทใหม่ พระคัมภีร์ก็ควรแสดงให้เห็นแล้วว่าห้ามมี”³⁷

การตอบสนองของเจสันเป็นไปในเชิงปฏิบัติ “เราได้ศึกษาสิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้เกี่ยวกับการนมัสการแล้ว เราชู้อหลักการนมัสการจากพระคัมภีร์ เราจำเป็นต้องดูว่าคริสเตียนคนอื่นๆ เขาได้ประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้อย่างไรในแต่ละยุค ดูว่าการนมัสการเป็นอย่างไรในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร?”

เจสันเข้าใจหลักการที่สำคัญเมื่อพูดคุยกันเรื่องการนมัสการ แม้ว่าหลักการพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการไม่เปลี่ยนแปลง แต่ประสบการณ์แต่ละอย่างในการนมัสการก็แตกต่างกัน มีรายละเอียดต่างกัน แต่

³⁶ สิ่งนี้เรียกว่า “กฎข้อบังคับ” ของการนมัสการ คำสอนนี้สอนโดยจอห์น คาลวิน ห้ามการนมัสการใดๆ ที่ไม่ได้กำหนดไว้ในพระคัมภีร์ เดิมที สิ่งนี้จะป้องกันไม่ให้มีเครื่องดนตรีบรรเลงใดๆ (เนื่องจากเครื่องดนตรีไม่ได้กล่าวถึงในการนมัสการในพันธสัญญาใหม่) หรือการใช้เพลงอื่นใดนอกเหนือจากเพลงสดุดี คริสตจักรบางแห่งที่ปฏิบัติตามหลักการนี้ในปัจจุบันได้เพิ่มเครื่องดนตรีและเพลงสรรเสริญ แต่พวกเขายังคงหลีกเลี่ยงแนวทางใหม่ในการนมัสการ

³⁷ สิ่งนี้เรียกว่า “หลักบรรทัดฐาน” เกี่ยวกับการนมัสการ ซึ่งสอนว่าการปฏิบัติใด ๆ ในการนมัสการที่ไม่ได้ห้ามไว้ในพระคัมภีร์ย่อมทำได้ ตราบใดที่การปฏิบัตินั้นไม่ได้ทำลายสันติสุขและความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร

องค์ประกอบสำคัญในการนมัสการยังคงเหมือนเดิม เราได้เห็นหลักการสำคัญของการนมัสการในสองบทเรียนก่อนหน้า แต่รายละเอียดเปลี่ยนแปลงได้ ขอให้พิจารณาสิ่งต่อไปนี้

- อับราฮัมอยู่ที่ประตูเต็นท์เมื่อเขานมัสการ บางคนอาจอ่านเรื่องนี้แล้วพูดว่า “การนมัสการที่แท้จริงเกิดขึ้นขณะที่คุณอยู่ที่บ้าน” แต่...
- อิชยาห์อยู่ในพระวิหารเมื่อเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการยกชูขึ้น บางคนอาจอ่านเรื่องนี้แล้วพูดว่า “การนมัสการที่แท้จริงเกิดขึ้นขณะที่คุณอยู่ที่คริสตจักร” แต่...
- โยบมีผีเต็มตัวตั้งแต่หัวจรดเท้าขณะที่เขาพูดว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์” (โยบ 42:5) บางคนอาจอ่านเรื่องนี้แล้วพูดว่า “ใช่เลย การนมัสการที่แท้จริงเกิดขึ้นขณะที่คุณทุกข์ทน”

คุณมองเห็นประเด็นสำคัญไหม? การนมัสการเกิดขึ้นในหลายสภาพการณ์ หลายวิธีการ และตามด้วยหลายรูปแบบ เรามักสับสนกับการนมัสการที่เปลี่ยนแปลงตามสภาพการณ์กับหลักการที่ไม่เปลี่ยนแปลง ในบทเรียนนี้ เราจะเห็นว่าคริสตจักรได้ประยุกต์ใช้หลักการของการนมัสการตลอดประวัติศาสตร์อย่างไร สิ่งนี้จะทำให้คุณเข้าใจถึงวิธีการต่างๆ ที่คนของพระเจ้านมัสการ หวังว่าสิ่งนี้จะช่วยให้คุณเห็นว่าไม่มีแบบแผนเดียวสำหรับการนมัสการที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามในทุกสถานการณ์ แต่เราต้องแสวงหาการทรงนำจากพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อพิจารณาว่าจะใช้หลักการนมัสการตามพระคัมภีร์กับสถานการณ์ของเราอย่างไร

ในบทเรียนนี้ เราจะเห็นด้วยวิธีที่เรานมัสการสะท้อนให้เห็นความเชื่อของเรา การปฏิบัติในการนมัสการของเราได้รับอิทธิพลจากความเชื่อของเราเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีที่เราเข้าหาพระองค์

ความเข้าใจนี้สำคัญมากเมื่อคุณตัดสินใจเกี่ยวกับการนมัสการ คุณจัดการประชุมนมัสการด้วยวิธีที่สื่อสารความเชื่อของคุณ หรือคุณเพียงแค่ลอกเลียนแบบคริสตจักรอื่นเท่านั้น? ถ้าหากคุณลอกเลียนแบบอีก

คริสตจักรหนึ่ง คุณต้องมั่นใจว่าคุณร่วมในความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีการเข้าหาพระเจ้าของ คริสตจักรนั้น การนมัสการของเราแสดงให้เห็นสิ่งที่เราเชื่อ

► ก่อนศึกษาต่อในบทเรียนนี้ ให้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการนมัสการในปัจจุบันของคุณ ถ้ามีคนไม่รู้เกี่ยวกับหลักคำสอนของคุณ รูปแบบการนมัสการของคุณจะบอกพวกเขาว่าอย่างไร? พวกเขาจะได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับมุมมองของคุณที่มีต่อพระเจ้า มุมมองของคุณเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า และ มุมมองของคุณต่อการประกาศอันเป็นผลมาจากการนมัสการของคุณ?

ภาพของการนมัสการในศตวรรษที่สอง

ภาพการนมัสการล่าสุดของเราหลังจากพันธสัญญาใหม่อยู่ในจดหมายจาก ค.ศ. 113 พลินีคือผู้ว่าของบิธีเนีย ได้อธิบายถึงการนมัสการของคริสเตียนในจดหมายถึงจักรพรรดิทราจัน³⁸ เขาเขียนว่าพวกคริสเตียน “รวมตัวกันในวันที่กำหนดไว้ก่อนรุ่งสางและร้องเพลงสรรเสริญพระคริสต์เหมือนร้องแต่พระเจ้าองค์หนึ่ง และพวกเขากล่าวคำสาบานว่า...จะไม่ขโมย ไม่ฉ้อโกง ไม่ล่วงประเวณี...เป็นธรรมเนียมของพวกเขาที่จะ แยกย้ายกันและกลับมาภายหลังเพื่อกินอาหารด้วยกัน”

ตามคำกล่าวของพลินี คริสเตียนพบกันก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นในวันอาทิตย์เพื่อร้องเพลงสรรเสริญและ ปฏิญาณตนว่าประพฤติตามหลักจริยธรรม ซึ่งอาจเป็นการตอบสนองต่อการอ่านพระคัมภีร์ ต่อมาในวัน นั้น พวกเขาก็กินอาหารร่วมกัน ซึ่งอาจรวมถึงอาหารมื้อค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

สี่สิบปีต่อมา จัสติน มาร์ไทร์ (Justin Martyr) ได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนมัสการ³⁹ จัสตินเขียน เพื่อปกป้องการนมัสการของ

³⁸ Pliny, *Letters* 10.96-97, Retrieved from <https://faculty.georgetown.edu/jod/texts/pliny.html> on January 26, 2023

³⁹ Justin Martyr, (Translated by Marcus Dods), *The First Apology of Justin* (Chapter 67). Retrieved from

https://en.wikisource.org/wiki/Ante-Nicene_Christian_Library/The_First_Apology_of_Justin_Martyr#Chapter_67 on January 26, 2023

คริสเตียนต่อจักรพรรดิโรมันที่สงสัยว่าคริสเตียนทำผิดศีลธรรมและไม่เชื่อสัตย์ต่อจักรวรรดิ จัสตินรับรองกับจักรพรรดิว่าการนมัสการของคริสเตียนไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อโรม ตามที่จัสตินกล่าวไว้ การนมัสการของคริสเตียนมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การอ่านพระคัมภีร์
2. คำเทศนาโดยผู้นำของชุมชน
3. การอธิษฐาน แต่ละคนอธิษฐานแบบเงียบเสียง จากนั้นผู้นำจึงนำอธิษฐานแบบทางการซึ่งผู้คนจะตอบสนองว่า “อาเมน” เมื่อจบการอธิษฐาน ผู้นำมีการจะทักทายกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ซึ่งแสดงถึงการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
4. การประชุมนมัสการปิดท้ายด้วยพิธีมหาสนิท หลังจากประชุมนมัสการ มีคนายกสองคนนำขนมปังและเหล้าองุ่นที่ยังคงเหลืออยู่ไปหาคริสเตียนที่ป่วยหรืออยู่ในคุกเพื่อรอการพลีชีพ
5. ในช่วงจบการประชุมนมัสการ คนที่มีเงินหรืออาหารก็จะนำมาเป็นของถวายส่งให้กับผู้นำ ของถวายต่าง ๆ เอาไปให้ “เด็กกำพร้าและแม่ม่าย คนที่มีความขัดสนเพราะเจ็บป่วยหรือสาเหตุอื่น ๆ และให้คนที่เป็นชเลยกับคนแปลกหน้าในหมู่พวกเรา”

จุดแข็งอย่างหนึ่งของการนมัสการในศตวรรษที่สองคือการมีส่วนร่วมของที่ประชุม ทั้งพลินีและจัสติน มาร์ไทร์ อธิบายถึงการประชุมนมัสการที่เรียบง่าย ไม่มีอะไรเหมือนพิธีกรรมซับซ้อนซึ่งพบได้ในศาสนาสิกข์ของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าที่อยู่ในกรุงโรม การนมัสการคือความสนิทสนมในกลุ่มย่อยที่มารวมตัวกันในบ้านส่วนตัว

จุดแข็งอีกอย่างคือความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างการนมัสการกับชีวิต จุดหมายของพลินีเอ่ยถึงการอุทิศตัวของคริสเตียนเพื่อมีความประพฤติทางจริยธรรม จัสตินเอ่ยถึงของขวัญที่มีไว้ช่วยเหลือคนยากจนขัดสน การนมัสการเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน

► แง่มุมใดของการนมัสการในศตวรรษที่สองที่เป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณบ้าง? คุณเห็นอันตรายอะไรในการนมัสการของยุคศตวรรษที่สองไหม?

ภาพของการนมัสการในยุคกลาง

สำหรับภาพที่สองของการนมัสการ ไปที่ศตวรรษที่ 12 ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ศาสนาคริสต์ได้กลายเป็นศาสนาอย่างเป็นทางการของจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ หลังจากพระราชกฤษฎีกาแห่งมิลานของคอนสแตนตินในปี ค.ศ. 313 ชุมชนคนต่างๆ ก็เริ่มสร้างอาคารโบสถ์ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ มหาวิหารในยุโรปหลายแห่งถูกสร้างขึ้นในช่วง 1,000 ปีนี้

ในยุคกลาง การนมัสการมีความยิ่งใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ ในด้านบวก การนมัสการในโบสถ์แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า หน้าต่างกระจกสีแสดงภาพเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ให้กับผู้ที่อ่านไม่ออก คณะนักร้องประสานเสียงร้องเพลงอันไพเราะ การนมัสการเป็นเรื่องน่าทึ่งและสวยงาม

จุดอ่อนของการนมัสการในยุคกลาง

ความมั่งคั่งสำคัญยิ่งกว่าฝ่ายวิญญาณ

ใช้สิ่งต่าง ๆ ที่สวยงามในการนมัสการเป็นจุดเน้น ไม่ว่าจะเป็เครื่องหอม ดนตรีอันไพเราะที่ขับร้องโดยนักร้องที่ได้รับการฝึกฝน ระฆัง และเครื่องแต่งกายพิเศษสำหรับนักบวช ศิลปะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าฝ่ายวิญญาณ

ผู้คนไม่สามารถเข้าใจความหมายในการประชุมนมัสการได้

การประชุมนมัสการใช้ภาษาละตินซึ่งมีน้อยคนที่จะเข้าใจ พวกนักบวชท้องถิ่นก็ได้รับการฝึกฝนมาน้อยมากเพื่อให้เทศนา คำอธิษฐานก็เป็นการปะติดปะต่อเนื้อหาจากหลายแหล่งและมักจะไม่เข้ากันทำให้ไม่เข้าใจ

ผู้คนที่เป็ผู้เฝ้าดู ไม่ได้เป็นผู้นั้สการอย่างแท้จริง

ผู้คนที่ส่วนร่วมน้อย ที่ประชุมเป็นกลุ่มคนเฝ้าดูการแสดงคือ พิธีมิสซา พวกนักบวชประกอบกิจการนั้สการขณะที่ผู้ชมนั่งดู จุดเน้นของการประชุมนั้สการคือพิธีมหาสนิทแทนที่จะเป็นพระคัมภีร์

คริสตจักรโรมันคาทอลิกสอนว่า ขนมปังและเหล้าองุ่นคือกายและเลือดจริง ๆ ของพระคริสต์ (นี่คือหลักคำสอนเรื่องการเปลี่ยนสภาพ) ฆราวาสส่วนใหญ่ได้รับพิธีมหาสนิทในวันอีสเตอร์ นักบวชดื่มเหล้าองุ่นและแบ่งขนมปังให้กับที่ประชุม

ข่าวประเสริฐถูกแทนที่ด้วยพิธีกรรม

การนั้สการของเราหล่อหลอมความเชื่อ เรามองเห็นหลักการนี้เป็นจริงในยุคกลาง การนั้สการของโรมันคาทอลิกหล่อหลอมศาสนาจารย์ของพวกเขา พระเจ้าถูกมองว่าอยู่ห่างไกลจนไม่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ฆราวาสไม่ได้รู้สึกว่าเขาสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ แต่พวกเขากลับพบกับพระเจ้าผ่านทางนักบวช นักบวชกลายเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

จุดแข็งของการนั้สการในยุคกลางคือการเน้นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความเกรงขามต่อพระองค์ โดยผ่านทางสถาปัตยกรรม ดนตรี ละคร และศิลปะที่งดงาม ทำให้การนั้สการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้าได้

อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนของการนั้สการในยุคกลางมีมากกว่าจุดแข็ง คริสเตียนธรรมดาเป็นเพียงผู้ชมในที่ประชุมนั้สการ ในหลาย ๆ ด้าน การนั้สการในยุคกลางเป็นการละทิ้งการนั้สการในพันธสัญญาใหม่ อย่างน่าเศร้าใจ

การนั้สการที่อันตราย: การนั้สการที่ไร้ความหมาย

เราต้องใช้เวลาเพื่อสอนที่ประชุมของเราถึงเหตุผลที่เรานั้สการอย่างที่ทำอยู่ ไม่เช่นนั้นประเพณีที่มีความหมายก็จะไร้ความหมายสำหรับผู้นั้สการ

ผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งถามศิษยาภิบาลของเขาว่า “ทำไมเราถึงพูดว่า ‘อาเมน’ ตอนจบคำอธิษฐาน? คำว่า ‘อาเมน’ เป็นคำขลังที่ทำให้พระเจ้าทำในสิ่งที่เราขอหรือเปล่า?” ศิษยาภิบาลตระหนักว่าเขาควรอธิบายรายละเอียดของการนมัสการ บางสิ่งที่เรียบง่ายอย่างเช่น “อาเมน” สามารถเป็นสิ่งไร้ความหมายได้ถ้าหากเราไม่สอนที่ประชุมของเราเกี่ยวกับการนมัสการ

ไม่จำเป็นที่จะต้องเอาสัญลักษณ์และความลึกลับออกไปจากการนมัสการ ทางออกคือการสอนที่ประชุมถึงความหมายของการปฏิบัติในการนมัสการของเรา พวกเขาควรรู้ว่าทำไมเราจึงใช้ภาษาที่เราใช้อยู่ พวกเขาควรรู้ว่าทำไมการร้องเพลงของที่ประชุมจึงสำคัญสำหรับที่ประชุม พวกเขาควรรู้ว่าพระคัมภีร์หมายความว่าอย่างไร

► มีแง่มุมใดของการนมัสการในยุคกลางที่เป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณ? คุณเห็นอันตรายอะไรในการนมัสการของยุคกลางบ้างไหม?

ภาพของการนมัสการในยุคปฏิรูป

ผู้ปฏิรูปรู้ดีว่าการนมัสการของเราหล่อหลอมศาสนศาสตร์ของเรา เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงรู้ว่าความจริงด้านศาสนศาสตร์ของกลุ่มปฏิรูปจะสูญหายไปหากไม่ให้การนมัสการสะท้อนถึงศาสนศาสตร์ของกลุ่มปฏิรูป

ศาสนศาสตร์หลักของกลุ่มปฏิรูปคือฐานะปุโรหิตของผู้เชื่อ หมายความว่าผู้เชื่อนมัสการพระเจ้าได้โดยตรงโดยไม่ต้องผ่านนักบวช กลุ่มปฏิรูปเชื่ออย่างแข็งขันว่าพระวาระของพระเจ้าต้องมีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคน

การนมัสการในยุคปฏิรูปพยายามให้ผู้นมัสการทุกคนมีส่วนร่วม การนมัสการด้วยภาษาที่ผู้คนเข้าใจ ไม่ใช่ละติน พระคัมภีร์ได้รับการอ่านและเทศนาเพื่อผู้นมัสการทุกคนจะเข้าใจพระวาระของพระเจ้าได้ด้วยภาษาของพวกเขาเอง ดนตรีในที่ประชุมเปิดให้ผู้นมัสการมีส่วนร่วมในการนมัสการ มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) เป็นนักแต่งเพลง และบทเพลงของเขาได้รับการยกย่องว่าช่วยเผยแพร่งานปฏิรูป

นอกเหนือจากด้านทั่วไปเหล่านี้ ก็ยังมีความขัดแย้งเกิดขึ้นท่ามกลางกลุ่มปฏิรูปเกี่ยวกับการนมัสการ นิกายลูเธอรันและแองกลิกันยังคงรักษาพิธีกรรมของนิกายโรมันคาทอลิกไว้อย่างมาก ลูเธอร์เชื่อว่า เว้นแต่พวกเขาจะถูกพระคัมภีร์ห้าม หรือทำให้เกิดความขัดแย้งในคริสตจักรแล้ว การนมัสการแบบใหม่ก็ควรอนุญาตให้ปฏิบัติได้

คาลวิน (Calvin) และผู้ติดตามของเขายึดมั่นในพิธีกรรมบางอย่าง แต่ปฏิเสธการปฏิบัติในการนมัสการใดๆ ที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในพระคัมภีร์ คาลวินสนับสนุนให้ที่ประชุมร้องเพลง แต่ใช้เพลงสดุดีเท่านั้น เขาเชื่อว่า “มีเพียงพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้นที่คู่ควรในการร้องสรรเสริญพระเจ้า”⁴⁰ เขาหันกลับไปสู่การมีส่วนร่วมของที่ประชุมในพิธีมหาสนิท โดยบ่งชี้ว่าอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมีขึ้นอย่างน้อยเดือนละครั้งและโดยเฉพาะในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกครั้ง

กลุ่มอนาแบพติสต์และเพียวริตันปฏิเสธพิธีกรรมส่วนใหญ่และหันไปสู่รูปแบบเรียบง่ายในการนมัสการ กลุ่มเหล่านี้บางครั้งนมัสการที่บ้านส่วนตัวและมองตัวเองว่าเป็นคนกลุ่มเดียวที่ทำตามการนมัสการในศตวรรษแรกอย่างแท้จริง

จุดแข็งของการนมัสการแบบปฏิรูปคือการกลับไปสู่การมีส่วนร่วมของที่ประชุม ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างในท่ามกลางคริสตจักรต่าง ๆ ของกลุ่มปฏิรูป แต่ผู้ปฏิรูปทั้งหมดก็พยายามทำตามต้นแบบการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อในการนมัสการ

► มีแง่มุมใดของการนมัสการในยุคปฏิรูปที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณบ้าง? คุณมองเห็นอันตรายอะไรในการนมัสการของยุคปฏิรูปใหม่?

⁴⁰ อ้างอิงใน Donald P. Hustad, *Jubilate II* (Carol Stream: Hope Publishing Company, 1993), 194

ภาพของการนมัสการในคริสตจักรอิสระ

ในการทำตามกลุ่มปฏิรูป บางคริสตจักรปฏิเสธการควบคุมของรัฐ คริสตจักรเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็น “คริสตจักรอิสระ” ซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มอนาแบพติสต์ เพียวริตัน นอนคอนฟอร์มิส เซเพเรทิสท์ และดิสเซนเทอร์ หลายกลุ่มเหล่านี้ปฏิเสธการปฏิบัติและพิธีกรรมแบบตายตัวด้วยเช่นกัน

ลักษณะเด่นของการนมัสการในคริสตจักรอิสระ

(1) การเทศนาเป็นศูนย์กลาง

(2) การมีส่วนร่วมของที่ประชุมเป็นสิ่งสำคัญ

ลักษณะการมีส่วนร่วมของที่ประชุมแตกต่างกันไปในแต่ละคริสตจักร

- ในบางคริสตจักร ที่ประชุมร้องเพลงสรรเสริญ ในบางคริสตจักรไม่มีดนตรีในการนมัสการในที่ประชุม
- ในบางคริสตจักร สมาชิกคริสตจักรอธิษฐานเสียงดังในที่ประชุม ในบางคริสตจักร ศิษยาภิบาลอธิษฐานแทนทุกคน

มีความแตกต่างเล็กน้อยระหว่างฆราวาสกับนักบวช คริสตจักรอิสระส่วนใหญ่ไม่มีเสื้อผ้าพิเศษให้กับนักบวช

(3) การนมัสการทั้งหมดใช้ภาษาของคนในที่ประชุม

โครงร่างของการประชุมนมัสการในปี 1608 มีดังต่อไปนี้ (ใช้เวลาสี่ชั่วโมง)

- การอธิษฐาน
- การอ่านพระคัมภีร์ (1-2 บทพร้อมคำอธิบาย)
- การอธิษฐาน
- การเทศนา (หนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่า)
- กล่าวนำการถวายทรัพย์โดยฆราวาส

- การอธิษฐาน
- ถวายทรัพย์

การนมัสการไม่ได้ถูกควบคุมโดยพิธีมหาสนิทและนักบวชอีกต่อไป การประชุมนมัสการของคริสตจักรอิสระดูเหมือนการนมัสการในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่มากกว่า

มีอันตรายสำหรับการใช้การนมัสการแบบนี้ ถึงแม้ว่าคริสตจักรอิสระสอนเรื่องการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ แต่ในทางปฏิบัติ บางครั้งนักเทศน์มาแทนที่ปุโรหิตในฐานะที่เป็นจุดโฟกัสของการนมัสการ ในบางคริสตจักรที่ประชุมก็มีส่วนร่วมเพียงเล็กน้อย

บางทีหนึ่งในอันตรายที่ร้ายแรงที่สุดในการนมัสการอย่างอิสระคือการแยกตัวเป็นเอกเทศอย่างสุดโต่ง ถ้าหากหลักคำสอนเรื่องการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อไม่ได้ควบคู่ไปกับหลักคำสอนเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรแล้ว คริสตจักรก็จะกลายเป็นที่รวมตัวของปัจเจกบุคคลแทนที่จะเป็นพระกายของพระคริสต์ที่เป็นหนึ่งเดียวกันในการนมัสการ สิ่งนี้เห็นได้เมื่อการนมัสการเกี่ยวข้องเพียงแค่ “ฉันกับพระเยซู” โดยไม่มีความรู้สึกว่าคริสตจักรคือพระกาย

► มีแง่มุมใดของการนมัสการในคริสตจักรอิสระที่เป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณบ้าง? คุณเห็นอันตรายใด ๆ ของการนมัสการในคริสตจักรอิสระบ้างไหม?

ภาพของการนมัสการในการฟื้นฟูที่เวสเลย์น

จอห์น เวสเลย์ (John Wesley) ได้รับอิทธิพลจากทั้งประเพณีการนมัสการร่วมกันจากคริสตจักรแองกลิกัน และจากการเน้นประสบการณ์ส่วนตัวที่เขาได้รับผ่านการสัมพันธ์กับประเพณีของอนาแบพติสต์ ในช่วงเวลาหนึ่งที่เมื่อการนมัสการของแองกลิกันซึ่งกำลังดำเนินตามคริสตจักรโรมันคาทอลิกในยุคกลางได้ถลำไปสู่พิธีกรรมที่ว่างเปล่า ครอบครัวของเวสเลย์และผู้ติดตามของพวกเขา (เรียกว่าเมธอดิสต์) ได้รื้อฟื้นความเป็นจริงของการนมัสการที่นำไปให้ผู้นมัสการเข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

จุดเน้นในการนมัสการของเมธอดิสต์ยุคแรก

1. **การเทศนา** คำเทศนาของจอห์น เวสเลย์ได้รับการเผยแพร่และกลายเป็นหลักคำสอนที่เป็นรากฐานสำหรับผู้นมัสการเมธอดิสต์
2. **พิธีมหาสนิทบ่อยครั้ง** จอห์น เวสเลย์รับมหาสนิทโดยเฉลี่ยห้าครั้งต่อสัปดาห์ เขาหนุนใจให้สมาชิกของเขาได้รับมหาสนิทอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์
3. **ร้องบทเพลงสรรเสริญ** บทเพลงสรรเสริญของชาลส์ เวสเลย์ เผยแพร่หลักคำสอนของเมธอดิสต์ไปทั่วเกาะอังกฤษและไปยังโลกใหม่
4. **กลุ่มย่อย** การพบปะกันในชั้นเรียนเป็นศูนย์กลางการสร้างสาวกของเมธอดิสต์
5. **การนมัสการร่วมกัน** เมธอดิสต์พบกันบ่อยครั้ง และแม้หลังจากบุโรहितเองกลีกันมากมายได้ปฏิเสธเมธอดิสต์ เวสเลย์ก็หนุนใจให้สมาชิกของเขาเข้าร่วมนมัสการกับแองกลีกัน
6. **การประกาศข่าวประเสริฐ** มีนับหลายพันคนที่กลับใจมาเชื่อพระคริสต์เมื่อการฟื้นฟูของเมธอดิสต์กระจายไปทั่วอังกฤษและกว้างไกลออกไป

การนมัสการของเมธอดิสต์และการนมัสการในศตวรรษที่สิบแปดเมธอดิสต์เกิดขึ้นจากการตอบสนองต่อความล้มเหลวของการนมัสการในศตวรรษที่สิบแปด

“เมื่อความศักดิ์สิทธิ์อยู่ริมชายขอบของชีวิตคริสตจักร เมธอดิสต์ในยุคแรกนำสิ่งนี้มาไว้ตรงจุดกลาง เมื่อความกระตือรือร้นในศาสนาไปในทางเสื่อมเสีย เมธอดิสต์ทำให้ความกระตือรือร้นเป็นสิ่งสำคัญซึ่งขาดไม่ได้ ที่ใดซึ่งศาสนาถูกจำกัดแคในคริสตจักร เมธอดิสต์นำศาสนาออกไปยังท้องทุ่งและถนน”

- เจมส์ ไวท์ ใน โรเบิร์ต เว็บบอร์
การนมัสการของคริสเตียนในศตวรรษที่
ยี่สิบ
(Twenty Centuries of Christian
Worship)

การนมัสการของเมธอดิสต์ประกอบไปด้วยบทเพลงสรรเสริญที่ยกย่องพระเจ้า การสร้างสาวกที่สร้างผู้เชื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ และการเทศนาที่เป็นคำประกาศต่อคริสตจักรและต่อโลกที่ชัดเจน

► มีแง่ใดของการนมัสการในการฟื้นฟูที่เวสเลย์นที่เป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณบ้าง? คุณเห็นอันตรายอะไรในการนมัสการฟื้นฟูที่เวสเลย์นบ้าง?

ภาพการณ์มัสการในอเมริกายุคแรก

ชาวอังกฤษตั้งถิ่นฐานครั้งแรกบนชายฝั่งตะวันออกของดินแดนซึ่งปัจจุบันเรียกว่าสหรัฐอเมริกา ในช่วงปลายทศวรรษ 1700 และหลังจากนั้น ผู้คนยังคงย้ายจากทางตะวันตกไปยังดินแดนที่ไม่มีผู้คนอาศัยเพื่อหาที่ดินและสร้างที่อยู่อาศัย ผู้คนเผชิญกับความท้าทายมากมายในขณะที่คริสตจักร โรงเรียน และการบังคับใช้กฎหมายค่อยๆ พัฒนาขึ้น ในประวัติศาสตร์ ดินแดนที่มีคนทยอยมาอาศัยนี้เรียกว่า พรหมแดนอเมริกัน

จุดประสงค์ของการศึกษาการณ์มัสการในประวัติศาสตร์ยุคแรก ๆ ของอเมริกาไม่ใช่เพื่อเสนอแบบอย่างของชาวอเมริกันให้เป็นแบบอย่างสำหรับการมัสการทั้งหมด แต่เพื่อเปรียบเทียบกับการณ์มัสการที่พัฒนาในคริสตจักรของคนหนุ่มสาวในสถานที่อื่น ๆ ความท้าทายเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับคริสตจักรที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ในหลายประเทศ

ลักษณะเด่นของการณ์มัสการในอเมริกายุคแรก

1. **เป็นอิสระจากสังกัดนิกายและรูปแบบทางการในการมัสการ** คริสตจักรในพรหมแดนอเมริกันมีแนวโน้มแยกตัวเป็นอิสระจากการควบคุมของสังกัดนิกาย พวกเขาให้ความสนใจเพียงเล็กน้อยต่อพิธีกรรมและระเบียบเคร่งครัดในการมัสการ (ถึงแม้ว่า จอห์น เวสเลย์ จะดัดแปลงแบบแผนการณ์มัสการของเขาเพื่อใช้ในอาณานิคมก็ตาม) อาคารโบสถ์และการประชุมมัสการเรียบง่ายและธรรมดา
2. **โอกาสที่หายากสำหรับพิธีมหาสนิท** ในอังกฤษ เวสเลย์เน้นความสำคัญของการทำพิธีมหาสนิทเป็นประจำ แต่ในพรหมแดนอเมริกัน การขาดแคลนนักบวชที่ได้รับการแต่งตั้งหมายถึงผู้เชื่อมีโอกาสน้อยมากที่จะมีอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
3. **การเทศนาพระวาจา** การเทศนายังคงเป็นจุดเน้นสำคัญในการประชุมมัสการ แม้นักเทศน์ที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมก็จะอ่านคำเทศนาของเวสเลย์และผู้รับใช้คนอื่น ๆ จุดไฟกัสของคริสตจักรคือที่ธรรมาสน์ ไม่ใช่โต๊ะมหาสนิท จุดเน้นหลักคือการเทศนาพระวาจา

4. **การร้องเพลงอย่างมีชีวิตชีวา** การร้องเพลงมีชีวิตชีวา คริสตจักรอเมริกันร้องเพลงสรรเสริญของชาลส์ เวสเลย์ ควบคู่กับบทเพลงที่เป็นคำพยานอย่างเรียบง่ายซึ่งทำให้คนที่ไม่ได้รับการศึกษาในที่ประชุมเรียนรู้อย่างง่ายดาย
5. **การอธิษฐาน การประกาศข่าวประเสริฐ และการฟื้นฟู** การอธิษฐานอย่างไม่เป็นทางการและมักจะนำโดยฆราวาส การประกาศข่าวประเสริฐมีความสำคัญ และช่วงเวลาของการฟื้นฟูในอเมริกาคือการเห็นคนหลายพันกลับใจมาเชื่อ คำเทศนามักจะตามมาด้วยการเชื้อเชิญให้คนที่ยังไม่เชื่อเดินออกมาข้างหน้าและอธิษฐานกลับใจใหม่ ตามที่จุดเน้นคือความบริสุทธิ์ของคริสเตียนได้เผยแพร่ออกไปทั่ว ดังนั้นคำเชื้อเชิญจึงเป็นการเรียกให้คนที่ยังไม่เชื่อกลับใจมาเชื่อและเรียกให้ผู้เชื่อมีชีวิตที่บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

เช่นเดียวกันกับประเพณีอื่น ๆ การนมัสการนี้ก็มีทั้งจุดแข็งและอันตราย จุดแข็งคือการมีส่วนร่วมของบุคคลและการมีภาระใจ อันตรายคือการเน้นประสบการณ์ส่วนบุคคลโดยเน้นหลักคำสอนเพียงเล็กน้อย มันทำให้คำสอนเท็จแพร่กระจายไปทั่วพรมแดนได้ง่ายเพราะมีการตรวจสอบเพียงเล็กน้อย

► มีแง่มุมใดของการนมัสการในพรมแดนอเมริกันที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการนมัสการของคุณบ้าง? คุณเห็นอันตรายอะไรในการนมัสการของคริสตจักรพรมแดนอเมริกันไหม?

การนมัสการที่อันตราย: ความสับสนระหว่างการปฏิบัติที่เปลี่ยนแปลงได้กับหลักการที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

เรามักจะถูกลองใจให้สับสนระหว่างการปฏิบัติในการนมัสการที่เปลี่ยนแปลงได้กับหลักการนมัสการในพระคัมภีร์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขอให้พิจารณาสิ่งต่อไปนี้

- ในบางคริสตจักร ผู้นำนัสมการคุกเข่าลงเพื่อแสดงถึงความถ่อมใจเมื่ออธิษฐาน ในบางคริสตจักร ผู้นำนัสมการยกมืออธิษฐานขึ้นเมื่ออธิษฐาน
- ในบางคริสตจักร จะมีการเล่นออร์แกนเบา ๆ ในช่วงการอธิษฐาน ในบางคริสตจักรมีแต่ความเงียบสงบเมื่อศิษยาภิบาลนำอธิษฐาน ในบางคริสตจักรทุกคนอธิษฐานออกเสียงดัง

- ในบางคริสตจักร มีการฉายเนื้อเพลงบนจอภาพ ในบางคริสตจักรผู้คนร้องเพลงโดยดูเนื้อจากหนังสือเพลงสรรเสริญ
- ในบางคริสตจักร ศิษยาภิบาลอ่านพระคัมภีร์ตอนเริ่มต้นเทศนา ในบางคริสตจักรฆราวาสอ่านพระคัมภีร์ก่อนที่ศิษยาภิบาลจะเทศนา ในบางคริสตจักรมีการอ่านพระคัมภีร์สองหรือสามข้อ

ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรผิด มันเป็นเพียงแนวทางการปฏิบัติ ไม่ใช่หลักการ เราต้องไม่คิดว่าวิธีการของเราเป็นวิธีการเดียวตามหลักการพระคัมภีร์ การนมัสการที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบ แต่ขึ้นอยู่กับการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

มีหลักการที่แน่นอนซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เราได้เห็นหลักการเหล่านี้ในบทเรียนต่าง ๆ เรื่องการนมัสการในพระคัมภีร์ หลักการต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ใช่ตัวเลือก ในฐานะคริสเตียน หลักการต่าง ๆ เหล่านี้ชี้แนะเราในการเข้าหาพระเจ้า

ในอีกไม่กี่บทเรียนข้างหน้า เราจะศึกษาเรื่องแนวทางการปฏิบัติในการนมัสการ หลักการไม่เปลี่ยนแปลง แต่แนวทางการปฏิบัติมีหลากหลายในที่ต่าง ๆ และในวาระต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้เราจึงควรอดทนต่อคนที่นมัสการแตกต่างจากเรา นี้ไม่ได้หมายความว่าแนวทางการปฏิบัติไม่สำคัญ แต่หมายความว่าให้มีความยืดหยุ่นในแนวทางการปฏิบัติแต่ยึดมั่นในหลักการ

ออสวาร์ด แชมเบอร์ส (Oswald Chambers) เขียนเรื่องการให้พื้นที่แก่พระเจ้าในชีวิตของเรา เรื่องนี้ประยุกต์ใช้กับการนมัสการได้ดังนี้

ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า เราต้องเรียนรู้ที่จะให้พื้นที่แก่พระเจ้า... เราวางแผน แต่เราลืมให้พื้นที่แก่พระเจ้าเข้ามาจัดการตามที่พระองค์ประสงค์ เราจะประหลาดใจไหมหากพระเจ้าเข้ามาในการประชุมของเราหรือเข้ามาในการเทศนาของเราด้วยวิธีการที่เราไม่เคยคาดหวังมาก่อน? อย่าคอยให้พระเจ้าเข้ามาด้วยวิธีการใดเจาะจง แต่ให้คอยพระองค์ วิธีการให้พื้นที่แก่พระเจ้าคือการคาดหวังให้พระองค์มา แต่ไม่ใช่ด้วยวิธีการใดเจาะจง...

รักษาศีวิตของคุณให้เชื่อมต่อกับพระเจ้าอยู่เสมอ เพื่อฤทธิ์อำนาจอันเกินคาดของพระองค์จะสามารถทะลวงผ่านทุกจุดได้ ดำเนินชีวิตด้วยความคาดหวังอย่างแน่วแน่ และให้พื้นที่แก่พระเจ้า มาตามการตัดสินใจของพระองค์เอง⁴¹

สรุป: ภาพของการนมัสการในปัจจุบัน

การนมัสการมีลักษณะอย่างไรในศตวรรษที่ 21? เป็นคำถามที่ไม่สามารถตอบได้ง่ายๆ การนมัสการในศตวรรษที่ 21 มีหลายรูปแบบ คริสตจักรบางแห่งให้ความสำคัญกับพิธีกรรมและประเพณี คริสตจักรอื่น ๆ ปฏิเสธพิธีกรรมเพื่อสนับสนุนเสรีภาพส่วนบุคคลในการนมัสการ

แทนที่จะพยายามอธิบายการนมัสการในปัจจุบัน ให้ใช้เวลาสร้างคำอธิบายของคุณเอง การนมัสการมีลักษณะอย่างไรในคริสตจักรของคุณ? หากคุณกำลังศึกษาเป็นกลุ่ม ให้พูดคุยถึงความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันระหว่างการนมัสการในคริสตจักรที่อยู่ในกลุ่มของคุณ

ณ จุดนี้ของหลักสูตร จุดประสงค์ของคำอธิบายนี้ไม่ใช่การประเมิน คำถามไม่ใช่ว่า “เราถูกหรือผิด?” คำถามง่ายๆ คือ “เราทำอะไรในการประชุมนมัสการของเรา”

เหตุผลของคำอธิบายนี้คือเพื่อปูพื้นฐานสำหรับบทเรียนต่อจากนี้ เมื่อคุณได้คำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่คุณทำในการนมัสการเวลานี้แล้ว คุณสามารถเริ่มถามว่า “เราทำสิ่งที่เราทำไปทำไม?” และ “เราจะทำให้ดีขึ้นได้อย่างไร?”

การตัดสินใจเกี่ยวกับการนมัสการสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อทางศาสนศาสตร์ องค์ประกอบในการนมัสการของเราแสดงให้เห็นสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีที่เรามีความสัมพันธ์กับพระองค์ องค์ประกอบในการนมัสการของเราแสดงให้เห็นว่าเราเชื่ออะไรเกี่ยวกับคริสตจักรและความสัมพันธ์ของ

⁴¹ Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (January 25 entry) ได้มาจาก <https://utmost.org/leave-room-for-god/> on July 22, 2020

เราที่มีต่อกัน องค์ประกอบในการนมัสการของเราแสดงให้เห็นสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับผู้ลงหายและวิธีการที่การนมัสการจะเข้าถึงพวกเขาได้

ให้เราดูหนึ่งตัวอย่าง - การร้องเพลงในที่ประชุม

- การที่ในคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิกไม่มีการร้องเพลงร่วมกันสะท้อนความเชื่อที่ว่าฆราวาสไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้ (รวมถึงเพลงที่ร้องจากพระคัมภีร์) เช่นเดียวกับที่ฆราวาสไม่ได้รับอนุญาตให้อ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง ฆราวาสก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ร้องเพลงนมัสการ นักบวชเป็นผู้ดำเนินเกี่ยวกับนมัสการผู้เดียว
- การเน้นการร้องเพลงในที่ประชุมของกลุ่มปฏิรูปสะท้อนถึงความเชื่อของลูเธอร์ที่ว่าคริสเตียนทุกคนสามารถนมัสการโดยเป็นส่วนหนึ่งของพระกายพระคริสต์
- การที่คาลวินปฏิเสธที่จะอนุญาตให้ใช้บทเพลงสรรเสริญอื่นๆ นอกเหนือจากบทเพลงสดุดีสะท้อนถึงความเชื่อของเขาที่ว่าไม่มีเพียงพระวาระของพระเจ้าเท่านั้นที่ยอมรับในการนมัสการ
- เมธอดิสต์ให้ความสำคัญกับการร้องเพลงในที่ประชุมและการสอนหลักคำสอนผ่านบทเพลงสรรเสริญ สะท้อนถึงความเชื่อมั่นของเวสเลย์ที่ว่าผู้เชื่อทุกคนควรร้องเพลงและสิ่งที่เราร้องส่งผลต่อสิ่งที่เราเชื่อ
- ความเรียบง่ายของการร้องเพลงของกลุ่มพรมแดนแสดงความเชื่อมั่นของเมธอดิสต์ว่าความรอดมีไว้สำหรับทุกคน ด้วยความเชื่อมั่นดังกล่าว พวกเขาจึงให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการร้องเพลงอย่างแท้จริง

ในขณะที่เราศึกษากันต่อในหลักสูตรนี้ เราจะพิจารณาองค์ประกอบหลายอย่างของการนมัสการ คำถามแรกของคุณเกี่ยวกับการนมัสการน่าจะเป็น "ฉันชอบไหม" แต่นั่นไม่ใช่คำถามสำคัญ คำถามที่สำคัญกว่านั้นคือ "การนมัสการของฉันบอกอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่ฉันเชื่อ? การนมัสการนั้นแสดงถึงความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าและความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระองค์หรือไม่?"

การนมัสการของเราหล่อหลอมสิ่งที่เราเชื่อ แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามก็เป็นจริงเช่นกันคือ ความเชื่อของเราก็หล่อหลอมการนมัสการของเรา

ทบทวนบทที่ 5

(1) ในคริสต์จักรยุคแรก

- การนมัสการไม่เป็นทางการและมีความสนิทสนม
- การนมัสการเน้นการมีส่วนร่วมของฆราวาส
- การนมัสการเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน

(2) ในการนมัสการของยุคกลาง

- ความงดงามมีความสำคัญมากกว่าฝ่ายวิญญาณ
- ผู้คนไม่สามารถเข้าใจความหมายในการประชุมนมัสการได้
- ผู้คนเป็นเพียงผู้ชม ไม่ใช่ผู้นำที่แท้จริง
- ชาวประเสริฐถูกแทนที่ด้วยพิธีกรรม

(3) ในยุคปฏิรูป

- การนมัสการแสดงให้เห็นถึงความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ
- การนมัสการใช้ภาษาที่ผู้คนในที่ประชุมเข้าใจ
- ลูเธอร์, คาลวิน, และเพียวริตัน ไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับบทบาทของพิธีกรรมในการนมัสการ

(4) ในคริสต์จักรอิสระปฏิบัติตามกลุ่มปฏิรูป

- การเทศนาเป็นศูนย์กลาง
- การให้ที่ประชุมมีส่วนร่วมมีความสำคัญ
- หลักคำสอนเรื่องความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อมีความสำคัญ
- การนมัสการทั้งหมดใช้ภาษาที่คนในที่ประชุมเข้าใจ
- ปัจเจกชนนิยมอย่างสุดโต่งเป็นเรื่องอันตราย

(5) การนมัสการของเมธอดิสต์ในยุคแรกมีจุดเน้นดังต่อไปนี้

- เน้นการเทศนา
- เน้นการทำพิธีมหาสนิทบ่อยครั้ง
- เน้นการร้องบทเพลงสรรเสริญ
- เน้นกลุ่มย่อย
- เน้นการนมัสการร่วมกัน
- เน้นการประกาศข่าวประเสริฐ

(6) การนมัสการในอเมริกายุคแรก

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมส่วนบุคคลและภาระใจเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ
- บางครั้งเน้นประสบการณ์ส่วนบุคคลโดยแลกกับความซื่อตรงของหลักคำสอน

(7) การนมัสการของเราในปัจจุบันสะท้อนถึงความเชื่อของเราเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีที่เราสัมพันธ์กับพระองค์

งานมอบหมายบทที่ 5

(1) จัสติน มาร์ไทร์ (Justin Martyr) อธิบายถึงการนมัสการของคริสตจักรในศตวรรษที่สองด้วยความยาวสองสามย่อหน้า เขาเขียนถึงคนที่ไม่เคยเห็นการนมัสการของคริสเตียน ขอให้คุณเขียน 2-3 ย่อหน้าเพื่ออธิบายการนมัสการของคุณกับคนที่ไม่เคยไปคริสตจักรของคริสเตียน พิจารณาอย่างรอบคอบว่าจะไร้อำคัญที่สุดเกี่ยวกับการนมัสการของคุณ คุณจะอธิบายถึงการประชุมนมัสการของคุณในลักษณะที่เป็นการสื่อสารถึงหัวใจสำคัญของการนมัสการของคริสเตียนได้อย่างไร?

หากคุณกำลังศึกษาเป็นกลุ่ม ให้อภิปรายคำตอบของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มในชั้นเรียนครั้งต่อไป

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 5

- (1) เขียนองค์ประกอบสามอย่างของการนมัสการในยุคศตวรรษที่สองที่ จัสติน มาร์ไทร์ ได้อธิบายไว้
 - (2) เขียนจุดอ่อนสามอย่างของการนมัสการในยุคกลาง
 - (3) ข้อกังวลหลักสองประการในยุคปฏิรูปเกี่ยวกับความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อคืออะไร?
 - (4) ระบุถึงกลุ่มต่าง ๆ ในยุคปฏิรูปที่เข้ากันกับคำอธิบายแต่ละข้อมากที่สุด
- อนุญาตแนวปฏิบัติใด ๆ ในการนมัสการที่พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามไว้: _____
- ไม่อนุญาตแนวปฏิบัติที่ไม่ได้ถูกอธิบายในพระคัมภีร์: _____
- ปฏิเสธพิธีส่วนใหญ่ บางครั้งมีการนมัสการที่บ้านส่วนตัว: _____
- (5) เขียนลักษณะเด่นสามประการของการนมัสการในคริสตจักรอิสระ
 - (6) เขียนจุดเน้นสามประการของการนมัสการของเมธอดิสต์ยุคแรก
 - (7) เขียนลักษณะสามประการของการนมัสการในอเมริกายุคแรก
 - (8) เขียนสดุดี 100:1-5 จากการทำซ้ำ

บทที่ 6

ดนตรีในการนมัสการ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับเหตุผลในเชิงพระคัมภีร์ ศาสนศาสตร์ และการปฏิบัติสำหรับดนตรีในการนมัสการ
- (2) เข้าใจว่าดนตรีพูดกับความนึกคิด จิตใจ ร่างกาย และเจตจำนงได้
- (3) ใช้หลักการพระคัมภีร์นำในการเลือกดนตรีในการนมัสการ
- (4) ประยุกต์ใช้หลักการพระคัมภีร์กับคำถามในเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับดนตรีในการนมัสการ

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ โคโลสี 3:15-17

บทนำ

มัทธิวอยากลาออกจากตำแหน่งศิษยาภิบาลที่คริสตจักรของเขา เขาเคยมาอยู่ที่คริสตจักรเลคไซด์ เฟิร์ช เซิร์ช ด้วยความตื่นเต้นและมีความหวัง เขารักการศึกษาและเตรียมเทศนา เขาชอบเยี่ยมเยียนผู้คนและปลอบใจคนที่กำลังบอบช้ำ เขาตื่นเต้นที่มีโอกาสแบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนที่ไม่เชื่อ สมาชิกคริสตจักรของเขาชอบคำเทศนาของเขา คนใหม่กำลังเข้ามาร่วม มัทธิวควรตื่นเต้นในการเป็นศิษยาภิบาล แต่มีบางอย่างผิดปกติ ทุกอย่างลงเอยด้วยความขัดแย้งเรื่องดนตรี

ทุกเช้าวันจันทร์ โยสิยาห์จะโทรไปที่สำนักงานคริสตจักรบอกว่า “อาจารย์ เมื่อวานดนตรีแย่มาก! ผมไม่รู้จักเพลงสุดท้ายเลย คีย์บอร์ดก็เล่นดั่งกิน ยืนฟังไม่ได้เลย อาจารย์ต้องทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับดนตรีในคริสตจักรนี้นะครับ!”

จากนั้นทุกวันอังคาร มัทธิวจะพบกับผู้จัดการดนตรีที่ชื่อว่า โทมัส โทมัสมีคำบ่นว่าที่ต่างออกไป “อาจารย์ ทำไมเรายังร้องเพลงเก่า ๆ อยู่อีก? คณะนักร้องเบื่อบักร้องเพลงพวกนี้แล้ว วันอาทิตย์เราร้องเพลงเก่าสองเพลงกับเพลงใหม่แค่เพลงเดียว ทำไมเราถอดเพลงสรรเสริญพวกนี้ออกไปไม่ได้หรือครับ? คริสตจักรใหญ่ ๆ เขาเปลี่ยนกันหมดแล้ว ขอยอมให้ผมเปลี่ยนแนวดนตรีเถอะครับ!”

ตอนกลางคืนวันอังคาร มัทธิวรู้สึกเหมือนอยากจะทำอะไรสักอย่าง ส่วนหนึ่งของคริสตจักรเลคไซด์ เฟิร์ซ เซิร์ช ชอบเพลงสรรเสริญเก่า ๆ พวกเขาบ่นทุกครั้งที่มีเพลงใหม่เข้ามา และส่วนหนึ่งของคริสตจักรเลคไซด์ เฟิร์ซ เซิร์ชเกลียดเพลงสรรเสริญเก่า ๆ พวกเขาอยากให้ร้องเพลงสรรเสริญแนวใหม่เท่านั้น มัทธิวหาทางออกไม่ได้

▶ คุณจะให้คำแนะนำกับศิษยาภิบาลมัทธิวอย่างไร? ดนตรีในคริสตจักรของเขาจะเป็นพระพรต่อคนแต่ละกลุ่มในคริสตจักรของเขาได้อย่างไร?

เหตุผลที่ดนตรีมีความสำคัญในการนมัสการ

ในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับดนตรีในคริสตจักร ศิษยาภิบาลคนหนึ่งเคยพูดว่า “เราไม่จำเป็นต้องมีดนตรีในการนมัสการ ถ้าหากเราเทศนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างเกิดผล การร้องเพลงก็ไม่จำเป็น” ศิษยาภิบาลคนนี้ไม่เห็นคุณค่าของดนตรีในการนมัสการ

▶ คุณจะตอบศิษยาภิบาลคนนี้อย่างไร? ทำไมดนตรีจึงมีความสำคัญในการนมัสการของเรา?

คริสเตียนคือกลุ่มคนที่ร้องเพลง มุสลิมไม่ได้รวมตัวกันเพื่อร้องเพลง ชาวพุทธก็ไม่ได้รวมตัวกันเพื่อร้องเพลง ฮินดูก็ไม่ได้รวมตัวกันเพื่อร้องเพลง แต่คริสเตียนรวมตัวกันเพื่อร้องเพลง ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่

เทศนา นำอธิษฐาน หรืออ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม แต่คริสเตียนทุกคนสามารถและควรร้องเพลง มีเหตุผลบางประการที่ดนตรีมีความสำคัญในการนมัสการของคริสเตียน

เหตุผลในพระคัมภีร์สำหรับดนตรีในการนมัสการ

ดนตรีสำคัญในการนมัสการเพราะดนตรีสำคัญในพระคัมภีร์ ในพระคัมภีร์มีเกือบ 600 คำกล่าวอ้างอิงถึงการร้องเพลงและดนตรี มีสี่สิบสี่พระธรรมในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงดนตรี

บทเพลงในพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับหลากหลายเหตุการณ์:

- อิสราเอลสรรเสริญพระเจ้าสำหรับชัยชนะเหนือกองทัพของฟาโรห์ (อพยพ 15)
- อิสราเอลสรรเสริญพระเจ้าหลังจากชัยชนะของเดโบราห์เหนือยาบิน (ผู้วินิจฉัย 5)
- คณะนักร้องนมัสการในการมอบถวายพระวิหาร (2 พงศาวดาร 5:11-14)
- คณะนักร้องนำนมัสการในการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ (เอสรา 3:10-12)
- พระธรรมสุคติคือชุดบทเพลงสรรเสริญที่ใช้ในการนมัสการของคนยิวและของคริสเตียน
- พระเยซูกับพวกสาวกร้องบทเพลงสรรเสริญช่วงอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มัทธิว 26:30)
- เปาโลและซิลาสร้องเพลงสรรเสริญในคุก (กิจการ 16:22-25)
- ยอห์นเห็นว่าการร้องเพลงเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในสวรรค์ (วิวรณ์ 4 และ 5)

เหตุผลทางศาสนศาสตร์สำหรับดนตรีในการนมัสการ

ผู้นมัสการชาวยิวร้องเพลงขณะที่พวกเขานมัสการ คริสเตียนในยุคแรกร้องเพลงด้วยความชอบคุณต่อพระเจ้า (โคโลสี 3:16) ดนตรีเป็นส่วนสำคัญของการนมัสการของคริสเตียน

น่าเสียดายที่ในปี ค.ศ. 367 สภาแห่งเลาดีเซียห้ามการร้องเพลงในที่ประชุม คริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิกไม่อนุญาตให้ฆราวาสอ่านพระคัมภีร์ คริสตจักรเชื่อว่ามิเพียงนักบวชที่ได้รับการฝึกฝนเท่านั้นที่สามารถตีความพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง เหตุผลเดียวกันนี้ทำให้สภาห้ามการร้องเพลงในที่ประชุม

“หากผู้เชื่อแต่ละคนไม่มีความสามารถหรือสิทธิพิเศษในการตีความพระคัมภีร์เป็นการส่วนตัว เขาไม่ควรได้รับอนุญาตให้ร้องเพลงของศาสนจักร”⁴² ในช่วงยุคกลาง มีเพียงนักร้องประสานเสียงของคริสตจักรที่ได้รับการฝึกฝนเท่านั้นที่ร้องเพลงนมัสการ ส่วนผู้เชื่อธรรมดาเป็นผู้ชม

จุดเน้นทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของยุคปฏิรูปคือ**ความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ** ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบเพื่อเข้าถึงพระเจ้าโดยตรงผ่านการอธิษฐาน ไม่มีคริสเตียนคนที่จำเป็นจะต้องมีปุโรหิตที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางให้ ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบในการฟังพระเจ้า ตรัสผ่านทางพระวจนะของพระองค์ และผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบในการร้องเพลงนมัสการ

มาร์ติน ลูเธอร์ เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการอ่านพระคัมภีร์กับการร้องเพลง เขาพูดว่า “ให้พระเจ้าตรัสโดยตรงกับผู้คนผ่านทางพระวจนะ และให้ผู้คนตอบสนองด้วยบทเพลงสรรเสริญขอบคุณ”⁴³ ดนตรีในที่ประชุมแสดงออกถึงหลักศาสนศาสตร์เรื่อง**ความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ**

หลักศาสนศาสตร์อย่างที่สองที่แสดงออกทางดนตรีคือ**ความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร** คำกล่าวอ้างอิงส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์กล่าวถึงการร้องเพลงว่าเป็นการร้องเพลงในที่ประชุม การร้องเพลงของคนทั้งหมด เปาโลสั่งให้คริสเตียนในยุคแรกสั่งสอนและเตือนสติกันและกันด้วยบทเพลง (โคโลสี 3:16) เมื่อคริสตจักรร้องเพลงร่วมกัน เราแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร

การนมัสการที่อันตราย: การสูญเสียบทเพลงในที่ประชุม

บทเพลงสรรเสริญอันไพเราะของ ไอแซค วัตส์ (Isaac Watts) กล่าวว่า

⁴² David Jeremiah, *Worship* (CA: Turning Point Outreach, 1995), 52

⁴³ อ้างอิงใน David Jeremiah, *Worship* (CA: Turning Point Outreach, 1995), 52.

“ผู้ไม่รักพระเยซู ก็ไม่รู้เพลงของเรา แต่เราผู้เป็นบุตรของพระเจ้า ร้องเพลงด้วยความยินดี!”⁴⁴

มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวว่า “หากใครไม่ร้องเพลงและพูดถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเรา เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง”⁴⁵ สิทธิพิเศษของการร้องเพลงในที่ประชุมที่สูญหายไปในยุคกลางได้ถูกนำกลับมาโดยกลุ่มปฏิรูป พวกเขาเชื่อว่าการนมัสการด้วยบทเพลงเป็นของผู้คน นำเสียดายที่ในหลายคริสตจักร สิทธิพิเศษนี้กลับสูญหายไปอีก

การแสดงออกทางดนตรีถึงความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อถูกคุกคามโดยดนตรีที่เน้นร้องธรรมดาเข้าถึงไม่ได้ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อคณะนักร้องที่ได้รับการฝึกฝนร้องเพลงที่ยากเกินกว่าคนส่วนใหญ่จะร้องได้ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อทีมสรรเสริญร้องเพลงบทใหม่ที่มีน้อยคนจะร้องได้ เราไม่ควรอนุญาตให้คนกลุ่มเล็กมาแทนที่บทเพลงในที่ประชุม

การแสดงออกทางดนตรีถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรถูกคุกคามในคริสตจักรต่าง ๆ ที่แบ่งที่ประชุมตามรอบนมัสการที่มีรูปแบบการนมัสการที่แตกต่างกันหรือวัยแตกต่างกัน เป็นเรื่องยากที่จะเห็นคริสตจักรเป็นกายเดียวกันเมื่อสมาชิกที่เป็นผู้ใหญ่กว่าไม่เคยเห็นสมาชิกที่อ่อนวัยกว่า

ลองนึกถึงคำแนะนำของเปาโลต่อคริสตจักรที่เอเฟซัสโดยแปลใหม่สำหรับคริสตจักรสมัยใหม่ดังนี้

- คนที่ร้องเพลงสดุดีให้มาพบกันวันอาทิตย์เวลา 8:30 น.
- คนที่ร้องบทเพลงสรรเสริญให้มาพบกันวันอาทิตย์เวลา 11:00 น.
- คนที่ร้องเพลงฝ่ายจิตวิญญาณให้มาพบกันวันอาทิตย์เวลา 19:00 น.

⁴⁴ Isaac Watts, “เราเดินไปเมืองซีโยน” เข้าถึงข้อมูลเมื่อ วันที่ 12 มกราคม 2023 https://library.timelesstruths.org/music/Were_Marching_to_Zion/

⁴⁵ อ้างอิงใน Ronald Allen และ Gordon Borrer, *Worship: Rediscovering the Missing Jewel* (Colorado Springs: Multnomah Publishers, 1982), 165.

ไม่ใช่! เปาโลกำลังพูดถึงสมาชิกคริสตจักรทั้งหมดเมื่อกำชับให้พวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ให้ปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงและสดุดีจากใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า (เอเฟซัส 5:18-19)

ในทางปฏิบัติ สิ่งนี้มีความหมายว่าอวัยวะแต่ละส่วนในพระกายของพระคริสต์ยอมสละความชอบของตน เพื่อเห็นแก่ความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระกาย อวัยวะร้องบทเพลงสรรเสริญที่ท่วงทำนองไม่ได้ตื่นเต้นมากทำไมหรือ? เพราะเขาเป็นอวัยวะในพระกาย และพระกายกำลังร้องบทเพลงสรรเสริญแบบดั้งเดิม ผู้เชื่อที่อายุมากกว่าก็ร่วมร้องเพลงสรรเสริญบทใหม่ซึ่งเธอไม่ค่อยชอบ ทำไมหรือ? เพราะเธอเป็นอวัยวะในพระกาย และพระกายกำลังร้องเพลงบทใหม่

นักดนตรีที่ได้รับการฝึกฝนในคริสตจักรเล็ก ๆ ในชนบทร้องเพลงที่ไม่มีความท้าทายทางดนตรี ทำไมหรือ? เพราะเขาเป็นอวัยวะของพระกาย และพระกายประกอบไปด้วยสมาชิกที่ไม่ได้ให้คุณค่ากับดนตรีชั้นยอด สมาชิกคริสตจักรที่ไม่ได้ฝึกฝนอาจพูดว่า “อาเมน” ตอบท้ายของเพลงที่ร้องในแบบที่เธอไม่ได้ซาบซึ้ง ทำไมหรือ? เพราะเธอเป็นอวัยวะของพระกาย และพระกายประกอบไปด้วยสมาชิกที่ร้องเพลงซึ่งเกินจากความซาบซึ้งของเธอ

หลักการนี้ใช้ได้มากกว่าเรื่องดนตรี ศิษยาภิบาลทำให้คำเทศนาของเขาง่ายขึ้นเพื่อให้เด็ก ๆ และผู้เชื่อใหม่เข้าใจได้ ผู้เชื่อใหม่ศึกษาเพื่อทำความเข้าใจข้อความในคำเทศนาที่ขยายขอบเขตความรู้ที่จำกัดของพวกเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์

อวัยวะหนึ่งในการประชุมนมัสการที่ดูเหมือนใช้เวลาไม่นาน ทำไมหรือ? เพราะพวกเขาเป็นอวัยวะของพระกาย และรู้ว่าบางแง่มุมของการประชุมนมัสการอาจเหนือความเข้าใจของพวกเขา ผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ใจดีกับทารกที่กำลังร้องเสียงดังในที่ประชุมนมัสการ ทำไมหรือ? เพราะพวกเขาเป็นอวัยวะของพระกาย และพวกเขาชื่นชมยินดีที่พระกายมีคนหนุ่มสาวที่เสียงดัง

นี่คือส่วนของการนมัสการหรือไม่? ใช่แน่นอน! ศาสนศาสตร์ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการรวมถึงการเห็นคุณค่าความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร นี่หมายถึงการละทิ้งความชอบส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของพระกาย หมายถึงการร้องเพลงที่คุณไม่ชอบ สำหรับผู้นำ นั่นหมายถึงการเลือกบทเพลงที่รับใช้ทุกส่วนของพระกายได้ ไม่ใช่เลือกแต่เพลงสรรเสริญที่ชอบเท่านั้น บทเพลงในที่ประชุมต้องรับใช้ทั้งคริสตจักร ไม่ใช่แค่กลุ่มจำกัดเท่านั้น

► คิดถึงดนตรีที่คุณใช้ในการนมัสการช่วงสี่สัปดาห์ที่ผ่านมา คุณร้องเพลงที่พูดกับทุกคนในที่ประชุมไหม? ในฐานะผู้นำ คุณเต็มใจที่จะไม่เลือกเพลงที่คุณชอบเท่านั้น แต่เลือกเพลงที่พูดกับที่ประชุมไหม? ดนตรีของคุณแสดงให้เห็นความเป็นปुरुหิตของผู้เชื่อและความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรโดยหนุนใจให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมไหม?

เหตุผลต่าง ๆ ที่ดนตรีมีความสำคัญในการนมัสการ (ต่อเนื่อง)

เหตุผลในเชิงปฏิบัติสำหรับดนตรีในการนมัสการ

ควบคู่กับเหตุผลในพระคัมภีร์และในทางศาสนศาสตร์ มีเหตุผลในเชิงปฏิบัติที่จะให้คุณค่าแก่ดนตรีในการนมัสการ พลังของดนตรีมาจากความสามารถของดนตรีที่พูดสื่อสารกับทุกแง่มุมของชีวิตเราได้

ดนตรีพูดสื่อสารกับความนึกคิด

ครูที่สอนในโรงเรียนรู้ดีว่าการเอาหลักไวยากรณ์ทางภาษามาใส่ท่วงทำนองเข้าไปจะทำให้เด็กท่องจำได้ง่ายกว่า การร้องเพลงที่เป็นเนื้อหาพระคัมภีร์ทำให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น บางคนบอกว่า “ฉันท่องจำพระคัมภีร์ไม่ได้” ก็ได้รู้ข้อพระคัมภีร์มากมาย พวกเขาร้องข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นในเพลงสรรเสริญ เพลงสรรเสริญที่ดีที่สุดบางเพลงคือข้อพระคัมภีร์ที่ใส่ท่วงทำนองเพลงที่น่าจดจำเข้าไป

หลักการสำคัญสองประการที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและความนึกคิด

(1) ดนตรีควรพูดสื่อสารกับความนึกคิด ไม่ใช่กับอารมณ์ความรู้สึกเท่านั้น

ดนตรีมีอิทธิพลต่ออารมณ์ นั่นคือพลังของดนตรี พลังของดนตรีที่มีอิทธิพลต่ออารมณ์ไม่ใช่สิ่งที่ผิด แต่ดนตรีต้องพูดสื่อสารกับความนึกคิดด้วย

ผู้นั้สการบางคนคิดว่าพวกเขาสามารถปิดกั้นความนึกคิดได้ในขณะที่ร้องเพลง กีตาร์เสียงดัง จังหวะหนักแน่น ดนตรีเร้าอารมณ์ พวกเขาที่กักตัวเองกำลังนั้สการ เราต้องไม่ลืมสิ่งที่เปาโลพูดไว้ว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและด้วยความคิด” (1 โครินธ์ 14:15)

เมื่อดนตรีของเราพูดสื่อสารกับอารมณ์โดยไม่พูดต่อความนึกคิด เราก็ตกอยู่ในอันตรายของการนั้สการเทียมเท็จ ไม่มีอะไรผิดกับการที่ดนตรีพูดกับอารมณ์ แต่อันตรายคือดนตรีที่พูดกับอารมณ์โดยไม่พูดกับความนึกคิด ศิษยาภิบาลที่ฉลาดจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าดนตรีนั้สการไม่ได้ข้ามผ่านความนึกคิด

(2) เนื้อหาที่เราต้องเป็นความจริง

ดนตรีพูดสื่อสารกับความนึกคิด ดังนั้นเพลงจึงเป็นอุปกรณ์อันทรงพลังสำหรับการสอนหลักคำสอน เหตุผลอย่างหนึ่งที่คำสอนเรื่องความมั่นใจในความรอดและพระคุณเผยแพร่อไปอย่างกว้างขวางนั้นก็เพราะพลังของบทเพลงสรรเสริญของ ชาร์ล เวสเลย์ เนื่องจาก จอห์น เวสเลย์ เทศนาว่าพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ามีให้กับมวลมนุษยชนแบบให้เปล่า บทเพลงของชาร์ลคือ “และเป็นไปได้ (And Can It Be)” ได้นำคำสอนนี้ไปยังชาวไร่ชาวนาที่ไม่ได้อ่านบทความทางศาสนศาสตร์

“ความเมตตาทั้งสิ้น ยิ่งใหญ่และให้เปล่า

โอ พระเจ้าของข้า ความเมตตาหาข้าพบแล้ว”⁴⁶

⁴⁶ Charles Wesley, “And Can It Be?” เข้าถึงวันที่ 12 มกราคม 2023 https://library.timelesstruths.org/music/And_Can_It_Be/

ศิษยาภิบาลครับ หากคุณยอมให้ใช้บทเพลงที่ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ คุณก็ทำให้พันธกิจของคุณด้อยประสิทธิภาพ ผู้คนจะจดจำบทเพลงไปนานแม้ว่าหลังจากที่พวกเขาลืมโครงเทศนาของคุณไปแล้ว ใช้เวลาวางแผนสำหรับคนตรีเพื่อการประชุมนมัสการ ขอให้แน่ใจว่าบทเพลงที่ใช้สนับสนุนความจริงของคำเทศนา

ตรวจสอบ

เพลงนมัสการของคุณเป็นจริงตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ไหม? หลายคริสตจักรร้องเพลงที่สอนผิดหรือไม่สอนอะไรเลย (คำที่ปราศจากความหมาย) เพลงของคุณสอนความเป็นจริงเรื่องชัยชนะเหนือบาปไหม? เพลงของคุณสอนว่าความรอดมีให้สำหรับทุกคนไหม? เพลงของคุณสอนถึงพระสัญญาของใจที่บริสุทธิ์ไหม?

ดนตรีพูดสื่อสารกับจิตใจ

โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด (Jonathan Edwards) กล่าวว่าเราได้รับคำสั่งให้ร้องเพลงสรรเสริญต่อพระเจ้าเพราะการร้องเพลง “ขับเค็ลื่อนอารมณ์ของเรา”⁴⁷ ในขณะที่การเน้นแต่อารมณ์เพื่อเห็นแก่ตัวเองเป็นเรื่องที่อันตราย แต่อารมณ์ก็เป็นสิ่งปกติและเป็นการตอบสนองที่มีคุณค่าทางดนตรี การร้องเพลงนำไปให้มีการตอบสนองทางอารมณ์ต่อความจริง ดนตรีพูดกับทั้งความนึกคิดและจิตใจ

คริสเตียนตะวันตกบางคนกลัวดนตรีที่พูดสื่อสารอย่างลึกซึ้งทางอารมณ์ แต่ลักษณะในพระคัมภีร์ของคนที่เข้าไปในการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้ามักจะสัมผัสถึงการตอบสนองทางอารมณ์เสมอ การนมัสการที่ดีที่สุดพูดกับความนึกคิดและต้องการให้มีการตอบสนองจากจิตใจ

⁴⁷ ถอดความจาก Bob Kauflin, *Worship Matters* (Wheaton: Crossway Books, 2008), 98

เป็นตามทางของพระองค์ พระเจ้า! ตามทางของพระองค์!

พระองค์คือช่างปั้น ข้าคือดิน

สร้างข้าและทำให้ข้าเป็นไปตามพระทัย

ขณะฉันกำลังรอคอย ฉันยอมจำนนและสงบนิ่ง⁴⁸

ดนตรีพูดสื่อสารกับร่างกาย

ลองเฝ้าดูเด็กคนหนึ่งในคอนเสิร์ต ถ้าดนตรีมีจังหวะระทึก พวกเขา ก็จะ

ขยับตัวตาม ดนตรีพูดกับร่างกาย

ดนตรีที่พูดกับร่างกายเท่านั้นเป็นเพียงการกระตุ้นให้รู้สึก อย่างไรก็ตามเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงการนมัสการ ก็มักจะพูดถึงส่วนของร่างกายของผู้นมัสการด้วย เช่น ยกมือ คุกเข่า หมอบกราบ และเคลื่อนไหวร่างกาย บางครั้งท่าทางและอากัปภิกขัยของเราสื่อสารได้อย่างทรงพลังมากกว่าคำพูด

ในสดุดี 149:3 อิสราเอลถูกเรียกให้ “สรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยการเต้นรำ ร้องเพลงสดุดีพระองค์ ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่” ถึงแม้ว่าในวัฒนธรรมสมัยใหม่บางวัฒนธรรมจะเต้นรำในแง่ของการเคลื่อนไหวที่กระตุ้นความรู้สึกเท่านั้น แต่ในพระคัมภีร์ใช้คำว่าเต้นรำเพื่ออธิบายการเคลื่อนไหวทางกายในการนมัสการ ผู้เขียนสดุดีตระหนักว่าแม้แต่ร่างกายก็เกี่ยวข้องในการสรรเสริญ

นี่ไม่ใช่การเต้นรำที่กระตุ้นความรู้สึกในโน้ตคลับ แต่ก็ไม่ใช่การนั่งเสียบ ๆ ที่มานั่งอย่างเป็นทางการ การเต้นรำในพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวระดับหนึ่งในช่วงเพลงนมัสการ เมื่อเรายกมือในการสรรเสริญหรือขยับไปตามจังหวะดนตรี นั่นก็เป็นสิ่งที่ตรงกับคำว่า *เต้นรำ* ในพระคัมภีร์

เมธอดิสต์ควรร้องเพลง
“เป็นวิธีปลุกจิตวิญญาณแห่งการ
อุทิศตน ยืนยันความเชื่อของเขา
ทำให้ความหวังของเขามีชีวิตชีวา
และเพิ่มพูนความรักที่มีต่อ
พระเจ้าและมนุษย์”
- จอห์น เวสเลย์

⁴⁸ Adelaide Pollard, “Have Thine Own Way, Lord.” เข้าถึงวันที่ 12 มกราคม 2023

https://library.timelesstruths.org/music/Have_Thine_Own_Way_Lord/

ในขณะที่ความหมายของการเคลื่อนไหวทางร่างกายแตกต่างกันไปในวัฒนธรรมและกับชนรุ่นต่าง ๆ เราต้องไม่ยอมให้การนมัสการอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าตามแบบอย่างการปฏิบัติอันน่ารังเกียจที่มีในวัฒนธรรมรอบตัวเรา

► ทบทวน อพยพ 32 สำหรับการนมัสการที่ผ่นระหว่าง “เทศกาลเลี้ยงถวายเกียรติพระยาห์เวห์” (32:5) กับรูปหล่ออันน่ารังเกียจในการนมัสการของอียิปต์ (32:4) และการปฏิบัติอันน่าละอายในวัฒนธรรมของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า (32:25) การนมัสการของเราต้องมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมรอบข้างโดยผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ วัฒนธรรมรอบข้างต้องไม่กำหนดการปฏิบัติในการนมัสการของเรา

ศิษยาภิบาลและผู้นำที่ฉลาดจะหาดนตรีที่เป็นการดูหมิ่นการนมัสการ แต่หาดนตรีที่พูดกับบุคคล และทำให้ทั้งที่ประชุมนมัสการอย่างแท้จริงด้วยบทเพลง

ตรวจสอบ

ดนตรีเพื่อการนมัสการของคุณพูดสื่อสารกับร่างกายอย่างเหมาะสมต่อการนมัสการใหม่? ผู้นมัสการของคุณแสดงออกทางกายในการสรรเสริญและนมัสการ โดยไม่เป็นการดูหมิ่นการนมัสการด้วยการกระทำที่เป็นการกระตุ้นเร้าความรู้สึกใหม่?

ดนตรีพูดสื่อสารกับเจตจำนง

ดนตรีมักเรียกให้มีการตอบสนองของเจตจำนง เปาโลสั่งให้ชาวโคโลสีเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ (โคโลสี 3:16) การเตือนสติคือการแก้ไขข้อผิดพลาด การว่ากล่าวประสงค์การตอบสนอง การแก้ไขประสงค์ให้บุคคลหนึ่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เปาโลคาดหวังให้ดนตรีเป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลง

ภายนอกคริสตจักร เราเห็นว่าดนตรีพูดสื่อสารกับเจตจำนงได้อย่างไร เมื่อชาวแอฟริกันอเมริกัน (การ
รณรงค์เพื่อสิทธิพลเมืองในทศวรรษที่ 1960) ร้องเพลง "We Shall Overcome" เพลงนี้พูดถึงทั้งหัวใจและ
เจตจำนง เพลงนี้กลายเป็นคำเชิญ "คุณจะเข้าร่วมกับเราในการต่อสู้เพื่ออิสรภาพหรือไม่"

ดนตรีเรียกให้เจตจำนงตอบสนอง คิดถึงการอุทิศตนที่เกี่ยวข้องเมื่อเราร้องเพลงว่า...

“นำชีวิตข้าให้ดำเนินไป

ในความบริสุทธิ์ถวายแด่พระองค์

ให้ทุกวินาทีและทุกวันของข้า

ท่วมทับด้วยคำสรรเสริญไม่สิ้นสุด

นำมือข้าให้เคลื่อนไหว

ตามความรักที่ผลักดันของพระองค์

นำย่างเท้าข้าให้เป็นไป

ก้าวเร็วไวและงดงามเพื่อพระองค์

เปลี่ยนความประสงค์ให้เป็นของพระองค์

ไม่ใช่ของตัวข้าอีกต่อไป

ขอรับใจของข้า ใจข้าเป็นของพระองค์

เป็นบัลลังก์ของพระองค์จอมราชา”⁴⁹

ดนตรีในการนมัสการมีความสำคัญเพราะดนตรีนั้นพูดกับทั้งบุคคล ด้วยเหตุนี้ ดนตรีจึงมีทั้งคุณและโทษ
ดนตรีมีคุณเพราะสามารถนำเสนอความจริงได้อย่างทรงพลัง แต่มันมีโทษเพราะสามารถทำให้คำสอนเท็จ

⁴⁹ Frances Havergal, "Take My Life and Let It Be." เข้าถึงวันที่ 12 มกราคม 2023 https://library.timelesstruths.org/music/Take_My_Life_and_Let_It_Be/

มีความตั้งใจ วาร์เร็น วายส์บี (Warren Wiersbe) เตือนไว้ว่า “ผมเชื่อมั่นว่าที่ประชุมเรียนรัฐศาสตราจารย์ (ทั้งดีและไม่ดี) จากบทเพลงที่พวกเขาร้องได้มากกว่าจากคำเทศนาที่พวกเขาฟัง... [ดนตรี] เป็นอุปกรณ์อันยอดเยี่ยมในมือของพระวิญญาณหรือเป็นอาวุธร้ายแรงในมือของปฏิปักษ์ก็ได้ **ที่ประชุมที่ใส่มือสามารถร้องเพลงที่เป็นทางเข้าสู่ศานานอกจิตได้ก่อนที่พวกเขาจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น**”⁵⁰

ดนตรีนั้นทรงพลัง จงใช้อย่างฉลาด

ตรวจสอบ

คิดถึงเพลงที่คุณเคยร้องในช่วงสี่สัปดาห์ที่ผ่านมา คุณร้องเพลงที่พูดกับทั้งบุคคลใหม่?

- บอกชื่อเพลงที่สอนหลักคำสอนให้กับที่ประชุมของคุณ
- บอกชื่อเพลงที่พูดสื่อสารกับอารมณ์ของที่ประชุมของคุณได้อย่างลึกซึ้ง
- บอกชื่อเพลงที่ทำหายที่ประชุมของคุณให้อุทิศตัวต่อพระเจ้ามากขึ้น

หลักการเลือกดนตรีเพื่อการนมัสการ

เราเริ่มต้นบทเรียนนี้ด้วยเรื่องราวความขัดแย้งเรื่องดนตรีนมัสการ ถ้าหากคุณเป็นศิษยาภิบาลที่เผชิญกับความขัดแย้งลักษณะนี้ ขอให้รู้ว่ำนั่นไม่ใช่ปัญหาใหม่! ในทุกยุคทุกสมัย คริสตจักรต้องต่อสู้กับการกำหนดรูปแบบดนตรีที่เหมาะสมสำหรับการนมัสการ เพราะในหลายคริสตจักร ดนตรีกลายเป็นต้นเหตุของความขัดแย้งแทนที่จะเป็นวิธีการนมัสการที่แท้จริง

ดนตรีเป็นศูนย์กลางของการประชุมนมัสการ ในหลายคริสตจักร ครั้งหนึ่งของการประชุมนมัสการเกี่ยวข้องกับดนตรี เช่น เพลงเตรียมใจ การร้องเพลงในที่ประชุม เพลงพิเศษ การวิงวอน และดนตรีบรรเลงเบา ๆ ช่วงอธิษฐาน เนื่องจากดนตรีมีความสำคัญในการนมัสการ ความขัดแย้งทางดนตรีจึงเป็นเรื่องรุนแรง

⁵⁰ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 136 เพิ่มจุดเน้น

ผู้คนมีความชอบอย่างมากสำหรับแนวดนตรี คนมากมายไม่ยากทนต่อแนวดนตรีที่พวกเขาไม่ชื่นชอบ ความขัดแย้งเกิดขึ้นจากความแตกต่างทางความคิดเห็นเรื่องจริยธรรมของแนวดนตรี มีสามมุมมองพื้นฐานในเรื่องนี้

1. บางคนเชื่อว่าแนวดนตรีอย่างใดอย่างหนึ่งชั่วร้าย พวกเขาเลือกใช้แนวดนตรีที่พวกเขาเชื่อว่าบริสุทธิ์สะอาด
2. บางคนเชื่อว่าแนวดนตรีไม่สามารถดีหรือชั่วได้ ด้วยเหตุนี้ทุกแนวดนตรีจึงเป็นที่ยอมรับ คนเหล่านี้มักจะอยากใช้แนวดนตรีตามวัฒนธรรมในการนมัสการ
3. บางคนเชื่อว่าแนวดนตรีเป็นกลางทางศีลธรรม แต่มีความสัมพันธ์ทางอารมณ์และวัฒนธรรมซึ่งส่งผลต่อประโยชน์ในการนมัสการ คนเหล่านี้ประเมินดนตรีแต่ละแนวเพื่อพิจารณาว่าจะช่วยให้การนมัสการในที่ประชุมไปในทางที่ถวายเกียรติพระเจ้าหรือไม่

ในตอนนี้ เราจะศึกษาหลักการในพระคัมภีร์ที่พูดถึงดนตรีในการนมัสการ

เนื้อหาของดนตรีในการนมัสการต้องสื่อสารความจริงอย่างชัดเจน

จุดเน้นสำคัญของพระคัมภีร์คือเนื้อหาของเพลง ไม่ใช่แนวของดนตรี

โดยไม่คำนึงถึงแนวดนตรี บทเพลงที่มีคำสอนผิด (หรือไม่มีคำสอนอะไร) ก็ไม่เหมาะสมสำหรับการนมัสการ วาร์เร็น วายส์บีเตือนว่าเนื้อหาจำนวนมาก “คลุมเครือและทำให้อารมณ์อ่อนไหว

กฎสี่สิบปี

“ถ้าใครบางคนเติบโตมากับการร้องเพลงของเราเป็นเวลาสี่สิบปี พวกเขาจะรู้จักพระเจ้าดีมากแค่ไหนหรือ? พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าบริสุทธิ์ มีสติปัญญา มีอำนาจทั้งสิ้น และมีอำนาจสูงสุดไหม? พวกเขาจะเข้าใจถึงสง่าราศีและความเป็นศูนย์กลางของข่าวประเสริฐไหม?”

- บ็อบ คาวฟลิน (Bob Kauflin)

ใน Worship Matters

แต่ไม่ใช่ศาสนศาสตร์”⁵¹ การทดสอบอย่างหนึ่งสำหรับเนื้อหาทางดนตรีของเราคือ “คนที่นับถือศาสนาฮินดูหรือมุสลิมสามารถร้องเพลงนี้ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนคำได้ไหม?” ถ้าคุณใช้ชื่อพระพุทธรูปเจ้าแทนโดยไม่ต้องเปลี่ยนเนื้อหาของเพลง เพลงนั้นก็เหมาะสมต่อการนมัสการแล้ว ถ้าเพลงไม่ได้พูดความจริงอย่างชัดเจน เราควรตั้งคำถามว่ามันควรค่าที่จะนำมาใช้นมัสการไหม เพลงของเราควรแสดงออกถึงความเชื่อของเรา ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เพลงของเราก็จะไม่ได้นำผู้นมัสการให้พุ่งเป้าไปหาพระเจ้า

ฟังเพลงจากพระคัมภีร์

สรรเสริญพระยาห์เวห์!

จงสรรเสริญพระยาห์เวห์จากฟ้าสวรรค์

จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง!

ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์

กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์

ดาวทั้งสิ้นที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์

ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์

รวมทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์ด้วย

ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์

เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา

และพระองค์ทรงสถาปนาสิ่งเหล่านั้นไว้เป็นนิตยนิรันดร... (สดุดี 148)

เปรียบเทียบกับเพลงยอदनินยมนานมานี้

⁵¹ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 137

“ไม่เป็นไรที่จะเต้น เมื่อคุณเต้นในนามของพระเยซู

ไม่เป็นไรที่จะเต้นรำ เมื่อคุณกำลังเต้นรำเพื่อพระเจ้า...”⁵²

เพลงไหนที่ประกาศพระวาระของพระเจ้า? เปาโลตกเดือนเกี่ยวกับการนมัสการที่เข้าใจไม่ได้ เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและด้วยความคิด” (1 โครินธ์ 14:15) เมื่อเราศึกษาบทเพลงของพระคัมภีร์ เราพบว่าบทเพลงเหล่านั้นสอนด้วยความชัดเจน เนื้อหาในดนตรีนมัสการของเราต้องสื่อสารความจริงจากพระคัมภีร์

แบบประเมินบทเพลง⁵³

	น้อย	กลาง	มาก
เนื้อหาเป็นความจริงตามหลักคำสอนใหม่?			
เนื้อหาสวดขื่อต่อประสบการณ์ของคริสเตียนใหม่?			
ที่ประชุมจะเข้าใจเนื้อหาใหม่?			
แนวดนตรีเข้ากันกับถ้อยคำใหม่?			
โทนเสียงง่ายต่อการร้องของที่ประชุมใหม่?			

⁵² James Roberson, “Everybody Dance!” เข้าถึงวันที่ 10 มกราคม 2023 <https://genius.com/James-roberson-everybody-dance-lyrics>

⁵³ ดัดแปลงจาก Constance M. Cherry, *The Worship Architect*. (Grand Rapids: Baker Academic, 2010), 202-203

ตรวจสอบ

เพลงนมัสการของคุณเป็นจริงตามพระคัมภีร์ไหม? ผู้เชื่อใหม่จะรู้จักพระเจ้าของพระคัมภีร์ในเพลงที่คริสตจักรของคุณหรือไม่?

แนวคิดริเริ่มน้การอาจแตกต่างกัน

พระเจ้าคือพระเจ้าที่มีความหลากหลายอย่างไม่จำกัด พระองค์ตั้งใจให้มีการบันทึกพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มในพันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่เล่มเดียว พระองค์ตรัสผ่านทางบุคลิกที่เจาะจงของผู้เขียนแต่ละคน พระองค์สร้างสายพันธุ์ปลาน้ำหลายพัน ไม่ใช่สายพันธุ์เดียว พระองค์สร้างดวงตาของมนุษย์ให้มีความสามารถแยกแยะแปดพันล้านสีที่ไม่เหมือนกัน สิ่งที่ถูกสร้างสำแดงพระสิริของพระเจ้าในความหลากหลายและงดงาม พระองค์สร้างแต่ละคนให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่ใช่สร้างให้มีบุคลิกเดียว พระเจ้าแสดงถึงความหลากหลายอันไม่จำกัด

ดนตรีของเราควรสะท้อนถึงความหลากหลายที่สร้างสรรค์ของพระเจ้าที่เรานนมัสการ ในโคโลสี 3:16 เปาโลเขียนถึงรูปแบบของเพลงสามอย่างที่ควรใช้ในการนมัสการคือ เพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ (ดูใน เอเฟซัส 5:19 ด้วยเช่นกัน) เปาโลไม่ได้ให้คำนิยามของทั้งสามรูปแบบเหล่านี้ มีนักเขียนหลายคนให้คำนิยามไว้ดังนี้

- *เพลงสดุดี* อาจหมายถึงพระธรรมสดุดี
- *เพลงสรรเสริญ* อาจหมายถึงเพลงที่มนุษย์แต่งขึ้นมา มีนักเขียนหลายคนจำกัดคำนี้ไว้ว่าสำหรับร้องให้พระเจ้าหรือเกี่ยวกับพระเจ้า นี่อาจรวมถึงบทเพลงที่เป็นจริงตามพระคัมภีร์ในตอนอื่น นอกเหนือจากพระธรรมสดุดี
- *เพลงฝ่ายจิตวิญญาณ* ให้คำนิยามได้ยากที่สุด นักเขียนบางคนให้คำนิยามว่าเป็นเพลงที่ไม่เป็นทางการ บางคนถือว่าบทเพลงฝ่ายจิตวิญญาณเป็นเพลงเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนและคำพยานส่วนตัว

โดยไม่คำนึงถึงค่านิยม ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าคริสตจักรร้องเพลงที่มีความหลากหลายในสมัยแรก ๆ

วาร์เร็น วายส์บี พูดถึงหลักการแห่งความถูกต้องของแท้ เขาเขียนไว้ว่า “การแสดงออกถึงการนมัสการต้องเป็นของแท้ เปิดเผยถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมของผู้คน”⁵⁴ การนมัสการที่เป็นของแท้พูดถึงพระวาระที่มีชีวิตของพระเจ้าด้วยภาษาของแต่ละวัฒนธรรม ในทุกยุคสมัย คริสเตียนได้แต่งเพลงที่สื่อสารการสรรเสริญพระเจ้าโดยใช้แนวคิดที่มีในวัฒนธรรมของพวกเขา เราไม่ควรที่กักว่าดนตรีของวัฒนธรรมของเราเท่านั้นที่เป็นดนตรีของแท้ที่ศักดิ์สิทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แต่ดนตรีแนวใดที่ไม่ขัดแย้งกับหลักการที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ เราต้องยอมให้แต่ละวัฒนธรรมและคนทุกรุ่นสรรเสริญพระเจ้าด้วยภาษาของพวกเขาเอง

ตรวจสอบ

ดนตรีในคริสตจักรของคุณแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายที่สร้างสรรค์ของพระเจ้าไหม?

ไม่ใช่ทุกแนวคิดที่จะเหมาะสมกับทุกสถานการณ์

ถึงแม้ว่าคนมากมายได้พยายามกำหนดความหมายของแนวคิดที่เป็นจริงตามพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สิ่งเกี่ยวกับแนวคิดที่เจาะจง หลังจากการศึกษาปริญญาเบื้องหลังแนวคิด ฟรานซิส สแชฟเฟอร์ (Francis Schaeffer) เขียนว่า “ขอผมพูดอย่างหนักแน่นว่าไม่มีสิ่งๆหนึ่งที่เรียกว่าเป็นแนวของพระเจ้า...”⁵⁵

⁵⁴ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 139

⁵⁵ Francis Schaeffer, *Art and the Bible* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1973), 51

เสียงดนตรีไม่ได้สื่อสารเนื้อหาด้านจริยธรรม คอร์ดดนตรีไม่มีขอบธรรมหรืออธรรม นี่หมายความว่าทุกแนวดนตรีเหมาะสมกับการนมัสการใช่ไหม? เปล่าเลย บางแนวดนตรีเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่เป็นความบาป ซึ่งจะได้สื่อสารเนื้อหาที่ขอบธรรมในการนมัสการ

นักดนตรีและมิชชันนารีได้ค้นพบสิ่งเดียวกันคือ ผู้คนตอบสนองต่อเสียงของดนตรีด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ถ้ามีสองคนกำลังฟังดนตรีอย่างเดียวกัน คนหนึ่งอาจเริ่มเต้นร้องให้เพราะได้รับการสัมผัสจากเพลงนั้น อีกคนอาจไม่รู้สึกรู้สียงต้องตอบสนองอะไรกับเพลงนั้น⁵⁶

บททดสอบขั้นสูงสุดสำหรับดนตรีนมัสการไม่ใช่ “ฉันชอบไหม?” หรือ “มันให้แรงบันดาลใจแก่ฉันไหม?” บททดสอบขั้นสูงสุดคือถวายเกียรติแด่พระเจ้า นี่หมายความว่าเราต้องประเมินสิ่งที่แนวดนตรีสื่อสารในบริบททางวัฒนธรรมของเรา เราต้องถามว่า “ในบริบททางวัฒนธรรมของฉัน ดนตรีแนวนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่?”

เราทำทุกสิ่งได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งนั้นทำให้เจริญขึ้น (1 โครินธ์ 10:23) ถ้าหากเป้าหมายอย่างหนึ่งของดนตรีนมัสการคือการเสริมสร้างผู้เชื่อ แนวดนตรีที่เราใช้ต้องไม่ขัดขวางเป้าหมายนี้ ดนตรีอย่างเดียวกันอาจช่วยเอื้อในการนมัสการในวัฒนธรรมหนึ่ง และเป็นอุปสรรคในอีกรัฐวัฒนธรรมหนึ่ง ผู้นำนมัสการที่รอบคอบจะเลือกดนตรีที่เหมาะสมกับกลุ่มคนที่เขานำนั้น

เราจะตัดสินใจได้อย่างไรว่าสไตล์เพลงใดเหมาะสม? ในฐานะผู้นำ คุณมีหน้าที่รับผิดชอบในการช่วยคนของคุณทำงานผ่านคำถามนี้ในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของคุณ สิ่งที่เหมาะสมในวัฒนธรรมหนึ่งอาจไม่เหมาะสมในอีกรัฐวัฒนธรรมหนึ่ง เนื่องจากคำอธิบายความหมายทางศาสนาถึงแนวดนตรีแนวใดแนวหนึ่ง

⁵⁶ Gerardo Marti, *Worship across the Racial Divide: Religious Music and the Multiracial Congregation*. (England: Oxford University Press, 2012)

หรือเนื่องจากแนวคิดที่นั้นเข้าไปเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่เป็นความบาปในวัฒนธรรมรอบข้าง แนวคิดที่นั้นจึงไม่เหมาะสมในการนมัสการ คุณต้องประเมินดนตรีในแง่ของความเหมาะสมกับสถานการณ์ของคุณ

เปาโลสั่งให้เราพิสูจน์ทุกสิ่งและจากนั้นยึดมั่นในสิ่งที่ดี (1 เธสะโลนิกา 5:21) เราต้องไม่ยอมรับสิ่งใดที่ไม่ได้รับการทดสอบและพิสูจน์ ซึ่งรวมถึงดนตรีที่เราร้องด้วย

ตรวจสอบ

คุณร้องเพลงที่ไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของคุณไหม? ดนตรีสื่อการกระตุ้นทางอารมณ์หรือแนวของโลกในวัฒนธรรมของคุณไหม? เนื้อหาดนตรีขัดแย้งกับเนื้อหาของพระคัมภีร์ไหม?

ควรมีความสมดุลในดนตรีนมัสการของเรา

พระธรรมสดุดีแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าให้คุณค่ากับความหลากหลายในการนมัสการ พระธรรมสดุดีบรรจุกำสรรเสริญ คำครวญ การร้องขอความช่วยเหลือ และการขอบพระคุณสำหรับการช่วยกู้ สดุดีพูดถึงความจำเป็นในการนมัสการของผู้นมัสการทุกคน

เครื่องหมายหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ในคริสตจักรคือความหลากหลาย (1 โครินธ์ 12:4-6) พระกายของพระคริสต์ประกอบด้วยวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ภาษาที่แตกต่างกัน บุคลิกภาพที่แตกต่างกัน และของประทานที่แตกต่างกัน การนมัสการของเรา รวมถึงดนตรีของเราควรพูดกับสมาชิกทุกคนในพระกายของพระคริสต์ อันที่จริง การนมัสการของเราควรพูดนอกเหนือไปจากตัวคริสตจักรเองเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ เพลงในพระคัมภีร์พูดกับผู้ฟังสามคน⁵⁷

⁵⁷ ดัดแปลงจาก Herbert Bateman, ผู้เรียบเรียง *Authentic Worship* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2002), 150-155

ดนตรีควรประกาศคำสรรเสริญต่อพระเจ้า: “ร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 5:19)

▶ อ่านสดุดี 91

สดุดี 91 แสดงให้เห็นว่าเราร้องเพลงแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ดนตรีควรแสดงออกถึงการสรรเสริญพระเจ้า จากบทเพลงสรรเสริญใน อพยพ 15 ถึงบทเพลงสรรเสริญในวิวรณ์ บทเพลงในพระคัมภีร์สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความยิ่งใหญ่ของพระองค์ แนวดนตรีหลักในพระคัมภีร์คือการสรรเสริญ สดุดีคร่ำครวญ ร้องขอหรือสรรเสริญมักจะกล่าวถึงพระเจ้า

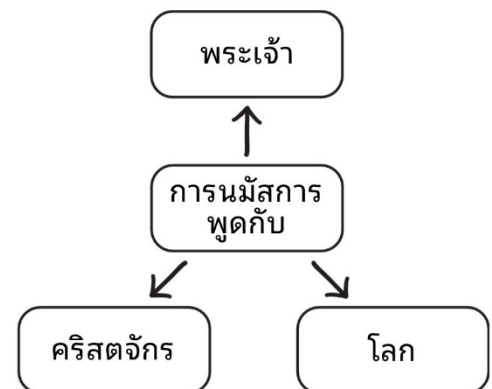
ร้องเพลงผ่านทางพระธรรมสดุดีและคุณจะร้องว่า...

- “ข้าพระองค์ร้องเสียงดังต่อพระเจ้า...”
- “ขอตอบเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล โอ พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์!”
- “ข้าพระองค์จะขอบคุณพระเจ้าด้วยสุดใจ”
- “ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายแด่พระเจ้า”
- “โอ พระเจ้า ข้าพระองค์รักพระองค์”

ดนตรีควรประกาศความจริงต่อคริสตจักร: “สอนและเตือนสติกันและกัน” (โคโลสี 3:16)

ผู้นำนักร้องหลายคนพูดว่า “เราไม่ควรร้องเพลงให้กับผู้ฟังคนอื่น เราร้องให้พระเจ้าฟังเท่านั้น” อย่างไรก็ตาม เพลงสดุดีหลายเพลงร้องให้กับอิสราเอล ขณะที่ความจริงว่าเพลงในพระคัมภีร์หลายเพลงร้องต่อพระเจ้า แต่ก็ความจริงด้วยที่หลายเพลงก็ร้องต่อที่ประชุม

ผู้ฟังดนตรีนักร้อง

ในเอเฟซัส 5:19 กำชับให้ผู้เชื่อปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ ใน โคโลสี 3:16 เจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการร้องเพลงของเรา “จงให้พระวจนะของพระคริสต์ อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน”

เปาโลแสดงให้เห็นถึงถ้อยคำของพระคริสต์ที่ถูกประกาศผ่านการร้องเพลงของคริสตจักร เมื่อเราร้องเพลง เรากล่าวความจริงของพระเจ้าต่อผู้นมัสการร่วมกันกับเรา โดยผ่านทางบทเพลง คริสตจักรสอนกันและกัน โดยทางบทเพลง ผู้เชื่อได้รับการเสริมสร้างขึ้นและพระกายของพระคริสต์ก็เกิดขึ้น

ดนตรีควรประกาศข่าวประเสริฐต่อโลกนี้: “จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ...” (สดุดี 96:3)

ผู้เขียนสดุดีเรียกให้เราร้องเพลงเพื่อเป็นดังคำพยานต่อชนชาติต่าง ๆ

“จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ เพลงถวายแด่พระยาห์เวห์

จงถวายสักการแด่พระนามของพระองค์ จงประกาศการช่วยกู้ของพระองค์ทุกวัน จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดา

ประชาชาติ และการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ท่ามกลางชนทุกชาติ!” (สดุดี 96:1-3)

▶ อ่าน 1 พงศกษัตริย์ 8:41-43

เมื่อพระเจ้าได้รับการสรรเสริญ ข่าวประเสริฐก็ถูกประกาศต่อชนชาติต่าง ๆ ในการมอบถวายพระวิหาร โยโลมอนอริษฐานว่า แม้แต่คนต่างชาติจะมานมัสการที่พระวิหารนั้น เขาอริษฐานว่า พระนามของพระเจ้าจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นบนโลกนี้ เมื่อเรานมัสการ ข่าวประเสริฐก็ได้รับการประกาศต่อโลกที่กำลังเฝ้าดูเราอยู่

ดนตรีนั้สการของเราควรพุดกับพระเจ้าและเกี่ยวกับพระเจ้า ดนตรีนั้สการของเราควรพุดกับคริสตจักร
ดนตรีนั้สการของเราควรประกาศข่าวประเสริฐตอโลกนี้

เมื่อเราลื้มผู้ฟังคนใดคนหนึ่งไป การนั้สการของเราก็ลื้มเหลวที่จะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับ
คริสตจักรสำเร็จได้ เมื่อเราลื้มว่าพระเจ้าคือผู้ฟังสูงสุดในการนั้สการ การนั้สการของเราก็ลื้มเหลวที่จะ
พุดกับพระเจ้าเป็นหลัก เมื่อเราลื้มว่าคริสตจักรคือผู้ฟังในการนั้สการ เราก็ลื้มเหลวที่จะสอนและเตือนสติ
กันในการนั้สการ เมื่อเราลื้มว่าการนั้สการควรประกาศข่าวประเสริฐตอโลก เราก็ลื้มเหลวที่จะประกาศ
ข่าวประเสริฐและทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ

ตรวจสอบ

ในบทเพลงของคุณ คุณพุดกับพระเจ้า พุดกับคริสตจักร และพุดกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าไหม? ไม่ใช่ทุกเพลง
ที่จะพุดกับแต่ละคนเหล่านี้ แต่โดยผ่านการประชุมนั้สการ เราควรพุดกับแต่ละคนที่เป็นผู้ฟังเหล่านี้

น้ามาสู่การปฏิบัติ

เราได้เห็นแล้วว่าทำไมดนตรีจึงมีความสำคัญในการนั้สการ เราได้ตรวจสอบหลักการในพระคัมภีร์
เกี่ยวกับดนตรีในการนั้สการ เราจะจบบทเรียนนี้โดยดูแนวคิดที่ใช้ได้จริงสำหรับดนตรีในการนั้สการ
คุณสามารถปรับสิ่งเหล่านี้ให้เหมาะกับการประชุมและคริสตจักรของคุณ

ในการตอบสนองตอหลักการข้างต้น นักศึกษาคนหนึ่งถามว่า “หากแนวดนตรีนั้สการมีความแตกต่างกัน
และแนวดนตรีก็ไม่ได้ดีหรือเลวโดยเนื้อแท้ ดังนั้นมีแนวทางใดบ้างที่ช่วยในการเลือกเพลงสำหรับคริสตจักร
ของเรา?”

ใช่ มีแนวทางปฏิบัติที่ช่วยเราได้ คุณต้องกำหนดวิธีการใช้สิ่งเหล่านี้กับสถานการณ์เฉพาะของคุณ แต่
หลักการพื้นฐานบางอย่างควรเป็นแนวทางในการตัดสินใจของเราเกี่ยวกับดนตรีของคริสตจักร

สิ่งสำคัญที่สุดของดนตรีคริสตจักรคือการร้องเพลงในที่ประชุม

เนื่องจากดนตรีคริสตจักรแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรและความเป็นปึกแผ่นของผู้เชื่อ สิ่งสำคัญมากที่สุดเกี่ยวกับดนตรีของเราคือการร้องเพลงในที่ประชุม ในขณะที่นักร้องประสานเสียง นักร้องเดี่ยว ทีมสรรเสริญ กลุ่มเครื่องดนตรี และดนตรีพิเศษอื่น ๆ มีคุณค่า ดนตรีในที่ประชุมก็มีความสำคัญมากที่สุดในการนมัสการของคริสเตียน มีขั้นตอนในเชิงปฏิบัติบางประการที่เราสามารถพัฒนาการร้องเพลงในที่ประชุมได้

สิ่งที่ต้องจดจำ

1. **ดนตรีที่คลอเสียงไม่ควรมีลูกเล่นแพรวพราวหรือเล่นดั่งจนกลบความสนใจในการร้อง** ในพันธสัญญาใหม่ การร้องเพลงเป็นดนตรีหลักของคริสตจักร คนเล่นออร์แกน เปียโน กีตาร์ ดีกลอง ไม่ได้เป็นดนตรีหลักของคริสตจักร จงยอมให้คริสตจักรร้องเพลง!
2. **บางบทเพลงร้องได้ไพเราะที่สุดเมื่อไม่มีเครื่องดนตรี** บางครั้งบทเพลงที่เป็นคำอธิษฐานสามารถสื่อสารได้ดีเมื่อร้องแบบเบา ๆ โดยไม่มีเครื่องดนตรี ทำให้ที่ประชุมจดจ่อกับเนื้อหาของเพลงโดยไม่มีอะไรมารบกวน
3. **ดนตรีไม่ควรยากหรือใช้เพลงใหม่ซึ่งที่ประชุมร้องไม่ได้** เพลงใหม่มีจุดดี แต่เราควรให้ที่ประชุมได้ฝึกร้องเพลงใหม่หนึ่งเพลงให้ได้ก่อนที่จะเพิ่มเพลงใหม่อื่น ๆ เข้ามาอีก การใช้เพลงใหม่ต่อเนื่องมากเกินไปจะกลายเป็นภาระหนักจนคนไม่สามารถซึมซับความหมายของเพลงได้ แนวทางทั่วไปที่ดีคือการเพิ่มเพลงใหม่ในขณะที่ยังรักษาเพลงที่คุ้นเคยไว้ด้วย
4. **ศิษยาภิบาลต้องร้องเพลงร่วมกับที่ประชุม** ถ้าหากที่ประชุมกำลังร้องเพลงนมัสการ คุณก็ต้องนมัสการ เมื่อศิษยาภิบาลทำอย่างอื่นในช่วงที่มีการร้องเพลงในที่ประชุม การกระทำของเขากำลังพูดว่า “คำเทศนาของผมเท่านั้นที่สำคัญในการประชุมนมัสการนี้” ศิษยาภิบาลควรเป็นต้นแบบของการนมัสการสำหรับคนที่เหลือในที่ประชุม

ดนตรีต้องรับใช้เนื้อหาของเพลง

เนื่องจากดนตรีนั้สการมีไว้เพื่อประกาศการสรรเสริญพระเจ้า เพื่อพูดความจริงกับที่ประชุม และเพื่อประกาศข่าวประเสริฐให้กับโลกนี้ ดังนั้นเนื้อเพลงจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงแนวของดนตรี ถ้าหากดนตรีขัดขวางการสื่อสารของเนื้อเพลง เราก็ไม่ได้พูดต่อกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ

นี่ไม่ได้หมายความว่าเครื่องดนตรีไม่สำคัญ เครื่องดนตรีสามารถช่วยให้เราจดจ่อกับความคิด อารมณ์ และเจตจำนงกับการนมัสการได้ เครื่องดนตรีมีคุณค่าต่อการนมัสการ แต่การร้องเพลงในที่ประชุมมีจุดเน้นสำคัญคือเนื้อเพลง

ผู้นำต้องช่วยให้ที่ประชุมจดจ่อกับความหมายของเนื้อเพลง

ผู้นำทำให้เนื้อเพลงมีความหมายมากขึ้นได้โดยวิธีการนำของพวกเขา มีสองตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าผู้นำมีอิทธิพลต่อเนื้อหาของเพลงอย่างไร

อาโมสไม่คิดรอบคอบเกี่ยวกับเนื้อหาของเพลงที่ใช้ร้องในที่ประชุม สัปดาห์ก่อน อาโมสนำเพลงสองเพลงที่พูดถึงตรีเอกานุภาพ ท่อนแรกในที่ประชุมร้องว่า “เชิญมาเถิด กษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์” อาโมสพูดว่า “เราจะร้องท่อนที่ 1, 2, และ 4”

อะไรคือความผิดพลาดของการไม่ร้องเพลงท่อนที่ 3 ในเพลงสรรเสริญนี้? ดูเนื้อหาเพลง เพลงนี้พูดถึงตรีเอกานุภาพ เนื้อหาจะไม่ครบถ้วนเลยหากคุณไม่ร้องท่อนใดท่อนหนึ่งเกี่ยวกับหนึ่งในสามพระภาคของตรีเอกานุภาพ

ท่อนที่ 1: เชิญมาเถิด กษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์..... (เกี่ยวกับพระบิดา)

ท่อนที่ 2: เชิญมาเถิด พระวาหะผู้มาเกิดเป็นมนุษย์.... (เกี่ยวกับพระบุตร)

ตอนที่ 3: เทียนมาเกิด ผู้ปลอบโยนผู้บริสุทธิ์... (เกี่ยวกับพระวิญญาณ)

ตอนที่ 4: แต่พระองค์ สามพระภาคผู้เป็นหนึ่งในเดียว...(เกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ)

เพลงถัดไปเป็นเพลงสรรเสริญ แต่ละตอนเป็นการนมัสการและสรรเสริญแต่ละพระภาคของตรีเอกานุภาพ อย่างเจาะจง อาโมสพูดว่า “ให้เราร้องเฉพาะตอนที่สอง” อีกครั้งที่อาโมสลื้มว่าเพลงเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ จะต้องครบทั้งสามพระภาค การข้ามเพลงตอนใดของเพลงสรรเสริญโดยไม่ดูเนื้อหาให้ดีจะเป็นตัวขัดขวาง การนมัสการของที่ประชุม

เสธรู้ว่าการร้องเพลงในที่ประชุมมีความสำคัญต่อการนมัสการ ในวันอาทิตย์เมื่อเขานำเพลงสรรเสริญที่ทุกคนไม่รู้จัก เขาเริ่มต้นพูดว่า “นี่คือเพลงใหม่สำหรับพวกเรา ขอให้ฟังสดุดีบทที่ 150 ซึ่งเพลงสรรเสริญแต่งมาจากสดุดีบทนี้” เพียงคำพูดไม่กี่คำ เสธช่วยให้ที่ประชุมจดจ่อกับความหมายของเพลงใหม่เพลงนั้นได้

ต่อมาในการประชุมนมัสการ เสธนำเพลงร่วมสมัย “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่” ก่อนที่พวกเขาจะร้องเพลง เสธอ่าน 1 ทิโมธี 1:17 “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่ทรงปรากฏแก่ตา ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ขอพระเกียรติและพระสิริจึงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน” เพลงที่ที่ประชุมเคยร้องมาหลายครั้งแล้วกลับมีความสดใหม่อีกครั้งเมื่อผู้นำนมัสการได้ยื่นข้อพระคัมภีร์ที่ดลใจบทเพลงนี้ การเชื่อมโยงบทเพลงสรรเสริญกับรากฐานจากพระคัมภีร์สนับสนุนให้ที่ประชุมนมัสการร่วมกัน

ถ้าคุณใช้เครื่องฉายเพลง คนที่ฉายเพลงเป็นส่วนหนึ่งของการนำนมัสการ

เนื้อเพลงบนจอภาพช่วยให้ผู้นำนมัสการจดจ่อกับเนื้อหาหรือถูกเบนความสนใจออกจากเนื้อหาก็ได้ คนที่ฉายเพลงควรระมัดระวังในการนำของพวกเขา คำที่สะกดผิด การฉายผิดพลาด บรรทัดของเพลงแบ่งไม่ถูกต้อง ทั้งหมดนี้เป็นเบนความสนใจคนออกจากการนมัสการได้

ขอให้ดูตัวอย่างสามตัวอย่าง ในตัวอย่างแรก บางคำสะกดผิด นี้จะเบนความสนใจสมาชิกบางคนในที่ประชุม ใจของพวกเขาจะจดจ่อกับความผิดพลาดนั้น ไม่จดจ่อกับการนมัสการ ในตัวอย่างที่สอง คำ

ถูกต้องแต่แบ่งบรรทัดผิดซึ่งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคได้ยาก ในตัวอย่างที่สาม นักร้องเข้าใจ
เนื้อหาของเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงฤทธิได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 1

สรรเสริญพระเจ้า ผู้มีฤทธิ์ กษัตริย์แห่งสิ่งทรงสร้าง!
โอ จิตใจฉัน สรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์เป็นชีวิตและความรอด

ตัวอย่างที่ 2

สรรเสริญพระเจ้า ผู้
มีฤทธิ์ กษัตริย์แห่ง
สิ่งทรงสร้าง! โอ จิตใจฉัน สรรเสริญ
พระองค์ เพราะพระองค์เป็นชีวิตและ
ท่านทั้งหลายที่ได้ยิน บัดนี้
จงเข้ามาใกล้ในพระวิหารของพระองค์ ร่วมกับ
ฉันด้วยความซาบซึ้งยินดี!

ตัวอย่างที่ 3

สรรเสริญพระเจ้า ผู้มีฤทธิ์ กษัตริย์แห่งสิ่งทรงสร้าง!
โอ จิตใจฉัน สรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์เป็นชีวิตและความรอด!
ท่านทั้งหลายที่ได้ยิน
บัดนี้จงเข้ามาใกล้ในพระวิหารของพระองค์
ร่วมกับฉันด้วยความซาบซึ้งยินดี!⁵⁸

⁵⁸ Joachim Neander, tr. by Catherine Winkworth, "Praise to the Lord, the Almighty." เข้าถึงวันที่ 12 มกราคม 2023

https://library.timelesstruths.org/music/Praise_to_the_Lord_the_Almighty/

เวอร์ชันใดที่ทำให้คุณจดจ่อกับเนื้อหาของเพลงสรรเสริญ? คำที่ปรากฏบนจอภาพมีผลกระทบต่อการร้องเพลงของที่ประชุม

ในดนตรีนมัสการ ดนตรีสนับสนุนเนื้อเพลง เนื่องจากนี่เป็นความจริง ผู้นำนมัสการต้องช่วยให้ที่ประชุมร้องเพลงอย่างมีความหมาย ไม่มีสักสิ่งใดเหล่านี้ที่สร้างการนมัสการ การนมัสการมาจากใจ อย่างไรก็ตาม การขจัดสิ่งรบกวนออกไปกระตุ้นให้ผู้นมัสการมุ่งความสนใจไปที่เป้าหมายที่แท้จริงของการนมัสการคือพระเจ้า

ขั้นตอนเชิงปฏิบัติสำหรับการพัฒนาเพลงในที่ประชุม

1. **สอนถึงความสำคัญของการนมัสการด้วยบทเพลง** เหมือนกับที่คริสเตียนต้องได้รับการสอนถึงความสำคัญของการอธิษฐานและวินัยฝ่ายวิญญาณอื่น ๆ พวกเขาต้องได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าประสงค์ให้พวกเขาร้องเพลงอย่างไร
2. **ตรวจสอบให้แน่ใจว่าที่ประชุมรู้ว่าทำไมพวกเขาต้องร้องเพลงนั้น** ถ้าหากเป็นการอธิษฐานก็ให้เตือนใจพวกเขา ถ้าเป็นบทเพลงอุทิศถวาย ก็ชี้ประเด็นนั้น ถ้าเป็นการสะท้อนคำเทศนา ก็บอกให้ชัดเจน ผู้คนจะร้องด้วยความกระตือรือร้นมากขึ้นหากพวกเขารู้ว่าทำไมจะต้องร้องเพลงนั้น
3. **เลือกเพลงสำหรับที่ประชุมมากกว่าเลือกเพลงเพื่อแสดง** เพลงที่ใช้ในที่ประชุมจะมีท่วงทำนองที่ร้องง่ายและจดจำได้ง่ายกว่า ถ้าหากคุณอยากให้ทุกคนร้องเพลงได้ ขอให้พิจารณาว่า “เด็กเล็กร้องเพลงนี้ขณะที่กำลังกลับบ้านได้ไหม?”
4. **เบาเสียงของดนตรีประกอบ** อย่าปล่อยให้กีตาร์ ออร์แกน กลอง หรือนักร้องประสานเสียงกลบเสียงของที่ประชุม เสียงที่ดังที่สุดในห้องควรเป็นเสียงของที่ประชุม
5. **หาจุดสมดุลระหว่างเพลงใหม่กับเพลงเก่า**

6. ใช้เพลงที่แทนถึงประสบการณ์ของคริสเตียนที่หลากหลาย ถ้าดนตรีมีแต่ความชื่นชมยินดี คุณก็ไม่ได้พบกับสมาชิกที่กำลังทุกข์ใจ เหมือนกับสดุดี บทเพลงสรรเสริญของเราควรมีถ้อยคำให้กับคริสเตียนที่มีความสุข คริสเตียนที่เศร้า คริสเตียนที่ถูกลองใจ และคริสเตียนที่ทุกข์ใจ
7. ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักรควรเป็นแบบอย่างในการร้องเพลงอย่างกระตือรือร้น แม้เมื่อพวกเขาไม่รู้สึกรว่าร้องเพลงได้ดี ร้องเพลงผิดก็ดีกว่าไม่ร้องเลย ศิษยาภิบาลที่กำลังดูบันทึกราคาเทศนาในช่วงที่มีการร้องเพลงก็กำลังสื่อสารว่า “การร้องเพลงนมัสการไม่สำคัญมากนัก”
8. เตือนให้ที่ประชุมระลึกว่าพวกเขาคือเครื่องดนตรีสำคัญในการนมัสการร่วมกัน ถ้าผู้คนไม่ร้องเพลงด้วยความกระตือรือร้น ดนตรีในที่ประชุมก็ล้มเหลวต่อจุดประสงค์ที่มี ที่ประชุมต้องได้รับการสอนว่าการร้องเพลงในการนมัสการเป็นสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบของพวกเขา

บทสรุป: คำพยานของกลอเรีย

พระเจ้าพูดผ่านดนตรีนมัสการใหม่? ฟังคำพยานของศิษยาภิบาลในไต้หวัน

เมื่อกลอเรียเดินเข้าไปในคริสตจักรของเรา เธอไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐมาก่อน เธอไม่ได้มองหาคำเทศนา เธอไม่สนใจที่จะมาเป็น

คริสเตียน กลอเรียไม่ได้มองหาพระเจ้า แต่พระเจ้ากำลังมองหากลอเรีย!

กลอเรียไปเยี่ยมที่คริสตจักรของเราเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษ เธอได้ยินว่าคริสตจักรของเรามีชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนฟรี เธอจึงมาเพื่อเรียนภาษาอังกฤษ ในการมาครั้งแรก กลอเรียมาสาย เมื่อเธอเดินเข้าไปในห้องนมัสการ คริสตจักรกำลังร้องเพลงง่าย ๆ จากพระธรรมสดุดี 42:1 “จิตวิญญาณข้ากระหายพระเจ้า ดุจดั่งกวางน้อยกระหายหาน้ำ”

หนึ่งปีต่อมาเมื่อเธอรับบัพติศมา กลอเรียเป็นพยานว่า...

“ฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากเพลงที่พวกคุณกำลังร้องตอนที่ฉันนั่งลงในห้องประชุมนมัสการนั้น เมื่อฉันฟังเพลงนั้น ฉันเริ่มร้องให้ เป็นเวลา 30 ปีที่ฉันกระหายหาพระเจ้าเหมือนกับกวางกระหายหาน้ำ แต่ฉันไม่รู้จักสิ่งที่ฉันกระหายหา ฉันพยายามขยันเรียน ฉันหาเงิน ฉันหมกมุ่นกับสิ่งบันเทิง ฉันลองทุกสิ่ง แต่ฉันก็ยังว่างเปล่า ฉันตัดสินใจที่จะลองเรียนภาษาอังกฤษ ก็เลยมาที่คริสตจักรของคุณ

แทนที่จะได้เรียนภาษาอังกฤษ ฉันกลับได้พบน้ำที่ฉันกระหาย เมื่อฉันนั่งในการประชุมนมัสการ ฉันร้องให้ด้วยการตระหนักว่าพระเจ้าคือความอิมใจที่ฉันปรารถนา พระองค์เป็นผู้ให้ความยินดีอย่างแท้จริง ในวันนั้น ฉันตัดสินใจมอบใจของฉันให้กับพระเจ้า วันนี้พระองค์คือแก้วตาดวงใจของฉัน”

บททวนบทที่ 6

(1) คนตรีมีความสำคัญในการนมัสการของเรา

- เพราะคนตรีมีความสำคัญในการนมัสการในพระคัมภีร์
- เพราะคนตรีแสดงออกถึงหลักศาสนศาสตร์ความเป็นบัพทิตของผู้เชื่อ
- เพราะคนตรีแสดงออกถึงหลักศาสนศาสตร์เรื่องความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร

(2) คนตรี

- พูดสื่อสารกับความนึกคิด ดังนั้นเนื้อหาที่เราร้องต้องเป็นความจริง
- พูดสื่อสารกับใจและสัมผัสอารมณ์
- พูดสื่อสารกับร่างกายและไม่ควรลอกเลียนแบบการปฏิบัติที่เป็นการดูหมิ่น
- พูดสื่อสารกับเจตจำนงและเรียกให้มีการตอบสนอง
- พูดสื่อสารกับทั้งบุคคล สิ่งนี้ทำให้มีคุณค่าเมื่อสอนความจริงและเป็นอันตรายเมื่อสอนคำสอนนอกวิถี

(3) หลักการพระคัมภีร์สำหรับคนตรีนมัสการประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- เนื้อหาในคนตรีนมัสการต้องสื่อสารความจริงชัดเจน

- แนวดนตรีมีลักษณะอาจแตกต่างกัน เปาโลกกล่าวถึงเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายจิต วิญญาณ ตั้งแต่ยุคแรก คริสตจักรร้องเพลงด้วยแนวดนตรีที่หลากหลาย
- ไม่ใช่ทุกแนวดนตรีมีความเหมาะสมต่อทุกสถานการณ์ เราควรถามว่า “ในบริบททางวัฒนธรรมของฉัน แนวดนตรีนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่?”

(4) ดนตรีควรพบกับผู้ฟังสามคน

- ดนตรีควรประกาศการสรรเสริญแด่พระเจ้า
- ดนตรีควรประกาศความจริงต่อคริสตจักร
- ดนตรีควรประกาศข่าวประเสริฐต่อโลกนี้

(5) หลักการต่าง ๆ สำหรับดนตรีคริสตจักรประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- ดนตรีคริสตจักรที่มีความสำคัญมากที่สุดคือบทเพลงสำหรับร้องในที่ประชุม
- ดนตรีต้องสนับสนุนเนื้อเพลง

งานมอบหมายบทที่ 6

(1) เพื่อเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางดนตรีที่ใช้ได้ในการเล่นมัสการ ให้เขียนรายชื่อเพลงอย่างน้อยสี่เพลงที่พูดถึงแต่ละหัวข้อต่อไปนี้ รายชื่อของคุณจะใช้ในการวางแผนการประชุมมัสการในบทเรียนถัดไป ให้หาเพลงที่พูดถึงสารกับความนึกคิด ใจ และเจตจำนง

- 4 เพลงเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า
- 4 เพลงเกี่ยวกับพระเยซูและการตายกับการฟื้นพระชนม์ของพระองค์
- 4 เพลงเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และคริสตจักร
- 4 เพลงที่เรียกให้ประชากรของพระเจ้ายอมจำนน มีชีวิตที่บริสุทธิ์
- 4 เพลงเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐและมิชชัน

ถ้าหากคุณกำลังศึกษาเป็นกลุ่ม ขอให้แบ่งปันรายชื่อเพลงและอภิปรายร่วมกัน “มีกี่เพลงในรายชื่อเหล่านี้ที่เราเคยร้องเมื่อปีที่ผ่านมา? เรากำลังประกาศข่าวประเสริฐทั้งหมดในการร้องเพลงของเราไหม?”

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 6

- (1) เขียนรายชื่อเพลงจากพระคัมภีร์สามเพลง
- (2) ความเชื่ออะไรที่ทำให้สภาแห่งเลาดีเซียห้ามไม่ให้ที่ประชุมร้องเพลง?
- (3) เขียนหลักศาสนศาสตร์สองประการที่ควรแสดงให้เห็นในดนตรีนมัสการ
- (4) เขียนเหตุผลในเชิงปฏิบัติสี่ประการสำหรับดนตรีในการนมัสการ
- (5) เขียนหลักการสี่ประการที่ควรนำการเลือกดนตรีสำหรับนมัสการของเรา
- (6) รูปแบบเพลงสามรูปแบบที่เปาโลเขียนไว้ใน โครโลสี 3:16 มีอะไรบ้าง?
- (7) บททดสอบสูงสุดสำหรับดนตรีนมัสการของเราคืออะไร?
- (8) ตามบทเพลงที่มีในพระคัมภีร์ เขียนสามวิธีที่ดนตรีควรพบกับผู้ฟังที่แตกต่างกัน
- (9) โครโลสี 3:16 สอนอะไรเกี่ยวกับจุดประสงค์ของดนตรีนมัสการ?
- (10) เขียน โครโลสี 3:15-17 จากการท่องจำ

บทที่ 7

พระคัมภีร์และคำอธิษฐานในการนมัสการ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เห็นคุณค่าความสำคัญของพระคัมภีร์ในการนมัสการ
- (2) รู้ขั้นตอนเชิงปฏิบัติสำหรับการใช้พระคัมภีร์ในการนมัสการ
- (3) ตระหนักว่าการเทศนาเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ
- (4) ให้คุณค่ากับความสำคัญของการอธิษฐานในการนมัสการ
- (5) นำคริสตจักรให้อธิษฐานร่วมกันอย่างมีความหมาย
- (6) เข้าใจว่าการถวายทรัพย์เป็นกิจแห่งการนมัสการ
- (7) ถูกรักษามืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นทั้งการเฉลิมฉลองด้วยความยินดีและอนุสรณ์อันศักดิ์สิทธิ์

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ มัทธีว 6:5-8

บทนำ

คริสตจักร XYZ มีชื่อเสียงเรื่องเวลาในการนมัสการ การประชุมนมัสการของพวกเขาในรูปแบบดังนี้

ลำดับรายการคริสตจักร XYZ	
เปิดประชุมและประกาศข่าว	
นมัสการ (เพลงสรรเสริญ)	30 นาที
ถวายทรัพย์/เพลงพิเศษ/อธิษฐาน	15 นาที
เทศนา	30 นาที
นมัสการ (เพลงสรรเสริญ)	15 นาที

ผู้คนชอบดนตรีของคริสตจักร XYZ ผู้มาเยี่ยมเยียนชื่นชมกับการประชุมนมัสการที่ใช้พลังงานสูง อย่างไรก็ตาม ศิษยาภิบาลบิลล์ก็ยังกังวลเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่ได้จากพันธกิจของเขาในระยะยาว ไม่ช้านานผู้เชื่อใหม่ก็จะย้ายไปคริสตจักรอื่น ที่แยกจากนั้นคือ คนที่เข้าร่วมมานานแล้วก็จะพบว่าคริสตจักร “ไม่ได้ผลิตสาวกของพระเยซูที่เข้มแข็ง ไซ้ มีคนเยอะ แต่ไม่มีสาวก”⁵⁹

บิลล์เชื่อว่าส่วนที่เป็นปัญหาคือความเข้าใจของคริสตจักรเรื่องการนมัสการ ที่คริสตจักร XYZ การนมัสการเทียบเท่ากับ *ดนตรี* ศิษยาภิบาลบิลล์เริ่มต้นถามว่า “การนมัสการที่แท้จริงเป็นมากกว่าดนตรีไหม? เรากำลังแยกพระวาระของพระเจ้ากับการอธิษฐานออกจากการนมัสการไหม? สิ่งนี้ลดผลกระทบจากการเทศนาหรือไม่?”

⁵⁹ นี่เป็นคำกล่าวอ้างจากการสำรวจที่ทำโดยหนึ่งในคริสตจักรที่ใหญ่ที่สุดในอเมริกา พวกเขาพบว่าคนที่กลับมาเชื่อส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่เคยมาถึงจุดที่เป็นสาวกแท้จริง

► ขอบสนองต่อความกังวลของศิษยาภิบาลบิลล์ มีความแตกต่างระหว่างการนมัสการกับการเทศนาหรือไม่? คริสตจักร XYZ จะเชื่อมโยงทุกส่วนของการประชุมนมัสการเข้ากับความคิดของผู้นมัสการได้อย่างไร?

ความสำคัญของพระคัมภีร์ในการนมัสการ

ในความเป็นอีแวนเจลิคอล เราสอนว่าหลักคำสอนและการนมัสการของเราได้รับแนวทางจากพระคัมภีร์ เราเชื่อว่าพระคัมภีร์ควรเป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา พระเจ้าตรัสกับคนของพระองค์ผ่านการอ่านพระวจนะ ตั้งแต่สมัยพันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการมาตลอด

น่าเสียดาย แม้ว่าเราพูดว่าพระคัมภีร์เป็นรากฐานของการนมัสการของเรา หลายคริสตจักรก็ยังให้ช่วงเวลากับพระคัมภีร์เพียงเล็กน้อยในการประชุมนมัสการ เป็นไปได้ที่จะเข้าประชุมนมัสการในบางคริสตจักรและได้ยินพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อเท่านั้น นี่ช่างห่างไกลจากต้นแบบการนมัสการในพระคัมภีร์เสียจริง

การอ่านพระวจนะมีความสำคัญในการนมัสการในพระคัมภีร์

► อ่าน อพยพ 24:1-12

ใน อพยพ 24:7 โมเสสเอาหนังสือแห่งพันธสัญญามาและอ่านให้ประชาชนฟัง ประชาชนสัญญาที่จะทำตามคำสั่งของพระเจ้า “ทุกคำที่

พระยาห์เวห์ตรัสนั้น เราจะทำตาม และเราจะเชื่อฟัง” หลังจากนั้น พระเจ้าได้เขียนสรุปถึงพันธสัญญา (บัญญัติสิบประการ) บนศิลาสองแผ่น อิสราเอลเป็นประชาชนแห่งพระธรรม พันธสัญญาที่บันทึกไว้เป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการของอิสราเอล

พระวจนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในพลับพลาและพระวิหาร เทศกาลประจำปีเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดในปีปฏิทินยิว ในเทศกาลปัสกา เทศกาลผลแรก และเทศกาลอยู่เพิง จะมีการอ่านพระวจนะของพระเจ้า

ต่อสาธารณชน ทุกเจ็ดปี ทั้งชนชาติจะมารวมตัวกันฟังการอ่านบทบัญญัติและพันธสัญญาได้รับการฟื้นฟู
ใหม่⁶⁰

ในพันธสัญญาใหม่ เปาโลสั่งให้คริสเตียนอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม นี่รวมถึงพันธสัญญาเดิม จดหมาย
ของเปาโล และงานเขียนอื่น ๆ ที่ได้รับการจัดหมวดหมู่ว่าเป็นพระคัมภีร์⁶¹ เขาสั่งให้ผู้รับใช้หนุ่มอุทิศตนต่อ
การอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม ต่อการตักเตือนและสั่งสอน (1 ทิโมธี 4:13) พระวจนะของพระเจ้าเป็น
ศูนย์กลางของการนมัสการในพันธสัญญาใหม่

การเทศนาพระวจนะมีความสำคัญในการนมัสการในพระคัมภีร์

► อ่าน เนหะมีย์ 8:1-18

หลังจากการกลับจากการเป็นเชลย เอสราอ่านบทบัญญัติให้ประชาชนฟัง ประชาชนรวมตัวกันฟังใน
ขณะที่เอสราอ่านบทบัญญัติต่อหน้าทั้งผู้ชายและผู้หญิง คนที่สามารถเข้าใจได้ และทุกคนตั้งใจฟังพระ
ธรรมหมวดบทบัญญัติ (เนหะมีย์ 8:3) ในการตอบสนอง ประชาชนจะกล่าวว่า “อาเมน” และชบหน้าลง
นมัสการ เมื่อเอสราและเพื่อนของเขาอ่าน พวกเขาอธิบายพระคัมภีร์และทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่พวกเขาอ่าน
นี่เป็นแบบอย่างจากพระคัมภีร์สำหรับการเทศนา การอธิบาย และประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าเข้ากับ
ความต้องการของผู้คน การเทศนาพระคัมภีร์ที่แท้จริงย่อมนัดใจให้มีการนมัสการตอบสนองต่อพระวจนะ

⁶⁰ Timothy J. Ralston, “Scripture in Worship” in *Authentic Worship*. Edited by Herbert Bateman. (Grand Rapids: Kregel, 2002), 201

⁶¹ 1 ทิโมธี 4:13, 1 เธสะโลนิกา 5:27, โคโลสี 4:16, 2 เปโตร 3:16

พระเยซูมาที่ธรรมศาลาในวันสะบาโตตามปกติและอ่านหนังสือม้วนพระธรรมอิสยาห์ เมื่ออ่านเสร็จ พระเยซูเทศนาโดยแสดงให้เห็นว่าพระองค์มาเพื่อให้พระสัญญาในอิสยาห์สำเร็จ (ลูกา 4:16-29)

ในคำเทศนาวันเพ็นเทคอส เปโตรแสดงให้เห็นว่าพระสัญญาในพันธสัญญาเดิมสำเร็จแล้วในพระราชกิจของพระเยซูและโดยการมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาสรุปคำอธิบายจากพระคัมภีร์ด้วยการเชิญ

ให้กลับใจใหม่และรับบัพติศมา (กิจการ 2:14-41) การเทศนาในพระคัมภีร์เรียกให้ผู้ฟังตอบสนอง การเทศนาพูดกับความนึกคิด แต่ต้องพูดกับใจด้วย การเทศนาต้องเรียกให้มีการตอบสนองจากเจตจำนง เมื่อพระเยซูเปิดพระคัมภีร์บนถนนไปเอมมาอูส ใจของผู้ฟังก็ร้อนรนภายใน (ลูกา 24:32)

การเทศนามีความสำคัญในการเผยแผ่สมัยคริสตจักรยุคแรก ในกิจการ พระวจนะของพระเจ้าถูกกล่าวถึงมากกว่า 20 ครั้ง พวกเขาคร่ำครวญเทศนาพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาพูดพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ พวกเขาสอนพระวจนะของพระเจ้า ผู้คนมากมายตอบสนองด้วยการรับเอาพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเติบโตและทวีผล พระวจนะของพระเจ้าเผยแพร่ออกไป และคนต่างชาติถวายเป็นเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเป็นรากฐานคำสอนของพวกเขาคร่ำครวญ

การเทศนาไม่ได้เป็นวิธีการเดียวที่พระคัมภีร์พูด แต่เป็นวิธีหลักในการนำพระวจนะของพระเจ้าไปสู่คนของพระเจ้า เพื่อให้บรรลุมรรคาพระสงฆ์ ศิษยาภิบาลต้องไม่ลืมว่าพระวจนะของพระเจ้าต้องเป็นศูนย์กลาง การเทศนาในพระคัมภีร์ต้องเริ่มต้นด้วยพระวจนะของพระเจ้า อธิบายพระวจนะของพระเจ้า และเรียกให้คนตอบสนองต่อพระวจนะของพระเจ้า

การเทศนาในพระคัมภีร์
“พระพรของการอธิบายพระคัมภีร์
ที่แท้จริงคือหัวใจที่ลุกโชน ไม่ใช่
ศิระะที่พองโต”
- วาร์เรน วายส์บี

การเทศนาพระวจนะของพระเจ้ามีความสำคัญในประวัติศาสตร์คริสตจักร

การเทศนาเป็นศูนย์กลางของการนมัสการในศตวรรษแรกของคริสตจักร ในศตวรรษที่สอง จัสติน มาร์ไทร์ เขียนว่าคริสเตียนมารวมตัวในวันอาทิตย์เพื่ออ่านจดหมายฝากและคำเผยพระวจนะและฟังคำอธิบาย ในศตวรรษที่สาม พระคัมภีร์แต่ละตอนส่วนใหญ่ถูกอ่านระหว่างการนมัสการ

ในช่วงระหว่างยุคกลาง คริสตจักรคาทอลิกยับยั้งบทบาทของการเทศนาลง แต่ยุคปฏิรูปนำให้การเทศนา กลับมาเป็นศูนย์กลางของการนมัสการ เป้าหมายของการเทศนายุคปฏิรูปไม่ใช่เพื่อความบันเทิง ไม่ใช่เพื่อเป้าหมายส่วนตัวของผู้เทศนา หรือไม่ใช่เพื่อความต้องการด้านวัฒนธรรมที่มีในสังคม เป้าหมายของการเทศนาคือการเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้าอย่างละเอียด อธิบายพระคัมภีร์ด้วยวิธีที่สร้างผลกระทบต่อผู้ฟังและเรียกให้ตอบสนองด้วยชีวิตที่เปลี่ยนแปลง

การทำให้พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการ

ถ้าพระวจนะของพระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา เราจะนำหลักการนี้มาปฏิบัติได้อย่างไร? ขั้นตอนเชิงปฏิบัติสำหรับการทำให้พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเราประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

พระคัมภีร์ควรรวมอยู่ในทุกส่วนของการนมัสการ

เราไม่ควรรอจนถึงเวลาเทศนาเพื่อจะได้ยินพระวจนะในการนมัสการ ไม่มีการเริ่มต้นใดดีไปกว่าการเริ่มต้นนมัสการด้วยพระวจนะของพระเจ้า

พิจารณารูปแบบการนำเข้าสู่นมัสการสองรูปแบบนี้ รูปแบบใดที่เป็นคำเชิญชวนให้เข้าสู่การสถิตอยู่ของพระเจ้าที่มีพลังมากกว่า?

1. “ขอบคุณทุกคนที่มาคริสตจักรในวันนี้ ฝนตกอาจทำให้บางคนเดินทางมาลำบาก แต่ผมดีใจที่คุณมาถึงที่นี่ได้ ให้เราจดจ่อที่พระเจ้าและนมัสการ ขอทุกคนยืนขึ้นและร้องว่า ‘บริสุทธี บริสุทธี บริสุทธี’”
2. “ข้าพเจ้ามีความยินดีเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘ให้เราไปยังนิเวศของพระเจ้า!’ ยินดีต้อนรับสู่พระนิเวศของพระเจ้า! ในพระวิหาร อิสยาห์เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการยกชูอย่างสูง เขาได้ยินทูตสวรรค์ร้องเพลงว่า ‘บริสุทธี บริสุทธี บริสุทธี องค์พระเจ้าผู้เป็นแม่ทัพ ทั้งพิภพเต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์’ ให้เราพร้อมกันสรรเสริญกับทูตสวรรค์ว่า ‘บริสุทธี บริสุทธี บริสุทธี’”

ผู้นำคนแรกเตือนให้เราคิดถึงความยากลำบากในการเดินทาง ผู้นำคนที่สองเตือนให้เราคิดถึงความยินดีในการนมัสการ ผู้นำคนแรกเริ่มต้นด้วยคำทั่วไป ผู้นำคนที่สองเริ่มด้วยพระวาทะของพระเจ้า ผู้นำคนแรกประกาศชื่อเพลงเท่านั้น ผู้นำคนที่สองเตือนเราให้คิดถึงว่าทูตสวรรค์ร้องเพลงนี้เพื่อสรรเสริญพระเจ้า คริสตจักรใดที่จะร้องเพลงด้วยความเชื่ออย่างแรงกล้ามากกว่า?

หลังจากวันที่ 11 กันยายน 2001 ที่ผู้ก่อการร้ายโจมตีอเมริกา ผู้คนมารวมตัวกันในคริสตจักรวันอาทิตย์ เพื่อนมัสการตามปกติ ขอให้เปรียบเทียบการเริ่มต้นการประชุมนมัสการจากสองคริสตจักรต่อไปนี้

1. “ขอบคุณที่มาร่วมนมัสการวันนี้ นี่เป็นสัปดาห์น่าเศร้าที่สุดในประเทศของเรา พวกเราหลายคนกำลังโศกเศร้า ขอขอบคุณที่มานมัสการแม้ในช่วงเวลาที่มีมืดมิด เราจะเริ่มต้นด้วยการร้องเพลงนี้ ‘ไม่กางเขนโบราณแห่งความทุกข์โศก’”
2. “พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในความยากลำบาก ในสถานการณ์ที่ยากลำบากเหล่านี้ เราต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าเป็นความหวังของเรา พระองค์เป็นที่ลี้ภัย ให้เรานมัสการด้วยกันโดยระลึกเสมอว่า ‘บ้อมปราการยิ่งใหญ่คือพระเจ้าของเรา ที่มันที่**ไม่มีวันพังทลาย**’”

ผู้นำคนแรกเตือนที่ประชุมให้คิดถึงความโศกเศร้า ผู้นำคนที่สองเตือนที่ประชุมให้คิดถึงพระเจ้าผู้เป็นความหวัง พระคัมภีร์และบทเพลงสรรเสริญตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ที่วางรากฐานอันมั่นคงให้กับผู้คนเมื่อความเชื่อมั่นของพวกเขาได้รับการทดสอบ

พระคัมภีร์สามารถใช้ได้ในหลายส่วนของการประชุมนมัสการ

- ตอนกล่าวเปิดประชุมนมัสการ
- ตอนเชื้อเชิญให้ถวายทรัพย์
- ในเนื้อเพลง
- ตอนอธิษฐาน

การนมัสการของเราควรเปี่ยมไปด้วยพระวาระของพระเจ้า การนมัสการคือการตอบสนองต่อการสำแดงพระองค์เองของพระเจ้าในพระวาระของพระองค์ พระคัมภีร์ควรเป็นจุดเน้นทุกส่วนของการประชุมนมัสการ

การอ่านพระคัมภีร์ควรเป็นศูนย์กลางในการนมัสการ

คุณเคยได้ยินศิษยาภิบาลพูดใหม่ว่า “เรามีเวลาน้อยวันนี้และผมมีคำเทศนายาว ดังนั้นผมจะไม่อ่านพระคัมภีร์?” อะไรสำคัญมากกว่าหรือ พระวาระหรือถ้อยคำของเรา? เราต้องให้เวลากับพระวาระในการนมัสการ

เพราะการอ่านพระคัมภีร์คือการนมัสการ เราควรรู้ใจวิธีที่เราอ่านพระคัมภีร์ จะต้องอ่านให้ชัดเจนและกระจำ ผู้อ่าน (ไม่ว่าจะเป็นศิษยาภิบาลหรือฆราวาส) ควรฝึกอ่านก่อนเริ่มประชุม ในช่วงสามศตวรรษแรกของคริสตจักร ตำแหน่งผู้อ่านพระคัมภีร์นับว่ามีความศักดิ์สิทธิ์และต้องไว้วางใจได้ ผู้อ่านเก็บหนังสือที่ได้รับมอบหมายไว้ที่บ้านและฝึกอ่าน เมื่อพวกเขาอ่านในการนมัสการ พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะอ่านอย่างชัดเจนและด้วยความฉะฉาน⁶²

ขอจำไว้ว่านี่คือพระวาระของพระเจ้าที่มีการอ่านให้คนของพระเจ้าฟังในนิเวศของพระเจ้าเพื่อเป็นกิจแห่งการนมัสการ หากเพลงนมัสการสมควรได้รับการฝึกฝน พระวาระของพระเจื่อก็สมควรได้รับการฝึกฝน นี้

⁶² Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002), 35

ไม่ใช่เรื่องความภูมิใจในความสามารถของเรา แต่เป็นการทำให้แน่ใจว่าพระวณะของพระเจ้าได้รับการสื่อสารไปยังผู้ฟัง นี่คือนพระวณะของพระเจ้า นี่เป็นสิ่งสำคัญ!

เราควรทำให้การอ่านมีความหมาย การใช้การอ่านแบบต่างๆ จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจพระคัมภีร์ใหม่อยู่เสมอ

(1) บางครั้งผู้นำสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้ในขณะที่คนในที่ประชุมฟังพระเจ้าตรัส การอ่านประเภทนี้เหมาะสำหรับหนังสือเบญจบรรณและหนังสือเผยพระวณะส่วนใหญ่

(2) บางครั้งผู้นำและคนในที่ประชุมสามารถสลับกันอ่านได้ เพลงสดุดีหลายบทเหมาะสำหรับการอ่านแบบตอบสนองนี้

▶ อ่านสดุดี 136 ให้หัวหน้าชั้นเรียนเริ่มอ่านแต่ละข้อ ทั้งชั้นเรียนควรตอบสนองด้วยการอ่านครึ่งหลังของแต่ละข้อว่า “เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์”

หัวข้อ “ผู้เป็นสุข” เหมาะสำหรับใช้อ่านตอบสนอง (มัทธิว 5:1-10)

ผู้นำ: คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุข

ที่ประชุม: เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย

ผู้นำ: คนที่โศกเศร้าก็เป็นสุข

ที่ประชุม: เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจ

(3) ที่ประชุมสามารถอ่านพระคัมภีร์บางข้อพร้อมกันได้ เช่นเดียวกับดนตรีในที่ประชุม การอ่านพระคัมภีร์ร่วมกันในพระกายแสดงให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร คริสตจักรทั้งหมดร่วมกันกล่าวพระวณะของพระเจ้า คำอธิษฐานเช่นสดุดี 124 เหมาะสำหรับการอ่านพร้อมเพรียงกัน

เรื่องราวในเนหะมีเย่เกี่ยวกับการอ่านธรรมบัญญัติของเอสราแสดงให้เห็นผลกระทบเมื่อพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

► อ่านเนหะมีย์บทที่ 8 อีกครั้งถ้าหากคุณจำเป็นต้องทบทวนเรื่องราวนี้

สังเกตรายละเอียดขณะอ่าน

- เอสราเปิดหนังสือต่อหน้าคนทั้งปวง มีการเชื่อมโยงทางสายตากับพระวจนะ
- เอสรายืนอยู่สูงกว่าคนทั้งปวง ผู้อ่านสามารถเห็นและได้ยินอย่างชัดเจน
- เมื่อเอสราเริ่มอ่าน ทุกคนก็ยืนขึ้น มีการตอบสนองทางร่างกายต่อพระวจนะ
- ขณะที่เอสราอ่าน ทุกคนตอบว่า “อาเมน อาเมน” ยกมือขึ้น ก้มศีรษะลง นมัสการพระเจ้าชบหน้าลงกับพื้น พวกเขายอมจำนนต่อพระวจนะของพระเจ้า
- คนเลวีอ่านธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และช่วยให้คนเข้าใจความหมาย เพื่อผู้คนจะเข้าใจสิ่งที่อ่าน พวกเขาใส่ใจที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า นี่คือเป้าหมายของการเทศนาในปัจจุบันนี้
- ประชาชนร้องไห้เมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำจากธรรมเนียมบัญญัติ เนหะมีย์สั่งให้พวกเขาชื่นชมยินดี “เพราะความชื่นบานของตนในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน” พระวจนะของพระเจ้าดลใจให้เกิดการกลับใจใหม่และมีความยินดี

แม้ว่ารายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับโอกาสพิเศษนี้จะไม่เกิดขึ้นซ้ำในการประชุมนมัสการของเรา แต่เรื่องราวนี้แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระคัมภีร์ เราต้องให้พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

ตรวจสอบ

คนในที่ประชุมของคุณเห็นความสำคัญของการอ่านพระคัมภีร์ในการนมัสการหรือไม่? อธิบายพฤติกรรมรวมและการตอบสนองบางอย่างที่คุณเห็นเมื่อคุณมองไปรอบๆ ที่ประชุมระหว่างการอ่านพระคัมภีร์

โดยเฉลี่ยแล้วในวันอาทิตย์ คนในที่ประชุมของคุณได้ยินข้อพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ มากน้อยแค่ไหน? ผู้นมัสการรู้ไหมว่าทำไมพระคัมภีร์แต่ละตอนจึงต้องรวมอยู่ในการนมัสการ?

การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

เหมือนกับแนวคิดที่มี การเปลี่ยนแปลงทุกยุคสมัย รูปแบบการเทศนาก็เปลี่ยนไปตามความต้องการของแต่ละชนรุ่น พระคัมภีร์ไม่ได้กำหนดว่าแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งเป็นแนวตามพระคัมภีร์สำหรับการนมัสการ พระคัมภีร์ไม่ได้กำหนดวิธีการเทศนาอย่างใดอย่างหนึ่งว่าเป็นรูปแบบตามพระคัมภีร์ในการเทศนา

รูปแบบเปลี่ยนได้จากรุ่นสู่รุ่นและจากวัฒนธรรมสู่วัฒนธรรม เนื้อหาต้องไม่เปลี่ยน พระคัมภีร์ไม่ได้กำหนดแนวคิดแต่กำหนดเนื้อหา ในทำนองเดียวกัน รูปแบบการเทศนาก็เปลี่ยนจากรุ่นสู่รุ่น แต่เนื้อหาต้องไม่เปลี่ยน

คำเทศนาในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าการประกาศพระวจนะของพระเจ้าเป็นความรับผิดชอบหลักของผู้เทศนาที่ยืนต่อหน้าที่ประชุม จุดเน้นตรงพระวจนะของพระเจ้าต้องยังคงเป็นศูนย์กลางในการเทศนาแบบร่วมสมัย การเปลี่ยนเทคนิคและรูปแบบการเรียนรู้อาจส่งผลกระทบต่อรูปแบบการเทศนา เนื้อหาต้องยังคงต้องลงลึกในพระคัมภีร์

การถือว่าการเทศนาเป็นการนมัสการ: ความหมายในเชิงปฏิบัติ

อะไรคือความหมายเชิงปฏิบัติของการถือว่าการเทศนาเป็นการนมัสการ? สิ่งนี้จะส่งผลต่อวิธีการเทศนาของเราอย่างไร?

การเทศนาต้องเตรียมการอย่างรอบคอบ

หากการเทศนาเป็นการนมัสการ เรามีหน้าที่ต้องเตรียมการอย่างรอบคอบ เราต้องนำของถวายที่ดีที่สุดของเราไปที่แท่นบูชาของพระเจ้า ดาวิดไม่ยอมให้ของที่เขาไม่จ่ายราคา เราไม่ควรนำคำเทศนาที่ไม่ได้เตรียมมาเป็นของถวายแด่พระเจ้า เราควรเตรียมคำเทศนาให้ดีก่อนเริ่มประชุมนมัสการ (2 ซามูเอล 24:24)

“หากการเทศนาไม่ใช่การนมัสการ คริสตจักรก็อาจลงเอยด้วยการนมัสการนักเทศน์มากกว่าการนมัสการพระเจ้า”
-วาร์เร็น วาย์สปี

“การเทศนา ถ้าไม่เป็นการนมัสการก็เป็นการลบหลู่... คำเทศนาที่แท้จริงคือกิจของพระเจ้า ไม่ใช่เพียงการแสดงของมนุษย์”
- ดัดแปลงมาจาก เจ ไอ แพ็คเกอร์

การเทศนาต้องมีการตอบสนองจากที่ประชุม

ถ้าการเทศนาคือการนมัสการ ก็จะเป็นต้องมีการตอบสนองจากที่ประชุม ในการนมัสการเราเห็นพระเจ้า เราเห็นตัวเอง และเราเห็นความต้องการของโลกรอบตัวเรา (อิสยาห์ 6:1-8; ดูในบทที่ 1) คำเทศนาของเรา ควรเปิดเผยพระเจ้าให้ผู้ฟังได้เห็น คำเทศนาของเราควรทำให้ผู้ฟังสำนึกถึงความจำเป็น และคำเทศนาของเรา ควรดลใจคริสตจักรให้ออกไปประกาศกับผู้คนที่หลงหายในโลกนี้ การถือว่าการเทศนาเป็นการนมัสการจะ นำการสำนึกผิดไปสู่คนบาปและจะดลใจผู้เชื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ

การเทศนาต้องมีการตอบสนองจากผู้เทศนา

หากการเทศนาคือการนมัสการ เราจะตระหนักว่าการเทศนาต้องการการตอบสนองจากเรา ถ้าหากเรา เตรียมเทศนาเหมือนเป็นกิจแห่งการถวายเครื่องบูชาในการนมัสการ เราจะเป็นพระเจ้า เราจะสำนึกถึงความจำเป็นในด้านต่าง ๆ ในชีวิตของเราเอง และเราจะเป็นความจำเป็นของโลกรอบตัวเรา เราจะตอบสนองด้วยการร้องด้วยกันกับอิสยาห์ว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอใช้ข้าพระองค์ไป” การเทศนาที่แท้จริง จะเปลี่ยนผู้เทศนา เราต้องไม่นำถ้อยคำของพระเจ้าให้กับที่ประชุมโดยที่พระเจ้ายังไม่พูดกับเราส่วนตัว และเรายังไม่ตอบสนองเองก่อน

พระเยซูไม่ได้ตำหนิพวกธรรมาจารย์ (ผู้เทศนา) ในสมัยของพระองค์ที่มีคำเทศนาไม่ดี พระองค์ตำหนิที่ พวกเขาล้มเหลวในการใช้ชีวิตตามอย่างที่เขาเทศน์ พวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์และรู้วิธีอธิบายพระคัมภีร์ แต่ พวกเขาไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขา สอน” (มัทธิว 23:3) ถ้าการเทศนาคือการนมัสการ เราในฐานะศิษยาภิบาลจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดย ความจริงนั้นที่เราเทศนา แล้วพระเจ้าจะพูดผ่านเราเพื่อเปลี่ยนแปลงในใจและในชีวิตของคนที่ฟังเราเทศน์

ผู้เทศนาต้องได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถ้าการเทศนาคือการนมัสการ ผู้เทศนาต้องได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนกับที่ทุกด้านของการนมัสการต้องพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการให้ฤทธิ์เดชที่แท้จริง ผู้เทศนาต้องได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อจะเทศนาอย่างเกิดผลมีพลัง

► อ่าน 2 โครินธ์ 3:3-18

เรานำเครื่องบูชาที่ดีที่สุดคือคำเทศนาที่เตรียมมาอย่างดี อย่างไรก็ตาม หลังจากเตรียมตัวเสร็จแล้ว ฤทธิ์เดชในการเทศนามาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราอาจพูดจากความนึกคิด เราอาจทำให้ที่ประชุมประทับใจ และเราอาจมีเนื้อหาดี แต่ไม่มีชีวิตที่เปลี่ยนแปลง

ตรวจสอบ

การเทศนาของคุณเป็นกิจแห่งการนมัสการที่มีในพระคัมภีร์ไหม? ถ้าบุคคลหนึ่งได้ฟังคำเทศนาของคุณเป็นประจำ พวกเขาได้ยินความจริงจากพระคัมภีร์อย่างสมดูลไหม?

การนมัสการที่อันตราย: การสูญเสียพระวจนะ

พระคัมภีร์ได้สูญเสียพื้นที่ของตัวเองในชีวิตประจำวันของคนมากมายที่บอกว่าตนเป็นผู้เชื่อ น่าเศร้าที่พระคัมภีร์ก็สูญเสียพื้นที่ของตัวเองในการนมัสการประจำสัปดาห์ในหลายคริสตจักรด้วย คริสตจักรยุคแรกร้องเพลงสดุดี แต่ในบางคริสตจักรทุกวันนี้ร้องเพลงที่มีเนื้อหาจากพระคัมภีร์เพียงเล็กน้อย คริสตจักรยุคแรกอ่านพระคัมภีร์ยาวเป็นตอน ๆ แต่บางคริสตจักรทุกวันนี้อ่านไม่กี่ข้อก่อนเทศนา ในการประชุมนมัสการหลายที่ พระคัมภีร์ถูกแทนที่ด้วยบทเพลงและคำเทศนาที่ให้ความสนใจต่อพระวจนะของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย

ผู้นำบางคนในการนมัสการแบบร่วมสมัยคัดค้านว่าการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุมไม่ได้จำเป็นสำหรับยุคสมัยใหม่อีกต่อไป เมื่อไม่นานมานี้ มีศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งขอให้เจ้าหน้าที่คริสตจักรประเมินการ

เทศนาของเขา พวกเขาบอกศิษยาภิบาลว่าเขาใช้พระคัมภีร์มากเกินไป “ดีแล้วที่คำเทศนาของอาจารย์มาจากพระคัมภีร์ แต่อาจารย์น่าจะพูดถึงอย่างอื่นที่มันเข้ากับชีวิตผู้คนบ้าง ไม่อย่างนั้นเราก็จะเลิกฟัง”
เจ้าหน้าที่คริสตจักรนี้ไม่คิดว่าพระคัมภีร์เข้ากับชีวิตของผู้คนในทุกวันนี้!

ในฐานะผู้นำนมัสการ เราต้องยังคงให้พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา ในการนมัสการ เราพูดกับพระเจ้าผ่านคำอธิษฐานและบทเพลงสรรเสริญ ในการนมัสการ เราได้ยินพระเจ้าตรัสกับเราผ่านการอ่านและประกาศพระวจนะ โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบการนมัสการ เราต้องไม่สูญเสียการให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

► ทบทวนเนหะมีย์บทที่ 8 เขียนวลีที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่ประชาชนให้กับการอ่านธรรมบัญญัติ เปรียบเทียบสิ่งนี้กับการอ่านพระคัมภีร์ในการประชุมของคุณ อภิปรายขั้นตอนเชิงปฏิบัติหนึ่งขั้นตอนที่สามารถเพิ่มผลกระทบจากพระคัมภีร์ในการนมัสการของคุณ

ความสำคัญของการอธิษฐานในการนมัสการ

แคธ⁶³ เป็นคริสเตียนที่อุทิศตัวคนหนึ่ง แม่เมื่อเธออยู่ที่โรงเรียน เธอใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าทุกเช้า ก่อนอาหารเช้า เธอใช้เวลาอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน

แต่ตอนนี้เธอเป็นแม่ของลูกสี่คน การอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่ทำได้ยากมากขึ้น ลูกคนหนึ่งเป็นทารกและตื่นกลางดึก แคธพบว่าเธอมักจะไม่อยากลุกจากเตียงตอนเช้าก่อนลูก ๆ ตื่นนอน ตอนกลางวันเธอก็เหนื่อยเกินกว่าที่จะจดจ่อกับการอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์

แคธมีความสุขเมื่อวันอาทิตย์มาถึง แต่ละอาทิตย์ เธอได้รับการเติมพลังฝ่ายวิญญาณในช่วงนมัสการ แต่ระหว่างสัปดาห์เธอก็ท้อแท้ เธอรู้สึก่วาชีวิตที่อุทิศตัวของเธอกลายเป็นชีวิตที่ล้มเหลว

⁶³ เรื่องของแคธนำมาจาก Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002), 17

► ขอให้คำแนะนำในเชิงปฏิบัติแก่แคร์รี่สำหรับชีวิตที่อุทิศตัวของเธอ

เราเริ่มต้นบทนี้ด้วยการศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการ เราจะศึกษาต่อไปเกี่ยวกับการอธิษฐานในการนมัสการ ในพระคัมภีร์พระเจ้าตรัสกับเรา ในการอธิษฐานเราตอบสนองต่อพระเจ้า พระคัมภีร์และการอธิษฐานควรมีอย่างเข้มข้นในการนมัสการของเรา

การอธิษฐานในที่ประชุมและอธิษฐานส่วนตัวในการนมัสการในพระคัมภีร์

เราได้เห็นว่าพระธรรมสดุดีเป็นหนังสือเพลงสรรเสริญสำหรับการนมัสการของคนยิว และยังเป็น “หนังสืออธิษฐาน” สำหรับการนมัสการของคนยิวด้วย สดุดีประกอบไปด้วยคำอธิษฐานในที่ประชุมและคำอธิษฐานส่วนตัว ทั้งการอธิษฐานในที่ประชุมกับการอธิษฐานส่วนตัวมีความสำคัญสำหรับการนมัสการของคนยิว

ที่บ้าน คนยิวผู้สัตย์ซื่ออธิษฐานสามครั้งต่อวัน (ดาเนียล 6:10)⁶⁴ มีสดุดีหลายบทที่เป็นคำอธิษฐานส่วนตัว ซึ่งสามารถรู้ได้โดยดูจากการใช้คำสรรพนามว่า **ข้าพเจ้า/ข้าพระองค์** แทนที่จะเป็น **เรา/พวกเรา** ในคำอธิษฐาน ตัวอย่างของสดุดีที่เป็นคำอธิษฐานส่วนตัว

- สดุดี 18 – บทเพลงขอบพระคุณพระเจ้า
- สดุดี 32 – คำอธิษฐานถึงความสุขของผู้ที่ได้รับการอภัย⁶⁵
- สดุดี 38 – คำอธิษฐานแสดงการกลับใจใหม่
- สดุดี 41 – คำอธิษฐานขอพระเมตตา
- สดุดี 51 – คำอธิษฐานแสดงการกลับใจใหม่
- สดุดี 88 – คำคร่ำครวญในช่วงทุกข์ยาก
- สดุดี 116 – บทเพลงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการดูแลของพระองค์

⁶⁴ การปฏิบัติของดาเนียลเป็นเรื่องปกติที่ทำกันในท่ามกลางคนยิวที่สัตย์ซื่อ

⁶⁵ สดุดีนี้อาจแต่งขึ้นทันทีทันใดหลังจากการกลับใจของดาวิดในสดุดี 51

ในพระวิหาร ผู้นำสภาชาวยิวอธิษฐานร่วมกันในที่ประชุม ในการถวายพระวิหาร โศโลมอนนำทั้งชนชาติ อธิษฐานขอความโปรดปรานจากพระเจ้ามายังประชาชน (2 พงศาวดาร 6) อิชยาห์นำถ้อยคำของพระเจ้า มาถึงยูดาห์ “นิเวศของเรานั้นเขาจะเรียกว่านิเวศอธิษฐาน

สำหรับทุกชนชาติ” (อิชยาห์ 56:7) หลังจากการเป็นเชลย การนมัสการในธรรมศาลาเน้นที่การอ่านธรรม บัญญัติและการอธิษฐาน การประชุมนมัสการในธรรมศาลาเริ่มต้นด้วยชุดคำอธิษฐาน

รูปแบบการอธิษฐานของฮีบรูยังคงทำต่อเนื่องมาในคริสตจักรยุคแรก คริสเตียนในศตวรรษแรกอธิษฐานวัน ละสามครั้งที่บ้าน เมื่อคริสเตียนพบกันเพื่อนมัสการ พวกเขาอธิษฐานร่วมกันในพระกาย คำอธิษฐานของ องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของแต่ละการประชุมนมัสการ ส่วนคำอธิษฐานอื่น ๆ ได้รับการนำเสนอ ตลอดรายการประชุมนมัสการแต่ละครั้ง

การอธิษฐานในการนมัสการในปัจจุบัน

ถ้าการอธิษฐานสำคัญในการนมัสการในพระคัมภีร์ การอธิษฐานก็ควรสำคัญในการนมัสการปัจจุบันนี้ ทั้ง การอธิษฐานในที่ประชุมและส่วนตัวล้วนมีความสำคัญ

การอธิษฐานส่วนตัว เชื่อมต่อเราเข้ากับพระองค์ผู้เป็นเถาองุ่นและจัด เตรียมการหล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา การขาดการอธิษฐานส่วนตัว อธิบายถึงการขาดฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณในหลายคริสตจักร ถ้าพระเยซู จำเป็นต้องใช้เวลาในการอธิษฐานส่วนตัวช่วงการทำพันธกิจบนโลกนี้ เราจะ ยิ่งต้องพึ่งพาการอธิษฐานมากเท่าไรเพื่อหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณและได้รับฤทธิ์ เดชในการทำพันธกิจ

“คริสเตียนจำนวนมาก
เชื่อ
ในการอุทิศตนส่วนตัว
มากกว่าที่จะอุทิศตัว
จริงๆ”
- คีธ ดรูรี

การอธิษฐานในที่ประชุม เป็นองค์ประกอบสำคัญในการนมัสการ บางคริสตจักรให้ความสำคัญต่อการ อธิษฐานเพียงเล็กน้อย ศิษยาภิบาลคนหนึ่งแก้ตัวสำหรับการขาดการอธิษฐานในที่ประชุมในคริสตจักร

ของเขาว่า “คุณไม่สามารถให้คนสนใจได้เวลาที่พวกเขาหลับตา”⁶⁶ เขาเชื่อว่าการทำให้ผู้ฟังพอใจสำคัญกว่าทำให้พระเจ้าพอใจ

การอธิษฐานร่วมกันแก้ไขความคิดผิด ๆ ที่คิดว่าศาสนาคริสต์เป็นเรื่องของฉันและความสัมพันธ์ของฉันกับพระเจ้าเท่านั้น เราเป็นส่วนหนึ่งในพระกาย เมื่อเราได้ยินคำร้องขอให้อธิษฐานเผื่อและเราอธิษฐานร่วมกัน เราก็รับรู้ถึงความเจ็บป่วย ความเจ็บปวดทางอารมณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของพี่น้องคริสเตียน การอธิษฐานร่วมกันเตือนใจเราว่าสมาชิกของคริสตจักรเป็นพระกายเดียวกัน การอธิษฐานร่วมกันเตือนเราว่าพระเจ้าห่วงใยทุกคนในที่ประชุมในฐานะพระกายเดียวกัน

เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์ควรนำมาใช้ตลอดช่วงการประชุมนมัสการ การอธิษฐานก็ควรนำเสนอลดช่วงประชุมนมัสการ ตั้งแต่อธิษฐานเปิดประชุมเพื่อขอการสถิตอยู่ของพระเจ้าในการประชุมนมัสการ ช่วงเวลาอธิษฐานเพื่อความจำเป็นในชีวิตของผู้คน อธิษฐานปิดเพื่ออวยพรสมาชิกให้ออกไปทำพันธกิจในโลกนี้ การอธิษฐานควรเป็นสิ่งสำคัญในการนมัสการของเรา

การทำให้การอธิษฐานเป็นศูนย์กลางในการนมัสการ

มีแนวทางใดในเชิงปฏิบัติที่เราจะสามารถทำให้การอธิษฐานเป็นส่วนที่มีความหมายมากขึ้นในการนมัสการในที่ประชุม? มีข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติหกประการ

พัฒนาชีวิตอธิษฐานส่วนตัวของคุณ

ไม่มีใครพร้อมจะนำผู้อื่นนมัสการได้จนกว่าเขาจะนมัสการก่อน ไม่มีใครพร้อมที่จะนำการอธิษฐานในที่ประชุมได้จนกว่าเขาจะอธิษฐานส่วนตัว

“องค์ประกอบสำคัญในชีวิตคริสเตียนคือประสบการณ์ในการนมัสการและการเทิดทูนพระเจ้าในฐานะศูนย์กลางของการมีชีวิตอยู่ของเราทุกวัน”
- เดนนีส คินลอร์

⁶⁶ อ้างอิงใน Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002), 28

ก่อน เมื่อเราพัฒนาชีวิตการอธิษฐานส่วนตัว เราจึงพร้อมที่จะเป็นผู้นำการอธิษฐานในที่ประชุม ในฐานะผู้นำนั้สการ จงอุทิศตัวเพื่อมีวินัยในการอธิษฐานส่วนตัวทุกวัน

เรียนรู้วิธีการอธิษฐาน

สาวกของพระเยซูขอว่า “ขอสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน” (ลูกา 11:1) พระเยซูตอบสนองด้วยการสอนแบบอย่างคำอธิษฐานที่รู้จักกันว่าเป็นคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า การอธิษฐานนั้นสามารถเรียนรู้ได้ในระดับหนึ่ง การอธิษฐานจะเป็นธรรมชาติของลูกทุกคนของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การอธิษฐานสามารถเรียนรู้ได้ เด็กเล็กเรียนรู้ที่จะพูดโดยไม่ต้องเรียนบทเรียนการพูด อย่างไรก็ตามเมื่อเด็กโตขึ้น พวกเขาเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษา คำศัพท์ และคำพูดที่เหมาะสม ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนวัยรุ่นย่อมปรารถนาที่จะพูดคุยกับพระเจ้าโดยธรรมชาติ แต่เมื่อเราเติบโตในความเชื่อ ความเข้าใจและความซาบซึ้งในการอธิษฐานของเราก็ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

หนังสือเรื่องการอธิษฐานที่ทำให้คุณเข้าใจการอธิษฐานได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น มีบางเล่มที่เป็นพระพรต่อคริสเตียนทุกคนได้แก่

- Power Through Prayer เขียนโดย E.M. Bounds
- With Christ in the School of Prayer เขียนโดย Andrew Murray
- Mighty Prevailing Prayer เขียนโดย Wesley Duewel

อธิษฐานด้วยถ้อยคำจากพระคัมภีร์

ไม่มีที่ใดดีไปกว่าการเรียนรู้การอธิษฐานในพระคัมภีร์ โรงเรียนแห่งแรกที่สอนการอธิษฐานอยู่ในพระคัมภีร์ สดุดีและคำอธิษฐานในพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ สอนให้เราอธิษฐานอย่างมีพลัง ตลอดประวัติศาสตร์ คริสตจักร คริสเตียนผู้ยิ่งใหญ่ได้เติมคำอธิษฐานของพวกเขาให้เต็มไปด้วยถ้อยคำจากพระคัมภีร์ คำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์เช่น...

- คำอธิษฐานเทิดทูนบูชา อพยพ 15:1-18, 1 ซามูเอล 2:1-10, 1 พงศาวดาร 29:11-20, ลูกา 1:46-55, ลูกา 1:68-79, 1 ทิโมธี 6:15-16, และวิวรณ์ 4:8-5:14
- คำอธิษฐานสารภาพบาป/ เสดธา 9:5-15, สดุดี 51, และดาเนียล 9:4-19
- คำอธิษฐานวิงวอน ปฐมกาล 18:23-33, อพยพ 32:11-14, เอเฟซัส 1:15-23, และฟิลิปปี 1:9-11

มุ่งเน้นที่การสนทนากับพระเจ้า

หลายครั้งเกินไปที่การอธิษฐานของเราเป็นการร้องขอต่อพระเจ้าเท่านั้น บางคนให้รายการคำขอกับพระเจ้า ขอขอบคุณพระองค์ที่ตอบคำขอของเมื่อวาน แล้วพูดว่า “อาเมน” คำอธิษฐานที่แท้จริงต้องเป็นมากกว่า รายการคำขอ การอธิษฐานคือการสนทนากับพระเจ้า

คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นแบบอย่างสำหรับการอธิษฐาน (มัทธิว 6:9-13) คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- **การยกย่องเทิดทูน:** “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”
- **การยอมจำนน:** “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”
- **การทูลขอ:** “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้”
- **การสารภาพบาป:** “และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์”
- **การอธิษฐานขอการทรงนำ:** “และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย”
- **การสรรเสริญ:** “เพราะว่าราชอาณาจักร ฤทธานุภาพ และพระเกียรติเป็นของพระองค์สืบๆ ไป เป็นนิตย์ อาเมน”

คริสเตียนจำนวนมากปฏิบัติตามรูปแบบสี่ส่วนซึ่งรวมเอาองค์ประกอบบางอย่างของคำอธิษฐานของพระเยซูนี้คือ การยกย่องเทิดทูน การสารภาพบาป การขอขอบคุณ และการทูลขอ

การยกย่องเทิดทูน

การอธิษฐานไม่ควรตกหล่นการยกย่องเทิดทูนและการสรรเสริญ โดยการเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญ เรามั่นใจว่าคำอธิษฐานของเราไม่ได้มีเพียงแค่รายการคำขอความช่วยเหลือเท่านั้น สถิติให้แบบอย่างสำหรับการอธิษฐานซึ่งมีพื้นฐานบนการสรรเสริญ แม้สถิติคร่ำครวญก็ยังมี การสรรเสริญ ถ้าการอธิษฐานเป็นการนมัสการที่แท้จริง จะต้องมีการยกย่องเทิดทูนพระเจ้า

การสารภาพบาป

อิสยาห์ 6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเราเห็นพระเจ้า (ยกย่องเทิดทูน) เราจะเห็นตัวเอง เมื่อเราเห็นตัวเองในความสว่างแห่งความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ของพระเจ้า เราเข้าใจถึงความจำเป็นของการสารภาพบาป ไม่มีคริสเตียนคนใด ไม่ว่าจะโตแค่ไหน ไม่ว่าจะเขาจะดำเนินชีวิตกับพระเจ้ามากเพียงใด ที่จะไปถึงจุดที่เขาพูดได้ว่า “ฉันไม่จำเป็นต้องสารภาพบาป ฉันสมบูรณ์แบบอย่างไม่มีที่ติ” พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “เมื่อท่านอธิษฐาน จงกล่าว ... และขอทรงยกบาปผิดของพวกเขาเข้าพระองค์ เหมือนพวกเขาเข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อพระองค์” (ลูกา 11:4) การนมัสการที่แท้จริงรวมถึงการสารภาพบาป

การขอบพระคุณ

การยกย่องเทิดทูนเป็นการสรรเสริญพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์เป็น การขอบพระคุณเป็นการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์กำลังทำในโลกของเรา การขอบคุณพระเจ้าเป็นการตระหนักว่าของขวัญที่ดีที่สุดและสมบูรณ์แบบทุกชิ้นมาจากเบื้องบน (ยากอบ 1:17) ในการขอบพระคุณ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในชีวิตของเรา เรื่องราวของคนโรคเรื้อน 10 คนแสดงให้เห็นความสำคัญของการขอบพระคุณ (ลูกา 17:12-19)

การทูลขอ

ในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเห็นคุณค่าคำขอของลูก ๆ ของพระองค์ พระเจ้าไม่เหมือนกับผู้มีอำนาจปกครองทางโลกที่ยุ่งเกินกว่าจะใส่ใจกับความต้องการของ

พลเมือง ในทางกลับกัน พระเจ้าเป็นพ่อที่สมบูรณ์แบบที่ยินดีมอบของขวัญดี ๆ ให้กับลูก ๆ ของพระองค์ ในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้รับการหนุนใจให้อธิษฐานเพื่อความต้อองการพื้นฐาน (“ขอประทานอาหารประจำวันพวกข้าพระองค์ในวันนี้”) และขอการนำฝ่ายจิตวิญญาณ (“ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง”)

ในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราเรียนรู้ที่จะยอมจำนนความประสงค์ของเราต่อพระเจ้าเมื่อเราทูลขอ ในฐานะลูกที่ไว้วางใจ เราเรียนรู้ว่าพระประสงค์ของพระองค์สมบูรณ์แบบ คำตอบว่า “ไม่” ของพระองค์ก็เพื่อประโยชน์ของเรา การอธิษฐานไม่ใช่เครื่องมือพิเศษที่จะบังคับพระเจ้าให้เป็นไปตามความต้อองการของเรา การอธิษฐานเป็นการฝึกฝนทางจิตวิญญาณที่นำเราเข้าสู่การยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความยินดี

จัดลำดับความสำคัญของคุณให้ตรงกับพระเจ้า

การอธิษฐานมักจะแสดงให้เห็นว่าอะไรสำคัญที่สุดสำหรับเรา อะไรคือแรงบันดาลใจที่ทำให้อธิษฐานอย่างจริงจัง ความต้อองการทางร่างกายหรือความต้อองการทางฝ่ายวิญญาณ?

ในคำอธิษฐานเพื่อคริสเตียนที่เมืองเฮสเซิลนิก้า เปาโลกล่าวว่ “เราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเสมอ ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น และขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ เพื่อพระนามของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์...” (2 เฮสเซิลนิก้า 1:11-12) เปาโลกังวลมากที่สุดคือการที่พระเจ้าจะทำให้พระประสงค์ในชีวิตของพวกเขาสำเร็จ คริสเตียนเหล่านี้ถูกข่มเหง แต่คำอธิษฐานของเปาโลไม่ได้ขอให้พระเจ้าช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน เขากลับอธิษฐานให้พระนามของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับเกียรติในตัวพวกเขา

เช่นเดียวกับที่คำทูลขอของเราแสดงลำดับความสำคัญของเรา การขอบคุณของเราก็แสดงลำดับความสำคัญของเราเช่นกัน หากการขอบคุณส่วนใหญ่ของเรามีไว้เพื่อพระพรทางวัตถุ พระพรทางวัตถุอาจ

เป็นสิ่งที่เราให้ความสำคัญมากที่สุด หากการขอบคุณส่วนใหญ่ของเราคือการช่วยเหลือของพระเจ้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา การเติบโตฝ่ายวิญญาณก็คือสิ่งที่เราให้ความสำคัญมากที่สุด

ในคำอธิษฐานเพื่อชาวเอเธนส์ โปโลโฆบพระคุณพระเจ้าเพราะความเชื่อของพวกเขาเติบโตขึ้นอย่างมาก และความรักที่พวกเขามีต่อกันและกันก็เพิ่มมากขึ้น (2 เอเธนส์ 1:3) คำขอบคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโปโลไม่ใช่พระพรทางโลก การขอบพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโปโลคือการเติบโตทางจิตวิญญาณของพวกเขา อะไรทำให้คุณขอบคุณได้มากที่สุด พระพรทางการเงิน หรือหลักฐานการเติบโตทางจิตวิญญาณในชีวิตคุณ?

พูดกับพระเจ้า ไม่ใช่กับที่ประชุม

พระเจ้าพูดกับที่ประชุมผ่านทางพระคัมภีร์ ที่ประชุมพูดกับพระเจ้าผ่านการอธิษฐาน การอธิษฐานในที่ประชุมไม่ใช่โอกาสให้ผู้นำบอกกับผู้คน (ผ่านคำอธิษฐาน) ถึงสิ่งที่เขาต้องการพูดกับคนเหล่านั้น! การอธิษฐานคือการพูดกับพระเจ้า

พระเยซูบอกพวกสาวกของพระองค์ถึงวิธีอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณในการนมัสการ

“เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนพวกหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามมุมถนนต่างๆ เพื่อจะให้คนทั้งปวงเห็น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ส่วนท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะประทานบำเหน็จแก่ท่าน แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าพูดพล่อยๆ ซ้ำซาก เหมือนบรรดาคนต่างชาติเพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระเจ้าจะโปรดฟัง อย่าทำเหมือนพวกเขาเลย เพราะว่ามีสิ่งซึ่งพวกท่านจำเป็น พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านจะทูลขอต่อพระองค์” (มัทธิว 6:5-8)

การอธิษฐานที่แท้จริงไม่ได้เป็นการพยายามทำให้พระเจ้าประทับใจหรือที่ประชุมประทับใจ แต่เป็นการพูดแบบเรียบง่ายและชัดเจนต่อพระบิดาในสวรรค์ของเรา

► คุณจะทำอะไรเพื่อให้ชีวิตการอธิษฐานส่วนตัวของคุณเติบโตขึ้น? คุณจะทำให้การอธิษฐานมีความหมายมากขึ้นในการนมัสการในที่ประชุมของคริสตจักรคุณได้อย่างไร?

การถือว่าการถวายทรัพย์เป็นการตอบสนองต่อพระวาระของพระเจ้า

การอธิษฐานคือการตอบสนองโดยธรรมชาติต่อพระวาระของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เราควรจบการอ่านพระคัมภีร์และคำเทศนาด้วยการอธิษฐาน ในการอธิษฐานเราตอบสนองต่อความจริงที่เราได้รับจากพระวาระของพระเจ้า เราอุทิศตัวเพื่อจะเชื่อฟัง

การถวายก็เป็น การตอบสนองต่อพระวาระของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในพันธสัญญาเดิม การถวายเครื่องบูชา (การถวาย) เป็นการตอบสนองของผู้นมัสการต่อธรรมเนียมบัญญัติ (พระวาระของพระเจ้า) ในพันธสัญญาใหม่ การถวายเป็นสัญลักษณ์ของการยอมจำนนต่อพระเจ้าด้วยทั้งชีวิตของเรา

การถวายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ ผู้เขียนสดุดีเรียกให้ผู้นมัสการนำของถวายมา และเข้ามาที่ลานพระวิหาร (สดุดี 96:8) ผู้เขียนฮีบรูเชื่อมโยงการนมัสการเข้ากับการถวาย “อย่าละเลยที่จะทำความดี และแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (ฮีบรู 13:16) เปาโลบอกกับชาวฟิลิปปีว่าของขวัญที่พวกเขาให้กับเปาโลนั้นเป็นของถวายที่หอมหวาน เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าโปรดรับและพอพระทัย (ฟิลิปปี 4:18)

ศาสนศาสตร์เรื่องการถวายเป็นการนมัสการ

คนที่ไปร่วมคริสตจักรจำนวนมากมองว่าการถวายเป็นวิธีการที่เราจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของคริสตจักร สิ่งนี้ทำให้การถวายเป็นธุรกรรมทางการเงินแทนที่จะเป็นกิจฝ่ายจิตวิญญาณในการนมัสการ การเป็นผู้อารักขาของคริสเตียนควรได้รับความเข้าใจว่าเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ หลักการแต่ละข้อต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนศาสตร์ในการถวายของเรา

การถวายที่เป็นการนมัสการนั้นได้รับการจูงใจโดยพระคุณ ไม่ใช่ความกลัว

การถวายเป็นกิจแห่งการนมัสการมีแรงจูงใจจากการสำนึกในพระคุณของพระเจ้า เปาโลขอให้ชาวโครินธ์ช่วยเหลือคริสเตียนที่ขัดสนในเยรูซาเล็ม เขาไม่ได้ขู่เชิญว่า “พวกท่านต้องให้เพราะสักวันหนึ่งพวกท่านก็จะต้องให้คนอื่นช่วยเหลือเหมือนกัน” แต่เปาโลสรุปคำขอของเขาด้วยการสรรเสริญว่า “ขอขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทานที่เกินความคาดคิดซึ่งพระองค์ประทานนั้น!” (2 โครินธ์ 9:15) การถวายของพวกเขาได้รับการจูงใจโดยการขอบคุณสำหรับพระคุณของพระเจ้า ถ้าการถวายคือการนมัสการที่แท้จริง การถวายจะต้องมาจากความเต็มใจ

การถวายที่เป็นการนมัสการได้รับการจูงใจโดยความรัก ไม่ใช่รางวัล

การนมัสการที่แท้จริงมี**ความรักต่อพระเจ้า**เป็นแรงจูงใจ ไม่ใช่อยากได้รางวัล การถวายเงินเป็นสัญลักษณ์ของการมอบถวายตัวเราเองแด่พระเจ้า เปาโลสรรเสริญคริสเตียนที่มาซิโดเนียเพราะ “พวกเขาถวายตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้ายาก่อน แล้วจึงมอบตัวให้กับเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 8:5) การถวายของพวกเขาเป็นสัญลักษณ์ถึงความรักของพวกเขาต่อพระเจ้าและต่ออัครทูตผู้นำชาวประเสริฐมายังเขตแดนของพวกเขา

เช่นเดียวกับดนตรีหรือกิจกรรมการนมัสการอื่นๆ ที่สามารถทำได้ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง การถวายสามารถถูกกระตุ้นโดยความปรารถนาที่จะได้รับรางวัลมากกว่าความรักที่มีต่อพระเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางคนสัญญาว่าพระเจ้าจะตอบแทนของขวัญที่เป็นเงินพร้อมพระพรทางการเงิน ด้วยการบิดเบือนข้อความจากบริบทในพระคัมภีร์ พวกเขาสัญญาว่าจะให้รางวัลเป็นร้อยละสำหรับการถวายแด่พระเจ้า การถวายเช่นนั้นจะไม่ใช่การนมัสการด้วยความรัก แต่จะเหมือนกับการซื้อลอตเตอรี่โดยผู้ให้หวังว่าจะได้แจ็กพอต! ไม่มีที่ใดที่พระคัมภีร์ยกย่องการถวายแบบนี้

พระคัมภีร์ยกย่องการถวายของมารีย์ เมื่อเธอเจิมพระเยซู^{ผู้}นั้นไม่มีรางวัลอะไรให้เห็น เธอสละเงินเก็บออมของเธอโดยไม่ได้หวังผลตอบแทน แม้พวกสาวกก็ยังโกรธที่เธอสิ้นเปลืองแบบนั้น มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่มองเห็นและชมเชยการถวายของเธอ การถวายที่มีความรักเป็นแรงจูงใจ (มัทธิว 26:6-13)

การถวายเป็นการนมัสการไม่ได้มีความรักต่อพระเจ้าเป็นแรงจูงใจเท่านั้น แต่มีความรักต่อผู้อื่นด้วย ยอห์นเตือนให้ผู้อ่านคิดได้ว่าความรักแท้ต้องไม่ใช่แค่คำพูด แต่ต้องมีการกระทำ ความรักของชาวฟิลิปปีที่มีต่อเปาโลมองเห็นได้ในการถวาย ความรักของผู้เชื่อที่มีต่อผู้อื่นมองเห็นได้ในการถวาย

แต่ถ้าใครมีทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่เปิดใจช่วยเหลือเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร? ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง (1 ยอห์น 3:17-18)

การถวายที่เป็นการนมัสการคือการมีใจกว้างขวาง ไม่ใช่ตระหนี่ถี่เหนียว

เปาโลทำทนายให้คริสตจักรที่โครีนธ์ถวายด้วยใจกว้างขวางเมื่อเขาพูดว่า “โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมั่งคั่งขึ้นในทุกสิ่ง เพื่อบริจาดด้วยใจกว้างขวางอยู่เสมอ และจะทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้าผ่านเรา” ใจกว้างขวางของพวกเขาเป็นการแสดงออกถึงการขอบพระคุณพระเจ้าของพวกเขา “เพราะการปรนนิบัติในงานรับใช้^{นี้} ไม่เพียงเป็นการจัดหาให้กับชนที่ขัดสนเท่านั้น แต่ยังทำให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าอย่างมากมายเหลือล้นด้วย” (2 โครินธ์ 9:11-12) เพราะการถวายเป็นการนมัสการที่แท้จริง จึงต้องถวายด้วยใจกว้างขวาง

การถวายที่เป็นการนมัสการได้รับการจูงใจด้วยความถ่อมใจ ไม่ใช่ความหยิ่ง

► อ่าน มัทธิว 6:1-4

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูเตือนถึงแรงจูงใจผิดๆ ในการถวาย บางคนถวายเพื่อรับคำชมจากผู้อื่น รางวัลของพวกเขาคือการสรรเสริญ “พวกเขาได้รับรางวัลแล้ว” บางคนถวายอย่างเงิบ ๆ ในขณะที่ยกย่องตัวเองในความอ่อนน้อมถ่อมตน รางวัลของพวกเขาคือความพึงพอใจในตนเอง พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้มือ

ข้ายรู้ว่ามีอะไร” อย่าชมเชยในความใจกว้างของคุณ ให้พระบิดาของคุณในสวรรค์เห็นและ
ประทานบำเหน็จแก่คุณตามการเลือกของพระองค์

เรื่องราวการถวายเป็นความยินดี

จอห์น เวสเลย์ พึ่งซื้อรูปภาพสำหรับติดในห้องของเขา ขณะที่สาวใช้มาที่ประตูห้องของเขา มันเป็นเวลา
อากาศหนาวและเขาสังเกตเห็นว่ามีเพียงชุดคลุมบาง ๆ เขาล้วงกระเป๋าเพื่อจะให้เงินเธอไปซื้อเสื้อโค้ท แต่
พบว่าเขาเหลือเงินเล็กน้อย เขาก็ร้องออกมาว่า “ผมตกแต่งผนังห้องของผมด้วยเงินที่อาจปกป้องผู้ยากไร้
คนนี้จากความหนาวเหน็บได้!”

เวสเลย์เริ่มจำกัดค่าใช้จ่ายของเขาเพื่อที่เขาจะได้มีเงินไปบริจาคให้คนยากจน ในบันทึกของเขา เขาบันทึก
ว่าปีหนึ่งเขามีรายได้ 30 ปอนด์ และค่าครองชีพ 28 ปอนด์ ดังนั้นเขาจึงมี 2 ปอนด์ที่จะบริจาค ปีต่อมา
รายได้ของเขาเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า แต่เขายังคงใช้ชีวิตอยู่ด้วยเงิน 28 ปอนด์ และบริจาคไป 32 ปอนด์ในปี
ที่สามรายได้ของเขาเพิ่มขึ้นเป็น 90 ปอนด์ อีกครั้งเขาก็ใช้ชีวิตด้วยเงิน 28 ปอนด์ ส่วน 62 ปอนด์บริจาค ปี
ที่สี่เขามีรายได้ 120 ปอนด์ เขาใช้ชีวิตด้วยเงิน 28 ปอนด์ และบริจาคเงิน 92 ปอนด์ให้กับคนจน

เวสเลย์เทศนาว่าคริสเตียนไม่ควรถวายเป็นแคสสิบลด แต่ถวายเป็นพิเศษนอกเหนือสิบลดด้วย เขาเชื่อว่าด้วยรายได้
ที่เพิ่มขึ้น การถวายเป็นก็ควรเพิ่มขึ้น เขาฝึกทำสิ่งนี้ตลอดชีวิตของเขา แม้เมื่อรายได้ของเขาเพิ่มขึ้นเป็น
หลายพันปอนด์ เขาก็ยังคงใช้ชีวิตเรียบง่ายและถวายเป็นเงินส่วนที่เหลือ หนึ่งปีเขามีรายได้มากกว่า 1,400
ปอนด์ เขาถวายเป็นทั้งหมดโดยเหลือไว้เพียง 30 ปอนด์⁶⁷ เขากล่าวว่า เขาไม่เคยเก็บเงินไว้มากเกินไป 100
ปอนด์ เขาถวายเป็นส่วนใหญ่คือ 30,000 ปอนด์ที่เขาหามาได้ทั้งชีวิต⁶⁸

⁶⁷ เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเงินในปัจจุบัน เทียบเท่ากับหาเงินได้ \$200,000 และถวายเป็นทั้งหมดเหลือไว้แค่ \$5,000 ในช่วงมีชีวิตอยู่ เวสเลย์หาเงินได้
และถวายเป็นไปเทียบเท่ากับเงินเกือบ \$3,000,000 ในปัจจุบัน

⁶⁸ เรื่องนี้ดัดแปลงมาจาก Charles Edward White, “Four Lessons on Money from One of the World’s Richest Preachers” Christian History
19 (Summer 1988): 24. ดูได้ที่ <https://christianhistoryinstitute.org/uploaded/50cf76d05900d6.14390582.pdf> July 22, 2020

ประเด็นของเรื่องนี้ไม่ใช่คำสั่งทางกฎหมายให้ปฏิบัติต่อผู้ยากไร้! ประเด็นคือความยินดีและเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้เรียกให้ทุกคนถวายในอัตราเดียวกันกับ จอห์น เวสเลย์ การทดสอบไม่ใช่ “ฉันถวายให้มากเท่าคนอื่นไหม?” แต่การทดสอบคือ “ฉันถวายด้วยความสุขใจในการเชื่อฟังพระเจ้าไหม?” พระเจ้าเรียกเราให้นมัสการด้วยการถวายอย่างเสียสละ

แนวทางปฏิบัติในการถวาย

เนื่องจากการถวายเป็นกิจแห่งการนมัสการ การถวายจึงควรรวบรวมด้วยวิธีการที่นำไปสู่จิตวิญญาณแห่งการนมัสการ ขอให้พิจารณาแนวทางปฏิบัติต่อไปนี้

จุดเน้นในการถวายควรเป็นการนมัสการ ไม่ใช่ความจำเป็นที่มี

เป็นไปได้ว่าเหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากเห็นว่าการถวายเป็นวิธีจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของคริสตจักรก็เพราะการถวายเน้นไปที่การชำระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สิ่งนี้แยกลงไปอีกเมื่อวิกฤติทางการเงินนำเราให้พูดว่า “คริสตจักรจะปิด” หรือ “เราไม่สามารถส่งมิชชันนารีได้” หากไม่มีการถวายด้วยใจกว้างขวาง บางครั้งศิษยาภิบาลขอโทษที่ขอให้มีการถวาย “ผมหวังว่าเราจะไม่ต้องรอรอบเงินจากทุกท่าน” แทนที่การถวายจะเป็นการแสดงออกถึงการขอบพระคุณด้วยใจยินดี

เมื่อถวายทรัพย์ จุดเน้นควรเป็นการนมัสการ การนำถวายทรัพย์สามารถใช้ข้อพระคัมภีร์ที่เตือนให้ผู้นมัสการคิดถึงจุดประสงค์ของการถวาย ในพระคัมภีร์เช่น 2 โครินธ์ 8:9 และ 9:7, อพยพ 25:2, กิจการ 20:35, และแม้แต่ในยอห์น 3:16 ก็ชี้ประเด็นไปที่แรงจูงใจที่แท้จริงในการถวาย

การถวายควรเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมนมัสการ

ในบางวัฒนธรรม การหนุนใจให้ผู้คนถวายนอกช่วงเวลาการประชุมนมัสการถือว่าเป็นเรื่องปกติ แม้ว่าสิ่งนี้อาจมีแรงจูงใจจากความปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงการแสดงให้เห็นหรือเพื่อประหยัดเวลา แต่ก็มีแนวโน้มที่

จะแยกการถวายออกจากการนมัสการ การทำให้การถวายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการจะช่วยให้ผู้นมัสการเข้าใจว่าการถวายเป็นกิจแห่งการนมัสการ

เนื่องจากการถวายเป็นการตอบสนองของเราต่อพระเจ้า คุณอาจพิจารณาให้มีการถวายหลังจากการเทศนาแทน โดยสิ่งนี้เป็นกรกล่าววว่า “เราถวายแต่พระเจ้าเพื่อตอบสนองพระวณะของพระองค์”

พ่อแม่ควรแนะนำให้ลูกรู้จักการถวายให้เป็นกิจแห่งการนมัสการ

เหมือนกับที่เราสอนให้ลูกร้องเพลง อธิษฐาน ฟังการอ่านและเทศนาพระคัมภีร์ เราควรสอนลูกของเราให้ถวายด้วยใจยินดี เมื่อลูกของเราเรียนรู้ว่าการถวายคือกิจแห่งการสรรเสริญที่น่ายินดี พวกเขา ก็จะกลายมาเป็นผู้นมัสการด้วยเช่นกัน

ดนตรีที่บรรเลงช่วงถวายทรัพย์ควรเป็นเพลงนมัสการ

ถ้าหากการถวายคือการนมัสการ ดนตรีที่บรรเลงในช่วงการถวายควรเป็นเพลงนมัสการ ดนตรีสามารถใช้แค่การบรรเลงหรือขับร้องด้วย อาจเป็นการร้องเดี่ยวหรือที่ประชุมร้องด้วยกันก็ได้ อาจเป็นดนตรีเบา ๆ ให้ใคร่ครวญ หรือเป็นดนตรีสนุกสนานที่ขมขมยินดี ไม่ว่าจะแนวใดแต่ขอให้เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ คนที่เตรียมดนตรีในช่วงถวายทรัพย์ควรอธิษฐานขอการทรงนำในฝ่ายวิญญาณเหมือนกันกับผู้นำนมัสการอธิษฐานนั้น ไม่มีส่วนใดของการนมัสการที่จะทำแบบไม่จริงจังได้

การถวายทรัพย์ควรตามด้วยการอธิษฐานมอบถวาย

เนื่องจากการถวายทรัพย์เป็นของถวายมอบแต่พระเจ้า การถวายจึงควรตามด้วยการอธิษฐานมอบถวาย นี่เป็นการเตือนให้ผู้นมัสการระลึกถึงจุดประสงค์ของการถวายและแสดงหลักฐานที่ชัดเจนว่าการถวายเป็นการนมัสการ

ผู้นำคริสตจักรควรเป็นผู้รักชาติที่ดีที่สุดสำหรับของถวายของสมาชิก

ในการถวาย ผู้มีศรัทธาได้มอบของถวายไว้ในการอารักขาของผู้นำคริสตจักร ผู้นำคริสตจักรต้องเป็นผู้ดูแลของถวายที่ดี การรายงานเกี่ยวกับการใช้เงินให้กับที่ประชุมผู้ถือแสดงให้เห็นว่าของถวายนั้นถูกใช้เพื่องานของพระเจ้า ซึ่งจะเป็นการหนุนใจให้มีการถวายและลดการลงใจให้ไม่ซื่อสัตย์ในท่ามกลางผู้นำคริสตจักรในโลกที่ผู้นำคริสเตียนถูกมองด้วยความไม่ไว้วางใจ เราควรทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อแสดงว่าเราไม่มีที่ติให้กล่าวหา

การถวายจึงไม่ใช่การจ่ายเงินสำหรับค่าใช้จ่าย แต่เป็นกิจแห่งการนมัสการ พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองแก่ผู้มีศรัทธาผ่านทางพระวาทะของพระองค์ เราตอบสนองด้วยของถวายที่เป็นการเสียสละซึ่งมาจากใจที่ยินดี นี่คือการนมัสการที่แท้จริง

ตรวจสอบ

คนในคริสตจักรของคุณรู้สึกว่าการกำลังนมัสการขณะที่ถวาย หรือพวกเขาแค่จ่ายสำหรับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ? ขั้นตอนในเชิงปฏิบัติอะไรที่คุณสามารถทำให้การถวายเป็นกิจแห่งการนมัสการ?

มืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า

► อภิปรายร่วมกันถึงการทำพิธีมหาสนิทในคริสตจักรของคุณ คุณเฉลิมฉลองมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยเพียงใด? เมื่อคุณทำพิธีมหาสนิท พิธีนี้เป็นส่วนสำคัญของการประชุมนมัสการไหม?

เหมือนที่พระเจ้าได้รับการเปิดเผยในพระวาทะที่เขียนไว้ (การอ่านพระคัมภีร์) และในพระวาทะที่ถูกกล่าว (การเทศนาพระวาทะ) พระองค์ก็ได้รับการเปิดเผยในถ้อยคำที่พิสุจน์แล้วของมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁶⁹ มืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการระลึกถึงการตายของพระเยซูเพื่อไถ่บาปและการ

⁶⁹ Franklin M. Segler and Randall Bradley, *Christian Worship: Its Theology and Practice* (Nashville: B&H Publishing, 2006), 178

เฉลิมฉลองการฟื้นคืนชีพจากตายของพระองค์ อาหารมื้อสุดท้ายเกี่ยวข้องกับปัสกา แต่เป็นการเปิดฉากพันธสัญญาใหม่ด้วย

▶ อ่านมัทธิว 26:17-30 และ 1 โครินธ์ 11:17-34

การอ้างอิงในพันธสัญญาใหม่ถึงอาหารมื้อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นรวมถึงเรื่องราวในพระกิตติคุณและคำแนะนำของเปาโลต่อคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

คำถามสามประการที่มักถูกถามเกี่ยวกับการถือรักษาอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า

- อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้ามีความหมายว่าอะไร?
- อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องถือรักษาบ่อยแค่ไหน?
- อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรถือรักษาอย่างไร?

“มื้ออาหารนี้คือการนัดหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับผู้คนที่มาตามการนัดหมายกับพระคริสต์
สามารถคาดหวังได้อย่างมั่นใจว่า
พระองค์จะมาพบพวกเขาอย่างแน่นอน”
- แฟรงกลิน เซกเลอร์ และ
แรนดอล แบริดลีย์

อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้ามีความหมายว่าอะไร?

การทำพิธีมหาสนิทเป็นส่วนที่มีความหมายในการนมัสการ

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่โครินธ์โดยแสดงให้เห็นว่าที่มื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น...

1. เรามองย้อนกลับไปยังการตายของพระคริสต์ (“ท่านก็ประกาศการตายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”)
2. เรามองไปข้างหน้าถึงการกลับมาของพระคริสต์ (“จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”)

เมื่อเราเฉลิมฉลองมหาสนิท เราระลึกถึงการเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ และเรามองไปข้างหน้าถึงการกลับมาตามพระสัญญาของพระองค์⁷⁰ สิ่งที่เป็นตัวแทนถึงพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ และเป็นสิ่งที่เตือนให้เราคิดถึงการมีส่วนร่วมของเราในการตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ “ถ้วยแห่งพร ซึ่งเราได้ขอ

⁷⁰ รูปภาพ: "The Lord's Supper" ถ่ายภาพโดย Allison Estabrook on Oct. 14, 2022, ข้อมูลจาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52476662295/>, licensed under CC BY 4.0

พรนั้นทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ?
ขนมปังซึ่งเราหักนั้นทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์
ไม่ใช่หรือ?” (1 โครินธ์ 10:16) มืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็น
เครื่องหมายอันทรงพลังถึงการสถิตอยู่ตลอดไปขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้
ถูกตรึงและฟื้นขึ้นมา

อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องถือรักษาบ่อยแค่ไหน?

ไม่มีคำตอบชัดเจนสำหรับคำถามนี้ทั้งในพระคัมภีร์หรือในประวัติศาสตร์คริสตจักร ในคริสตจักรยุคแรกดูเหมือนว่าจะมีการรับประทานมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันอาทิตย์ ในปัจจุบันนี้บางคริสตจักรเฉลิมฉลองมหาสนิททุกสัปดาห์ ในขณะที่บางคริสตจักรทำเพียงแคปีละสองครั้งเท่านั้น

ตราบิตที่มีมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นลักษณะของการนมัสการที่น่ายำเกรง การถือรักษาบ่อยครั้งก็ไม่ได้ลดทอนความหมายของมืออาหารนี้เช่นเดียวกับที่การอ่านพระคัมภีร์ทุกสัปดาห์ก็ไม่ได้ลดทอนความสำคัญของพระคัมภีร์ในการนมัสการ

อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรถือรักษาอย่างไร?

เปาโลเตือนชาวโครินธ์เรื่องการกินและดื่ม “อย่างไม่เหมาะสม” (1 โครินธ์ 11:27)” บางขั้นตอนในเชิงปฏิบัติสามารถช่วยให้เราพื่อรักษามืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างเหมาะสมกับความสำคัญที่มีต่อคริสเตียน

⁷ พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ คำว่า “อย่างไม่สมควร” บางครั้งได้รับการแปลโดยเป็นการกล่าวถึงบุคคลที่ไม่คู่ควรกับอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม “อย่างไม่เหมาะสม” ดูเหมือนจะเป็นการแปลที่ดีกว่า ไม่มีใครคู่ควรกับการเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูได้ ปัญหาที่ต้องรับการแก้ไขในคริสตจักรโครินธ์ไม่ใช่เรื่องความไม่คู่ควรของผู้นมัสการ แต่เป็นการทำอย่างไม่เหมาะสมด้วยการไม่ให้เกิดวินัยที่พวกเขาถือว่าศักดิ์สิทธิ์

พิธีมหาสนิทควรเป็นส่วนที่เป็นศูนย์กลางของการประชุมนมัสการ ไม่ใช่ส่วนเสริมเข้ามา

เวลาปกติสำหรับมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือตามหลังการเทศนา ในกรณีนี้ คำเทศนาควรนำเราลงลึกในความเข้าใจเกี่ยวกับมื้ออาหารนี้ อาจทำได้ผ่านทางคำเทศนาที่กล่าวเจาะจงเรื่องมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือผ่านคำเทศนาที่มีหัวข้อเกี่ยวข้อง (การไถ่ การลบบาป พระคุณ การสร้างสาวก) สำหรับคริสตจักรที่เฉลิมฉลองมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยครั้ง จะไม่ค่อยเหมาะที่จะเน้นเรื่องพิธีมหาสนิทสำหรับทุกการประชุมนมัสการ อย่างไรก็ตาม ควรมีความเชื่อมโยงอย่างชัดเจนระหว่างการถือพิธีมหาสนิทกับการประชุมนมัสการส่วนก่อนหน้านั้น

พิธีมหาสนิทเป็นทั้งช่วงเวลาจริงจังและชื่นชมยินดี

พิธีมหาสนิทเป็นช่วงเวลาจริงจังกับการสำรวจตัวเองและชื่นชมยินดีกับการเฉลิมฉลองพระคุณของพระเจ้า การถือรักษาด้วยความจริงจังสะท้อนให้เห็นในการกินอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อระลึกถึงการตายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนการถือรักษาด้วยความชื่นชมยินดีการสะท้อนให้เห็นในพระสัญญาเรื่องการกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ในบางครั้ง การเฉลิมฉลองการฟื้นคืนพระชนม์และการรอคอยการกลับมาของพระคริสต์อาจเป็นจุดเน้นหลักในพิธีมหาสนิท แต่ในบางครั้ง ความจริงจังเกี่ยวกับการตายของพระเยซูและความสำคัญของการสำรวจตัวเองอาจเป็นจุดเน้นหลัก ทั้งสองด้านเป็นส่วนหนึ่งของการถือรักษาพิธีนี้

เราชื่นชมยินดีในพิธีมหาสนิทเพราะมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นไปได้โดยพระคุณของพระเจ้า ในมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้รับการเตือนให้ระลึกถึงพระคุณที่จัดเตรียมความรอดให้กับเรา เราตระหนักถึงความจริงจังของพิธีมหาสนิทเพราะเราระลึกว่าการมีส่วนร่วมของเราในมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทนถึงการอุทิศตัวเพื่อจะเป็นอิสระจากบาป ที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้นมัสการแต่ละคนต้องสำรวจตัวเอง

พิธีมหาสนิทควรสะท้อนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร

น่าเศร้าที่พิธีมหาสนิทซึ่งตั้งใจไว้เพื่อสะท้อนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักร กลับกลายเป็นสาเหตุของความแตกแยก ความแตกต่างเรื่องวิธีการแจกจ่ายในมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ถ้วยส่วนตัว, ถ้วยเดียวกัน, จุ่มขนมปังในถ้วย) และความแตกต่างในเรื่องใครที่รับได้หรือไม่ได้ (ทุกคนที่เป็นผู้เชื่อ, คนที่ได้รับบัพติศมาเท่านั้น, เฉพาะสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นนั้น) ได้นำความแตกแยกให้เกิดขึ้นระหว่างคริสตจักรต่าง ๆ

เปาโลเตือนคริสตจักรที่โครินธ์ว่า เมื่อพวกเขาพร้อมรับขนมปัง พวกเขาต้องเป็นกายเดียวกัน

แม้เราเป็นบุคคลหลายคน แต่เนื่องจากมีขนมปังก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว

เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน” (1 โครินธ์ 10:17)

เราควรระลึกว่าในพิธีมหาสนิท การนมัสการเป็นหลักในขณะที่ขั้นตอนการปฏิบัติเป็นเรื่องรอง คริสตจักรต้องรักษาขั้นตอนการปฏิบัติอย่างสัตย์ซื่อตามที่มีในพระกิตติคุณและใน 1 โครินธ์ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม วิธีการแจกจ่ายในมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ควรเป็นสาเหตุสร้างความแตกแยก ในมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราเฉลิมฉลองความเมเป็นหนึ่งเดียวกันในครอบครัวของพระเจ้า

บทสรุป: อิทธิพลอันทรงพลังของการนมัสการ

การนมัสการสำคัญไหม? นี่คือคำพยานจากปี 1945 ที่แสดงให้เห็นว่ามีอะไรเกิดขึ้นได้เมื่อคนธรรมดา ๆ นมัสการผ่านการอธิษฐาน

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 นักศึกษาชาวญี่ปุ่น-อเมริกันที่นับถือศาสนาพุทธที่กลับใจมาเชื่อพระเจ้าที่มหาวิทยาลัยเบย์เลอร์ เขาได้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการฟื้นฟู เรย์จิ โฮชิซากิ ทำงานเป็นภารโรงเพื่อจ่ายค่าเล่าเรียน ขณะที่เขาทำความสะอาดห้องเรียน เขาเริ่มอธิษฐานข้างโต๊ะแต่ละตัว

วันหนึ่งหลังจากที่อธิษฐานมาหลายสัปดาห์ เรยจิกำลังนั่งในห้องเรียนขณะที่เขารู้สึกหนักอึ้งด้วยภาระใจ ต่อเพื่อนร่วมชั้นของเขา จนเขาลงไปคุกเข่าและเริ่มต้นร่ำไห้อธิษฐาน พวกนักศึกษาถามว่า “เรยจิเป็นอะไรไป?” เรยจิไม่ได้เป็นอะไร เก้าอี้ของเขากลายเป็นแท่นบูชาของเขา

โดยผ่านทาง การอธิษฐานวิงวอนของเรยจิ การฟื้นฟูแพร่กระจายออกไปทั่วมหาวิทยาลัยเบย์เลอร์ และจากนั้นไปทั่วประเทศ นักศึกษาที่เป็นนักประกาศข่าวประเสริฐหลายสิบคนออกไปจากมหาวิทยาลัยเบย์เลอร์เพื่อนำการฟื้นฟูไปทั่วทั้งภาคตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญของการนมัสการ เมื่อเรานมัสการ โลกของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

ทบทวนบทที่ 7

(1) เราสามารถทำให้พระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการโดยการรวมพระคัมภีร์เข้ากับทุกส่วนของ การนมัสการของเรา

(2) เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางในการนมัสการ เราจึงควรมั่นใจว่าพระคัมภีร์นั้นถูกอ่านอย่างชัดเจน ด้วยความกระตือรือร้น และหลากหลายรูปแบบเพื่อทำให้การอ่านนั้นมีชีวิตชีวา

(3) เนื่องจากการเทศนาเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ ดังนั้น...

- การเทศนาต้องเตรียมการอย่างรอบคอบ
- การเทศนาต้องมีการตอบสนองจากที่ประชุม
- การเทศนาต้องมีการตอบสนองจากผู้เทศนา
- ผู้เทศนาต้องได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

(4) แนวทางเชิงปฏิบัติเพื่อทำให้การอธิษฐานเป็นส่วนที่มีความหมายของการนมัสการในที่ประชุม

- พัฒนาชีวิตอธิษฐานส่วนตัวของคุณ
- เรียนรู้วิธีการอธิษฐาน
- อธิษฐานด้วยถ้อยคำจากพระคัมภีร์
- มุ่งเน้นที่การสนทนากับพระเจ้า
- จัดลำดับความสำคัญของคุณให้ตรงกับพระเจ้า
- พูดกับพระเจ้า ไม่ใช่กับที่ประชุม

(5) เนื่องจากการถวายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ ดังนั้น...

- การถวายจึงควรได้รับการจูงใจโดยพระคุณ ไม่ใช่ความกลัว
- การถวายควรได้รับการจูงใจโดยความรัก ไม่ใช่รางวัล
- การถวายควรมีใจกว้างขวาง ไม่ใช่ตระหนี่ถี่เหนียว

- การถวายควรได้รับการจูงใจด้วยความถ่อมใจ ไม่ใช่ความหยิ่ง
- การถวายจึงควรรวบรวมด้วยวิธีการที่นำไปสู่จิตวิญญาณแห่งการนมัสการ

(6) มืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า

- มองย้อนกลับไปยังการตายของพระคริสต์
- มองไปข้างหน้าถึงการกลับมาของพระคริสต์
- ควรถือรักษาอย่างเหมาะสม
- ควรถือรักษาทั้งด้วยความจริงจังและความชื่นชมยินดี
- ควรถือรักษาอย่างเหมาะสมเพื่อสะท้อนถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร

งานมอบหมายบทที่ 7

(1) ในบทที่ 6 คุณได้เลือกเพลงที่เกี่ยวข้องกับทั้งห้าหัวข้อที่แตกต่างกันนี้ สำหรับแต่ละหัวข้อ ให้หาข้อพระคัมภีร์อ้างอิง 3-4 ตอนทีพุดถึงแต่ละหัวข้อนั้น คำตอบของคุณจะถูกนำมาใช้ในบทเรียนหลังจากนี้เมื่อคุณวางแผนการประชุมนมัสการ

- พระคัมภีร์ 3-4 ข้อเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า
- พระคัมภีร์ 3-4 ข้อเกี่ยวกับพระเยซูและการตายกับการฟื้นขึ้นจากตายของพระองค์
- พระคัมภีร์ 3-4 ข้อเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และคริสตจักร
- พระคัมภีร์ 3-4 ข้อที่เรียกให้คนของพระเจ้ายอมจำนน และมีชีวิตที่บริสุทธิ์
- พระคัมภีร์ 3-4 ข้อเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐและมิชชัน

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 7

- (1) เขียนสามตัวอย่างที่แสดงให้เห็นความสำคัญของพระคัมภีร์ในการนมัสการ
- (2) เขียนสามส่วนในการประชุมนมัสการที่สามารถนำพระคัมภีร์มาใช้ได้ (สามส่วนใดก็ได้)
- (3) เขียนความหมายในเชิงปฏิบัติของหลักการที่ว่า การเทศนาคือการนมัสการ
- (4) เขียนคำแนะนำสามประการเพื่อทำให้การอธิษฐานเป็นส่วนที่มีความหมายของการนมัสการในที่ประชุม
- (5) เขียนหลักศาสนศาสตร์สี่ประการเกี่ยวกับการถวายเป็นการนมัสการ
- (6) เขียนแนวทางปฏิบัติสี่ประการเพื่อทำให้การถวายเป็นกิจแห่งการนมัสการ
- (7) เขียนสองด้านของมืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่ระบุไว้ใน 1 โครินธ์
- (8) เขียนมัทธิว 6:5-8 จากการท่องจำ

บทที่ 8

การวางแผนและการน่านมัสการ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับถึงความสำคัญของการเตรียมตัวฝ่ายวิญญาณสำหรับการน่านมัสการ
- (2) เข้าใจบทบาทของโครงสร้างและหัวข้อของการนมนัสการในที่ประชุม
- (3) วางแผนการนมนัสการในที่ประชุมให้สมดุลเพื่อจะพบกับทั้งพระกายของพระคริสต์
- (4) เห็นคุณค่าของคุณภาพที่ผู้นำนมนัสการจำเป็นต้องมี
- (5) แยกแยะความแตกต่างระหว่างการนำกับการบังคับควบคุมในการนมนัสการได้
- (6) ประยุกต์ใช้ขั้นตอนในเชิงปฏิบัติสำหรับการนมนัสการอย่างมีประสิทธิภาพ

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ 2 พงศาวดาร 5:13-14

บทนำ

► คุณให้เวลากับการวางแผนการนมนัสการในที่ประชุมแต่ละสัปดาห์มากแค่ไหน? คุณเตรียมเพลงที่เข้ากันกับคำเทศนาหรือไม่? การวางแผนในลักษณะนี้จำเป็นไหมหรือการวางแผนล่วงหน้าขัดขวางเสรีภาพของพระวิญญาณในการนมนัสการหรือไม่?

ลองนึกภาพผู้หญิงที่กำลังเตรียมอาหารสำหรับแขกพิเศษ เมื่อแขกมาถึงเพื่อรับประทานอาหารเย็น

เจ้าของบ้านก็กล่าวว่า “ฉันไม่เชื่อว่าการทำอาหารจะต้องใช้เวลามากเกินไป นี่คือนมปัง เนื้อ และผักที่

เหลือ ก็แค่เอารวม ๆ กันอย่างที่คุณต้องการ” คุณจะทำสิ่งนี้ให้กับแขกพิเศษหรือไม่? ไม่แน่นอน! คุณต้องการมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้กับแขกของคุณ

ลองนึกภาพศิษยาภิบาลที่นำการนมัสการมาเป็นของขวัญแด่พระเจ้า เขากล่าวว่า “ผมไม่เชื่อในการวางแผนการนมัสการที่ต้องใช้เวลามากเกินไป ผมอยากทำให้พระวิญญูณบริสุทธิมีอิสระที่จะพูดผ่านผม ดังนั้นผมจะไม่วางแผนอะไรเลย แต่จะให้พระวิญญูณนำผม”

ผู้นำบางคนเชื่อว่าพระวิญญูณบริสุทธิไม่สามารถทำงานผ่านคำเทศนาที่เตรียมมาอย่างดีหรือการรับใช้ที่วางแผนไว้ได้ดี อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์แสดงให้เห็นคุณค่าของการวางแผนสำหรับการนมัสการ ตั้งแต่การเอาใจใส่เตรียมนักดนตรีสำหรับการนมัสการในพระวิหาร ไปจนถึงคำแนะนำของเปาโลเกี่ยวกับการนมัสการของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าการวางแผนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเป็นผู้นำในการทำพันธกิจ เราต้องไม่นำเครื่องบูชาที่ไม่ได้จ่ายราคาอะไรเลยมาถวายพระเจ้า เนื่องจากการนมัสการคือการถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า พระเจ้าจึงสมควรได้รับเครื่องบูชาที่ดีที่สุดของเรา

ในบทเรียนนี้ เราจะพิจารณาสองด้านของการเป็นผู้นำนมัสการ ด้านแรก เราจะศึกษาความสำคัญของการวางแผนสำหรับการนมัสการ จากนั้น เราจะพิจารณาถึงความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพในการนมัสการ

การเตรียมตัวสำหรับการนมัสการในที่ประชุม

► อ่าน อพยพ 28-29 สังเกตดูการเตรียมตัวอย่างดีของคนเหล่านั้นที่นำอิสราเอลในการนมัสการ คุณเตรียมตัวฝ่ายวิญญูณ จิตใจ และอารมณ์อย่างไรเพื่อนำนมัสการ?

การเตรียมผู้นำนมัสการให้พร้อม

การวางแผนและการเตรียมสำหรับการนมัสการในที่ประชุมเป็นสิ่งสำคัญ การเตรียมผู้นำนมัสการให้พร้อมยิ่งสำคัญมากกว่า เราไม่สามารถนำคนไปยังที่ที่เราไม่เคยไป ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงต้องเตรียมใจของเราให้พร้อมก่อนที่เราจะพยายามนำคนอื่นในการนมัสการ

ในบทที่ 2 เราเห็นถึงข้อกำหนดของพระเจ้าสำหรับผู้นบ้สการ พระเจ้าเรียกให้ผู้นบ้สการของพระองค์มีมือสะอาดและมีใจบริสุทธิ์ ก่อนเริ่มต้นเตรียมการนบ้สการในที่ประชุม เราควรเตรียมตัวเองให้พร้อมในฐานะผู้นำนบ้สการ เราต้องเตรียมพร้อมฝ่ายวิญญาณเพื่อนำนบ้สการ

เริ่มต้นวางแผนการนบ้สการด้วยการอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์ ใช้เวลากับพระวจนะของพระเจ้าเพื่อพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนเอง อันตรรกะอย่างหนึ่งสำหรับผู้นบ้สการคือการทดแทนการพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณส่วนตัวด้วยการเตรียมงานสำหรับพันธกิจ เราสามารถศึกษาพระคัมภีร์เพื่อเตรียมคำเทศนาสำหรับผู้อื่นได้ในขณะที่ให้พระวจนะของพระเจ้าพูดกับความต้องการในจิตวิญญาณของเราเองด้วย

ก่อนเลือกข้อพระคัมภีร์และเพลงที่กล่าวพระวจนะของพระเจ้าต่อที่ประชุม ขอให้ใช้เวลาเพื่อให้พระวจนะและพระวิญญาณของพระเจ้าพูดกับคุณส่วนตัวก่อน จากนั้นเมื่อคุณเริ่มต้นวางแผนสำหรับการประชุมนบ้สการในวันอาทิตย์ จงขอให้พระเจ้านำคุณไปยังข้อพระคัมภีร์ หัวข้อคำเทศนา และดนตรีที่จะพูดกับความต้องการของผู้คน

ตรวจสอบ

คุณพัฒนาให้มีรูปแบบที่ดีในการนบ้สการส่วนตัวในชีวิตของคุณอย่างไรบ้าง? คุณกำลังเผชิญกับอุปสรรคอะไร? คุณตอบสนองต่ออุปสรรคเหล่านั้นอย่างไร?

“คนที่น่าคนอื่นให้มาเข้าเฝ้าองค์กษัตริย์ ต้องเคยเดินทางไกลเพื่อเข้ามาในประเทศขององค์กษัตริย์นั้นและต้องได้ฟังดูพระพักตร์ของพระองค์อยู่เนือง ๆ”
- ชาร์ลส์ สเปนอร์เจียน

การวางแผนการนมัสการในที่ประชุม⁷²

เฟรด บอค (Fred Bock) อธิบายถึงการเตรียมตัวของศิษยาภิบาลที่เขาได้รับใช้ภายใต้ คือ แอลลอยด์ จอห์น โอซิลวี (Lloyd John Ogilvie) ดร.โอซิลวีวางแผนคำเทศนาของเขาสำหรับตลอดทั้งปี หลายครั้งหัวข้อคำเทศนาที่เลือกไว้สำหรับเดือนมกราคมกลับเป็นหัวข้อที่ตรงกับความจริงที่มีของคนในที่ประชุมเมื่อนำมาเทศนาในเดือนกรกฎาคม ทำไมหรือ? “พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าของเมื่อวานนี้ วันนี้ และพรุ่งนี้ พระองค์รู้ถึงความจำเป็นของเราล่วงหน้า นานก่อนที่เราจะรู้...และเมื่อเราเตรียมพร้อมกับการบริหารจัดการ สิ่งนี้ทำให้เราเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์มากขึ้นและยืดหยุ่นได้สำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์”⁷³ พระวิญญาณบริสุทธิ์รู้ว่าใครจะอยู่ในที่ประชุมนมัสการของคุณ พระองค์สามารถนำคุณให้ใช้บทเพลงและพระคัมภีร์ที่จะพูดตอบสนองความต้องการของพวกเขา

คุณอาจไม่ควรวางแผนปีละครั้ง แต่การวางแผนสำหรับการนมัสการสำคัญ การวางแผนอย่างรอบคอบทำให้เรามีอิสระที่จะจัดจกับการนมัสการในช่วงการประชุม แทนที่จะมานั่งกังวลว่า “อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป?” เมื่อเราไม่วางแผน เราก็มักจะถอยหลังจากสิ่งที่เราทำเมื่อสัปดาห์ก่อนหน้า การวางแผนทำให้เรามีอิสระที่จะสร้างสรรค์ได้

เริ่มต้นด้วยโครงสร้าง

พวกเราส่วนใหญ่ชอบระเบียบในชีวิต เรามีแนวโน้มที่จะกินอาหารเช้าตอนเช้า และกินอาหารเย็นตอนเย็น เรามักจะอ่านหนังสือจากบทที่ 1 ไปจนจบมากกว่าอ่านแบบสุ่มหน้า ไม่มีนักเดินทางคนใดที่จะบินข้ามประเทศและได้ยินนักบินพูดว่า “เรายังไม่ตัดสินใจว่าจะใช้เส้นทางใดในวันนี้ เราจะบินก่อนแล้วค่อยดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น” เราชอบโครงสร้าง

⁷² เนื้อหาส่วนมากเกี่ยวกับการวางแผนการนมัสการมาจาก “The Nuts and Bolts of Worship Planning” เข้าดูได้ที่

<http://worship.calvin.edu/resources/resource-library/the-nuts-and-bolts-of-worship-planning> เข้าถึงวันที่ 22 กรกฎาคม 2020

⁷³ Lois and Fred Bock, *Creating Four-Part Harmony*, (Carol Stream: Hope Publishing, 1989), 43

โครงสร้างในการนมัสการไม่ได้จำกัดเสรีภาพของเราในการทำตามพระวิญญูญาณบริสุทธิเมื่อพระองค์เปลี่ยนแปลงที่เราวางไว้! โครงสร้างให้ทิศทางแก่การนมัสการ ขณะเดียวกันก็ยังคงเปิดกว้างต่อการนำของพระวิญญูญาณบริสุทธิถ้าหากพระองค์เข้าแทรกแซงโครงสร้างนั้น ในการมอบถวายพระวิหาร มีโครงสร้างที่วางเอาไว้ แต่การสถิตอยู่ของพระเจ้าเปลี่ยนโครงสร้างการประชุมนมัสการ (2 พงศาวดาร 5:13-14)

“ความเป็นธรรมชาติโดยปราศจาก
ระเบียบอาจกลายเป็นเรื่องวุ่นวาย และ
ระเบียบที่ปราศจากความเป็นธรรมชาติก็
อาจไร้ชีวิตชีวาได้”
- แฟรงกลิน เซกเลอร์ และ
แรนดอล แบริดลีย์

ในภาคผนวก ก คือโครงร่างที่ผู้นำบางคนใช้เพื่อวางแผนการนมัสการ คุณอาจพบว่ามันเป็นประโยชน์ หากคุณเอาไปดัดแปลงใช้กับการประชุมนมัสการของคุณ รูปแบบเหล่านี้ไม่ใช่รูปแบบตายตัว แต่ให้โครงสร้างที่คุณสามารถดัดแปลงให้เข้ากับความต้องการของคุณได้

โครงสร้างทั่วไปสำหรับการวางแผนนมัสการประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้⁷⁴

(1) โครงสร้างที่มีคำเทศนาเป็นศูนย์กลาง

- คำประกาศความจริง: บทเพลงสรรเสริญ พระคัมภีร์ คำเทศนา
- การตอบสนองต่อความจริง: การเชื่อเชิญ การถวาย บทเพลงสรรเสริญปิดประชุม

(2) โครงสร้างบนพื้นฐานกิจกรรมที่คนของพระเจ้าทำในการนมัสการ

- คนของพระเจ้ามารวมตัวกัน: เรียกให้นมัสการ บทเพลงแห่งการสรรเสริญ การอธิษฐาน
- คนของพระเจ้าฟังพระวจนะ: การอ่านพระคัมภีร์และคำเทศนา
- คนของพระเจ้าตอบสนองต่อพระวจนะ: บทเพลงสรรเสริญเชื่อเชิญ การถวาย
- คนของพระเจ้าถูกส่งออกไป: บทเพลงสรรเสริญปิดประชุม คำอวยพร

⁷⁴ โครงสร้างที่ผมรวมไว้ที่นี่นั้นสำหรับการประชุมนมัสการทั้งหมด ผู้นำนมัสการบางคนใช้โครงสร้างต่าง ๆ สำหรับส่วนของดนตรีเท่านั้น ผมไม่ได้รวมสิ่งเหล่านี้ไว้เพราะมันเป็นการแยกการนมัสการออกจากส่วนที่เหลือของการประชุม ในพระคัมภีร์ การนมัสการรวมถึงทุกส่วนของการประชุมนมัสการ ไม่ใช่การนมัสการด้วยดนตรีที่จัดแยกไว้จากการเทศนา

(3) โครงสร้างที่แสดงถึงการสนทนาระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ (ตามอิสยาห์บทที่ 6)

- พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เอง (ข้อ 1): เรียกให้นมัสการ
- คนของพระเจ้าตอบสนองด้วยการสรรเสริญและสารภาพ (ข้อ 3-5): บทเพลงสรรเสริญและคำอธิษฐาน
- พระเจ้าตรัสกับคนของพระองค์ (ข้อ 6-8): พระคัมภีร์และคำเทศนา
- คนของพระเจ้าตอบสนองด้วยการอุทิศตน (ข้อ 8): บทเพลงสรรเสริญและการถวาย
- พระเจ้ามอบหมายแก่คนของพระองค์ (ข้อ 9): การอวยพร

(4) โครงสร้างบนพื้นฐานของสดุดี 95

- เข้ามาด้วยความยินดีในการขอบพระคุณ (ข้อ 1-5): เรียกให้นมัสการ บทเพลงแห่งการสรรเสริญ
- ต่อเนื่องการนมัสการด้วยความยำเกรง (ข้อ 6-7): บทเพลงสรรเสริญสำหรับสารภาพ คำอธิษฐาน
- ฟังเสียงของพระเจ้า (ข้อ 7-11): พระคัมภีร์และคำเทศนา

การสื่อสารข้อความเดียวกัน

การนมัสการพูดต่อพระเจ้า แต่ก็พูดกับที่ประชุมด้วย ในการนมัสการเรานำพระวจนะของพระเจ้ามาให้กับผู้นมัสการ เมื่อวางแผนการประชุมนมัสการ การถามว่า “พระเจ้าต้องการบอกข้อความอะไรให้กับคนของพระองค์ในการประชุมนมัสการนี้?” จะเป็นประโยชน์

คุณเคยร่วมการประชุมนมัสการแบบนี้ไหม?

บทเพลงสรรเสริญ	<ul style="list-style-type: none"> • มีสหายเลิศคือพระเยซู (พระพรของการอธิษฐาน) • พระเยซู พระผู้ช่วย (เรียกให้นมัสการ) • เมื่อเราทุกคนไปสวรรค์ (ความหวังของเราในสวรรค์)
เพลงพิเศษ	เชิญเกิดพระวิญญาณ (เชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์มาสู่ชีวิตเรา)
คำเทศนา	โยนาห์เรียกขานนี้ะเวห์ – ทำทนายให้ประกาศข่าวประเสริฐ
บทเพลงสรรเสริญปิด ประชุม	มา นี่เป็นเวลานมัสการ (เรียกให้นมัสการ)

ข้อความอะไรที่จะคงอยู่ในใจผู้นมัสการ? ผมไม่แน่ใจว่าจะมีไหม ในเวลา 90 นาที เราร้องเพลงเกี่ยวกับการปลอบประโลมในความทุกข์ลำบาก สวรรค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ และเรียกให้นมัสการ ซึ่งทั้งหมดนี้ ล้อมรอบคำเทศนาเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐ ในช่วงสัปดาห์ต่อมา ผู้คนจะจดจำการทำทนายเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐอยู่ไหม? ไม่แน่อาจจะ แต่โครงสร้างการประชุมนมัสการไม่ได้สนับสนุนหัวข้อนี้

ตอนนี้ลองพิจารณาแผนการประชุมมัสการที่ล้อมรอบหัวข้อ “โยนาห์เรียกชาวNineveh”

บทเพลงสรรเสริญ	<ul style="list-style-type: none"> • มา นี่เป็นเวลามัสการ (เรียกให้มัสการ) • อยากจะมีลินส์กัพันร้องเพลง (เกี่ยวข้องกับคำสรรเสริญของเราเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ) • พระเยซูช่วยให้รอด (สรุปเนื้อหาของเรื่องราวที่เราประกาศ) • ทุกคนต้องการพระเจ้า (แสดงถึงความจำเป็นในการประกาศข่าวประเสริฐ)
คำเทศนา	โยนาห์เรียกชาวNineveh – ทำทนายให้ประกาศข่าวประเสริฐ
เพลงพิเศษ	ขอส่งเข้าไป (การมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐ)
บทเพลงสรรเสริญปิดประชุม	ข้าจะไปที่พระองค์บัญชา (ตอบสนองต่อการมอบหมาย)

เนื่องจากผู้นำได้วางแผนการประชุมมัสการเพื่อสื่อสารหัวข้อหลักหัวข้อเดียว ผู้คนก็จะได้ยินเสียงของพระเจ้าตลอดทั้งสัปดาห์ ซึ่งเตือนพวกเขาถึงการเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐ เมื่อพวกเขาขับรถผ่านผู้คนในชีวิตว่างเปล่า พวกเขาก็อาจจะระลึกได้ว่า “ทุกคนต้องการพระเจ้า” ขณะที่พวกเขากำลังทำงานวันอังคาร พวกเขาอาจจะชื่นชมยินดีที่ “พระเยซูช่วยให้รอด” และระลึกว่าเพราะพระเยซูได้ช่วยเราให้รอด เราจึงต้องแบ่งปันความยินดีนี้ให้กับคนอื่น

พระเจ้าทำงานผ่านการประชุมมัสการที่ไม่มีหัวข้อหลักได้ไหม? ได้แน่นอน! อย่างไรก็ตามเราช่วยให้ที่ประชุมของเราจดจ่อกับข้อความที่เราได้ใช้เวลาวางแผนมาอย่างรอบคอบ วิธีนี้จำเป็นเสมอไปไหม? ไม่เลย การประชุมมัสการจะมีหลายหัวข้อในบางครั้งที่พระเจ้าใช้เพื่อตรัสกับความต้องการที่หลากหลายในที่

ประชุม เราต้องไม่ติดกับดักของการคิดว่าพระเจ้าทำงานผ่านระบบเดียวเท่านั้น แต่บ่อยครั้งที่หัวข้อเดียวกันช่วยให้ผู้นมัสการจดจ่อกับข้อความที่สื่อสารในการประชุมได้

รักษาความสมดุลในการนมัสการ

เราทุกคนมีของโปรดเช่น อาหารโปรด ดนตรีโปรด หนังสือเล่มโปรด เกมโปรด และพระคัมภีร์พระธรรมเล่มโปรด ในการวางแผนการนมัสการ สิ่งสำคัญคือการที่ผู้นำไม่ใช่แค่เพลงโปรด พระคัมภีร์ข้อโปรด และหัวข้อเทศนาโปรดเท่านั้น การนมัสการอย่างสมดุลจะพูดถึงข่าวประเสริฐที่ครบถ้วนให้กับที่ประชุมทั้งหมด

(1) การนมัสการที่สมดุลแสดงให้เห็นทั้งพระเจ้าผู้มีสง่าราศียิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สถิตอยู่กับเรา

พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ได้รับการยกย่องซึ่งปกครองเหนือโลกทั้งหมด พระเจ้าเป็นพระเจ้าที่อยู่ด้วยกับประชากรของพระองค์ด้วยเช่นกัน เรามองเห็นความสมดุลนี้ตลอดทั้งพระคัมภีร์

หลังจากข้ามทะเลแดง ประชาชนอิสราเอลร้องเพลงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ในบรรดาพระต่างๆ องค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า? องค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงงามสง่าในความบริสุทธิ์ และนำเกรงขามด้วยพระสิริและทรงทำการอัศจรรย์? พระองค์เหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย “ด้วยความรักมั่นคง พระองค์ทรงนำชนชาติซึ่งทรงไถ่ไว้ ด้วยพระเดชานุภาพ พระองค์ทรงพาพวกเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์” (อพยพ 15:11-13)

อิสยาห์มองเห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและรับการเทิดทูน แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการยกย่อง แต่พระองค์ตรัสส่วนตัวกับอิสยาห์เพื่อมอบหมายหน้าที่ว่า “ไปเถอะและกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า...” (อิสยาห์ 6:1-13)

ผู้เขียนสดุดียกย่องพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงตั้งพระสิริของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์” พระเจ้าผู้ได้รับการยกย่องนี้ได้เข้ามามีความสนิทสนมกับมนุษย์ “มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?” (สดุดี 8)

ในการนมัสการ เราเอาใจใส่ทั้งพระเจ้าผู้มีสง่าราศียิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สถิตอยู่กับเรา เมื่อการนมัสการของเราหลงลืมพระเจ้าผู้มีสง่าราศียิ่งใหญ่ พระองค์ก็จะกลายมาเป็นเพื่อนธรรมดา ๆ ที่ไม่ต้องการการเชื่อฟังและการรับใช้อีกต่อไป เมื่อการนมัสการของเราลืมพระเจ้าผู้สถิตอยู่กับเรา เราก็จะนมัสการพระองค์แบบห่างไกล พระองค์เป็นพระเจ้าที่ไม่ห่วงใยเราเลย ในการวางแผนนมัสการ เราควรเอาใจใส่ทั้งสองด้าน ในความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์ เราต้องเตือนให้ผู้นมัสการระลึกว่าเรายำเกรงพระเจ้า แต่เราก็ต้องระลึกด้วยว่าเราปิติยินดีในพระเจ้า

นำมาสู่การปฏิบัติ

การนมัสการพระเจ้าผู้ซึ่งรับการยกย่องและสถิตอยู่กับเราหมายความว่า เราช้องเพลงที่รับรู้ถึงสง่าราศียิ่งใหญ่ของพระองค์ (“โอ นมัสการองค์ราชา”) และเพลงที่รับรู้ถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษย์ (“อิมมานูเอล พระเจ้าอยู่กับเรา”) ในการอธิษฐาน เราสรรเสริญพระองค์สำหรับกิจอันมีฤทธิ์ และเราจะเข้ามาด้วยความต้องการมีความสนิทสนมใกล้ชิดพระองค์ด้วย

(2) การนมัสการที่สมดุลทั้งในที่ประชุมและส่วนตัว

พระธรรมสดุดีประกอบไปด้วยการสรรเสริญในที่ประชุมและการสรรเสริญส่วนตัว สดุดีบางตอนพูดถึงคำสรรเสริญ “ของพวกเรา” บางตอนพูดถึงคำสรรเสริญ “ของข้าพเจ้า” ผู้นำนักร้องชาวฮีบรูนมัสการร่วมกันที่พระวิหาร แต่ที่บ้านพวกเขาอธิษฐานส่วนตัว พระเยซูมักจะไปที่ธรรมศาลาเพื่อนมัสการในที่ประชุม พระองค์ก็ยังที่เปลี่ยวด้วยเพื่อใช้เวลาตามลำพังกับพระบิดา (ลูกา 4:16 และมาระโก 1:35) การนมัสการในพระคัมภีร์มีทั้งในที่ประชุมและส่วนตัว ในการนมัสการนั้น เราต้องเตรียมโอกาสสำหรับการนมัสการร่วมกันในที่ประชุมเป็นกายเดียวกัน และเตรียมโอกาสสำหรับส่วนตัวเพื่อให้ผู้นำนักร้องได้แสดงออกถึงการอุทิศตนส่วนตัวต่อพระเจ้า

น่านามาสการปฏิบัติ

การนมัสการทั้งในที่ประชุมและส่วนตัวจะมีผลกระทบต่อทุกด้านของการประชุมนมัสการ เราจะร้องเพลงสำหรับพระกายโดยรวม (“พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่”) เราจะร้องเพลงนมัสการส่วนตัว (“พระองค์คือราชาของข้า”) เราจะอธิษฐานต่อ “พระบิดาของเราในสวรรค์” เราจะมีเวลาในกลุ่มอธิษฐานที่ให้แต่ละคนได้อธิษฐานส่วนตัวในพระกายนี้

ยิ่งกว่าครั้งใดในประวัติศาสตร์ การนมัสการในที่ประชุมเป็นความท้าทาย ในยุคที่โทรศัพท์มือถือ แتبเล็ต การส่งข้อความและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตอย่างต่อเนื่อง ทำให้เรานั่งอยู่ในที่ประชุมนมัสการโดยอารมณ์และจิตวิญญาณไม่ได้ร่วมนมัสการด้วย การอุทิศตัวเพื่อนมัสการร่วมกันต้องการให้เราแยกตัวเองออกจากสิ่งที่ดึงดูดความสนใจและมานมัสการร่วมกับพระกาย

(3) การนมัสการที่สมดุลโดยใช้ทั้งสิ่งที่คุ้นเคยแล้วกับสิ่งใหม่ที่ยังไม่รู้จักร

ความสมดุลนี้เป็นไปในเชิงปฏิบัติมากกว่าในเชิงศาสนศาสตร์ แต่ก็มีความสำคัญถ้าหากเราต้องการให้คนในที่ประชุมมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการนมัสการ ในการวางแผนเพื่อการนมัสการเราควรสมดุลโดยใช้ทั้งสิ่งที่คุ้นเคยแล้วกับสิ่งใหม่ที่ยังไม่รู้จักร

หากมีสิ่งใหม่มากเกินไปก็จะทำให้คนในที่ประชุมกลายเป็นผู้สังเกตการณ์แทนที่จะเป็นผู้ร่วมมัสการ พวกเขาไม่สามารถมีส่วนร่วมได้เพราะไม่รู้จักเพลงใหม่ ซี. เอส. ลูอิสเคยบ่นว่าศิษยาภิบาลหลายคนลืมไปว่า “พระเยซูบอกให้เปโตร ‘เลี้ยงดูแกะของเรา’ ไม่ใช่ ‘สอนเทคนิคการเล่นละครแบบใหม่ๆ ให้สุนัขของเรา’” ความแปลกใหม่มากเกินไปทำให้ยากต่อการมุ่งเน้นไปที่การนมัสการ

อะไรที่คุณคุ้นเคยมากเกินไป มันก็จะกลายเป็นกิจวัตรที่ไม่มีความหมาย การประชุมนมัสการที่คนคาดเดาได้อย่างถูกต้องจะทำให้ที่ประชุมสูญเสียความสนใจและเลิกนมัสการ

การวางแผนการนมัสการควรประกอบไปด้วยทั้งเพลงที่คุณคุ้นเคยกับเพลงใหม่ ยกตัวอย่างเช่น “ความรักของพระบิดาลึกซึ้งเพียงใด” เป็นบทเพลงสรรเสริญใหม่เกี่ยวกับการลบบาป บทเพลงจบลงด้วย “บาดแผลพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับข้า” เพลงใหม่นี้แสดงให้เห็นถึงราคาของการลบบาปซึ่งสามารถตามด้วยเพลงที่คุณคุ้นเคยคือ “ข้าได้ยินผู้ไถ่ตรัสว่า” ที่เรียกให้เราตอบสนองต่อการเป็นเครื่องบูชาของพระเยซู ความสมดุลระหว่างเพลงเก่ากับเพลงใหม่ทำให้ที่ประชุมนมัสการด้วยความกระตือรือร้น

นำมาสู่การปฏิบัติ

การนมัสการที่สมดุลโดยใช้ทั้งสิ่งที่คุ้นเคยแล้วกับสิ่งใหม่ที่ยังไม่รู้จักรักก็จะใช้ทั้งบทเพลงสรรเสริญเดิม ๆ กับบทเพลงใหม่ จะใช้ทั้งข้อพระคัมภีร์ที่คุ้นเคยมากที่สุดกับคุ้นเคยน้อยที่สุด ก่อนที่จะอ่านพระคัมภีร์ตอนที่คุ้นเคยมากอย่างเช่น ยอห์น 3:1-21 ที่พระเยซูสอนเรื่องการบังเกิดใหม่ เราสามารถอ่านข้อพระคัมภีร์ตอนที่คุ้นเคยน้อยที่สุดอย่างเช่น เอเสเคียล 36:16-38 ซึ่งพระเจ้าสัญญาว่าจะชำระล้างอิสราเอลด้วยน้ำและให้ประชาชนมีใจใหม่ พระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมากในหัวข้อเดียวกัน การอ่านพระคัมภีร์ทั้งสองตอนจะทำให้ที่ประชุมมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในยอห์นบทที่

3

ถ้าหากคุณกำลังนำเสนอเพลงใหม่เพลงหนึ่ง พร้อมกับเพลงใหม่ควรเป็นเพลงที่คุ้นเคย เมื่อเราเปิดการนมัสการด้วยเพลงที่ไม่คุ้นเคย การประชุมนมัสการก็เริ่มต้นด้วยความไม่แน่นอน เป็นการฉลาดที่จะเปิดประชุมด้วยเพลงคุ้นเคยและจากนั้นค่อยแนะนำเพลงใหม่

คริสตจักรในไต้หวันมีวิธีการแนะนำเพลงอย่างสร้างสรรค์ คนส่วนใหญ่ในที่ประชุมเป็นผู้เชื่อใหม่และไม่รู้จักเพลงที่เราร้องกัน คริสตจักรนี้จัดให้มีการซ้อมเพลงก่อนที่จะเริ่มประชุมนมัสการแต่ละครั้ง ยี่สิบนาทีก่อนการนมัสการ ผู้คนร้องเพลงที่ใช้ในการประชุมนมัสการได้ นักเปียโนเล่นเมโลดีดีเพื่อให้ทุกคนรู้โทนเสียง เนื่องจากนี่คือการซ้อม ผู้นำจึงสามารถหยุดและซ้ำท่อนใดท่อนหนึ่งจนกว่าที่ประชุมจะร้องได้ เมื่อถึงเวลา 10:00 โมง ผู้คนก็ร้องเพลงใหม่ได้ด้วยความมั่นใจ

วางแผนเป็นทีม

พระธรรมปัญญาจารย์ให้คำแนะนำในทางปฏิบัติเรื่องนี้ไว้ “สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับรางวัลดีสำหรับการตรากตรำของพวกเขา” (ปัญญาจารย์ 4:9) การวางแผนนมัสการควรเป็นกิจกรรมของทีม ทุกคนที่มีส่วนในการนำนมัสการในที่ประชุมควรมีบทบาทในการวางแผน

ในฐานะศิษยาภิบาล ผู้นำเพลง และผู้นำอื่น ๆ ในคริสตจักร ควรประชุมร่วมกันเพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับการประชุมนมัสการ ให้ของประทานของแต่ละคนทำงานร่วมกัน โดยการทำงานเป็นทีมทำให้จุดแข็งของผู้นำของคริสตจักรแต่ละคนส่งเสริมการนมัสการ

วางแผนระยะยาว

ไม่มีการประชุมนมัสการครั้งใดที่รวมเนื้อหาทั้งหมดของพระคัมภีร์ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปเราควรสื่อสารทุกด้านของพระกิตติคุณให้กับผู้นำนมัสการของเรา แต่ละคนมีหัวข้อโปรดของตัวเอง เราต้องผลักดันตัวเองให้เทศนาและร้องเพลงในหัวข้อที่ไม่ใช่หัวข้อหรือเพลงโปรดของเราเอง

ศิษยาภิบาลและผู้นำนมัสการบางคนใช้ปฏิทินเพื่อกำหนดหัวข้อสำหรับสอนพระคัมภีร์ในสามปี⁷⁵ บางคนวางแผนเป็นสัปดาห์แต่ระมัดระวังที่จะให้ครบเนื้อหาทั้งหมดของพระคัมภีร์ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

แม้ว่าถ้าคุณไม่ได้ทำตามปฏิทินการสอนอย่างเคร่งครัด แต่การรู้ถึงวาระสำคัญต่าง ๆ ของปฏิทินคริสเตียนก็จะทำให้คุณสอนด้านที่สำคัญ ๆ ของพระกิตติคุณได้ วาระสำคัญต่าง ๆ ในปฏิทินของคริสเตียนได้แก่ วาระต่อไปนี้

- **เทศกาลเตรียมรับเสด็จ** (4 วันอาทิตย์นับถอยหลังสู่วันคริสตมาส): จุดเน้นทั้งการมาครั้งแรกและการมาครั้งที่สองของพระคริสต์
- **คริสตมาส**: จุดเน้นที่การมาบังเกิดและการกำเนิดของพระคริสต์
- **เทศกาลมหาพรต** (6 วันอาทิตย์นับถอยหลังสู่อีสเตอร์): จุดเน้นที่การทนทุกข์และการตายของพระเยซู ตลอดจนจรรยาวัธของการเป็นสาวกสำหรับผู้เชื่อทุกคน
- **อีสเตอร์**: จุดเน้นที่การฟื้นคืนจากความตายและการขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์
- **เทศกาลเพ็นเทคอสต์**: จุดเน้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์และคริสตจักร

⁷⁵ ดูออนไลน์ได้ที่ <http://lectionary.library.vanderbilt.edu/calendar.php> July 22, 2020

ไม่ว่าคุณจะทำตามลำดับที่เป็นทางการหรือแผนงานพื้นฐานประจำสัปดาห์ ขอให้แน่ใจว่าคนในที่ประชุมของคุณได้ยินพระกิตติคุณทั้งหมดโดยเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ

วางแผนอย่างมีสันติสุข

การนมัสการไม่ได้เกี่ยวกับเรา การนมัสการคือเครื่องบูชาที่เราถวายแด่พระเจ้า การวางแผนการนมัสการเป็นส่วนหนึ่งของการถวาย เราวางแผนการนมัสการโดยไม่ต้องรู้สึกถูกกดดันด้วยความคิดที่ว่า “ดีพอหรือยัง?” เรานมัสการพระเจ้าแห่งพระคุณ การถวายของเราเป็นที่ยอมรับไม่ใช่เพราะมันดีพอ แต่เพราะพระเจ้ายอมรับของถวายที่ลูกของพระองค์ถวายด้วยความเต็มใจ

นี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะหลีกเลี่ยงความกดดันที่ว่า “เราต้องตามให้ทันคริสตจักร XYZ” ในโลกปัจจุบันที่เทคโนโลยีและมัลติมีเดียก้าวหน้า ผู้นำในหลายคริสตจักรรู้สึกกดดันอย่างต่อเนื่องที่จะต้องทันสมัยเหมือนกับคริสตจักรอื่น ๆ ศิษยาภิบาลทั้งหลายแข่งขันกันมีเทคโนโลยีล่าสุด ผู้กำกับเพลงแข่งขันกันร้องเพลงใหม่ล่าสุด ผู้นำนมัสการกลายเป็นนักช้อปโป่งมองหาคริสตจักรที่มีข้อเสนอที่ดึงดูดใจใหม่ล่าสุด

อย่าพ่ายแพ้ต่อการล่อใจให้พยายามทำให้พระเจ้าประทับใจด้วยของถวายของคุณ อย่ายอมให้อุปกรณ์ที่ใช้ในการนมัสการอย่างเช่นดนตรีและเทคโนโลยีมาแทนที่การนมัสการที่แท้จริง นำสิ่งที่คุณรู้ว่าดีที่สุดที่พระเจ้าแห่งพระคุณจะชื่นชมกับกลิ่นหอมหวานของเครื่องบูชาของคุณ ให้สิ่งที่ดีที่สุดแด่พระองค์ แล้วก็วางใจว่าพระองค์จะยอมรับของถวายของคุณ การนมัสการไม่ใช่การแข่งขันกับคริสตจักรอื่น ๆ แต่มันคือของขวัญมอบให้แด่พระเจ้า

การน่านมัสการในที่ประชุม

คำถามที่สำคัญมากที่สุด: ใครคือผู้ชม?

► บทบาทของที่ประชุมในการนมัสการคืออะไร? ผู้นำนมัสการมีบทบาทอะไร? พระเจ้ามีบทบาทอะไร?

คนมากมายมองว่าการนมัสการเป็นเหมือนการเล่นคอนเสิร์ตที่
 ประชุมฟังในขณะที่ศิษยาภิบาลและนักดนตรีกำลังแสดงบนเวที
 สถานนมัสการคือลานคอนเสิร์ต

บารี่ เลียส์ช (Barry Liesch) อธิบายเกี่ยวกับมุมมองว่าการนมัสการ
 เป็นเหมือนเกมส์ฟุตบอล⁷⁶ ดังนี้

- ผู้นำนมัสการเป็นผู้เล่นที่ทำการนมัสการ
- คนในที่ประชุมคือผู้ชมที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์คอยดูเกมส์
- พระเจ้าเป็นครูฝึกที่คอยบอกผู้นำนมัสการว่าให้ทำอะไร

ภาพการนมัสการในพระคัมภีร์แตกต่างออกไปมาก การนมัสการใน
 พระคัมภีร์ให้ภาพว่าคนในที่ประชุมนมัสการขณะที่ผู้นำนมัสการทำ
 หน้าที่เหมือนครูฝึกที่คอยนำการนมัสการ

- ผู้นำนมัสการเป็นครูฝึกที่คอยนำคนในที่ประชุม
- ผู้นำนมัสการเป็นผู้เล่นที่กำลังทำการนมัสการ
- พระเจ้าคือผู้ชมที่รับการนมัสการจากเรา

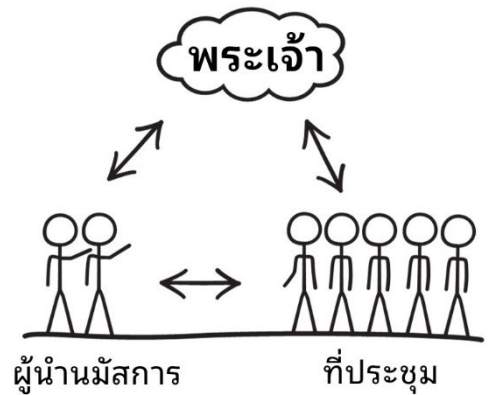

ในการแสดงละครเวที คุณไม่เคยสังเกตเห็นผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับการเล่นและคิว
 ของนักแสดงแต่ละคนที่จะแสดงในแต่ละฉาก ถ้าเธอทำงานของเธอได้ดี ผู้ชมจะไม่มีทางสังเกตเห็นเธอได้
 นั่นคือบทบาทของผู้นำนมัสการ งานของเราไม่ใช่นมัสการเพื่อให้คนดู แต่งานของเราคือนำคนในที่ประชุม
 ให้นมัสการ คนในที่ประชุมร่วมกับศิษยาภิบาลและผู้นำดนตรีนมัสการต่อหน้าพระเจ้า เป้าหมายของเรา

⁷⁶ Barry Liesch, *The New Worship*, 2nd edition (Grand Rapids: Baker Books, 2001), 123

ในการนมัสการคือทำให้พระเจ้าพอใจ รูปแบบการนมัสการในพระคัมภีร์คือ พระเจ้าเป็นผู้ชมสำหรับการนมัสการของพวกเรา

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเป็นมากกว่าผู้ชมคนหนึ่ง พระเจ้าให้ฤทธิเดชแก่เราในการทำทุกสิ่งในการนมัสการ และผู้นำนมัสการเป็นมากกว่าครูฝึกหรือผู้กำกับการแสดง ผู้นำนมัสการเป็นทั้งผู้กำกับและผู้นำนมัสการ การนมัสการประกอบไปด้วยความสัมพันธ์ที่ควบซ้อนกันดังนี้

- พระเจ้าเชื่อเชิญผู้นำนมัสการ รับการนมัสการ และนำผู้นำนมัสการขณะที่พวกเขากำลังรับใช้คนในที่ประชุม
- ผู้นำนมัสการนำคนในที่ประชุมให้นมัสการ ฟังเสียงของพระเจ้า และมีส่วนร่วมในฐานะผู้นำนมัสการ
- คนในที่ประชุมถวายการนมัสการแต่พระเจ้า ฟังพระวาทะของพระเจ้า และปราศรัยกันในการนมัสการ

วิธีหลีกเลี่ยงการนมัสการที่เป็นการแสดง⁷⁷

1. ร้องเพลงที่ผู้คนรู้หรือฝึกร้องได้ง่าย ๆ ร้องเพลงด้วยศรัทธาที่คนในที่ประชุมร้องได้ ใช้เพลงใหม่อย่างพอเหมาะ
2. ร้องเพลงและเฉลิมฉลองฤทธิอำนาจ พระสิริ และความรอดของพระเจ้า รับใช้คนในที่ประชุมของคุณ เติมพวกเขาให้เต็มด้วยพระวาทะของพระเจ้า อย่าร้องเพลงที่มีเนื้อเพลงไม่ดีหรือขาดหลักศาสนา
3. เปิดไฟให้สว่าง อย่าพูดคุยมก อย่าปล่อยให้รูป/แสง/ภาพสื่อต่าง ๆ มากกลายเป็นทางออกสำหรับการสร้างสรรค์โดยทำให้ศูนย์กลางของชาวประเสริฐต้องเสียไป

⁷⁷ ดัดแปลงมาจาก Jamie Brown, "Are We Headed For A Crash? Reflections on the Current State of Evangelical Worship." ดูได้ที่

<https://worthilymagnify.com/2014/05/19/crash/> July 22, 2020

4. ปรับการนำน้มน้ำสการของคุณและเพลงที่คุณเลือกให้เข้ากับคนส่วนใหญ่ในที่ประชุม เป็นผู้นำในการอภิบาล
5. มุ่งไปที่พระเยซู อย่าดึงความสนใจมาหาตัวคุณเอง

คุณสมบัติของผู้นำน้มน้ำสการ

ไม่ว่าคุณจะมีตำแหน่งอะไร แต่ในฐานะผู้นำน้มน้ำสการคุณรับใช้ในบทบาทของผู้อภิบาล ถ้าหากคุณเป็นศิษยาภิบาลคุณย่อมเข้าใจเรื่องนี้ดีแล้ว ถ้าคุณเป็นผู้นำฆราวาส คุณต้องเข้าใจว่าบทบาทของคุณทำให้คุณอยู่นำตำแหน่งของผู้นำฝ่ายวิญญาณ

ในการเลือกผู้นำน้มน้ำสการ เราต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ความสามารถทางดนตรีหรือคุณสมบัติด้านบุคลิกภาพเพียงอย่างเดียว เมื่อพวกอัครทูตเลือกมัคนายกให้เอาใจใส่ดูแลหญิงม่ายชาวกรีก พวกเขามองหาคนที่มีความเชื่อที่ดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและสติปัญญา (กิจการ 6:3) คุณสมบัติด้านจริยธรรม ฝ่ายวิญญาณ และศีลธรรมเป็นความสำคัญอันดับแรก

ในบางคริสตจักรเลือกผู้นำเพลง นักดนตรี และผู้นำบทบาทอื่น ๆ โดยดูความนิยมชมชอบเป็นพื้นฐาน ถ้ามัคนายกผู้ซึ่งปรนนิบัติรับใช้ที่โต๊ะอาหารได้ถูกเลือกโดยพิจารณาจากคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นผู้นำน้มน้ำสการก็ต้องถูกเลือกโดยพิจารณาคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณด้วยแน่นอน

ถ้าคุณนำน้มน้ำสการในคริสตจักรของคุณ (ในฐานะศิษยาภิบาล นักดนตรี หรือผู้นำอื่น ๆ ในการน้มน้ำสการ) คุณควรพยายามพัฒนาคุณสมบัติเพื่อจะเป็นผู้นำน้มน้ำสการที่มีประสิทธิภาพ

- **การสังเกตฝ่ายวิญญาณ** “ฉันไวต่อการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไหม?”
- **การไวต่อความต้องการ** “ฉันไวต่อความต้องการของคนในที่ประชุมไหม? ฉันเลือกเพลงและข้อพระคัมภีร์ที่พูดกับความต้องการเหล่านั้นไหม?”
- **ความร่วมมือ** “ฉันรับใช้เป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพไหม? ฉันให้ความร่วมมือเมื่อศิษยาภิบาลขอให้ฉันเปลี่ยนแปลงปิดประชุมไหม? ฉันยอมเพื่อเห็นแก่ความต้องการของทีมทั้งหมดไหม?”

- **ความรู้** “ฉันกำลังเติบโตมากขึ้นด้วยความรู้เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าไหม?” ฉันให้พระวาระของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในการนมัสการไหม?”
- **สติปัญญา** “ฉันกำลังเติบโตมากขึ้นทางสติปัญญาเพื่อจะเข้าใจและตอบสนองต่อความขัดแย้งเรื่องการนมัสการไหม? ฉันฝึกวินัยตัวเองให้ไวในการฟังและเข้าใจในการพูดไหม?” (ยากอบ 1:19)
- **ความอดทน** “ฉันอดทนเมื่อคนในที่ประชุมตอบสนองช้าต่อแผนของฉันสำหรับการประชุมนมัสการไหม?”
- **ความถ่อมใจ** “ฉันเต็มใจร้องเพลงที่พูดต่อความต้องการของสมาชิกในที่ประชุมที่ได้รับการฝึกอบรมมาน้อยไหม? ฉันเต็มใจเทศนาด้วยรูปแบบเรียบง่ายที่ตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกที่ไม่ได้รับการศึกษาในที่ประชุมของฉันไหม? ฉันนำด้วยความถ่อมใจหรือฉันมองตัวเองว่าเหนือกว่าคนในคริสตจักรเพราะตำแหน่งที่พระองค์วางฉันไว้?” ในฐานะผู้นำนมัสการ การสร้างสรรค์ของคุณต้องยอมจำนนต่อความรับผิดชอบในการอภิบาลของคุณ ภาระอย่างแรกของคุณคือการรับใช้ผู้คน
- **ความสร้างสรรค์** “ฉันหาหนทางที่จะทำให้การนมัสการมีความหมายหรือไม่? ฉันหลีกเลี่ยงที่จะไม่ติดอยู่กับรูปแบบซ้ำ ๆ ที่ทำให้ทุกการประชุมนมัสการเหมือนกันหรือไม่?”
- **การฝึกวินัย** “ฉันฝึกวินัยให้กับความสร้างสรรค์ของฉันเพื่อหลีกเลี่ยงการเบี่ยงเบนความสนใจไปจากการนมัสการหรือไม่? ฉันหลีกเลี่ยงที่จะทำให้การประชุมนมัสการแต่ละครั้งใหม่จนผู้คนไม่สามารถจดจ่อกับพระเจ้าได้หรือไม่?”

- **ความเป็นเลิศ** “ฉันนำของถวายที่ดีที่สุดมาในแต่ละสัปดาห์ใหม่? ฉันเติบโตอย่างต่อเนื่องในฐานะผู้นำนัสมัสการใหม่?”⁷⁸

ขั้นตอนเชิงปฏิบัติในการนำนัสมัสการ

ผู้นำไม่สามารถบังคับให้คนนัสมัสการ อย่างไรก็ตามผู้นำสามารถทำให้ง่ายขึ้นเพื่อคนในที่ประชุมจะใส่ใจกับการนัสมัสการ

การนำโดยเป็นแบบอย่าง

หนึ่งในสิทธิพิเศษของการนำนัสมัสการคือโอกาสนัสมัสการร่วมกับคนในที่ประชุม ผู้นำต้องนัสมัสการในขณะที่นำที่ประชุมให้นัสมัสการ

น่าเสียดายที่การนัสมัสการสามารถกลายเป็นความท้าทายสำหรับผู้นำนัสมัสการ เรายุ่งเกินไปกับการนำนัสมัสการจนไม่ได้นัสมัสการ! ถ้าหากคุณเป็นผู้กำกับดนตรี คุณอาจพบว่าตัวเองกำลังพยายามนัสมัสการในขณะที่กำลังคิดเรื่องต่าง ๆ เช่น...

- “นักร้องเดี่ยวมาสาย ฉันหวังว่าเธอจะมาทันเวลาร้องเพลงพิเศษ!”
- “คนไม่ค่อยร้องเพลงแรกกันเลย เพลงนั้นมันยากเกินไปที่คริสตจักรเราจะร้องได้หรือเปล่า?”
- “รู้สึกที่เรา กำลังร้องเพลงช้าเกินไป ฉันจะเร่งขึ้นท่อนต่อไปได้ไหม?”

ถ้าคุณเป็นศิษยาภิบาล คุณอาจพบว่าตัวเองกำลังพยายามนัสมัสการในขณะที่กำลังคิดเรื่องต่าง ๆ เช่น...

- “เรามีคนน้อยกว่าอาทิตย์ที่แล้วสิบคน พวกเขาไปไหนนะ?”
- “ผมควรจบคำเทศนาด้วยการเชื้อเชิญดีไหม?”

⁷⁸ คุณภาพของความเป็นเลิศไม่ได้หมายความว่าไม่มีเพียงผู้นำที่ได้รับการฝึกฝนจนเชี่ยวชาญเท่านั้นที่นำนัสมัสการได้ ฮาโรลด์ เบสท์ ให้คำนิยามความเป็นเลิศว่าเป็น “กระบวนการเพื่อกลายเป็นคนที่ดีกว่าที่ครั้งหนึ่งฉันเคยเป็น” เนื่องจากการนัสมัสการคือเครื่องบูชาที่เราถวายแด่พระเจ้า เราจึงพยายามอยู่เสมอเพื่อจะเป็นคนที่ดีกว่าที่เราเคยเป็น Harold Best, *Music through the Eyes of Faith* (San Francisco: Harper Books, 1993),

- “เพลงนั้นไม่เข้ากับคำเทศนาของผมเลย! ผมจะโยนเพลงจากสวรรณคดีไปสู่คำเทศนาเรื่องการพิพากษาได้ยังไง?”

เราต้องไม่ยอมให้กลไกในการนำการประชุมนมัสการมาแทนที่การนมัสการในชีวิตของเรา เมื่อเรานำนมัสการเราต้องนมัสการด้วย สิ่งนี้จิตใจให้มีการนมัสการจากที่ประชุม มีวิทยากรคนหนึ่งพูดว่า “ในฐานะผู้นำนมัสการ เราไม่ใช่**สุนัขตัวอ่อน**ที่จะต้องคอยกัดสันเท้าของคนในที่ประชุมเพื่อบังคับพวกเขาให้ไปในทิศทางที่เราต้องการ เราเป็นผู้นำนมัสการที่เชิญให้ที่ประชุมไปกับเราในการสถิตอยู่ของพระเจ้า” คนในที่ประชุมไม่นมัสการเมื่อผู้นำบอกให้พวกเขา นมัสการ แต่ผู้นำนมัสการนำพวกเขาได้โดยการเป็นแบบอย่าง

นำด้วยการหนุนใจ

ซูซานอยู่จนถึงตีสามเพื่อดูแลลูกที่ป่วย หลังจากได้นอนหลับสามชั่วโมง เธอก็ลุกขึ้นเตรียมอาหารเช้าและเตรียมตัวไปคริสตจักร เธอมาถึงคริสตจักรด้วยความเหนื่อยล้าเนื่องจากนอนไม่พอ หมดกำลังใจเพราะเธอต่อว่าลูกชายอย่างรุนแรงเมื่อเขาลืมเอาของเล่นไป และจิตใจอ่อนล้าเพราะเธอมีเวลาอยู่กับพระเจ้าเพียงน้อยนิดในสัปดาห์นี้

ศิษยาภิบาลโจเอลอยากเห็นการมีส่วนร่วมในการนมัสการ หลังจากเพลงแรกผ่านไป เขาก้าวไปที่ธรรมมาสน์ “พวกคุณเป็นอะไรไป? เราอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เรากำลังนมัสการองค์กษัตริย์ และดูเหมือนพวกเขาคุณบางคนอยากจะนอนอยู่บ้านมากกว่า! คุณควรละอายใจ ร่วมนมัสการกันครับ!”

ศิษยาภิบาลโจเอลมีเจตนาดี เขาอยากให้คนในที่ประชุมเป็นผู้นำนมัสการที่เข้มแข็ง แต่ซูซานนาได้ยินอะไร? “ฉันล้มเหลวในการเป็นแม่ ฉันดูว่าลูกแรงไป ฉันล้มเหลวในการเป็นคริสเตียน ฉันไม่ได้เฝ้าเดี่ยวเมื่อวานนี้ ฉันยังล้มเหลวในการเข้าร่วมคริสตจักร พระเจ้าโกรธเพราะฉันไม่ได้ร้องเพลง” โดยการใช้ความรู้สึกผิดกระตุ้นผู้คน ศิษยาภิบาลโจเอลได้ทำให้การนมัสการยากขึ้นไปอีกสำหรับซูซานนา

ในฐานะผู้นำการนมัสการ เราควรส่งเสริมการนมัสการ เราควรเป็นแบบอย่างด้วยการนมัสการในชีวิตของเราเอง จากนั้นเราสามารถฝากผลลัพท์ไว้กับพระเจ้าได้ เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้การนมัสการ

เป็นไปได้ เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้การนมัสการที่แท้จริงมีฤทธิ์เดช เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่นำใจของผู้นมัสการเข้าใกล้พระองค์

เราควรสนับสนุนการนมัสการด้วยคำพูดแง่บวก แต่เราไม่ควรพยายามบังคับควบคุมผู้นมัสการด้วยความรู้สึกผิดหรือพยายามปลุกปล้ำอารมณ์ เป้าหมายของเราคือการนำผู้นมัสการให้พบพระเจ้า พระองค์ดลใจในการนมัสการ การนมัสการไม่ได้พึ่งอาศัยเทคนิคการสร้างแรงบันดาลใจหรือการชักจูงทางอารมณ์ เราในฐานะผู้นำนมัสการไม่จำเป็นต้องทำงานส่วนของพระเจ้า!

ในสัปดาห์นี้เริ่มต้นด้วยเรื่องราวของซูซานนา ให้เราจบลงด้วยเรื่องจริงของผู้นำนมัสการที่มีความถ่อมใจและหนุนใจ เดวิดพยายามทำให้เยาวชนแข่งขันในการนมัสการ เขาพบว่าเยาวชนเหล่านี้จดจ่อกับการส่งข้อความมากกว่าการนมัสการ ผู้นำบางคนเริ่มต้นการประชุมนมัสการด้วยบางสิ่งทำนองนี้ “เด็ก ๆ เราอยู่ที่นี้เพื่อนนมัสการ วางโทรศัพท์แล้วตั้งใจนมัสการ พวกเธอกำลังดูหมิ่นพระเจ้า!”

เดวิดทำสิ่งที่ต่างออกไปมาก ขณะที่มือกีตาร์บรรเลงเพลงนมัสการเบา ๆ เดวิดพูดเบา ๆ ว่า “เมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านไม่ต้องการทำให้เพื่อนข้าง ๆ เสียสมาธิในการนมัสการ ให้ทุกคนวางโทรศัพท์ของเราและฟังเสียงของพระเจ้าในเช้าวันนี้” ทุกคนในห้องวางโทรศัพท์ทิ้ง ดาวิดสอนเยาวชนให้นมัสการด้วยความถ่อมใจ

การนำหรือบังคับควบคุม?

ฟังคำพยานของผู้นำนมัสการร่วมสมัย

“ตอนเป็นน้องใหม่ ผมไปที่คริสตจักรใกล้มหาวิทยาลัย มีทั้งแสงสีและดนตรีดังกระหึ่มน่าตื่นเต้น ผู้นำนมัสการจัดแต่งทรงผมทันสมัย สวมใส่ยีนส์ และเล่นกีตาร์ราคาแพง ตอนเริ่มประชุมนมัสการ ผมสังเกตเห็นไมโครโฟนที่ไม่ได้ใช้งานตั้งอยู่ตรงระดับเอวของเขา ผมสงสัย แล้วผมก็ยกมือและจมดิ่งไปกับเสียงเพลง

เสียงดนตรีดีมาก ทีมสรรเสริญโดดเด่น และดนตรีมีการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อนำไปจนถึงเพลง
สุดท้าย เมื่อผู้นำร้องเพลงท่อนสุดท้าย (‘ลูก’คุกเข่าลง ถวายชีวิตทั้งหมด’) เขาคูกเข่าลง จุดนี้เองที่ผมรู้ว่า
ทำไมไมโครโฟนตัวที่ไม่ใช้นั้นมีไว้เพื่ออะไร มันวางตรงตำแหน่งที่เหมาะสมพอดีเมื่อผู้นำคุกเข่าลงร้องเพลง
และเล่นกีตาร์ ผมไม่อยากจะตัดสินเจตนาของคริสตจักรนี้ แต่ผมอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเหมือนถูกควบคุมให้
ตอบสนองต่อช่วงเวลาที่เหมาะสมนี้ซึ่งชัดเจนว่าได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า”⁷⁹

ตัวอย่างนี้มาจากการนมัสการร่วมสมัย แต่เราใช้ตัวอย่างของการนมัสการแบบประเพณีได้ด้วย ปัญหาของ
การบังคับควบคุมไม่ได้จำกัดอยู่ที่รูปแบบการนมัสการเท่านั้น ไม่ว่าจะแนวดนตรีหรือมีเจตนาที่จริงจังแค่ไหน
แต่เราก็สามารถปฏิบัติต่อคนในที่ประชุมเหมือนเป็นหุ่นเชิดที่เราบังคับควบคุมให้ตอบสนองทางอารมณ์ได้

การมีอารมณ์ความรู้สึกในการนมัสการผิดไหม? ไม่ผิด เราเห็นตัวอย่างในพระคัมภีร์มากมายที่การ
นมัสการมีผลกระทบต่ออารมณ์ การพยายามกระตุ้นให้คนตอบสนองทางอารมณ์ผิดไหม? ไม่ผิด การ
สื่อสารที่ดีสัมผัสทั้งความนึกคิดและอารมณ์ อย่างไรก็ตามถ้าหากเราไม่ระมัดระวัง เราก็จะพยายาม
ผลิตผลกระทบทางอารมณ์ให้กับผู้เข้าร่วม ซึ่งไม่ได้เป็นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราจะบอกถึงความแตกต่างระหว่างการนำนมัสการกับการบังคับควบคุมได้อย่างไร? การบังคับควบคุม
เกิดขึ้นเมื่อการตอบสนองของคนในที่ประชุมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการนำของผู้แทนที่จะขึ้นอยู่กับฤทธิ์
อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นไปได้ที่เราจะแยกไม่ออกเลยระหว่างการนำกับการบังคับควบคุม แต่
จะมีสัญญาณบางอย่างที่แนะนำให้เรารู้ว่าเรากำลังข้ามเส้นไปสู่การบังคับควบคุมแล้ว

1. **เราตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการที่บังคับควบคุมเมื่อเราสับสนเรื่องอารมณ์กับการ
นมัสการ** เราเริ่มรู้สึกว่าเป็นความรับผิดชอบของเราที่จะต้องสร้างการตอบสนองทางอารมณ์
ผู้นำนมัสการบางคนเคยพูดว่า “สร้างทำจนกระทั่งมันเป็นแบบนี้จริง ๆ สร้างทำจนกว่าผู้คนจะมี

⁷⁹ Joel Wentz, “Confessions of a Former Worship Leader.” Available at <https://relevantmagazine.com/life5/1301-confessions-of-a-former-worship-leader/> July 22, 2020.

อารมณ์และความรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ” นี่เป็นการคิดเอาเองว่างานของเราคือใช้อารมณ์เพื่อสร้างบรรยากาศการนมัสการ ผู้นำนมัสการนำนมัสการ เราไม่ได้สร้างการนมัสการ

2. **เราตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการที่บังคับควบคุมเมื่อเราคิดเอาเองว่าจิตใจที่เปลี่ยนแปลงจะต้องมีระดับของอารมณ์สูง** พระเจ้าสามารถทำงานในการประชุมนมัสการของคริสตจักรที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก แต่พระองค์ก็สามารถทำงานในช่วงเวลาเงียบสงบที่บ้านได้ด้วย เรากำลังตกอยู่ในอันตรายของการพยายามบังคับควบคุมที่ประชุมถ้าหากเราเชื่อว่าโดยผ่านความพยายามของเราเท่านั้นที่พระเจ้าสามารถนำการเปลี่ยนแปลงมายังจิตใจของคนที่เราพบใช้
3. **เราตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการที่บังคับควบคุมเมื่อเราให้การแสดงออกทางกายเทียบเท่ากับการนมัสการ** บางครั้งผู้นำต้องการให้ผู้คนตอบสนอง เขาพูดว่า “ถ้าคุณรักพระเยซูให้คุณยกมือขึ้น” เห็นได้ชัดว่าคนที่ไม่ได้รักพระเยซูจริง ๆ ในที่ประชุมก็ยกมือขึ้น! หรือบางคนในที่ประชุมที่รักพระเยซูอาจไม่ยกมือก็ได้ การนมัสการไม่ได้เทียบเท่ากับการแสดงออกทางกาย การปรบมือระหว่างร้องเพลงไม่ได้พิสูจน์ว่าเรากำลังนมัสการและการนั่งเงียบระหว่างการอธิษฐานก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าเรากำลังอธิษฐาน มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่มองเห็นหัวใจของผู้นมัสการ **“เมื่อผู้นำนมัสการให้การแสดงออกภายนอกเป็นตัวทดสอบถึงท่าทีภายในใจ พวกเขาที่กำลังยำบนพื้นที่อันตราย”⁸⁰**
4. **เราตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการที่บังคับควบคุมเมื่อเราพยายามเลียนแบบสิ่งที่พระเจ้าทำในที่อื่นหรือในเวลาอื่น** เราไม่ควรคิดเอาเองว่าเพราะพระเจ้าอวยพรเพลงใดเพลงหนึ่งที่ใช้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว พระองค์ต้องอวยพรเพลงเดียวกันนี้ในสัปดาห์นี้ เมื่อพระเจ้าทำงานพระองค์ทำงานตามวิธีการของพระองค์ ผู้นำนมัสการต้องยอมให้พระเจ้ามาในเวลาที่เหมาะสมที่พระองค์เลือกจะมา ไม่มีสูตรพิเศษใดที่จะสร้างการตอบสนองฝ่ายวิญญาณที่เหมือนกันในทุกสถานการณ์ได้
5. **เราตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการที่บังคับควบคุมเมื่อเราวัดคุณค่างานพันธกิจของเราจากความสามารรถที่ทำให้ได้รับการตอบสนองจากผู้คน** นักพูดหรือนักดนตรีในที่

⁸⁰ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 215

สาธารณชนชอบที่จะได้รับการตอบสนองจากผู้ชม นั่นเป็นเรื่องปกติทั่วไป แต่เมื่อเราวัดประสิทธิภาพพันธกิจของเราจากการตอบสนองเหล่านี้ เราก็ตกอยู่ในอันตรายของการพึ่งพาทักษะของตัวเองแทนที่จะพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์

หัวข้อนี้เป็นเรื่องยาก หลายครั้งคำพูดอย่างเดียวกันในสองสถานการณ์ที่แตกต่างกันก็แสดงถึงแรงจูงใจที่ต่างกันอย่างมาก ในแง่หนึ่ง หากเราไม่ระมัดระวัง เราก็จะเริ่มบังคับควบคุมในการนมัสการ ในทางกลับกัน หากเรากลัวอารมณ์ความรู้สึกมากเกินไป เราก็จะนำไม่ได้เลย!

เพราะเหตุนี้ เราจึงควรตัดสินใจการเป็นผู้นำในการนมัสการของคนอื่นอย่างช้า ๆ แต่ประเมินการเป็นผู้นำของเราเองอย่างรวดเร็ว เราต้องขอให้พระเจ้าเปิดเผยแรงจูงใจของเราในการเป็นผู้นำ เราต้องระมัดระวังในการนำการนมัสการโดยไม่บังคับควบคุมให้ผู้นมัสการตอบสนองตามที่เรากำลังต้องการ

คำถามในเชิงปฏิบัติ

เราเริ่มต้นการประชุมนมัสการอย่างไร?

ตัวอย่างที่ไม่ดี

เวลา 10:00 น. เป็นเวลาเริ่มการประชุมนมัสการ ศิษยาภิบาลพยายามตามหาผู้นำเพลง มีผู้หญิงสามคนคุยกันเรื่องสูตรอาหาร ผู้ชายสี่คนกำลังคุยเรื่องฝนแล้งในการปลูกพืชผล คุณจะเคลื่อนจากกิจกรรมเหล่านี้เข้าสู่การนมัสการได้อย่างไร?

หนึ่งในความรับผิดชอบสำคัญของผู้นำนมัสการคือการเปิดการประชุมนมัสการ เราเชิญให้คนของพระเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร?

- บางคริสตจักรเริ่มต้นด้วยช่วงเวลาเงียบสงบ ผู้นำเริ่มต้นแบบเรียบง่ายว่า “ให้เราสงบใจอธิษฐานเวลานี้ที่เราเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า”

- บางคริสตจักรเริ่มต้นด้วยดนตรี “เรียกให้นมัสการ” เพลงนี้สามารถให้นักร้องเดี่ยวหรือเป็นวงร้องได้ หรือให้ทั้งที่ประชุมร้องด้วยกัน ในบางคริสตจักร ศิษยาภิบาลจะขึ้นไปบนเวทีและเริ่มร้องเพลงเช่น “เราจะเข้ามาสรรเสริญด้วยใจโมทนาพระคุณ...”
- บางคริสตจักรเริ่มต้นด้วยข้อพระคัมภีร์ ซึ่งมักจะมาจากพระธรรมสดุดี

มาเถิด ให้เราร้องเพลงด้วยความยินดีถวายแด่พระยาห์เวห์ ให้เราให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายศิลาแห่งความรอด

ของเรา ให้เราเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยการขอบพระคุณ ให้เราให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่พระองค์ด้วยบทเพลงสรรเสริญ! (สดุดี 95:1-2)

สดุดีที่ใช้ในการเชิญผู้นมัสการเข้าสู่การสถิตอยู่ของพระเจ้า เช่น สดุดี 15, สดุดี 66:1-4, สดุดี 96:1-4, สดุดี 100, สดุดี 105:1-3, สดุดี 107:1-3, สดุดี 149:1-2, และสดุดี 150

การประชาสัมพันธ์งานเป็นการนมัสการใหม่?

ศิษยาภิบาลชาวสเปนถามว่า “การประชาสัมพันธ์งานรวมอยู่ในการนมัสการใหม่? เราพยายามเน้นการนมัสการและการสถิตอยู่ของพระเจ้าในคริสตจักรของเรา เรามีการประชุมนมัสการที่ยอดเยี่ยมและจบลงด้วยการประชาสัมพันธ์งานยืดยาวนานเมื่อ นี่ส่งผลกระทบต่อจิตวิญญาณของการประชุมนมัสการ เราจะทำให้การประชาสัมพันธ์งานเป็นนวนหนึ่งของการนมัสการได้อย่างไร?”

ไม่สำคัญว่าเราจะเอาการประชาสัมพันธ์งานวางไว้ตรงไหนของรายการ มันสามารถรบกวนการประชุมนมัสการได้ ไม่ค่อยมีที่การประชาสัมพันธ์งานจะเป็นการนมัสการ แต่มันเป็นสิ่งรบกวนการนมัสการมากกว่า คุณจะทำอย่างไร? ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์แบบ แต่มีคำแนะนำบางประการที่อาจช่วยได้

- เมื่อเป็นไปได้ ให้พิมพ์หัวข้อประชาสัมพันธ์แจกแทนการอ่านออกเสียง เมื่อคุณต้องประชาสัมพันธ์ในที่ประชุมก็ทำให้สั้นเข้าไว้
- ใช้เครื่องฉายโปรเจคเตอร์ฉายหัวข้อประชาสัมพันธ์ก่อนเริ่มประชุมนมัสการ

- บางคริสตจักรจัดแบบนี้ ประชาสัมพันธ์ อธิษฐาน แล้วจึงค่อยเริ่มต้นการประชุมนมัสการ มี คริสตจักรแห่งหนึ่งที่เริ่มต้นการประชุมนมัสการเวลา 10:00 น. คริสตจักรนี้ประชาสัมพันธ์งาน ตอน 9:50 น. ศิษยาภิบาลกล่าวว่า “สิ่งนี้บรรลุล่วงวัตถุประสงค์สองอย่าง อย่างแรกคือหนุนใจผู้คนให้ มาเร็วขึ้นเพราะพวกเขาจะไม่ได้ยินข่าวประชาสัมพันธ์ถ้ามาไม่ทัน 9:50 น. อย่างที่สองคือทำให้ เราจดจ่ออย่างเต็มที่กับการนมัสการตั้งแต่คำพูดแรกที่กล่าวในการประชุมนมัสการได้”
- อย่าให้การประชาสัมพันธ์งานกลายเป็นการรวบรวมนิจติวิญญาณของการนมัสการ แต่ให้มองดูการ ประชาสัมพันธ์งานเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้บรรลุป้าหมายพันธกิจของคริสตจักร ประชาสัมพันธ์ งานแล้วดำเนินรายการต่อไป เมื่อเราตระหนักว่ากิจกรรมของคริสตจักร (กลุ่มอธิษฐาน การรับใช้ ชุมชน งานประกาศ และโครงการต่าง ๆ ของคริสตจักร) เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ การ ประชาสัมพันธ์งานถึงกิจกรรมเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในคริสตจักร เหมือนกับพ่อที่ ปิดท้ายการเฝ้าเดี่ยวร่วมกันในครอบครัวด้วยการเตือนทุกคนให้คิดถึงแผนประจำสัปดาห์ของ ครอบครัว ศิษยาภิบาลก็อาจปิดการประชุมนมัสการด้วยการเตือนให้ครอบครัวคริสตจักรคิดถึง กิจกรรมในสัปดาห์นั้น การประชาสัมพันธ์งานของคริสตจักรทำให้เราระลึกได้ว่าเราคือครอบครัว เดียวกัน การสามัคคีธรรมของครอบครัวเป็นด้านที่สำคัญของการนมัสการ

การนมัสการที่อันตราย: “เราทำสิ่งนี้เพราะ...”

เจ้าสาวที่เพิ่งแต่งงานคนหนึ่งกำลังทำแฮมสำหรับอาหารเย็นวันอาทิตย์ ก่อนจะทำแฮมใส่ในเตาอบ เธอ บรรจงตัดขอบด้านหนึ่งของแฮมและเอาวางไว้ในกระทะขนาดเล็ก สามีถามว่า “คุณทำแบบนั้นทำไม หรือ?”

“นั่นเป็นวิธีทำแฮมให้เป็นอาหาร แม่ของฉันตัดขอบด้านหนึ่งของแฮมก่อนทำอาหารเสมอ ฉันคิดว่ามันช่วย ทำให้รสชาติดี” เจ้าสาวเริ่มต้นสงสัย “ทำไมการตัดขอบแฮมทำให้อาหารรสชาติดีได้?” เธอจึงโทรไปถาม แม่ของเธอว่า “ทำไมแม่ถึงตัดขอบด้านหนึ่งของแฮม?”

แม่ตอบว่า “ก็ยายของลูก แม่ของแม่ เขาตัดขอบแฮมก่อนทำอาหารทุกครั้ง มันต้องช่วยให้รสชาติดี ลองไป ถามยายดูสิ”

เจ้าสาวคนนี้ก็เลยโทรหาคุณยายที่เป็นคนสมัยโบราณ คุณยายไม่ได้ทำอาหารแล้ว แต่เธอตอบคำถามนี้ได้ “ใช่ ฉันจำได้ว่าทำไมฉันต้องตัดขอบแฮม ตอนที่คุณตาของหลานกับยายแต่งงานกัน เราไม่มีกระทะหลายใบทำอาหาร เรามีกระทะย่างใบเล็ก ๆ อยู่ใบเดียว แผ่นแฮมมันวางในกระทะไม่ได้ ยายเลยต้องตัดขอบออกให้มันวางได้!”

เป็นเวลา 50 ปีที่ลูกสาวของผู้หญิงคนนั้นและมาถึงรุ่นหลานยังคงทำตาม “ประเพณี” ที่ไม่มีความหมายอะไรเลย พวกเขาไม่เคยถามว่า “ทำไม?”

ในฐานะผู้นำนมัสการ บางครั้งเราก็ทำบางสิ่งโดยไม่พิจารณาเหตุผลว่า “ทำไม?”

เหตุผลที่คริสตจักรทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง

1. **คริสตจักรในอดีตทำสิ่งนี้** มีคุณค่าอยู่ในประเพณี ถ้าคริสตจักรในอดีตทำสิ่งใด เราก็ไม่ควรยกเลิกโดยไม่ถามว่า “ทำไมพวกเขาถึงทำสิ่งนี้?” เราอาจพบเหตุผลที่ดีเพื่อรักษาประเพณีนั้นไว้ แต่หาก “คริสตจักรในอดีตทำสิ่งนี้” เป็นเพียงเหตุผลอย่างเดียว มันก็ยังไม่มีความหมายเพียงพอ
2. **คริสตจักรใหญ่ทำสิ่งนี้** มีคุณค่าในการเรียนรู้จากผู้อื่น ถ้าหากมีการปฏิบัติในคริสตจักรอื่น ๆ เราควรถามว่า “การปฏิบัตินี้เป็นประโยชน์สำหรับเราหรือเปล่า? ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งนี้?” เราอาจพบว่าเหตุผลที่ดีที่จะเลียนแบบการปฏิบัติในการนมัสการ แต่ถ้าเพราะ “คริสตจักรใหญ่ทำสิ่งนี้” เป็นเพียงเหตุผลอย่างเดียว มันอาจไม่เป็นประโยชน์เลยสำหรับสถานการณ์ของเรา
3. **ผู้คนชอบสิ่งนี้** มีคุณค่าในการนมัสการที่หนุนใจให้ผู้คนมีส่วนร่วม ไม่มีตอนใดในพระคัมภีร์ที่พูดว่า “การนมัสการของคุณควรทำให้มันน่าเบื่อ!” เราอาจพบว่าเพลงโปรดของคนของเราเป็นความจริงและเหมาะสมในการนมัสการ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีเยี่ยม แต่ถ้าผู้คนชอบเพลงที่สอนหลักคำสอนผิด เราต้องไม่ร้องเพลงนั้น
4. **สิ่งนี้ทำให้เรานมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง** นี่คือเหตุผลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสิ่งที่เราทำ ในการวางแผนนมัสการและน่านมัสการ เราควรถามว่า “เพลงนี้ช่วยให้เรานมัสการพระเจ้าได้ดีขึ้นไหม? ระเบียบการนมัสการนี้ นำเราให้เข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

ใหม่? การเชื่อเชิญนี้ดีที่สุดในการเชิญให้มีการตอบสนองต่อคำเทศนาใหม่ หรือเราควรจบด้วยเพลงสรรเสริญ? เรานมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริงใหม่ในสัปดาห์นี้?”

บทสรุป: เมื่อเราล้มเหลวในการนมัสการ

ที่ประชุมร้องเพลงสรรเสริญเปิดประชุมอย่างไม่เต็มใจ คณะนักร้องได้ฝึกซ้อมมาแล้ว แต่พวกเขาร้องเพลงได้แย่มากในเช้าวันนั้น นักร้องเดียวลืมนำคอร์ดอะไร นักเปียโนเล่นผิดโน้ต คำเทศนาของศิษยาภิบาลดูไม่เข้ากับชีวิตของผู้คนนัก การประชุมนมัสการเป็นอย่างกับหายนะ มันเคยเกิดขึ้นกับคุณไหม? คุณทำอย่างไรเมื่อคุณล้มเหลวในการน่านมัสการ?

(1) จดจำไว้ว่าทุกการนมัสการเป็นการฝึกซ้อม

การนมัสการของเราคือการฝึกซ้อมสำหรับการนมัสการในสวรรค์ เราเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์แบบ และการนมัสการของเราก็ไม่สมบูรณ์แบบ “เราได้รับการเรียกให้ถวายสิ่งที่ดีที่สุดของเราในการนมัสการ ไม่ใช่สิ่งที่สมบูรณ์แบบที่สุด”⁸¹

(2) อาทิตยหน้ายังมี

อย่าลาออกในวันจันทร์ รอจนกว่าจะถึงวันอังคารเพื่อวิเคราะห์การประชุมนมัสการ เรียนรู้จากความล้มเหลวและเดินหน้าต่อไป ในการประชุมนมัสการที่เพิ่งกล่าวไปนั้น บทเพลงสรรเสริญเปิดประชุมไม่ใช่เพลงคุ้นเคยสำหรับที่ประชุม ผู้กำกับเพลงคิดว่าคนเหล่านี้รู้จักเพลงนี้ แต่พวกเขาไม่รู้จัก เขาเขียนบันทึกในหนังสือเพลงของเขาว่า “สอนเพลงนี้ให้กับวงประสานเสียงก่อนให้ที่ประชุมร้องอีกครั้ง” เรียนรู้จากความผิดพลาด แสวงหาการช่วยเหลือจากพระเจ้า และยอมให้พระเจ้าทำงานผ่านคุณในอาทิตยหน้า

⁸¹ คำกล่าวและคำแนะนำในส่วนนี้มาจาก Franklin Segler and Randall Bradley, *Christian Worship* (Nashville: B&H Publishing, 2006), 274-275

(3) จดจำไว้ว่าการนมัสการเกี่ยวกับพระคุณ

ผู้นำนมัสการจำนวนมากเป็นพวกที่เน้นความสมบูรณ์แบบ เราจะไม่มีวันพอใจหรอก การนมัสการไม่ใช่ การทำให้สมบูรณ์แบบ การนมัสการเกี่ยวกับพระคุณ พระเจ้าทำงานผ่านได้แม้แต่ความล้มเหลวของเรา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของพระองค์ นี่คือนี่สิ่งที่ควรจะเป็น! เมื่อเราตระหนักกว่าคือพระเจ้าเองที่ให้ฤทธิเดชแก่ การนมัสการ เราก็จะถูกนำมาสู่ที่แห่งความถ่อมใจและยอมจำนน

(4) ถ้าหากเราได้ให้สิ่งที่ดีที่สุดของเราแล้ว เราก็ไม่ล้มเหลว

วันอาทิตย์นั้น ผู้นำนมัสการเดินออกไปจากคริสตจักรด้วยความท้อใจ เมื่อเขาออกจากอาคารนั้น ทิโมธี กำลังรอเขาอยู่ ทิโมธีชี้ข้ายและไม่ค่อยพูด แต่เข้านั้นเขาพูดว่า “คุณเล่นเพลง ‘พระเยซูรักฉัน’ ตอนถวาย ทรัพย์สิน” (ใช่ ผู้นำนมัสการรู้ว่าเขาเล่นเพลงนั้น และเขารู้สึกแย่มาก) แต่ทิโมธีพูดต่อว่า “ผมจำเป็นต้องฟัง เพลงนั้น สัปดาห์นี้หมอบอกว่าผมเป็นมะเร็ง ผมจำเป็นต้องได้รับการเตือนให้ระลึกว่าพระเยซูรักผม”

ถ้าเราให้สิ่งที่ดีที่สุดของเราแล้ว เราก็ไม่ล้มเหลว พระเจ้าทำงานผ่านความอ่อนแอของเราเพื่อพูดพระวจนะ ของพระองค์กับคนที่เรารับใช้

► กลุ่มอภิปราย ให้ดูใน “บทพจนานพที่ 8” มีประเด็นใดที่คุณไม่เห็นด้วยบ้าง? ประเด็นใดที่คุณรู้สึก ว่าสำคัญที่สุดที่จะต้องรับนำมาใช้?

ทบทวนบทที่ 8

(1) เราจะเตรียมพร้อมสำหรับการประชุมนมัสการได้อย่างไร?

- การเตรียมพร้อมสำหรับการประชุมนมัสการเริ่มต้นด้วยการเตรียมพร้อมของผู้นำนมัสการผ่านการใช้เวลากับพระเจ้า
- การวางแผนช่วยเตรียมโครงสร้างของการประชุมนมัสการ
- หัวข้อสำหรับการประชุมนมัสการช่วยสื่อสารข้อความสำคัญข้อความเดียว
- ความสมดุลทำให้แน่ใจว่าการนมัสการของเราพูดถึงพระกิตติคุณทั้งหมดต่อทั้งคริสตจักร
 - การนมัสการที่สมดุลแสดงให้เห็นทั้งพระเจ้าผู้มีสง่าราศียิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สถิตอยู่กับเรา
 - การนมัสการที่สมดุลทั้งในที่ประชุมและส่วนตัว
 - การนมัสการที่สมดุลใช้ทั้งสิ่งที่คุ้นเคยแล้วกับสิ่งใหม่ที่ยังไม่รู้จัก
- การวางแผนการนมัสการควรร่วมกันกับทีมผู้นำทั้งคริสตจักร
- การวางแผนการนมัสการควรเป็นแผนระยะยาว
- เราวางแผนโดยไม่ต้องกดดันได้เพราะการนมัสการไม่ได้เกี่ยวกับเรา แต่เกี่ยวกับพระเจ้า

(2) การน่านมัสการในที่ประชุมมีความสำคัญอย่างไร?

- ผู้ชมที่สำคัญที่สุดในการนมัสการคือพระเจ้า
- คนในที่ประชุม ผู้นำนมัสการ และพระเจ้าล้วนมีความสัมพันธ์กันในการประชุมนมัสการ ผู้นำไม่ควรแสดงการนมัสการให้คนดู
- ผู้นำนมัสการต้องนมัสการ เขานำโดยทำเป็นแบบอย่าง
- ผู้นำนมัสการควรหนุนใจ ไม่ใช่ตำหนิ
- ผู้นำนมัสการต้องนำ ไม่ใช่บังคับควบคุม
- การประชาสัมพันธ์งานควรจัดให้เป็นการรบกวนน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้
- หลังจากวางแผนการนมัสการ เราควรยอมให้พระเจ้าเข้ามาในการประชุมนมัสการด้วยวิธีที่พระองค์เลือก

งานมอบหมายบทที่ 8

- (1) ในบทที่ 6 และ 7 ขอให้คุณเลือกเพลงและข้อพระคัมภีร์ที่หัวข้อแตกต่างกันห้าหัวข้อ วางแผนการประชุมนมัสการบนพื้นฐานของแต่ละหัวข้อในห้าหัวข้อนี้ วางแผนโดยลงรายละเอียดให้มากที่สุดสำหรับการประชุมนมัสการที่ไปในทิศทางเดียวกัน รวมถึงเพลงที่ใช้ในที่ประชุม หัวข้อคำเทศนาและเนื้อหาตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับการประชุมนมัสการของคุณ ใช้โครงร่างหนึ่งโครงร่างหรือมากกว่าที่มีในภาคผนวก ก สำหรับโครงงานนี้
- (2) ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 8

- (1) เขียนสองช่วงเวลาหลักในโครงสร้างการนมัสการที่มีคำเทศนาเป็นศูนย์กลาง
- (2) เขียนสี่ช่วงเวลาหลักในโครงสร้างบนพื้นฐานกิจกรรมที่คนของพระเจ้าทำในการนมัสการ
- (3) เขียนสามช่วงเวลาหลักในโครงสร้างการนมัสการบนพื้นฐานของสดุดี 95
- (4) สามสิ่งที่เราจดจำได้เกี่ยวกับการนมัสการที่สมควรมีอะไรบ้าง?
- (5) จากต้นแบบการนมัสการในพระคัมภีร์ ใครคือผู้ชมสำหรับการนมัสการของเรา?
- (6) เขียนคุณสมบัติสามประการของผู้น่านมัสการที่มีประสิทธิภาพ
- (7) สัญญาณสามอย่างที่บ่งบอกว่าเรากำลังบังคับควบคุมในการนมัสการคืออะไร?
- (8) เขียน 2 พงศาวดาร 5:13-14 จากการท่องจำ

บทที่ 9

คำถามอื่น ๆ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับความสำคัญในการสืบทอดต่อพระคัมภีร์ ขณะเดียวกันให้ความเคารพต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการนมัสการ
- (2) ประเมินการนมัสการโดยเกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์และวัฒนธรรม
- (3) เข้าใจถึงความท้าทายที่มีในการประเมินแนวคิด
- (4) ประยุกต์ใช้หลักการจากโรม 14 กับการนมัสการ
- (5) เห็นคุณค่าความสำคัญของการให้เด็กและวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการนมัสการ
- (6) ระวังความเสี่ยงในการเน้นอารมณ์มากเกินไปหรือละเลยอารมณ์ในการนมัสการ

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ 1 โครินธ์ 14:15-17

บทนำ

วาร์เรน วายส์บี (Warren Wiersbe) เขียนถึงประสบการณ์ของเขาในคริสตจักรที่ขาดความเข้าใจเรื่องการนมัสการว่า...

“ขอให้กลับมาร่วมการประชุมนมัสการรอบเย็นนะครับ” ผู้นำนมัสการกล่าวด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มแบบพิธีกรรายการโทรทัศน์ “เราจะมีเวลาสนุกด้วยกัน”

ช่วงวันอาทิตย์ตอนบ่าย ผมสงสัยว่าประโยคนั้นหมายถึงอะไร “เราจะมีเวลาสนุกด้วยกัน” ถ้าเป็นงานเลี้ยงวันเกิดก็พอจะเข้าใจได้ แต่กับการมารวมตัวกันของผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนเพื่อนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ มันจะเกี่ยวข้อกันอย่างไร? โมเสสและชนอิสราเอลไม่ได้มีเวลาสนุกด้วยกันเมื่อพวกเขาชุมนุมกันที่ภูเขาซีนาย...

ยอห์นมีประสบการณ์อันน่าตื่นเต้นบนเกาะปัทมอส แต่น่าสงสัยว่าเขากำลังมีช่วงเวลาที่สนุกสนานกันไหม⁸²

ในบทเรียนเหล่านี้ เราได้เห็นว่าการนมัสการไม่ใช่แค่มีเวลาสนุกสนาน ไม่ใช่แค่พิธีกรรมใด ๆ และไม่ใช่แค่กิจกรรมเข้าวันอาทิตย์ การนมัสการคือการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในกระดามันคูด่าง แต่ในชีวิตจริงมันเป็นเรื่องท้าทาย ในบทเรียนนี้เราจะพิจารณาคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับการนมัสการ เมื่อคุณศึกษาคำถามเหล่านี้ ขอให้จดจำไว้ว่าคำถามสำคัญที่สุดไม่ใช่ “ฉันชอบอะไร?” คำถามสำคัญที่สุดสำหรับการนมัสการคือ “พระเจ้าชอบอะไร? อะไรที่เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์?”

การนมัสการและวัฒนธรรม

► อภิปรายร่วมกันถึงรูปแบบการนมัสการในคริสตจักรของคุณ ด้านใดของการนมัสการของคุณที่ตรงกับคำสั่งในพระคัมภีร์และด้านใดที่กำหนดโดยวัฒนธรรมของคุณ?

“ปัญหาที่ยากที่สุดสำหรับการนมัสการในประเทศของฉันคือความเกี่ยวข้องทางวัฒนธรรม คริสตจักรส่วนใหญ่นำเข้ารูปแบบการนมัสการจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะแบบร่วมสมัยหรือแบบดั้งเดิม คนของเราปรับรูปแบบจากตะวันตกเพียงเพราะพวกเขาต้องการตามทัน แต่การนมัสการแบบ 'ดั้งเดิม' หรือ 'ร่วมสมัย' ไม่เชื่อมโยงกับผู้คนเพราะทั้งสองอย่างต่างเป็นของต่างชาติ เราจะนมัสการในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและสื่อถึงโลกที่เราทำพันธกิจได้อย่างไร”

⁸² Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 169-170

วัฒนธรรมหรือพระคัมภีร์?

เจ้าสาวและเจ้าบ่าวมาจากสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในงานเลี้ยงวันแต่งงาน อาหารจากวัฒนธรรมของเจ้าสาวก็ถูกเสิร์ฟ เมื่อจานที่หนึ่งผ่านไป เจ้าบ่าวถามว่า “นั่นอะไร?” เจ้าสาวบอกเขาว่า “ในประเทศของฉัน นี่เป็นอาหารอันโอชะ” เขาตอบพร้อมทั้งขมวดคิ้ว “ในประเทศของผม มันน่าขยะแขยง!” ความแตกต่างทางวัฒนธรรมอาจเป็นเรื่องท้าทาย

พวกเราทุกคนต่างได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของตัวเอง เหตุผลที่คริสเตียนบางคนใช้ส้อมแทนตะเกียบในการกินอาหาร ไม่ใช่เพราะส้อมนั้นถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือมีประสิทธิภาพมากกว่า พวกเขาใช้ส้อมเพราะเติบโตในวัฒนธรรมที่ใช้ส้อม เพื่อนคริสเตียนของพวกเขาในสวนอื่นๆ ของโลกพบว่าใช้ตะเกียบมีประโยชน์มากกว่าส้อม

การนมัสการของเราได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของเราเอง มีหลายด้านในการนมัสการของเราที่เข้ากันกับวัฒนธรรม บางคนเติบโตมากับคริสตจักรประเพณีของชาวอเมริกันก็จะชอบเสียงออแกนของคริสตจักร ซึ่งการใช้ออแกนของคริสตจักรก็ไม่ได้ถูกต้องตามหลักการพระคัมภีร์มากกว่าการใช้กีตาร์ มันเป็นเพียงแง่หนึ่งของวัฒนธรรม

ในประเทศเลโซโท คริสตจักรแห่งหนึ่งร้องเพลงเพื่อเรียกและตอบรับระหว่างผู้นำกับคนในที่ประชุม ในรูปแบบนี้ ผู้นำจะร้องเพลงหนึ่งท่อน และจากนั้นก็ประชุมก็ร้องเพลงท่อนถัดไป รูปแบบการร้องเพลงอันไพเราะนี้ไม่ปรากฏให้เห็นในคริสตจักรอเมริกัน ถ้าหากผู้กำกับดนตรีของคริสตจักรอเมริกันลองเอาแบบนี้ไปใช้ ที่ประชุมจะต้องสับสนแน่นอน การร้องเพลงพร้อมกันกับการร้องเพลงเรียกและตอบรับเป็นเรื่องของวัฒนธรรม ไม่ใช่หลักการพระคัมภีร์

มีคำถามสามข้อที่เราควรพิจารณารูปแบบการนมัสการ

1. เราสับสนระหว่างวัฒนธรรมกับพระคัมภีร์หรือไม่?

2. วัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์หรือไม่?
3. การนมัสการของเราสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้คนในวัฒนธรรมที่พระเจ้าวางเอาไว้ไหม?

เราสับสนระหว่างวัฒนธรรมกับพระคัมภีร์หรือไม่?

คำถามนี้มีความสำคัญเมื่อการประเมินแนวทางปฏิบัติในการนมัสการแตกต่างจากของเราเอง ในสถานการณ์นั้นเราต้องแน่ใจว่าเราไม่ได้สับสนระหว่างวัฒนธรรมกับพระคัมภีร์ เป็นเรื่องง่ายที่เราจะเอาวัฒนธรรมของเราใส่เข้าไปในพระคัมภีร์ แล้วยืนยันกันว่าคนอื่นทุกคนก็อ่านพระคัมภีร์ด้วยวิธีการเดียวกับเรา เรามักจะคิดว่าวิธีของเราเป็นวิธีการตามพระคัมภีร์

บางคนอาจพูดว่า “ออแกนเป็นเครื่องดนตรีที่ถูกต้องสำหรับใช้ในคริสตจักร กีตาร์ไม่ควรนำมาใช้ในการนมัสการ” อย่างไรก็ตามหลายพื้นที่ในโลกนี้ ออแกนไม่ได้เป็นเครื่องดนตรีที่เหมาะสม ในขณะที่กีตาร์สามารถพกพาได้สะดวกและมีประโยชน์สำหรับการร้องเพลง ไม่มีใครโต้แย้งได้ว่าคริสตจักรตามบ้านในสมัยศตวรรษที่สองใช้ไปป้ออร์แกน! บางคนชอบไปป้ออร์แกน แต่พวกเขาต้องไม่สับสนระหว่างความชอบทางวัฒนธรรมกับหลักการพระคัมภีร์

พอล แบริดชอว์ (Paul Bradshaw) นักประวัติศาสตร์การนมัสการได้แสดงให้เห็นว่าแม้แต่ในสมัยสองศตวรรษแรกของคริสตจักร มีรูปแบบการนมัสการที่หลากหลาย เมื่อคริสตจักรขยายออกไป ไม่น่าเป็นไปได้ที่การนมัสการจะยังคงเหมือนเดิมในทุกสถานที่⁸³

อะไรคือผลกระทบในทางปฏิบัติของคำถามนี้? เมื่อมีการประเมินรูปแบบการนมัสการจากคนอื่นหรือการตอบสนองต่อแนวคิดใหม่จากคนภายในคริสตจักรของเราเอง เราต้องไม่สับสนระหว่างวัฒนธรรมกับพระ

⁸³ Paul Bradshaw, “The Search for the Origins of Christian Worship” in Robert Webber, *Twenty Centuries of Christian Worship* (Nashville: Star Song Publishing, 1994), 4

คัมภีร์ เราต้องไม่ปฏิเสธแนวคิดใดเพียงเพราะไม่ตรงกับความชอบตามวัฒนธรรมของเรา ถ้าหากแนวทางปฏิบัติในการนมัสการใดที่ไม่ขัดแย้งกับหลักการพระคัมภีร์ **เราก็ควรอนุญาตให้คนอื่นนมัสการด้วยวิธีการที่พวกเขาชอบ**

นี่ไม่ได้เป็นการบอกว่าการนมัสการทุกรูปแบบจะเหมาะสมกับทุกคริสตจักร ผู้นำนวมัสการที่ฉลาดจะนำด้วยรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้ที่เขากำลังรับใช้

ตรวจสอบ

มีแนวทางปฏิบัติในการนมัสการอะไรที่คุณปฏิเสธเพราะไม่ตรงกับความชอบทางวัฒนธรรมของคุณ ไม่ใช่เพราะไม่ตรงกับหลักการพระคัมภีร์? ถ้าเป็นเช่นนั้น คุณเต็มใจยอมให้ผู้เชื่อคนอื่นมีอิสระที่จะนมัสการด้วยวิธีของพวกเขาเอง ตราบใดที่วิธีการนั้นไม่ฝ่าฝืนพระคัมภีร์หรือไม่?

วัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์หรือไม่?

คำถามนี้สำคัญเมื่อเราถูกล่อใจให้ปกป้องแนวทางปฏิบัติในการนมัสการเพียงเพราะมันเป็นเรื่องปกติในวัฒนธรรมของเรา ถ้าหากเราพบว่าสิ่งที่เป็นเรื่องปกติในวัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์ **เราต้องเชื่อฟังพระคัมภีร์มากกว่าความคาดหวังต่าง ๆ ในวัฒนธรรมของเรา**

กลุ่มปฏิรูปเผชิญกับปัญหานี้เมื่อพวกเขาสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าทึ่งให้กับการนมัสการ วัฒนธรรมยุคกลางกล่าวว่า “สมรवासทั่วไปไม่ควรอ่านพระคัมภีร์ พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้” วิลลิฟ ฮุส ลูเธอร์ และนักปฏิรูปคนอื่น ๆ ตระหนักว่าพระคัมภีร์มีไว้สำหรับทุกคน วัฒนธรรมยุคกลางของพวกเขาขัดแย้งกับคำสอนของพระคัมภีร์ นักปฏิรูปเดี่ยวชีวิตเพื่อเผชิญหน้ากับวัฒนธรรมของตนด้วยความจริงในพระคัมภีร์

ถ้าวัฒนธรรมขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราต้องปฏิเสธวัฒนธรรมของเรา! พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิทธิอำนาจสุดท้ายของเรา เราไม่สามารถประนีประนอมความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์เพื่อให้เข้ากับโลกรอบตัว

เราได้ การแปลความจากพระธรรมโรม 12:2 คือ “อย่าปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมได้ตีจนคุณเข้ากับมันได้โดยไม่ต้องคิด”⁸⁴ เรายอมให้โลกกดอัดเราให้เข้าไปในแม่พิมพ์ของมันไม่ได้

ตรวจสอบ

มีด้านใดในการนมัสการของคุณที่ขัดแย้งกับหลักการพระคัมภีร์บ้างไหม?

การนมัสการของเราสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อคนในวัฒนธรรมที่พระเจ้าวางเราไว้ไหม?

คำถามนี้สำคัญสำหรับการเข้าถึงคนในโลกของเราด้วยข่าวประเสริฐ ถ้าหากเราต้องการแตะโลกรอบตัวเราด้วยข่าวประเสริฐ การนมัสการของเราต้องสื่อสารด้วยภาษาที่พวกเขาเข้าใจ

จอห์น เวสเลย์ เผชิญกับคำถามนี้เมื่อเขาเริ่มเทศนาในทุ่งนา เช่นเดียวกับเพื่อนชาวแองกลิกันของเขา เวสเลย์เริ่มเชื่อว่าคริสตจักรเป็นที่เดียวที่เหมาะสมสำหรับการเทศนา ภายใต้อิทธิพลของ จอร์จ ไวท์ฟิลด์ เวสเลย์เริ่มต้นเข้าใจว่าพระมหาบัญชาเรียกร้องให้เขาเทศนานอกคริสตจักร⁸⁵ เวสเลย์ถูกผลักดันให้คิดว่า “ผมจะประกาศข่าวประเสริฐให้แก่คนงานเหมืองถ่านหินที่จะไม่เข้าคริสตจักรเลยนอกจากมางานแต่งงานกับงานศพได้อย่างไร” คำตอบคือประกาศในทุ่งนา

วันที่ 2 เมษายน 1739 เวสเลย์ออกไปนอกเมืองและเทศนาให้กับคนประมาณ 3,000 คนที่มารวมตัวกันที่ทุ่งนา สิ่งนี้เริ่มต้นพันธกิจที่เปลี่ยนโลกของคนใช้ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 18

เวสเลย์เคยต่อต้านการประกาศในทุ่งนาจนครั้งหนึ่งเขาเคยพูดว่า “ผม [จะ] คิดว่าการช่วยจิตวิญญาณเกือบจะเป็นความบาปหากไม่ได้ประกาศในคริสตจักร” เมื่อเขาตระหนักว่าอคติทางวัฒนธรรมของเขาเป็นอุปสรรคต่อข่าวประเสริฐ เวสเลย์เต็มใจเปลี่ยนวิธีการปฏิบัติของเขา เพื่อนชาวแองกลิกันของเขาหลายคน

⁸⁴ E. H. Peterson, *The Message* (Colorado Springs: NavPress, 2002)

⁸⁵ สิ่งนี้ชี้ไปถึงคำถามที่ 2 – “วัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์หรือไม่?”

ก็ปฏิเสธการเปลี่ยนแปลงนี้ ภายในหนึ่งเดือนหลังจากเริ่มเทศนากลางแจ้ง บิชอปคนหนึ่งบอกกับเวสลีย์ว่า เขาไม่ได้รับการต้อนรับให้เทศน์ในคริสตจักรนิกายแองกลิคันอีกต่อไป การเต็มใจที่จะสื่อสารกับวัฒนธรรมของคุณอาจมีราคาแพง สิ่งนี้ทำให้เวสลีย์ต้องสูญเสียความเคารพนับถือจากเพื่อนในแองกลิกันหลายคน การทรงเรียกของพระเยซูเพื่อให้เป็นแสงสว่างและเกลื่อนมีความสำคัญสูงกว่าความสะดวกสบายส่วนตัว

มิกาเอล คอสเปอร์ (Michael Cospers) แนะนำคำถามสามข้อเพื่อทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการของเรากับวัฒนธรรมโดยรอบ⁸⁶

(1) ใครอยู่ที่นี้?

คำถามนี้ช่วยให้พิจารณาเกี่ยวกับคนในที่ประชุมของเรา “ใครที่เข้าร่วมการประชุมนมัสการ?” บางครั้งเราเป็นห่วงเกี่ยวกับการเข้าถึงคนในโลกจนเราล้มเหลวในการรับใช้คริสตจักร การนมัสการของเรากลับไม่น่าเชื่อถือเมื่อเราพยายามเป็นใครบางคนที่ไม่ใช่ตัวเรา เนื่องจากการนมัสการควรสื่อสารกับคนในที่ประชุม เราจึงต้องถามว่า “ใครอยู่ที่นี้ตอนนี้? ใครที่พระเจ้าวางไว้ในที่ประชุมของเรา?”

(2) ใครเคยอยู่ที่นี้?

คำถามนี้ช่วยให้พิจารณาถึงมรดกของเรา ในฐานะผู้เชื่อเรามีมรดกสืบทอดกลับไปถึงคริสตจักรยุคแรกและขยายออกไปทั่วโลก

สิ่งนี้หมายความว่าเราจะพยายามแนะนำบทเพลงสรรเสริญอันยิ่งใหญ่ในอดีตให้กับชนในรุ่นของเรา มันหมายความว่าเราจะเชื่อมต่อกับคนในปัจจุบันเข้ากับประวัติศาสตร์ของคริสตจักร คริสเตียนหนุ่มสาว

⁸⁶ Michael Cospers, *Rhythms of Grace: How the Church's Worship Tells the Story of the Gospel* (Wheaton: Crossway Books, 2013), 176-179

จำเป็นต้องรู้ว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่เริ่มต้นมาอย่างยาวนานก่อนพวกเราเกิดและจะยังคงต่อเนื่องไปนานจนหลังจากเราจากไปแล้ว เราเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรสากลที่สร้างผู้เชื่อจากชนทุกรุ่น การนมัสการของเราเป็นมรดกย้อนกลับไปยังพันธกิจของ ยอห์น ไปยังการสำแดงของพระเจ้าแก่มอเสสที่ภูเขาซีนาย และย้อนกลับไปถึงยุคที่การสำแดงของพระเจ้าแก่อาดัมและเอวาในสวนเอเดน การนมัสการของเราควรเฉลิมฉลองประวัติศาสตร์ เมื่อเราร้องเพลง “พระเจ้าผู้ทรงเป็นป้อมปราการ” เรากำลังร่วมนมัสการกับคนในยุคปฏิรูป เมื่อเราอ่านหลักธรรมของอัครทูต เรากำลังเข้าร่วมการนมัสการในยุคศตวรรษที่สอง ในการนมัสการเราถามว่า “ใครเคยอยู่ที่นี้ก่อนเรา?”

(3) ใครควรอยู่ที่นี้?

คำถามนี้ทำให้เราพิจารณาถึงชุมชนของเรา เมื่อเราถามว่า “ใครคือคนที่ควรมาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร?” เราก็ถามคำถามต่อไปนี้ว่า...

- ใครคือคนที่เราพยายามเข้าถึงด้วยข่าวประเสริฐ?
- ถ้าหากชุมชนของเรามาที่คริสตจักร การประชุมนมัสการจะเป็นแบบใด?⁸⁷
- เราจะสัตย์ซื่อต่อข่าวประเสริฐในขณะที่กำลังนมัสการด้วยวิธีที่สื่อสารกับผู้คนที่เราพยายามเข้าถึงได้อย่างไร?

คำถามเหล่านี้ตอบในกระดาษง่าย แต่ยากที่จะตอบได้ในชีวิตจริง! ให้เราดูจากสี่ตอนที่แต่ละคริสตจักรได้เผชิญกับความท้าทายในการสื่อสารกับชุมชน

⁸⁷ John Wesley เผชิญกับปัญหานี้ สมาชิกในแองกลิกันตระหนักว่าการประชุมนมัสการที่มีผู้ร่วมประชุมคือพวกคนงานเหมืองแร่ โสเภณีกลับใจมาเชื่อ และพวกเจ้าของร้านค้าที่ไม่รู้หนังสือยอมจะแตกต่างจากการนมัสการอย่างเป็นทางการของแองกลิกันชั้นสูง บุโรहितจำนวนมากตัดสินใจว่าพวกเขาจะไม่ยอมให้มีการนมัสการของพวกเขาถูกก่อกวนโดยพวกชนชั้นต่ำ สิ่งนี้นำไปสู่การก่อตั้งสังคัมของเมธอดิสต์

คริสตจักร A: คริสตจักรแห่งหนึ่งที่ล้มเหลวในการถามว่า “ใครอยู่ที่นี้?”

คริสตจักร A ตั้งอยู่ในชุมชนของคนเกษียณอายุ อายุโดยเฉลี่ยของคนในชุมชนนี้คือ 70 ปี และอายุเฉลี่ยในคริสตจักรคือ 70 ปี สองปีที่แล้ว ศิษยาภิบาลของพวกเขาตั้งใจจะเข้าถึงครอบครัวของคนหนุ่มสาว ในช่วงเวลาสองเดือนนั้น เขาแทนที่ออร์แกน คณะนักร้อง และบทเพลงสรรเสริญด้วยกีตาร์ ทีมสรรเสริญ และเครื่องขยายข้ามศักราช

น่าเสียดายที่ศิษยาภิบาลลืมถามคำถามว่า “ใครอยู่ที่นี้?” ผลที่ได้คือ คริสตจักรที่มีประชากรสูงวัย 100 คน กลับลดเหลือ 35 คนเพราะต้องร้องเพลงที่พวกเขาไม่ชอบ ต้องดูหน้าจอที่ไม่ชอบ และบ่นเกี่ยวกับเสียงกีตาร์ที่ดัง

คริสตจักร A ควรออกไปเข้าถึงชุมชนใหม่? ควรแน่นอน! แต่กลุ่มคนที่จะเข้าถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือผู้สูงวัยในชุมชนที่เกษียณอายุที่ยังไม่ได้เข้าคริสตจักร โดยการละเลยผู้คนที่อยู่ในคริสตจักรอยู่แล้ว พวกเขาล้มเหลวที่จะนมัสการด้วยวิธีการที่พูดกับทั้งคนในคริสตจักรของตนเองและกับชุมชนรอบข้างด้วย คริสตจักรล้มเหลวที่จะถามคำถามว่า “ใครอยู่ที่นี้?”

คริสตจักร B: คริสตจักรแห่งหนึ่งที่ล้มเหลวในการถามว่า “ใครเคยอยู่ที่นี้?”

คริสตจักร B ตั้งอยู่ในเมืองที่โตเร็วซึ่งมีครอบครัวของคนหนุ่มคนสาวอาศัยที่นั่น คริสตจักรสื่อสารภาษาที่มีในชุมชนของพวกเขา การนมัสการของพวกเขาตื่นเต้นและเร้าใจ

คริสตจักร B มีภาระใจเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ แต่น่าเสียดายที่คริสตจักรไม่ถามว่า “ใครเคยอยู่ที่นี้?” คริสตจักร B หลงลืมมรดกที่ได้รับมาในฐานะคริสตจักรหนึ่งที่เทศนาเกี่ยวกับใจที่บริสุทธิ์และชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะ ศิษยาภิบาลหลักเลียงที่จะเทศนาหลักคำสอนเพราะเขาคิดว่า “ผู้คนไม่ยอมได้ยินหลักคำสอน พวกเขาอยากฟังคำเทศนาในเชิงปฏิบัติมากกว่า” ผู้กำกับดนตรีหลักเลียงใช้เพลงที่ลงลึกในพระ

คัมภีร์เพราะพวกเขาคิดว่า “ผู้ที่ไม่ชอบเพลงที่มีคำยาก ๆ พวกเขาชอบเพลงที่ร้องง่าย ๆ” ผลที่ได้คือ คริสตจักรสร้างชนรุ่นที่เป็น “ผู้ไม่เชื่อที่ได้รับบัพติศมา”⁸⁸

คริสตจักร B มีจำนวนสมาชิกเพิ่มมากขึ้น แต่มีจำนวนน้อยที่เติบโตในทางของพระเจ้า คนมากมายมาเข้า คริสตจักรเพราะความบันเทิงซึ่งเรียกร้องให้อุทิศตัวเพียงเล็กน้อย เนื่องคริสตจักร B ไม่ตระหนักถึงมรดกที่ได้รับมา ไม่ช้านานคนที่กลับใจมาเชื่อก็ย้ายไปคริสตจักรอื่นที่หยิบยื่นความบันเทิงที่สนุกกว่า คริสตจักร B ล้มเหลวที่จะถามว่า “ใครเคยอยู่ที่นี้?”

คริสตจักร C: คริสตจักรแห่งหนึ่งที่ล้มเหลวในการถามว่า “ใครควรอยู่ที่นี้?”

คริสตจักร C เริ่มต้นเกือบ 100 ปีที่แล้วในชุมชนเล็ก ๆ ในชนบท การนมัสการ การเทศนา และดนตรีมีไว้เพื่อสื่อสารกับคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ชุมชนนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงเวลานี้คริสตจักร C แวดล้อมไปด้วยชุมชนแออัด แต่การนมัสการของคริสตจักรก็ยังคงออกแบบเพื่อดึงดูดคนชั้นกลางในชนบท

น่าเศร้า คนมากมายที่อาศัยอยู่ใกล้คริสตจักร C ผ่านคริสตจักรไปแต่ละสัปดาห์โดยไม่รู้เลยว่าคริสตจักรมีคำตอบสำหรับความหิวกระหายลึก ๆ ในใจของพวกเขา คริสตจักร C มีข่าวประเสริฐที่ชุมชนที่นั่นต้องการ แต่คริสตจักรไม่สื่อสารอย่างชัดเจนต่อชุมชน ถ้าหากคริสตจักร C สามารถนมัสการด้วยวิธีการที่สื่อสารได้ทั้งกับพระเจ้าและกับโลกที่ขัดสน คริสตจักรก็จะสามารถพลิกฟื้นชุมชนของตนได้ แทนที่จะเป็นแบบนั้น คริสตจักร C กลับกำลังตายลงไปเพราะล้มเหลวที่จะถามว่า “ใครควรอยู่ที่นี้?”

⁸⁸ คำศัพท์ที่ Mark Dever ใช้สำหรับคนที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่มีรากฐานด้านพระคัมภีร์

คริสตจักร D: คริสตจักรที่สื่อสารกับชุมชน

คริสตจักร D ร่วมในหลายด้านของคริสตจักรสามแห่งที่อยู่ก่อนหน้านี้ ชุมชนได้รับการเปลี่ยนแปลงไปมาก นับจากมีการก่อตั้งคริสตจักรนี้เมื่อ 40 ปีที่แล้ว คริสตจักร D ไม่เหมือนกับคริสตจักรอื่น ๆ ในการสำรวจนี้ คริสตจักร D ได้เรียนรู้ที่จะสื่อสารอย่างดีกับชุมชนของตน

เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายอภิบาลตระหนักว่าคนหนุ่มสาวที่กลับใจมาเชื่อจำนวนมากไม่เข้าใจหลักคำสอนที่เทศนาในวันอาทิตย์ พวกเขาสร้างกลุ่มสร้างสาวกขึ้นเพื่อนำให้ผู้เชื่อใหม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ เมื่อผู้นำดนตรีตระหนักว่าดนตรีไม่ได้สื่อสารกับชุมชนของพวกเขา เขาเริ่มใช้เพลงที่ตรงตามหลักคำสอนและเป็นดนตรีที่ดึงดูดใจ

เมื่อคริสตจักรเติบโตขึ้น พวกเขาก่อตั้งคริสตจักรลูกตามเมืองรอบ ๆ และอนุญาตให้คริสตจักรเหล่านี้ปรับตามความจำเป็นของชุมชนของพวกเขา คริสตจักรเหล่านี้ได้รับการอภิบาลโดยคนหนุ่มสาวที่เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร D คริสตจักรลูกแต่ละแห่งมีความแตกต่างกัน แต่ทุกแห่งสัปดาห์ต่อสัปดาห์จะประเสริฐ คริสตจักรเจริญก้าวหน้าเพราะเรียนรู้ที่จะถามว่า “ใครอยู่ที่นี้ ใครเคยอยู่ที่นี้ และใครควรอยู่ที่นี้?” คริสตจักรได้เรียนรู้ที่จะสื่อสารความจริงจากพระคัมภีร์ต่อชุมชนที่พระเจ้าให้คริสตจักรอยู่ที่นั่น

ตรวจสอบ

การนมัสการของคุณสื่อสารกับคนที่เข้าร่วมคริสตจักรใหม่? การนมัสการของคุณสะท้อนถึงมรดกของคริสตจักรของคริสเตียนใหม่? การนมัสการของคุณพูดกับคนที่พระเจ้าต้องการเข้าถึงผ่านทางคริสตจักรของคุณใหม่?

ทำอย่างไรเกี่ยวกับดนตรี?

นักดนตรีของคริสตจักรในหลายพื้นที่ของโลกต้องเผชิญกับความท้าทายในการหาเพลงที่ตรงตามหลักการพระคัมภีร์และเข้ากันได้กับวัฒนธรรม เราหาดนตรีที่สื่อสารตรงใจของชุมชนที่เราากำลังจะเข้าถึง ดนตรี

ต่างชาติอาจไม่เข้ากับวัฒนธรรม และเพลงท้องถิ่นในบางวัฒนธรรมก็ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ เราจะเลือกดนตรีที่มีทั้งความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์และเข้ากันได้กับวัฒนธรรมที่เราอภิบาลอยู่ด้วยได้อย่างไร? มีคำตอบจากศิษยาภิบาลที่เผชิญกับปัญหานี้

เมื่อต้องเลือกเพลงสำหรับคริสตจักรที่ไม่ต้องเลือกระหว่างสัตย์ซื่อกับพระคัมภีร์และเข้ากันได้กับวัฒนธรรม สำหรับเพลงที่ “ตรงตามพระคัมภีร์” ผมหาเพลงที่เป็นความจริงและชัดเจน สำหรับเพลงที่ “เข้ากันได้กับวัฒนธรรม” ผมหาเพลงที่ร้องได้และเกี่ยวข้องกับคนในที่ประชุม

ความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์เป็นความสำคัญอย่างแรก แต่เราไม่ต้องเลือกระหว่างสองอย่างนั้น ถ้าหากส่วนหนึ่งของเป้าหมายในการร้องเพลงคือการสื่อสารกับชุมชน เราไม่ควรตั้งเป้าเพื่อเลือกภาษาดนตรีที่เข้ากับวัฒนธรรม (สภาพแวดล้อม) ของคริสตจักรของเราหรือไม่? เรา (ใจเขลา) หากเราคิดว่าการเข้ากันได้กับวัฒนธรรมไม่เกี่ยวข้อง และเราก็จะไม่เลือกเพลงที่ไม่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ตรงกับความจริงและไม่ชัดเจน

มูเรย์ แคมป์เบลล์ (Murray Campbell) ศิษยาภิบาลในเมลเบิร์น ออสเตรเลีย

ในการฝึกอบรมศิษยาภิบาลชาวแอฟริกัน เรากำชับให้พวกเขาหาเพลงที่มีพระคัมภีร์ครบถ้วน มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ขับเคลื่อนด้วยข่าวประเสริฐ เป็นคำสอนที่ดี และร้องเพลงได้ง่ายมากที่สุดเท่าที่พวกเขาสามารถหาได้ ทั้งเก่าและใหม่ และปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ! ในทุกวัฒนธรรม คนของพระเจ้าต้องการเพลงที่จะสอนพวกเขาให้มีชีวิตอยู่และตายเพื่อพระคริสต์

ทิม แคนเทรลล์ (Tim Cantrell) ครูในโจฮันเนสเบิร์ก แอฟริกาใต้

บทเพลงที่เกี่ยวข้องกับบริบททางศาสนศาสตร์ในภาษาฮินดูมีน้อย เพลงส่วนใหญ่ที่มีศาสนศาสตร์ที่ดีได้รับการแปลจากบทเพลงสรรเสริญทางตะวันตกหรือเพลงร่วมสมัยที่เก่ากว่า ถึงแม้ว่าถ้อยคำสัตย์ซื่อ แต่ดนตรีไม่ใช่พื้นเมือง และคนในท้องถิ่นพบว่ายากที่จะร้องได้ เพลงแบบนั้นเป็นเพียงการยืนยันต่อความสงสัยของผู้คนว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาตะวันตก

ในทางกลับกัน เพลงฮินดูที่มีบริบททางดนตรีมักจะไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับศาสนศาสตร์ ซ้ำซาก และไร้ซึ่งพระคัมภีร์ บางครั้งเพลงจะเอาทำนองมาจากเพลงที่ใช้ในวิหารต่าง ๆ เราหลีกเลี่ยงเพลงแบบนี้ทั้งสองแบบ สิ่งแรกที่ผมพิจารณาเมื่อเลือกเพลงคือความถูกต้องตามหลักคำสอน ถ้าเพลงใดที่ไม่ถูกต้องตามศาสนา ศาสตร์ เราก็จะไม่ร้องเพลงนั้น ไม่ว่าจะเข้ากับสภาพแวดล้อมเพียงใดก็ตาม ถ้าหากถ้อยคำดีแต่ทำนองไม่ใช่แบบอินเดีย เราจะไม่ร้อง เราเลือกเพลงที่ใช้ทำนองของอินเดียและมีถ้อยคำที่สัจยข้อจริงอยู่ที่มีเพลงไม่มากในหมวดหมู่นี้ แต่เราก็ค่อย ๆ แต่งเพลงของเราขึ้นมา.

ฮาร์ชิต ซิงห์ (Harshit Singh) ศิษยาภิบาลในคเนนา ประเทศอินเดีย

เช่นเดียวกับที่มีภาษาใจทางวาจาซึ่งคน ๆ หนึ่งพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุดและรู้สึกได้ลึกซึ้งที่สุด ก็มีภาษาใจทางดนตรีซึ่งพูดกับคนได้ลึกซึ้งที่สุด

จินตนาการถึงมิชชันนารีที่ล้มเหลวที่จะเรียนรู้ภาษาของผู้คนที่เขารับใช้ เขาอาจพูด (ด้วยภาษาของตัวเอง) ว่า “ฉันอยู่ที่นี้เพื่อนำข่าวประเสริฐมาให้คุณ คุณไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันกำลังพูด แต่ขอให้ฟังฉันไปเรื่อย ๆ ในที่สุดคุณก็จะเข้าใจว่าฉันกำลังพูดอะไร แล้วคุณก็จะรู้ข่าวดี” ไม่ใช่แน่นอน! ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราไม่ได้ใช้ภาษาดนตรีของวัฒนธรรม เราก็กำลังทำให้ข่าวดีเข้าใจได้ยากขึ้น⁸⁹

น่าเศร้า อย่างที่ศิษยาภิบาลซิงห์เขียนไว้ว่าในบางวัฒนธรรม มีเพลงที่ตรงกับพระคัมภีร์น้อยที่ใช้ภาษาดนตรีที่ไม่ใช่ภาษาของตะวันตก สิ่งนี้มักจะทำให้ความคิดเห็นสองประการแก่คริสตจักรคือ เพลงที่ตรงตามหลักการพระคัมภีร์ที่มีโทนเสียงซึ่งฟังดูแล้วเป็นแบบต่างประเทศ กับเพลงที่อ่อนแอเรื่องหลักการพระคัมภีร์ แต่ดนตรีเป็นไปตามบริบท ถ้าหากเราต้องการใช้ดนตรีเพื่อสร้างคริสตจักรทั่วโลก เราควรรหาดนตรีที่ตรง

⁸⁹ ตัวอย่างนี้ดัดแปลงจาก Ronald Allen and Gordon Borrer, *Worship: Rediscovering the Missing Jewel* (Colorado Springs: Multnomah Publishers, 1982), 168

ตามพระคัมภีร์และสื่อสารด้วยภาษาไทยทางดนตรีต่อผู้คน ผมเชื่อว่าพระเจ้าต้องการเรียกนักแต่งเพลงของพระเจ้าในทุกวัฒนธรรม

ถ้าคุณรับใช้ในวัฒนธรรมที่มีเพลงนมัสการแบบคุณภาพเพียงเล็กน้อย คุณสามารถส่งเสริมเพลงใหม่ให้เกิดขึ้น สิ่งนี้อาจจำเป็นต้องมีการร่วมมือกันระหว่างสองบุคคลคือ คนที่เขียนหรือแปลเนื้อเพลงกับคนที่แต่งทำนองดนตรี มีน้อยคนที่แต่งเพลงสรรเสริญที่ยิ่งใหญ่ซึ่งแต่งทำนองเพลงด้วยตัวเอง หากนักดนตรีที่เป็นคริสเตียนอุทิศตัวและให้พวกเขาแต่งทำนองเพลงที่พุดถึงความจริงจากพระคัมภีร์ การทำแบบนี้จะทำให้คุณร้องเพลงที่มีเนื้อหาตรงกับพระคัมภีร์ด้วยภาษาดนตรีที่สื่อสารกับโลกรอบตัวคุณ

เราต้องพิจารณาสองคำถามข้างต้นเสมอ “วัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์ไหม?” ถ้าหากวัฒนธรรมทางดนตรีขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราต้องไม่ใช่ดนตรีนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่ได้มีประเด็นเกี่ยวกับหลักการของพระคัมภีร์แล้ว เราก็ควรพยายามนำนมัสการด้วยภาษาดนตรีของผู้นมัสการ

ในขณะที่กำลังนมัสการในคริสตจักรของพ่อของเขา ชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจก็ตระหนักว่ามีน้อยคนที่เข้าใจเพลงที่พวกเขากำลังร้องกัน แทนที่จะนมัสการ พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความจริงน้อยมาก เมื่อชายหนุ่มคนนั้นบ่นเรื่องนี้ พ่อของเขาตอบว่า “ลองดูว่าเธอจะทำให้ดีกว่านี้ได้ไหม” ชายหนุ่มชื่อ ไอแซค วัตส์ (Isaac Watts) จึงยอมรับคำท้าทายของพ่อของเขา

ในทุกวันนี้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษร้องบทเพลงสรรเสริญของ ไอแซค วัตส์ เพราะศิษยาภิบาลหนุ่มตั้งใจเขียนเพลงสรรเสริญที่สื่อสารถ้อยคำจากพระคัมภีร์ด้วยภาษาที่ผู้คนเข้าใจ⁹⁰ ในยุคของเรา เราจำเป็นต้องมีนักแต่งเพลงสรรเสริญที่พุดความจริงจากพระคัมภีร์ด้วยภาษาที่เตะใจคนซึ่งไม่ได้อยู่ในโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษ

⁹⁰ “พระทรงบังเกิด” “เมื่อข้าพเจ้าดูกางเขนประหลาด” และ “พระเจ้า ผู้ช่วยเราในกาลเก่า” คือสามใน 750 เพลงสรรเสริญของ Isaac Watts

ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับแนวดนตรี

เนื่องจากดนตรีเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในชีวิต พวกเราหลายคนมีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าเกี่ยวกับดนตรี การหาหรือกันเรื่องแนวดนตรีในการนมัสการจึงมีแนวโน้มทำให้เกิดความขัดแย้ง

คนที่เชื่อมั่นในแนวใดแนวหนึ่งของดนตรีจะพูดอย่างซื่อๆว่า “มีเพียงแนวดนตรีเดียวนี้ที่ใช้ในการนมัสการได้” อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์ไม่ได้ให้แนวทางที่เจาะจงสำหรับแนวดนตรี

คนที่เชื่อมั่นว่าแนวดนตรีเป็นกลางทางศีลธรรมก็จะพูดว่า “หาดนตรีที่คนชอบและร้อง แนวอะไรไม่สำคัญก็แค่ร้องอย่างที่คุณชอบ” อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ให้ความชัดเจนว่าเราต้องหลีกเลี่ยงสิ่งใดที่นำไปสู่พฤติกรรมที่กระตุ้นอารมณ์ เนื่องจากความสำคัญทางวัฒนธรรมและอารมณ์ ดนตรีบางชนิดก็ไม่เหมาะสมที่จะมาใช้ในการนมัสการ

ในการเขียนเกี่ยวกับทางเลือกของดนตรี สก็อต แอนีโอล (Scott Aniol) แบ่งคำอธิบายของเขาเป็นสองส่วน⁹¹

1. **เนื้อเพลง: ประเด็นที่ถูกและผิด** โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบดนตรี ถ้าเนื้อหาในเพลงไม่ได้พูดความจริงอย่างชัดเจนก็ไม่เหมาะสำหรับการนมัสการ นี่เป็นเรื่องของถูกและผิด มีหลายเพลงที่ใช้แนวเพลงดั้งเดิมซึ่งมีเนื้อหาที่ไม่ได้สอนความจริงในพระคัมภีร์ สิ่งเหล่านี้ก็ไม่เหมาะสำหรับการนมัสการ มีหลายเพลงที่ใช้แนวเพลงร่วมสมัยซึ่งมีเนื้อหาที่ไม่ได้สอนความจริงในพระคัมภีร์ สิ่งเหล่านี้ก็ไม่เหมาะสำหรับการนมัสการ
2. **แนวดนตรี: ประเด็นที่ไม่ชัดเจน** เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ได้พูดชัดเจน เกี่ยวกับประเด็นเรื่องแนวดนตรี เราจึงควรทำตามหลักการ ที่มีใน โรม 14 เราควรหลีกเลี่ยง การใช้ดนตรีที่ยังคงมี

⁹¹ Scott Aniol, *Worship in Song* (Winona Lake, IN: BMH Books, 2009), 135-140

ความสงสัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนตริ้นั้น อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรตัดสินคนอื่นที่จิตสำนึกนำพวกเขาไปในทิศทางที่ต่างออกไปเกี่ยวกับแนวดนตรี

ตรวจสอบ

มีวัฒนธรรมด้านใดในการนมัสการของคุณที่จำกัดความสามารถในการเข้าถึงโลกรอบตัวของคุณด้วยข่าวประเสริฐ? คุณเต็มใจยอมสละความชอบส่วนตัวเพื่อเห็นแก่การเข้าถึงโลกรอบตัวของคุณด้วยข่าวประเสริฐใหม่?

เกี่ยวกับการปรบมือนั้นเป็นอย่างไร?

การปรบมือในการนมัสการนั้นเป็นอย่างไร? มันถูกหรือผิด? การปรบมือเกิดขึ้นได้ในสองบริบท ซึ่งมีความหมายที่แตกต่างกัน

การปรบมือที่เป็นส่วนหนึ่งในการนมัสการ

ในหลายคริสตจักรมีการปรบมือในขณะที่ร้องเพลง การปรบมือจึงเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในที่ประชุม สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับทางด้านกายภาพที่เป็นการแสดงออกในการนมัสการในพระคัมภีร์ “ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงตบมือ

จงให้ร้องถวายแด่พระเจ้าด้วยเสียงยินดี!” (สดุดี 47:1) ผู้นำนมัสการชาวยิวมีความกระตือรือร้น การนมัสการของชาวยิวประกอบด้วยเครื่องดนตรีหลายชนิด การยกมือ และการปรบมือ

ถ้าหากการปรบมือเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการของคุณ ผู้นำนมัสการต้องแน่ใจว่าเพลงที่ใช้ร้องนั้นเหมาะสม การปรบมือในช่วงร้องเพลงเพื่อการอธิษฐานก็ไม่เหมาะสม การปรบมือในช่วงร้องเพลงสรรเสริญก็มีความเหมาะสม คำถามสำหรับผู้นำไม่ใช่การถามว่า “การปรบมือถูกหรือผิด?” คำถามที่ดีกว่าคือ “การปรบมือนั้นเหมาะสมสำหรับเพลงนี้ หรือตรงจุดนี้ในการนมัสการหรือไม่?”

การปรบมือเพื่อตอบสนองต่อการนมัสการ

ประเด็นที่ยากกว่าคือการปรบมือเพื่อตอบสนองต่อเพลงพิเศษ ในพระคัมภีร์ก็ไม่ได้มีการระบุไว้ชัดว่าผู้นมัสการชาวฮิวหรือคริสเตียนมีการปรบมือเพื่อตอบสนองในการนมัสการ

ในบางวัฒนธรรมทุกวันนี้ ปรบมืออย่างรวดเร็วเพื่อเป็นการแสดงออกถึงการขอบคุณ ในวัฒนธรรมเหล่านี้จึงเป็นเรื่องธรรมชาติที่จะแสดงออกในการสรรเสริญพระเจ้าด้วยการปรบมือ ในบางวัฒนธรรมเชื่อมโยงการปรบมือเข้ากับการแสดงที่ดีเป็นหลัก ในวัฒนธรรมเหล่านี้การปรบมือเพื่อตอบสนองต่อวงนักร้องประสานเสียงหรือนักดนตรีอาจสร้างบรรยากาศของคอนเสิร์ตแทนที่จะเป็นการนมัสการ

เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงประเด็นนี้แบบตรงไปตรงมา เราจึงควรหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงประเด็นนี้เป็น การสรุปอย่างแน่ชัด หากการปรบมือ เป็นการตอบสนองด้วยความยินดีตามธรรมชาติ ซึ่งแสดงออก ถึงการสรรเสริญพระเจ้า นั่นก็อาจเป็นกิจแห่งการนมัสการ ถ้าการปรบมือสื่อสารว่า “บุคคลนี้แสดงได้ดีทำให้เราชื่นชอบ” นั่นก็หันเหออกจากการนมัสการ

ทั้งที่ประชุมและนักดนตรีควรพิจารณาถึงแรงจูงใจในการปรบมือ คนในที่ประชุมควรถามตัวเองว่า “ฉันกำลังปรบมือเพื่ออะไร? ฉันปรบมือเพื่อสรรเสริญพระเจ้า หรือฉันปรบมือเพื่อยกย่องนักแสดง?”

นักดนตรีควรถามว่า “คนในที่ประชุมกำลังปรบมือเพื่ออะไร? บทเพลงของฉันตั้งใจให้เกิดการตอบสนองด้วยความยินดีเป็นการสรรเสริญพระเจ้า หรือบทเพลงของฉัน ดึงดูดให้ผู้คนยกย่องทักษะของฉัน? ฉันนำที่ประชุมให้นมัสการหรือไม่?” ในฐานะผู้นำนมัสการเราควรระมัดระวัง ที่จะให้พันธกิจของเรานำคนให้ไปถึงพระเจ้า ไม่ใช่มาที่ความสามารถของเราเอง

ตรวจสอบ

ถ้าคริสตจักรของคุณปรบมือในช่วงการนมัสการ นั่นเป็นการแสดงออกถึงการสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ หรือเป็นการแสดงออกเพื่อยกย่องนักแสดง?

โรม 14 และรูปแบบการนมัสการ

► อ่าน โรม 14:1-23

โรม 14 ให้แนวทางที่สำคัญสำหรับประเด็นที่ยังมีคำถามสงสัย ซึ่งพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน เปาโลพูดถึงคนที่ไม่เห็นด้วย เกี่ยวกับการกินเนื้อ หรือคนที่ถือรักษาวินัยต่างๆ เขาให้หลักการดังต่อไปนี้

(1) อย่าตัดสินคนอื่นเกี่ยวกับประเด็นที่ยังมีคำถามสงสัยอยู่ (โรม 14:1-13)

ในด้านต่างๆที่พระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงอย่างชัดเจน เราต้องให้อิสระ แก่จิตสำนึกของคนที่ไม่เห็นด้วยกันกับเรา เราต้องไม่เดือดดาลเกินจากพระคัมภีร์!

(2) อย่าเป็นต้นเหตุให้คนที่อ่อนแอต้องสะดุด (โรม 14:13-15)

เปาโลตระหนักว่าผู้เชื่อที่ยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่อาจได้รับอันตรายจากการใช้เสรีภาพของผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ มากกว่า ในกรณีนี้ กฎแห่งรัก เรียกร้องให้เราจำกัดเสรีภาพของตัวเองเพื่อเห็นแก่คนที่อ่อนแอ อย่าให้เสรีภาพของท่านมาทำลายคนที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อเขาเลย

คำกล่าวของเปาโลเป็นต้นแบบอันทรงพลังสำหรับพฤติกรรมทุกด้านของคริสเตียน “เพราะฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าสะดุด ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพื่อว่าจะไม่ทำให้พี่น้องต้องสะดุด” (1 โครินธ์ 8:13)

(3) ให้ทำด้วยความเชื่อไม่ใช่ด้วยความสงสัย (โรม 14:23)

นี่เป็นหลักการที่สำคัญมากสำหรับคริสเตียนหนุ่มสาว “อะไรก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นความบาป” เราต้องไม่ฝืนจิตสำนึกของเราเพื่อเห็นแก่ความพอใจของใครบางคน “ใครก็ตามที่กินด้วยความสงสัยก็ถูกกล่าวโทษ เพราะการกินนั้นไม่ได้มาจากความเชื่อ”

เมื่อประยุกต์กับรูปแบบการนมัสการหลักการเหล่านี้เตือนเราว่า...

1. **อย่าตัดสินคนที่ใช้รูปแบบที่คุณรู้สึกอึดอัด** ถ้าหากพระคัมภีร์ไม่ได้พูดไว้อย่างชัดเจนคุณต้องเข้าไปในการตัดสิน
2. **อย่าใช้ดนตรีที่อาจทำให้ผู้เชื่อไม่หลงผิด** ถ้าหากผู้เชื่อมาจาก พื้นฐานวิถีชีวิตที่แนวดนตรีใดแนวหนึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม แนวดนตรีนั้นจะไม่มีวันเป็นประโยชน์สำหรับผู้เชื่อ นั้นเลย การมีความรักต่อพี่น้องคริสเตียน ควรเป็นแรงจูงใจพื้นฐานที่ทำให้คุณหลีกเลี่ยงสิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขา
3. **อย่าใช้เสรีภาพในขณะที่จิตสำนึกของคุณมีความสงสัย** คุณต้องไม่กล้าเส้น ความรักต่อพระเจ้าควรเป็นแรงจูงใจให้คุณหลีกเลี่ยงสิ่งใดก็ตามที่ทำให้เกิดความสงสัยในจิตสำนึกของตนเอง

การให้เด็กและวัยรุ่นร่วมในการนมัสการ

“เราจะให้เด็กและวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการนมัสการได้อย่างไร? เราควรให้เขาแยกอบนมัสการจนกว่าพวกเขาจะโตพอและเข้าใจการประชุมนมัสการแบบผู้ใหญ่ไหม? เราจะสนใจให้เด็กและวัยรุ่นมีการนมัสการอย่างแท้จริงได้อย่างไร?”

ในหลายคริสตจักรแยกเด็กและวัยรุ่นออกจากการนมัสการของผู้ใหญ่ มีเหตุผลสองประการสำหรับเรื่องนี้คือ เด็กเล็กจะเบนความสนใจของผู้ใหญ่ให้ออกไปจากการนมัสการ กับอีกเหตุผลคือ เด็กและวัยรุ่นจะไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในการประชุมนมัสการนั้น

ในพระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามไว้เกี่ยวกับการแยกอบนมัสการสำหรับเด็กและวัยรุ่น อย่างไรก็ตามมีอย่างน้อยสามสิ่งที่คุณควรพิจารณา

1. **ในพระคัมภีร์การนมัสการเป็นแบบรวมหลายวัย** พระคัมภีร์ไม่ได้แนะนำให้มีการปฏิบัติกับเด็กและวัยรุ่นแตกต่างออกไปในการนมัสการ ในการนมัสการที่พระวิหาร ทั้งครอบครัวอยู่ด้วยกันเพื่อทำพิธีถวายเครื่องบูชา และไม่มีที่ใดในพันธสัญญาใหม่ที่แนะนำว่าคริสตจักรยุคแรกได้แยกเด็กและวัยรุ่นออกไปในช่วงการนมัสการ

2. **การนมัสการแบบรวมหลายวัย คือการเป็นกายเดียวกันในพระกายของพระคริสต์**
เช่นเดียวกันกับการเสนอให้แยกการประชุมนมัสการแบบร่วมสมัยกับการนมัสการแบบประเพณี
นิยมเป็นการทำลายความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระกาย การเสนอให้แยกการประชุมนมัสการ
สำหรับเด็กและวัยรุ่น อาจทำให้พวกเขาตระหนักน้อยลงถึงการเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวใน
คริสตจักร ในทางกลับกันเมื่อเด็กและวัยรุ่น ร่วมในการนมัสการกับครอบครัวคริสตจักร ทุกคนก็
เข้าใจว่าพวกเขาเป็นส่วนที่มีคุณค่าในพระกายของพระคริสต์ (1 ทิโมธี 4:12)
3. **โดยผ่านการนมัสการแบบรวมหลายวัย ทำให้ความเชื่อได้ส่งต่อไปยังชนรุ่นถัดไป** เรา
เรียนรู้ที่จะนมัสการโดยการนมัสการ ถ้าหากการประชุมนมัสการสำหรับเด็กไม่ได้รับการวางแผน
อย่างรอบคอบแล้ว การประชุมนมัสการนั้น ก็สามารถกลายเป็นช่วงเวลาที่ทำให้เด็กสนุกสนาน
เพื่อพวกเขาจะไม่รบกวนผู้ใหญ่ในช่วงนมัสการ แต่ถ้าเราทำแบบนี้ เมื่อไหร่ที่เด็กๆจะได้เรียนรู้
การนมัสการ?

วัยรุ่นและเด็กเป็นส่วนหนึ่งของที่ประชุมนมัสการเดียวกัน

วัยรุ่นและเด็กสามารถเข้าร่วมในการประชุมนมัสการที่สื่อสารกับคนทุกวัย ซึ่งอาจมีคำเทศนาสั้น ๆ สำหรับ
เด็กในหัวข้อเดียวกันกับ

คำเทศนาหลัก

เมื่อเราคิดเอาเองว่าเด็กไม่สามารถลงลึกในความจริงได้ เราก็จะล้มเหลวในการให้ความเชื่อถือต่อพวกเขา
เพื่อสังเกตฝ่ายวิญญาณ พระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ที่ให้ความกระจ่างชัดแก่ผู้ฟังไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ (1 โครินธ์
2:10) แม้แต่ในการประชุมนมัสการของผู้ใหญ่ พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถพูดความจริงกับใจของ
วัยรุ่นได้ การให้เด็กอยู่ร่วมการนมัสการกับผู้ใหญ่นั้นเราต้องสอนพวกเขาเรื่องการนมัสการ เราสามารถ
อธิบายเกี่ยวกับที่ประชุมนมัสการให้กับเด็ก ๆ เราสามารถอธิบายความหมายคำที่ยากในพระคัมภีร์และใน
บทเพลงสรรเสริญให้กับพวกเขา แม้บางครั้งผู้ใหญ่เองก็จำเป็นต้องได้รับคำอธิบายความหมายด้วย! โดย
การให้พื้นที่กับเด็ก ๆ ในการนมัสการ เราก็ทำให้พวกเขาเติบโตเป็นผู้นมัสการไปพร้อมกับคนที่เหลือใน
พระกาย

แยกการนมัสการสำหรับวัยรุ่นและเด็ก⁹²

คริสตจักรจำนวนมากเสนอให้แยกการประชุมนมัสการสำหรับวัยรุ่นและเด็ก ๆ การประชุมนมัสการเหล่านี้ควรเป็นการนมัสการ ไม่ใช่การบันเทิง ถ้าหากเด็ก ๆ และวัยรุ่นไม่ได้เรียนรู้การนมัสการ พวกเขาจะไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เหมือนเด็กคนหนึ่งที่ไม่มีพัฒนาร่างกายโดยกินแต่ลูกอม เด็ก ๆ ก็ไม่ได้รับการพัฒนาฝ่ายวิญญาณหากให้กินแต่อาหารที่ไม่มีประโยชน์ฝ่ายวิญญาณ

ถ้าหากคริสตจักรแยกอบนมัสการของวัยรุ่น/เด็กออกไป เราต้องแน่ใจว่าการประชุมนั้นเป็นการประชุมนมัสการอย่างแท้จริง การนมัสการของวัยรุ่นและเด็กควรมีการอ่านพระคัมภีร์ สำหรับเด็กนั้น ภาพที่สวยงามช่วยส่งเสริมความจริงจากพระคัมภีร์ได้

การประชุมนมัสการควรมีคำเทศนาหรือบทเรียนพระคัมภีร์ที่ประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าให้เข้ากับความจริงในชีวิตของวัยรุ่นและเด็ก พระคัมภีร์ควรเป็นสิ่งที่น่ารักในมือของผู้สอน เด็กและวัยรุ่นเรียนรู้ที่จะเคารพและใช้พระวจนะของพระเจ้าโดยการดูตัวอย่างจากผู้ใหญ่ที่พวกเขาเคารพ

การประชุมนมัสการควรมีบทเพลงที่สื่อสารความจริงจากพระคัมภีร์ มีช่วงเวลาอธิษฐานทั้งอธิษฐานสรรเสริญและทูลขอ มีการถวายทรัพย์ที่ให้เด็ก ๆ ได้นำของขวัญมาให้พระเจ้า องค์ประกอบทั้งหมดของการนมัสการควรรวมอยู่ในการประชุมนมัสการสำหรับเด็กและวัยรุ่น

⁹² ส่วนนี้ใช้อุปกรณ์จาก Mrs. Christina Black, Professor of Education ที่ Hobe Sound Bible College

การสอนเด็ก ๆ ให้อธิษฐาน: “มือแห่งการอธิษฐาน”

นิ้วโป้ง เตือนเราให้อธิษฐานสำหรับคนที่ใกล้ตัวเรา (ครอบครัว)

นิ้วชี้ เตือนเราให้อธิษฐานเผื่อคนที่ชี้นำคนให้มาหาพระเยซู (ศิษยาภิบาล อาจารย์ และมิชชันนารี)

นิ้วกลาง เป็นนิ้วที่ยาวที่สุด เตือนเราให้อธิษฐานเผื่อผู้นำประเทศ โรงเรียน คริสตจักร และครอบครัว

นิ้วนาง เป็นนิ้วที่อ่อนแอที่สุด สานิตได้โดยการพยายามยกนิ้วนางขึ้นเพียงนิ้วเดียว สิ่งนี้เตือนใจเราให้อธิษฐานเผื่อคนที่อ่อนแอและต้องการพระเยซู

นิ้วก้อย เป็นนิ้วที่เล็กที่สุด สิ่งนี้เตือนใจคุณให้อธิษฐานเผื่อตัวเอง

ยกมือ**ทั้งมือ**ขึ้นเตือนเราให้สรรเสริญพระเจ้า

มือแห่งการอธิษฐานนี้สามารถกลายเป็นแบบแผนการอธิษฐานที่ประเมินระดับการอธิษฐานของผู้นมัสการที่เป็นวัยรุ่นได้

สรุปโดยย่อ

ถ้าหากต้องการเห็นเด็ก ๆ ของเราเติบโตเป็นผู้เชื่อที่มีความเป็นผู้ใหญ่ เราต้องจัดเตรียมการหล่อเลี้ยงฝ่ายวิญญาณให้พวกเขา ไม่ว่าจะเป็นการประชุมนมัสการเดียวกันหรือแยกกัน เราต้องนำเด็ก ๆ ของเราให้นมัสการ

ตรวจสอบ

ไม่ว่าจะเป็นการประชุมนมัสการแบบแยกเด็กและวัยรุ่น หรือการประชุมนมัสการเดียวกันสำหรับทั้งคริสตจักร คุณกำลังสอนเด็ก ๆ และวัยรุ่นให้นมัสการไหม?

การแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ

“ผู้คนในประเทศของผมเน้นการแสดงออกทางอารมณ์อย่างมาก และการนมัสการของเราก็มักจะสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตในการแสดงออกทางอารมณ์นี้ ดนตรีนมัสการของเราก็จะมีจังหวะเร็ว เสียงดัง เร้าใจ ซึ่งทำให้เรามีส่วนร่วมและแสดงออกทางอารมณ์ได้ อย่างไรก็ตาม ผมเกรงว่า ดนตรีนั้น จะเป็นเพียงแค่การแสดงออกทางอารมณ์ ผมไม่รู้ว่าดนตรีของเหมาะกับการนมัสการอย่างแท้จริงไหม”

การนมัสการที่แท้จริงคือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง การนมัสการที่แท้จริง รวมถึงการแสดงออกทางอารมณ์ แต่ก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่การแสดงออกทางอารมณ์ มีข้อผิดพลาดสองประการที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ ซึ่งนำไปสู่การหลงผิดได้

(1) ข้อผิดพลาดในการปฏิเสธการแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ

ผู้นำนมัสการบางคนปฏิเสธที่จะแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ พวกเขาบอกว่าการนมัสการเป็นการเผชิญหน้ากับพระเจ้าโดยใช้สติปัญญา พวกเขาไม่ยอมรับว่าการเข้าเฝ้าพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับการอารมณ์ความรู้สึก การนมัสการที่แท้จริงพบกับอารมณ์ความรู้สึก การประชุมนมัสการของเราควรเปิดโอกาสให้ผู้นำนมัสการได้แสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกของพวกเขาเพื่อตอบสนองต่อการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้า

“การร้องเพลงเป็นสื่อกลางโดย
การที่คนของพระเจ้าช่วยเอา
พระวาระของพระองค์และ
ปรับอารมณ์กับความรักของ
พวกเขาให้เข้ากับของพระเจ้า”
- ดัดแปลงจาก โจนathan ลี
แมน

(2) ข้อผิดพลาดในการเน้นการแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการมากเกินไป

อันตรายที่ตรงกันข้ามกันคือข้อผิดพลาดในการพูดด้วยอารมณ์และความรู้สึกเท่านั้นในการนมัสการ การนมัสการที่สื่อสารกับอารมณ์ความรู้สึกในขณะเดียวกันก็เพิกเฉยความคิดจิตใจย่อมเป็นการฝ่าฝืนคำสอนใน 1 โครินธ์ 14:15 ที่ว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและด้วยความคิดด้วย” ไม่ว่าแง่มุมใดของการนมัสการสามารถถ่วงดุลการทดลองเช่นนี้ได้คือ คำเทศนาอันน่าทึ่งที่ไม่สัตยชื่อต่อเนื้อหาในพระ

คัมภีร์ การนมัสการที่ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของผู้นมัสการ การนมัสการที่สื่อสารกับอารมณ์ความรู้สึก
เท่านั้นจึงไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการที่แท้จริง: การนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ต้นแบบการนมัสการในพระคัมภีร์คำนึงถึงความสำคัญของการแสดงออกทางอารมณ์ ในขณะที่เดียวกันก็
ประเมินความจริงของสิ่งที่เราเทศนาและเพลงที่เราร้องอย่างรอบคอบ เนื่องจากดนตรีเป็นสื่อกลางทาง
อารมณ์ เราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในการประเมินความจริงของสิ่งที่เราร้อง อย่างไรก็ตามหากใช้
อย่างเหมาะสม ดนตรีจะมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการสื่อสารความจริงที่พูดกับทั้งความคิดและอารมณ์
จอห์น เวสเลย์ ให้คุณค่าแก่การแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ เขาอธิบายถึงที่ประชุมแห่งหนึ่งว่า
“แข็งทื่อเหมือนหิน - เงียบสนิท และไม่รู้สึกอะไรสักอย่าง” เขาเชื่อว่าการเผชิญหน้ากับความจริงควรดลใจ
ให้มีการตอบสนองทางอารมณ์ ในเวลาเดียวกันเขาก็วิจารณ์ทันทีถึงการแสดงออกทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบน
ความสนใจจากการนมัสการที่แท้จริง

เวสเลย์เตือนไม่ให้สุดโต่งคือ ปฏิเสธการแสดงออกทางอารมณ์ หรือปล่อยให้อารมณ์ควบคุมเรา “มีความ
จำเป็นที่เราจะต้องเผชิญกับความสุดโต่งอย่างใดอย่างหนึ่งไหม? เราจะไม่ประนีประนอมระหว่างวิญญาณ
แห่งความผิดพลาดกับความกระตือรือร้นโดยไม่ปฏิเสธของประทานจากพระเจ้าและละทิ้งสิทธิพิเศษอัน
ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาบุตรของพระองค์ใช่ไหม?”⁹³ นี่เป็นต้นแบบที่ดีสำหรับเราในปัจจุบันคือเคารพ
ความสำคัญของการนมัสการ ในขณะที่เดียวกันก็หลีกเลี่ยงสิ่งสุดโต่งที่เบี่ยงเบนความสนใจของ
เราจากพระเจ้าและความจริงของพระองค์?

⁹³ John Wesley, *John Wesley's Sermons*, “The Witness of the Spirit”

การแสดงออกทางอารมณ์กับความจริง: ประสบการณ์ของคริสเตียนคนหนึ่ง⁹⁴

“โดยธรรมชาติแล้ว ผมเป็นคนที่ไวในการสัมผัสทางอารมณ์ ดนตรีมีอิทธิพลต่ออารมณ์ของผมอย่างมาก ผมเรียนรู้บทเรียนหนึ่งเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเกี่ยวกับการมีความเชื่อมากเกินไปในการตอบสนองทางอารมณ์ของผม เมื่อผมฟังเพลงที่มีท่วงทำนองไพเราะ ผมก็คล้อยตามเต็มที่ เมื่อเพลงเคลื่อนไปผ่านการเปลี่ยนคีย์ ผมพบว่าตัวเองร้องไห้ เมื่อจบเพลง ผมรู้สึกราวกับว่ามีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม เมื่อผมฟังเพลงนั้นรอบที่สอง ผมพบบางอย่างที่ทำให้ตกใจมาก เพลงนี้ไม่ใช่เพลงนมัสการพระเจ้าในพระคัมภีร์ มันเป็นเพลงที่ร้องสรรเสริญพระเทียมเท็จ ถ้อยคำบวกกับการเปลี่ยนคีย์อันน่าทึ่งนั้น นอกกรีต

วันนั้นผมเรียนรู้ว่าอารมณ์ของผมถูกควบคุมได้ง่ายมาก โดยเฉพาะควบคุมโดยดนตรี นี่ไม่ได้หมายความว่า การตอบสนองทางอารมณ์ต่อดนตรีทั้งหมดนั้นไม่ถูกต้อง แต่หมายความว่าผมต้องประเมินเนื้อหาของเพลง ผมต้อง ‘พิสูจน์วิญญาณ’ เพื่อให้แน่ใจว่ามาจากพระเจ้า”

ตรวจสอบ

การนมัสการของคุณสื่อสารกับทั้งความนึกคิดและอารมณ์หรือไม่? คุณประเมินอย่างรอบคอบถึงสิ่งที่คุณร้องและสอนเพื่อแน่ใจว่าสิ่งนั้นสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์หรือไม่?

การนมัสการที่อันตราย: ลดความสำคัญของการนมัสการ

บทเรียนนี้เริ่มต้นด้วยคำเตือนสติจาก วาร์เร็น วายส์บี เกี่ยวกับการทำให้การนมัสการเป็นเพียงช่วงเวลาสนุกสนาน⁹⁵ เขาเตือนเราว่าเราลดความสำคัญของการนมัสการเมื่อเราแสวงหาความสนุกมากกว่า

⁹⁴ จดหมายจาก Dr. Andrew Graham. May 29, 2014

⁹⁵ คำกล่าวอ้างอิงในส่วนนี้ดัดแปลงจาก Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 169-174

แสวงหาพระเจ้าในการประชุมนมัสการของเรา “คริสตจักรยังคงใช้คำว่า *นมัสการ* แต่ความหมายกลับเปลี่ยนไป บ่อยครั้งเกินไปที่ *การนมัสการ* เป็นเพียงคำที่ผู้คนใช้เพื่อให้เกิดพิธีทางศาสนากับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาวางแผนเพื่อให้ที่ประชุมทำ ไม่ว่าพระเจ้าจะเป็นศูนย์กลางของการประชุมนั้นหรือไม่ก็ตาม” เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?

เราเปลี่ยนสถานนมัสการให้กลายเป็นโรงละคร

การนมัสการเกิดขึ้นที่ไหนก็ได้ คริสเตียนเคยนมัสการในถ้ำขณะซ่อนตัวจากการข่มเหง หรือในแคมป์ไฟ ขณะมีวีรกรรมของคริสตจักร คริสเตียนเคยนมัสการที่บ้านส่วนตัวหรือในอาคารหรูหรา คริสเตียนเคยนมัสการขณะนอนที่โรงพยาบาล อยู่บนเครื่องบิน หรือในที่ทำงาน การนมัสการเกิดขึ้นได้ทุกที่ แต่การนมัสการร่วมกันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในอาคารบางรูปแบบ “สมาชิกของคริสตจักรต้องมาพบกันในบางสถานที่ และ ‘บางสถานที่’ นั้นจะกลายเป็นสถานนมัสการหรือโรงละครก็ได้”

สองอย่างนี้แตกต่างกันอย่างไร? สถานนมัสการ “คือสถานที่ที่ผู้คนมารวมตัวกันเพื่อนมัสการและถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขา” โรงละครคือสถานที่ที่ผู้คนมารวมตัวกันเพื่อดูการแสดง คริสตจักรของคุณสร้างโรงละครหรือสถานนมัสการ?

เราเปลี่ยนที่ประชุมให้กลายเป็นผู้ชม

“คนในที่ประชุมของคริสเตียนมารวมตัวกันเพื่อนมัสการพระเยซูคริสต์และถวายเกียรติแด่พระองค์ ผู้ชมมารวมตัวกันเพื่อฟังและการแสดง” ที่ประชุมจดจ่อที่พระเจ้า แต่ผู้ชมจดจ่อที่นักแสดง ที่ประชุมคือผู้ที่มาเข้าร่วม แต่ผู้ชมคือผู้ที่มาชมการแสดง คุณกำลังนำที่ประชุมหรือผู้ชม?

เราเปลี่ยนจากพันธกิจเป็นการแสดง

“เรารับใช้เพื่อแสดงถึงความจริงของพระเจ้าเป็นหลัก แต่ถ้าเราแสดง เราแสดงเพื่อให้เกิดความประทับใจ ด้วยความสามารถของเรา ผู้รับใช้รู้ว่าพระเจ้ากำลังมองดูและการยอมรับของพระองค์นั้นสำคัญที่สุด แต่

นักแสดงแสวงหาเสียงปรบมือยกย่องจากผู้ชม” พันธกิจสามารถกลายเป็นการแสดงได้ในหลายทางที่แตกต่างกัน เช่น นักดนตรีที่แสดงเพื่อสร้างความบันเทิงให้ผู้ฟัง ทีมสรรเสริญที่แสวงหาการตอบสนองทางอารมณ์ทางใดทางหนึ่ง หรือนักเทศน์ที่วัดคุณค่าการเทศนาของเขาจากการตอบสนองของผู้คน คุณกำลังรับใช้หรือคุณกำลังแสดง?

บทสรุป: คำพยานของมิชชันนารีคนหนึ่ง - โรม 14 ในทางปฏิบัติ

“ผมเรียนรู้บทเรียนที่มีคุณค่าเกี่ยวกับการตัดสินใจคนอื่นเกี่ยวกับรูปแบบการนมัสการของพวกเขา ตอนที่ผมไปร่วมสัมมนาผู้นำพร้อมกับมิชชันนารีคนหนึ่งและศิษยาภิบาลชาวฟิลิปปินส์แปดคน⁹⁶

เราเข้าไปในศูนย์ประชุมขนาดใหญ่และพบที่นั่งของเราบนอัฒจันทร์สูง มีจอภาพขนาดใหญ่และลำโพงห้อยลงมาจากเพดาน ผู้นำนมัสการเป็นผู้หญิงชาวฟิลิปปินส์ และมีวงสรรเสริญอยู่ด้านหลัง พวกเขาปรบมือและนำฝูงชนที่ตื่นเต้นด้วยเพลง ‘ใช่ พระเจ้า ใช่!’ ซึ่งมันมีชีวิตชีวาเกินไปสำหรับผม

ดนตรีที่เล่นวนซ้ำ เสียงร้องเพลงดังกระหึ่ม และการขยับร่างกายตามจังหวะเพลงทำให้ผมมีข้อกังวล เราได้ท้าทายศิษยาภิบาลชาวฟิลิปปินส์ให้เป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ และตอนนี้เรากำลังนำพวกเขาเข้ามาอยู่ในการนมัสการแบบนี้! ศิษยาภิบาลชาวฟิลิปปินส์คนหนึ่ง เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ เขากำลังยืนอยู่ที่นั่นพร้อมกับกัมศีระของเขา เขากำลังอธิษฐานเงียบ ๆ และไม่ได้มีส่วนร่วมในการประชุมนมัสการ

ผมรู้สึกติดขัดว่า ‘เราทำอะไรกันอยู่?’ ต่อมาผมเห็นศิษยาภิบาลคนเดียวที่นั่นปรบมือและร้องเพลงอย่างสุดใจของเขา ใบหน้าของเขาเปล่งปลั่ง และดูเหมือนเขาเต็มใจกับการนมัสการ

⁹⁶ คำพยานจาก Rev. David Black อดีตมิชชันนารีไปยังประเทศฟิลิปปินส์

ในเย็นวันนั้น เราแบ่งปันถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้นำจากการสัมมนา ช่วงการพูดคุยกัน ผมถามผู้นำชาวฟิลิปปินส์คนนี้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่ทำให้พฤติกรรมของเขาเปลี่ยนไป ‘ทำไมคุณถึงเปลี่ยนจากการไม่มีส่วนร่วมไปเป็นการนมัสการและร่วมร้องเพลงอย่างมีความสุขได้ทันที?’

คำตอบของเขามีพลังมาก ‘ผมมีปัญหามากกับดนตรี แต่เมื่อผมอธิษฐาน พระเจ้าสำแดงให้ผมเห็นว่าผู้นำนมัสการในงานประชุมนี้กำลังนมัสการพระเจ้าด้วยสุดใจ พวกเขาให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่พระเจ้าตามสิ่งที่พวกเขาารู้ พระเจ้าตรัสกับผมว่า “เจ้าปล่อยไว้กับเราได้ไหม? เจ้าถวายการนมัสการของเจ้าแก่เราโดยไม่ตัดสินคนอื่นได้ไหม?”

ศิษยาภิบาลคนนี้เริ่มต้นนมัสการพระเจ้าสุดใจอย่างที่เขามักจะทำแทนที่จะตัดสินคนอื่นรอบตัวเขา สิ่งนี้เปลี่ยนแนวการนมัสการของ

ศิษยาภิบาลคนนี้ไหม? ไม่เลย เมื่อเขากลับไปที่คริสตจักรของเขา เขาก็ไม่ได้เขียนแบบรูปแบบการนมัสการที่เขาได้เห็นในสุดสัปดาห์นั้น

ในฐานะผู้นำในคริสตจักรของเรา ชายคนนี้นักจะหนุนใจให้เพื่อนศิษยาภิบาลให้เสรีภาพในการนมัสการโดยไม่ต้องควบคุมที่ประชุม เขาหนุนใจให้เพื่อนศิษยาภิบาลของเขาที่มีความสมดุลในหลักการสองประการคือ...

1. เอาใจใส่ทำตามหลักการพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการในคริสตจักรของคุณ
2. หลีกเลี่ยงการวิจารณ์รูปแบบการนมัสการของคริสตจักรอื่น ๆ”

บททวนบทที่ 9

(1) การนมัสการและวัฒนธรรม

- เมื่อประเมินรูปแบบการนมัสการ เราต้องไม่สับสนระหว่างวัฒนธรรมกับพระคัมภีร์
- เมื่อวัฒนธรรมของเราขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราต้องยอมจำนนต่อคำสั่งจากพระคัมภีร์มากกว่าความคาดหวังของวัฒนธรรม

- เพื่อจะเข้าถึงโลกนี้ด้วยข่าวประเสริฐ เราควรถามว่าวิธีนั้สการแบบใดที่สื่อสารกับวัฒนธรรมของเราได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

(2) คำถามสามคำถามที่ช่วยให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการนั้สการในคริสตจักรท้องถิ่นของเรากับวัฒนธรรมรอบตัวเรา

- **ใครอยู่ที่นี้?** พิจารณาถึงคนในที่ประชุมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร
- **ใครเคยอยู่ที่นี้?** พิจารณาถึงมรดกที่คริสตจักรได้รับมา
- **ใครควรอยู่ที่นี้?** พิจารณาถึงชุมชนที่พระเจ้าเรียกให้เราเข้าถึง

(3) เนื่องจากดนตรีเป็นศูนย์กลางของเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเรา คริสตจักรจึงควรเลือกดนตรีที่สัตย์ซื่อกับพระคัมภีร์และเข้ากันได้กับวัฒนธรรม

(4) ถ้าการปรบมือเป็นส่วนหนึ่งของการนั้สการ เราควรถามว่า “การปรบมือนี้เหมาะสมกับเพลงนี้และจุดนี้ของการนั้สการหรือไม่?”

(5) ถ้ามีการปรบมือเพื่อตอบสนองต่อเพลงพิเศษ เราควรถามว่า “การปรบมือของฉั้นมาจากแรงจูงใจเพื่อสรรเสริญพระเจ้าหรือเพื่อยกย่องนักแสดง?”

(6) ถ้าเรารวเด็กและวัยรุ่นในที่ประชุมนั้สการของผู้ใหญ่ เราควรวางแผนการนั้สการที่จะสื่อสารกับคนทุกวัย

(7) ถ้าเราแยกการประชุมนั้สการสำหรับเด็กและวัยรุ่น เราควรแน่ใจว่าการประชุมนั้นเป็นการนั้สการไม่ใช่เพื่อความบันเทิงสนุกสนาน

(8) เราไม่ควรเน้นมากเกินไปและไม่ควรปฏิเสธการแสดงออกทางอารมณ์ในการนั้สการ

งานมอบหมายบทที่ 9

(1) บทเรียนนี้มีคำถามเพื่อ “ตรวจสอบ” หลายคำถาม ขอให้เขียนเพื่อตอบคำถามเหล่านี้หน้ากระดาษคำตอบของคุณควรประกอบไปด้วยสองส่วนต่อไปนี้

- การประเมินสิ่งที่คุณทำในการนมัสการปัจจุบันนี้
- คำแนะนำเพื่อเปลี่ยนแปลงที่จะทำให้การนมัสการของคุณเข้ากับวัฒนธรรมได้มากขึ้นโดยไม่ออกจากหลักการนมัสการในพระคัมภีร์

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนถัดไป คุณจะต้องทำแบบทดสอบของบทนี้ ขอให้เตรียมตัวด้วยการศึกษาคำถามของแบบทดสอบอย่างละเอียด

แบบทดสอบบทที่ 9

(1) เราจะตอบสนองต่อแนวปฏิบัติในการนมัสการที่ไม่ตรงกับความสุขทางวัฒนธรรมของเราโดยไม่ให้ขัดแย้งกับหลักการพระคัมภีร์ได้อย่างไร?

(2) เราควรตอบสนองต่อแนวปฏิบัติในการนมัสการที่ได้รับการยอมรับในวัฒนธรรมของเราแต่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์อย่างไร?

(3) คำถามสามคำถามที่เราควรถามเพื่อจะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการของคริสตจักรของเรากับวัฒนธรรมรอบตัวเรามีอะไรบ้าง?

(4) จากโรม 14 จงเขียนหลักการสามประการเกี่ยวกับการนมัสการ

(5) เขียนสามสิ่งที่ต้องพิจารณาสำหรับการนมัสการแบบรวมหลายวัย

(6) บอกถึงข้อผิดพลาดสองประการเกี่ยวกับการแสดงออกทางอารมณ์ในการนมัสการ

(7) เขียน 1 โครินธ์ 14:15-17 จากการท่องจำ

บทที่ 10

วิถีชีวิตแห่งการนมัสการ

จุดประสงค์ของบทเรียน

เมื่อจบบทเรียน นักศึกษาควรบรรลุวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) ยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการร่วมกันกับวิถีชีวิตแห่งการนมัสการ
- (2) เข้าใจว่าวิถีชีวิตแห่งการนมัสการเปลี่ยนค่านิยมของบุคคล
- (3) แสวงหาการใช้ชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า
- (4) อูทิศตัวต่อการมีวิถีชีวิตแห่งการนมัสการซึ่งสอนไว้ใน โรม 12:2
- (5) ยอมรับอย่างสิ้นเชิงถึงศาสนศาสตร์การนมัสการตามพระคัมภีร์

การเตรียมตัวสำหรับบทเรียนนี้

ท่องจำ 1 โครินธ์ 10:31

บทนำ

ในปีเดียวกัน ประเทศที่อยู่ในทวีปแอฟริกาจะปรากฏให้เห็นสองอย่างคือ “ประเทศที่มีประชากรคริสเตียนมากที่สุด ในทวีปแอฟริกา” กับ “ประเทศที่ทุจริตมากที่สุดในแอฟริกา”

ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชียถูกตัดสินว่าจ่ายอกเงินหลายล้านดอลลาร์

ผู้นำคริสตจักรขนาดใหญ่ของอเมริกาลาออกหลังจากสารภาพว่าอกใจในชีวิตสมรส

เกิดอะไรขึ้น? มีหลายปัจจัยในสถานการณ์เหล่านี้ แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันสำหรับทุกคนคือ การนมัสการในวันอาทิตย์ไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตในวันจันทร์ วันอาทิตย์ถือว่เป็น "การนมัสการ" - ด้วยการแสดงออกทาง

อารมณ์และความกระตือรือร้น วันจันทร์ถือว่าเป็น "ชีวิตจริง" - การดำเนินธุรกิจที่ผิดจรรยาบรรณและความพึงพอใจในตนเอง มีคนจำนวนมากเกินไป ที่การนมัสการไม่ได้ส่งผลให้ชีวิตเปลี่ยนไป

► อภิปรายกันถึงวิธีที่การนมัสการมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของคุณ ธุรกิจของคุณมีการดำเนินที่แตกต่างออกไปเพราะการนมัสการของคุณอย่างไร? ความสัมพันธ์ในครอบครัวของคุณแตกต่างออกไปเพราะการนมัสการของคุณอย่างไร? จรรยาบรรณของคุณ? การเมือง? การบริหารการเงิน? คุณกำลังดำเนินด้วยวิถีชีวิตแห่งการนมัสการใหม่?

การนมัสการ: ไม่ใช่แค่วันอาทิตย์

ปัญหาที่อธิบายไว้ในบทนำของบทนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ อาโมสพูดกับคนที่นำเครื่องบูชาและถือรักษาพิธีกรรมต่าง ๆ ในพระวิหาร แต่ล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า (อาโมส 5:21-24) เยเรมีย์เทศนาต่อคนที่ร้องว่า "พระวิหาร พระวิหารนั้น" แต่ไม่รู้จักความเป็นจริงของการสถิตอยู่ของพระเจ้า (เยเรมีย์ 7:4) พระเยซูอธิบายให้กับคนที่ถือรักษาทุกรายละเอียดของกฎบัญญัติ ถวายสับลัดแม้แต่จากสิ่งเล็ก ๆ และสัตย์ซื่อในการอธิษฐาน ถือรักษาสะบาโตและพิธีกรรมอย่างอื่น ๆ ในการนมัสการ แต่กลับมีใจไม่บริสุทธิ์ (มัทธิว 23:23) คนเหล่านี้อ้างตนว่าเป็นผู้นมัสการ แต่การนมัสการของพวกเขาเทียมเท็จ การนมัสการที่แท้จริงส่งผลกระทบต่อชีวิตทุกด้าน

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อที่เผชิญกับปัญหาเรื่องเนื้อที่ถวายแก่รูปเคารพ หลังจากพูดถึงปัญหานี้ เปาโลสรุปว่า "เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า" (1 โครินธ์ 10:31)

ในขณะที่เปาโลกล่าวถึงปัญหาเรื่องเนื้อที่ถวายแก่รูปเคารพ

หลักการนี้ประยุกต์ใช้กับทุกด้านในชีวิต ถ้าหากเรานมัสการอย่างแท้จริง เราจะใช้ชีวิตประจำวันอย่างถวายเกียรติพระเจ้า

“ผู้นำการนมัสการต้องเป็นบุคคลที่เป็นต้นแบบการนมัสการในทุกด้านของชีวิต ผู้แสวงหาพระเจ้าด้วยทุกสิ่ง ผู้ซึ่งนำคริสตจักรในวิถีชีวิตแห่งการนมัสการที่ครอบคลุมทุกด้าน”
- ดัดแปลงมาจาก สเตเฟ่น มิลเลอร์

คำนิยามอย่างหนึ่งของการนมัสการคือ “...การตอบสนองด้วยทุกสิ่งที่เรามีต่อทุกสิ่งที่พระเจ้าเป็น”⁹⁷ คำนิยามนี้แสดงให้เห็นว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับทุกด้านของชีวิต มีหลักการสองประการที่ต้องรักษาไว้ อย่างสมดุลเพื่อให้คำนิยามแก่การนมัสการ

การนมัสการร่วมกัน: การนมัสการในวันอาทิตย์

การนมัสการร่วมกันหมายถึงการมารวมตัวกันของทั้งคริสตจักร การประชุมนี้เกิดขึ้นในตัวอาคารของคริสตจักร ในบ้านหลังหนึ่ง หรือในบางสถานที่อื่น ๆ ที่กำหนดไว้ สถานที่ที่กำหนดไม่สำคัญ แต่เวลาที่จัดตั้งไว้จะจงสำหรับการนมัสการร่วมกันสำคัญ คริสเตียนได้รับสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบให้มาชุมนุมกัน เพื่อนนมัสการร่วมกัน (ฮีบรู 10:25)

การนมัสการเป็นดั่งวิถีชีวิต: การนมัสการในทุกด้านของชีวิต

ในสวนเอเดน ถ้าคุณถามอาดัมกับเอวาว่า “คุณนมัสการเมื่อใด?” พวกเขาจะตอบว่า “เรานมัสการเรื่อย ๆ ทุกเวลา ชีวิตของเราทั้งหมดคือการนมัสการ” นี่คือการนมัสการเป็นดั่งวิถีชีวิต

การนมัสการเป็นทั้งการมาประชุมร่วมกันของผู้เชื่อและการดำเนินชีวิตส่วนตัวเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในศตวรรษที่สอง บิชอปอิเรเนอัสแห่งลียงได้กล่าวว่า “สง่าราศีของพระเจ้าคือมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์” นี่ไม่ใช่มนุษย์นิยมที่เอามนุษย์เป็นศูนย์กลาง แต่มันคือการยอมรับว่าพระเจ้าเป็นศูนย์กลางโดยที่จุดประสงค์สูงสุดของมนุษย์ในการมีชีวิตอยู่คือเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า นี่คือการนมัสการที่แท้จริง

⁹⁷ Warren Wiersbe, *Real Worship*. (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 21

ในฐานะคริสเตียน เราถวายทุกด้านของชีวิตแม้แต่ในรายละเอียดเล็กน้อยให้กับพระเจ้า การนมัสการไม่ได้จำกัดแค่วันอาทิตย์ การทำงานของเรา การเล่น และภารกิจทั่วไปล้วนสำเร็จเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ในโรม 12:1 แสดงให้เห็นว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับร่างกายของเราที่เป็นดังเครื่อง

“การถวายชีวิตของเราเพื่อรับใช้พระเจ้าทุกวันเป็นการทรงเรียกตลอดชีวิต การนมัสการในเช้าวันอาทิตย์เป็นความต่อเนื่องของการทรงเรียกนั้น”
- แบริร์ ลีช

บูชาที่มีชีวิต นี่คือการประชุมนมัสการฝ่ายวิญญาณของเรา มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการไม่สามารถถูกจำกัดไว้กับการประชุมประจำสัปดาห์เท่านั้น แต่มันคือการถวายทั้งชีวิตของเราแต่พระเจ้า

มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการรวมทั้งการนมัสการร่วมกันและการนมัสการในชีวิตประจำวัน ทั้งสองด้านมีความสำคัญ ถ้าเราลืมว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เราก็จะเข้าประชุมนมัสการโดยไม่เห็นผลกระทบอะไรในชีวิตส่วนที่เหลือเลย สิ่งนี้้นำเราให้มานมัสการร่วมกันแต่ล้มเหลวในการใช้ชีวิตประจำวันด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากเราเน้นแค่ “การนมัสการคือชีวิตทุกด้าน” เราก็จะลืมความสำคัญของการตั้งเวลาเป็นประจำเพื่อนมัสการอย่างมีเป้าหมาย การเข้ามานมัสการร่วมกันเตือนเราให้เป็นผู้รักษาชีวิตที่พระเจ้าให้เราไว้

หลักการเป็นผู้รักษาเห็นได้ในการถวายสิบลดและรักษาสะบาโต ผู้รักษาของคริสเตียนหมายความว่าเงินของเราทั้งหมดเป็นของพระเจ้า ความเชื่อในหลักการนี้แสดงให้เห็นจากการถวายสิบลด มุมมองของคริสเตียนเรื่องเวลาหมายความว่าชีวิตทั้งหมดเป็นของพระเจ้า เราแสดงสิ่งนี้ให้เห็นโดยการอุทิศหนึ่งวันในหนึ่งสัปดาห์เพื่อนมัสการและพักผ่อน ในทำนองเดียวกัน ทุกด้านของชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ เราแสดงสิ่งนี้ให้เห็นโดยเข้ามาชุมนุมกับผู้เชื่อเพื่อนมัสการร่วมกัน

บ็อบ คัฟลิน (Bob Kauflin) แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนมัสการร่วมกันกับการนมัสการเป็นดังวิถีชีวิต

วันอาทิตย์อาจเป็นจุดสูงสุดของสัปดาห์ของเรา แต่ไม่ใช่จุดเดียว ในระหว่างสัปดาห์เราดำเนินชีวิตด้วยการนมัสการเมื่อเรารักครอบครัวของเรา เมื่อต่อต้านการล่อลวง กล่าวพูดเพื่อคนที่ถูกกดขี่ ยืนหยัดต่อสู้กับความชั่วร้าย และประกาศข่าวประเสริฐ ในสิ่งเหล่านี้เราเป็น**คริสตจักรที่กระจายตัวนมัสการ**

แต่เราเริ่มอ่อนล้ากับการสู้รบในโลกนี้ สู้กับเนื้อหนังและมารร้าย เราจำเป็นต้องได้รับการเสริมกำลังและหนุนใจด้วยพระวาทะของพระเจ้าและรับการดูแลห่วงใยจากธรรมิกชนอื่น ๆ เราต้องการสามัคคีธรรมกับคนที่พระเจ้าได้ประทานเราเข้าไปโดยทางพระโลหิตของพระองค์ ดังนั้นเราจึงมาพบกันเพื่อเป็น**คริสตจักรที่รวมตัวกันเพื่อนมัสการ**⁹⁸

การนมัสการ: ดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า

การนมัสการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เราให้คุณค่า

เราถูกสร้างมาเพื่อนมัสการ พวกเราทุกคนนมัสการบางสิ่งหรือบางคน เรานมัสการสิ่งที่เราให้คุณค่ามากที่สุด การนมัสการพูดว่า “นี่คือสิ่งที่ฉันนับถือสูงสุดในชีวิตของฉัน”

ผู้คนมากมายนมัสการเงิน งาน ตำแหน่ง ความสัมพันธ์ หรือความพึงพอใจ สิ่งเหล่านั้นเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของพวกเขา คุณจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณนมัสการอะไร? ให้มองดูที่ชีวิตของคุณเอง อะไรที่คุณใช้พลังงานกับมันมากที่สุด ใช้เวลา และเงินมากที่สุด? นั่นคือสิ่งที่คุณตัดสินใจให้มีค่ามากที่สุด นั่นคือสิ่งที่คุณนมัสการ⁹⁹

“ทุกคนมีแท่นบูชา ทุกแท่นบูชามีบัลลังก์ คุณจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณนมัสการอะไรอยู่? ง่ายมาก แค่เดินตามเส้นทางการใช้เวลาของคุณ ความรักชื่นชอบ พลังงาน เงิน และความภักดีของคุณไป ที่สุดปลายทางคุณจะพบกับบัลลังก์ และไม่ว่าสิ่งใดหรือใครก็ตามที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ นั่นคือคุณค่าสูงสุดสำหรับคุณ บนบัลลังก์นั้นคือสิ่งที่คุณนมัสการ”

- ลูอี กิกลิโอ

⁹⁸ Bob Kauflin, *Worship Matters* (Wheaton: Crossway Books, 2008), 210

⁹⁹ ดัดแปลงจาก Louie Giglio, *The Air I Breathe: Worship as a Way of Life*. (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2003)

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สมควรรับการนมัสการ ทุกสิ่งอื่น ๆ เป็นรอง วิถีชีวิตแห่งการนมัสการยอมให้พระเจ้าเป็นอันดับหนึ่งเหนือทุกสิ่ง ผู้นมัสการที่แท้จริงให้พระเจ้านั่งบนบัลลังก์ชีวิตของพวกเขา พระองค์มีคุณค่าสูงสุด นั่นหมายความว่า สำหรับผู้นมัสการที่แท้จริง ทุกส่วนในชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การนมัสการที่แท้จริงเปลี่ยนสิ่งที่เราให้คุณค่า

ในอิสยาห์บทที่ 6 เราเห็นว่า การนมัสการที่แท้จริงคือการเปลี่ยนแปลง การนมัสการไม่ได้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เราให้คุณค่าเท่านั้น แต่เปลี่ยนสิ่งนั้นที่เราให้คุณค่าด้วย

การนมัสการไม่ว่าต่อพระเจ้าหรือรูปเคารพ จะเปลี่ยนสิ่งที่เราเป็น สดุดี 115:8 แสดงให้เห็นว่าการนมัสการรูปเคารพเปลี่ยนให้เราชั่วร้าย “ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น ทุกคนที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน” ผู้นมัสการรูปเคารพกลายเป็นเหมือนรูปเคารพของพวกเขา คนที่นมัสการเงินก็จะกลายเป็นคนที่โลภมากขึ้นเรื่อย ๆ คนที่นมัสการความพึงพอใจก็จะเป็นทาสของความพึงพอใจมากขึ้นเรื่อย ๆ คนที่นมัสการชื่อเสียงก็จะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางมากขึ้นเรื่อย ๆ เราเป็นเหมือนสิ่งที่เรานมัสการ

ในการทำงานเดียวกัน คนที่นมัสการพระเจื่อก็เป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ “แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” (2 โครินธ์ 3:18) ในการนมัสการเราได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระเจ้า

การนมัสการไม่ใช่แค่บางสิ่งที่เราทำ แต่การนมัสการทำบางสิ่งเพื่อเรา

เมื่อเรานมัสการ คุณค่าที่เราให้ก็เปลี่ยนไป ในฐานะผู้นมัสการ เราต้องถามว่า “การนมัสการเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันไหม?”

การดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกด้าน

การนมัสการเป็นดังวิถีชีวิตหมายความว่าทุกด้านของชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า คริสเตียนจำนวนมากแบ่งชีวิตของพวกเขาเป็นสองด้านที่ไม่เกี่ยวข้องกันคือ ด้านที่ศักดิ์สิทธิ์ (วันอาทิตย์) กับด้านของโลก (จันทร์-เสาร์) พวกเขาใช้ชีวิตในฐานะ “คริสเตียนวันอาทิตย์” พวกเขาเข้าร่วมคริสตจักรและกล่าวอ้างความเชื่อแบบคริสเตียน แต่การนมัสการในวันอาทิตย์ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อจริยธรรมในการทำธุรกิจในวันจันทร์ ชีวิตครอบครัววันพุธ หรือความบันเทิงในวันเสาร์เลย

คำว่า *โลก* หมายถึงชีวิตในโลกนี้ คริสเตียนถูกเรียกให้ใช้ชีวิตในโลกอย่างถวายเกียรติแด่พระเจ้า คริสเตียนถูกเรียกให้ใช้ชีวิตในวันจันทร์ด้วยวิธีที่แสดงให้เห็นผลกระทบจากการนมัสการในวันอาทิตย์ เมื่อจบการประชุมนมัสการ เราต้องถามตัวเองว่า “ฉันจะทำอะไรวันพรุ่งนี้เพื่อให้การนมัสการในวันนี้เกิดขึ้นในทางปฏิบัติ?” นี่คือนิยามชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าเป็นแบบไหน?

การใช้ชีวิตเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าหมายความว่า ชีวิตทุกด้านได้รับการควบคุมโดยภาระใจสำหรับพระเจ้า หมายความว่ารักพระเจ้าจนถึงจุดที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยคือความยินดีสูงสุดของเรา มีคนหนึ่งพูดว่าการรักใครบางคนหมายถึงการพัวพันอยู่กับเขา “คุณรักใคร (หรือสิ่งใด) ที่คุณคิดถึงตลอดโดยไม่คิดถึงอย่างอื่น”

ในทำนองเดียวกัน ลูอี กีกลิโอ ได้แนะนำว่า “เรารู้ว่าสิ่งใดสูงสุดในจิตวิญญาณของเราโดยสิ่งที่ออกมาจากปากของเรา”¹⁰⁰ เราพูดถึงสิ่งที่เราให้คุณค่ามากที่สุด

¹⁰⁰ Louie Giglio, “สดุดี 16” ใน Matt Redman and Friends, *Inside, Out Worship* (Ventura: Regal Books, 2005), 78

นั่นอาจดูเหมือนง่ายเกินไป แต่ลองพิจารณาดู คนที่รักเงินพูดถึงอะไร? เงิน พวกเขาเชิดชูเงิน แฟนกีฬาพูดถึงอะไร? กีฬา พวกเขาเชิดชูทีมกีฬาที่พวกเขาชื่นชอบ

นี่หมายความว่าคริสเตียนจะต้องพูดถึงพระคัมภีร์ในทุกสถานการณ์หรือไม่? ไม่ใช่ แต่หมายความว่าทุกสิ่งที่เราพูดจะถวายเกียรติพระเจ้า เมื่อเราตัดสินใจทางธุรกิจ

เราไม่อาจพูดกับเพื่อนร่วมงานของเราได้ว่า “การตัดสินใจนี้ต้องถวายเกียรติพระเจ้า” แต่การถวายเกียรติพระเจ้าจะมีผลต่อการตัดสินใจของเรา เมื่อเราต้องฝึกวินัยลูกของเรา เราไม่อาจเริ่มต้น

ครอบครัว คริสตจักร เพื่อน
อาชีวะ **พระเจ้า** สิ่งบันเทิง
ลำดับสำคัญ

บทสนทนาว่า “ลูก พ่ออยากให้การสั่งสอนลูกครั้งนี้เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า” แต่เราจะถามตัวเองว่า “การฝึกวินัยนี้ทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือฉันระบายความโกรธของฉัน? พระบิดาในสวรรค์จะฝึกวินัยฉันแบบนี้ไหม?”

ในฐานะคริสเตียน เราตัดสินใจทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า การนมัสการเป็นดังวิถีชีวิตหมายความว่าพระเจ้าและเกียรติของพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งที่เราทำ

ในบทแรก ๆ เราเห็นว่าถ้าไม่มีพระคุณแล้ว การนมัสการร่วมกันก็จะกลายเป็นการทำตามกฎที่เราถามว่า “เราจะนมัสการอย่างไรเพื่อให้ได้ความโปรดปรานจากพระเจ้า?” ในทำนองเดียวกัน ถ้าไม่มีพระคุณแล้ว วิถีชีวิตแห่งการนมัสการก็จะกลายเป็นการทำตามกฎซึ่งเป็นภาระหนัก โดยเราจะถามว่า “จะเป็นยังไงถ้าการตัดสินใจนี้ไม่ดีที่สุดเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า? ถ้าฉันทำมันพัง พระเจ้าจะโกรธฉันไหม?”

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างกับการนมัสการที่เป็นการทำตามกฎ การนมัสการโดยพระคุณของพระเจ้า กลายเป็นสิทธิพิเศษอันยอดเยี่ยม การนมัสการร่วมกันโดยพระคุณของพระเจ้าคือโอกาสเฉลิมฉลองผู้ที่พระเจ้าเป็นและสิ่งที่พระองค์ได้ทำ เช่นกันวิถีแห่งการนมัสการ (เมื่อใช้ชีวิตโดยพระคุณของพระเจ้า) เป็นโอกาสถวายเกียรติพระเจ้าในทุกวันของชีวิต

การตัดสินใจเกี่ยวกับธุรกิจในวันจันทร์ไม่ใช่ความพยายามที่ทำให้ขาดความสุขเพื่อทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า มันคือโอกาสแห่งความชื่นชมยินดีเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าด้วยจริยธรรมที่สอดคล้องกับพระลักษณะของพระองค์ การฝึกรวินัยลูกไม่ได้เป็นความพยายามที่ทำให้ขาดความสุขเพื่อจะหลีกเลี่ยงไม่ให้พระเจ้าไม่พอพระทัย แต่มันคือโอกาสแห่งความชื่นชมยินดีที่จะทำตามแบบอย่างพระลักษณะของพระเจ้าต่อลูกของคุณ พระคุณเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตให้เป็นวิถีแห่งการนมัสการ

วิถีชีวิตแห่งการนมัสการ: ต้นแบบในพระคัมภีร์

ในโรม 12:1 คริสเตียนได้รับการเรียกให้ถวายตัวเองเป็นดังเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และพระเจ้ายอมรับนี่คือการนมัสการฝ่ายวิญญาณ ในโรม 12:2 แสดงถึงวิธีถวายเครื่องบูชานี้ พระคัมภีร์ข้อนี้สำคัญต่อความเข้าใจในเรื่องการนมัสการเป็นดังวิถีชีวิต

หลังจากผ่านไป 11 บทที่เปาโลวางรากฐานศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน เขาก็นำเข้าสู่การปฏิบัติเนื่องจากเราได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณ (โรม 1-11) เราต้องดำเนินชีวิตด้วยวิธีนั้น (โรม 12-16) บทต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้นแบบสำหรับวิถีชีวิตแห่งการนมัสการ

แง่มุมเชิงลบของวิถีชีวิตแห่งการนมัสการ

เปาโลเริ่มต้นด้วยคำสั่งในเชิงลบว่า “อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้” เราต้องไม่ใช่ชีวิตที่ลอกเลียนแบบคนในโลก เราไม่สามารถยอมจำนนได้ทั้งต่อโลกนี้และต่ออาณาจักรสวรรค์ เรานมัสการพระเจ้าด้วยและนมัสการวิญญาณของยุคนี้ด้วยไม่ได้

พระคัมภีร์ฉบับ เจ บี ฟิลลิปส์ (J.B. Phillips) แปลคำสั่งของเปาโลเป็น “อย่าปล่อยให้โลกรอบตัวบีบอัดคุณลงในแม่พิมพ์ของมัน” เมื่อดินเหนียวถูกใส่เข้าไปในแม่พิมพ์ไม่นานมันก็เป็นไปตามรูปทรงของแม่พิมพ์นั้น โลกอยากบีบอัดคริสเตียนให้มีรูปทรงของมัน โลกอยากบีบบังคับเราให้ปรับเปลี่ยนไปตามที่มันต้องการ แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เราต้องดำเนินชีวิตด้วยวิถีแห่งการนมัสการ เพื่อปฏิเสธอิทธิพลของโลกนี้

การทดลองนี้อันตรายเป็นพิเศษเพราะเราสามารถปรับเปลี่ยนโดยไม่ตระหนักถึงแม่พิมพ์ ปล่อยให้ลอยอยู่ในน้ำ ไม่ได้คิดว่า “นี่คือน้ำ” มันเป็นเพียงโลกที่มันอาศัยอยู่เท่านั้น หนอนที่คลานไปบนดินไม่ได้คิดว่า “ตรงนี้สกปรก” มันเป็นเพียงโลกที่มันอาศัยอยู่เท่านั้น ถ้าหากเราไม่ระมัดระวัง การดำเนินชีวิตคริสเตียนในโลกที่เต็มไปด้วยความบาปนี้ก็จะไม่คิดว่า “นี่คือโลกที่เต็มไปด้วยความบาป” มันเป็นเพียงโลกที่เราอาศัยอยู่เท่านั้น

นี่คือเหตุผลที่ทำให้การนมัสการร่วมกันมีความสำคัญ ผู้เขียนฮีบรูเตือนว่าเราต้องไม่ละเลยการมาประชุมร่วมกัน ทำไมหรือ? เพราะนี่คือวิธีที่เราปฏิบัติตามคำสั่งอื่น ๆ เหล่านี้

- “ให้เราเข้าไปใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความไว้วางใจเต็มที่...” (ฮีบรู 10:22)
- “ให้เรายังคงยึดมั่นในความหวังที่ประกาศไว้ในวันนั้นโดยไม่หวั่นไหว...” (ฮีบรู 10:23)
- “ให้เราพิจารณาดูเพื่อจะปลุกใจกันและกันให้มีความรักและทำความดี...” (ฮีบรู 10:24)

ในการนมัสการ เราได้รับการเตือนใจว่าเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เมื่อดาเนียลอยู่ที่บาบิโลน เขาถูกพรากจากพระวิหาร เขาไม่สามารถร่วมนมัสการกับชนชาติของเขาได้ ดาเนียลจึงอธิษฐานวันละสามครั้งตรงหน้าต่างห้องที่หันไปทางเยรูซาเล็ม (ดาเนียล 6:10) การนมัสการเสริมกำลังดาเนียลให้ยืนหยัดและต้านการถูกล่อลอมให้เข้ากับโลกของบาบิโลน เมื่อดาเนียลหันหน้าไปทางเยรูซาเล็ม เขาได้รับการเตือนใจว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พลเมืองของบาบิโลน ข้าพเจ้าเป็นพลเมืองของเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่นมัสการพระมารด์ุก ข้าพเจ้ารับใช้พระเยโฮวาห์”¹⁰¹

วิถีแห่งการนมัสการหมายความว่า เราปฏิเสธไม่ให้ถูกบีบอัดลงในแม่พิมพ์ของโลกที่เราอยู่ นี่เป็นมากกว่าการต่อต้านการทดลองต่าง ๆ มากมาย เป็นมากกว่าการยึดถือกฎทั้งหลาย มันมากกว่ารูปแบบการแต่ง

¹⁰¹ ถอดความมาจาก Tim Keep, Bible Methodist Missions คำเทศนาในท้องถิ่นนมัสการที่ Hobe Sound Bible College เดือนพฤศจิกายน 2013

กายอย่างใดอย่างหนึ่ง มากกว่าจรรยาบรรณ หรือวัฒนธรรมทางศาสนา แต่มันคือวิถีคิดและใช้ชีวิตทั้งหมด มันหมายถึงการประเมินทุกสิ่งในแง่ของอาณาจักรของพระเจ้า

ในฐานะคริสเตียน เราจะไม่มีวันลอกเลียนแบบวัฒนธรรมรอบตัวเรา หลังจากเลิกชั้นเรียนในประเทศจีนที่สอนเรื่องคำเทศนาบนภูเขา มีนักศึกษาคนหนึ่งพูดว่า “การดำเนินชีวิตเหมือนที่พระเยซูสอนทำได้ยากในประเทศจีน” ครูตอบว่า “อย่าแปลกใจ ที่อเมริกาที่ยากที่จะดำเนินชีวิตเหมือนที่พระเยซูสอนเหมือนกัน” ไม่ว่าจะวัฒนธรรมไหน วิถีชีวิตแห่งการนมัสการจะขัดแย้งกับวิญญาณของโลกนี้

แง่มุมเชิงบวกของวิถีชีวิตแห่งการนมัสการ

ถัดจากคำสั่งในเชิงลบ โรม 12 ต่อเนื่องด้วยคำสั่งในเชิงบวกว่า “แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ”

สิ่งตรงกันข้ามกับการลอกเลียนแบบคนในโลกนี้ไม่ใช่แค่มีความแตกต่างหรือมีบุคลิกเป็นของตัวเองเท่านั้น สิ่งตรงกันข้ามกับการลอกเลียนแบบคนในโลกนี้คือการเปลี่ยนแปลงไปจนกว่าคุณจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า คริสเตียนบางคนลอกเลียนแบบวิถีชีวิตที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตัวเอง แต่พวกเขาไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แทนที่จะเป็นแบบนั้น พวกเขาเฝ้าหม่อมองทางการเมือง สังคม หรือการแต่งกายตามวัฒนธรรมของโลกนี้มาแทนที่ พวกเขาไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ

พระคัมภีร์ฉบับ เจบี ฟิลลิปส์ แปลว่า “อย่าปล่อยให้โลกรอบตัวบีบอัดคุณลงในแม่พิมพ์ของมัน” (เชิงลบ)

“แต่ปล่อยให้พระเจ้าสร้างคุณใหม่เพื่อทัศนคติในใจของคุณทั้งหมดจะได้รับการเปลี่ยนแปลง” (เชิงบวก)

ส่วนที่เหลือของพระธรรมโรมแสดงให้เห็นว่าจิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นอย่างไร

- โรม 12: ผู้เชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจะใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณเพื่อรับใช้คนอื่น
- โรม 13: ผู้เชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจะเคารพต่อสิทธิอำนาจในฐานะพลเมือง
- โรม 14: ผู้เชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจะเคารพต่อจิตสำนึกของพี่น้องผู้เชื่อ

วิถีชีวิตแห่งการนมัสการไม่ได้จำกัดแค่พฤติกรรม การนมัสการเปลี่ยนวิธีการคิดของเราทั้งหมด ขอให้พิจารณาถึงผลกระทบจากการมีวิถีชีวิตแห่งการนมัสการ

- ทวีปแอฟริกาจะมีลักษณะอย่างไรหากนักธุรกิจและนักการเมืองคริสเตียนเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อเงินและอำนาจ?
- คริสตจักรในเอเชียจะมีลักษณะอย่างไรหากผู้นำมองตนเองในฐานะผู้อารักขาเงินของพระเจ้า?
- ชีวิตสมรสในอเมริกาจะมีลักษณะอย่างไรหากคริสเตียนมองเรื่องการนอกใจด้วยสายตาของพระเจ้าแทนที่จะมองด้วยสายตาของฮอลลีวูด?

วิถีชีวิตแห่งการนมัสการเปลี่ยนแปลงจิตใจของผู้เชื่อ การเปลี่ยนแปลงจิตใจได้เห็นได้ในชีวิตที่เปลี่ยนแปลง ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงจะเปลี่ยนสังคม วิถีชีวิตแห่งการนมัสการจะเปลี่ยนโลกของเราในที่สุด

การนมัสการที่อันตราย: การนมัสการที่ปราศจากการเชื่อฟัง

ผู้เผยพระวจนะเตือนเกี่ยวกับการนมัสการที่ปราศจากการเชื่อฟัง ผู้คนในสมัยของเยเรมีย์เชื่อว่าพระวิหารจะปกป้องพวกเขาจากบาบิโลน เยเรมีย์ตอบสนองว่า “อย่าไว้วางใจในคำหลอกลวงเหล่านั้นที่ว่า ‘นี่เป็นพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์’” (เยเรมีย์ 7:4) “เพราะ...

ถ้าเจ้าซ่อมทางและการกระทำของเจ้าจริงๆ

ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมต่อกันและกันจริงๆ

ถ้าเจ้าไม่ข่มเหงคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่ทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดต้องหลั่งออกจนถึงตายในที่นี่ และถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง

แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าตั้งแต่อดีตกาลจนตลอดไปเป็นนิรันดร์” (เยเรมีย์ 7:5-7)

คนอิสราเอลเชื่อว่าพวกเขาสามารถเอาพิธีกรรมมาแทนที่การเชื่อฟังได้ พวกเขาผู้เผยพระวจนะเทศนาว่า พิธีกรรมที่ปราศจากการเชื่อฟังนั้นไร้ความหมาย

ในบางวัฒนธรรม การเชื่อฟังถูกแทนที่ด้วยการทำตามพิธีกรรม องค์ประกอบของการนมัสการยังปรากฏ บทเพลงพูดถึงความจริง มีการอ่านพระคัมภีร์และเทศนา มีการอธิษฐาน แต่กลับไม่มีการเชื่อฟังทำตาม พระวาระของพระเจ้า ชีวิตไม่ถูกเปลี่ยน นี่คือนิธีกรรม ไม่ใช่การนมัสการ

ในบางวัฒนธรรม การเชื่อฟังถูกแทนที่ด้วยการตอบสนองทางอารมณ์ เป้าหมายของการประชุมนมัสการ คือเพื่อกระตุ้นความรู้สึก ดนตรีกระตุ้นอารมณ์ คำเทศนานำไปสู่คำเชิญชวนหรือช่วงเวลาอุทิศตัว อย่างไรก็ตาม การประชุมนมัสการไม่ตามมาด้วยชีวิตที่เชื่อฟังและยอมจำนนต่อพระเจ้า นี่คือการนมัสการ ไม่ใช่การนมัสการ

การนมัสการในพระวิหารเฉลิมฉลองพันธสัญญาของอิสราเอลที่มีต่อพระเจ้า และเตือนใจอิสราเอลให้ คิดถึงความรับผิดชอบต่อพันธสัญญานั้น ในคริสตจักรยุคแรก การนมัสการเฉลิมฉลองพันธสัญญาใหม่ที่ พระเยซูจัดเตรียมให้ผ่านการตายของพระองค์ และเตือนใจคริสเตียนให้ระลึกถึงความรับผิดชอบของพวกเขาที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ การนมัสการที่ไม่ได้มีผลลัพธ์เป็นการเชื่อฟังก็หลอกลวง

การนมัสการที่แท้จริงเปลี่ยนแปลงผู้นมัสการ ตลอดทั้งหลักสูตรนี้ เราได้เห็นว่ามีผู้คนที่นมัสการอย่างแท้จริง ได้รับการเปลี่ยนแปลง เป้าหมายของหลักสูตรนี้ไม่ได้มีเพียงให้คุณวางแผนดีขึ้นและน่านมัสการได้ดีขึ้น แต่เพื่อคุณจะเป็นผู้นมัสการที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงผ่านการนมัสการ แล้วคุณจึงจะนำคริสตจักรของคุณ ในการนมัสการที่เปลี่ยนแปลงสมาชิกแต่ละคนในที่ประชุมได้

บทสรุป: คำพยานของศิษยาภิบาล

อะไรคือผลกระทบของการนมัสการที่แท้จริง? ฟังศิษยาภิบาลจากคริสตจักรสเปนท่านหนึ่ง

“ในปี 1991 บรรยากาศฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรเราอยู่ที่จุดต่ำสุด สมาชิกบางคนของเราติดกับดักของการผิดศีลธรรม เมื่อเราลงวินัยสมาชิกที่ล้มลงในบาป คริสตจักรก็แตกแยก ในที่สุดเมื่อมาถึงจุดแตกหัก

ฝ่ายวิญญาณและอารมณ์ ผู้เชื่อใหม่แนะนำให้เราอดอาหารและอธิษฐานในวันอาทิตย์ทั้งวัน เราทำสิ่งนี้ และพระเจ้าเริ่มเคลื่อนไหวท่ามกลางเรา

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา เราเริ่มต้นค่ายประจำปี ยังมีความแตกแยกบางส่วนอยู่ในคริสตจักร เมื่อนักประกาศเริ่มเทศนาในคืนวันพุธ เขารู้สึกว่าพระเจ้าขอให้เขาร้องเพลง ‘พระเจ้ายิ่งใหญ่’

ขณะที่เขาร้องเพลงสรรเสริญยิ่งใหญ่นี้ พระสิริของพระเจ้าเทลงมาเหนือฝูงชนที่หิวกระหาย บางคนตอบสนองด้วยการสรรเสริญ บางคนเริ่มแสวงหาพระเจ้าที่จะถวายตัวที่แทนบูชา ผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นต้นเหตุของความขัดแย้งในคริสตจักรร้องไห้ตาท่วมทะเล็ก เธอสารภาพต่อหน้าคน 400 คนว่า “ฉันเป็นผู้หญิงที่ไม่มีความสุขมากที่สุดเพราะฉันทำบาปต่อพระเจ้าและต่อคริสตจักรของพระองค์โดยเก็บการไม่ให้อภัยไว้ในใจของฉัน ฉันขอพระเจ้ายกโทษให้ฉัน และฉันขอให้ทุกคนในคริสตจักรยกโทษให้ฉันด้วย”

เมื่อคำเหล่านั้นออกมาจากปากของเธอ คนอื่นก็คืนดีกัน ในเย็นวันนั้น พระเจ้ารื้อฟื้นความเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักรของเรา เมื่อคนของพระเจ้าถ่อมตัวลงอธิษฐานและอดอาหาร และเมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าเชื้อเพลิงการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราถูกนำเข้าสู่การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ความบาปได้รับการสารภาพ ความเป็นหนึ่งเดียวกันได้รับการรื้อฟื้นคืนมาใหม่ นี่คือผลลัพธ์ของการนมัสการที่แท้จริง¹⁰²

¹⁰² คำพยานของ Reverend Sidney Grant, Hope International Missions

ทบทวนบทที่ 10

- (1) การนมัสการร่วมกันเกิดขึ้นในวันอาทิตย์ วิธีชีวิตแห่งการนมัสการเกิดขึ้นในทุกวัน ทั้งสองอย่างมีความสำคัญตามมุมมองของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการนมัสการ
- (2) การนมัสการที่แท้จริงแสดงให้เห็นสิ่งที่เราให้คุณค่าจริง ๆ
- (3) การนมัสการเปลี่ยนสิ่งที่เราให้คุณค่า
- (4) วิธีแห่งการนมัสการหมายถึงการดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า นี่หมายความว่าพระเจ้าจะเป็นศูนย์กลางของชีวิตทุกด้าน
- (5) ต้นแบบในพระคัมภีร์สำหรับวิธีชีวิตแห่งการนมัสการอยู่ใน โรม 12:2 ประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้
 - แง่มุมเชิงลบ: “อย่าลอกเลียนแบบคนในโลกนี้”
 - แง่มุมเชิงบวก: “จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ”

งานมอบหมายบทที่ 10

- (1) เขียนรายงานเรื่อง “ศาสนศาสตร์ของฉันเกี่ยวกับการนมัสการ” ด้วยความยาว 3-4 หน้ากระดาษ โดยเนื้อหาควรแสดงให้เห็นวิธีการนมัสการที่เป็นไปตามหลักการพระคัมภีร์ เนื้อหาควรรวมทั้งหลักการพระคัมภีร์และการปฏิบัติ
- (2) เทศนาหัวข้อการนมัสการที่แท้จริงจากพระธรรมยอห์น 4:23-24
- (3) งานมอบหมายเพื่อจบหลักสูตร: เขียนรายงานหนึ่งหน้ากระดาษส่งให้หัวหน้าชั้น เขียนสรุปสิ่งที่คุณได้เรียนรู้จาก “เส้นทางแห่งการนมัสการ 30 วัน” คุณไม่จำเป็นต้องส่งสมุดจดบันทึกของคุณ ให้กับหัวหน้าชั้นเรียน
- (4) แบบทดสอบข้อสุดท้าย คือ เขียน 1 โครินธ์ 10:31 จากการท่องจำ

ภาคผนวก ก

โครงร่างสำหรับวางแผนการประชุมนมัสการ

โครงร่างสำหรับการนมัสการที่มีโครงสร้างรอบคำเทศนา		
วัตถุประสงค์	กิจกรรมนมัสการ	แผนประจำสัปดาห์
คำประกาศความจริง	เพลงสรรเสริญ พระคัมภีร์ คำเทศนา	
ตอบสนองความจริง	การเชิญชวน การถวาย เพลงสรรเสริญปิด ประชุม การอวยพร (พระคัมภีร์)	

โครงการสำหรับการน้สการบนพื้นฐานสดุดี 95

แบบอย่างจากพระคัมภีร์	กิจกรรมน้สการ	แผนประจำสัปดาห์
<p>เข้ามาด้วยความยินดีในการ ขอพระคุณ</p>	<p>เรียกให้น้สการ บทเพลงแห่งการสรรเสริญ</p>	
<p>ต่อเนื่องการน้สการด้วยความยำ เกรง</p>	<p>บทเพลงสรรเสริญเพื่ออุทิศ ถวาย การอธิษฐาน</p>	
<p>ฟังเสียงของพระเจ้า</p>	<p>การอ่านพระคัมภีร์ คำเทศนา</p>	

โครงการนمایشการบนพื้นฐานกิจกรรมที่คนของพระเจ้าทำในการนمایشการ

ความเคลื่อนไหว	กิจกรรมนمایشการ	แผนประจำสัปดาห์
<p>การมารวมตัวกัน ของคนของพระเจ้า</p>	<p>การสรรเสริญ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● เรียกให้นمایشการ ● บทเพลงแห่งการสรรเสริญ <p>การสารภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การอธิษฐาน 	
<p>คนของพระเจ้าฟังพระ วจนะ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● การอ่านพระคัมภีร์ ● คำเทศนา 	
<p>คนของพระเจ้า ตอบสนอง ต่อพระวจนะ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● เพลงตอบสนอง ● การอธิษฐาน ● การถวาย 	
<p>คนของพระเจ้าถูก ส่งออกไป</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● บทเพลงสรรเสริญปิดประชุม ● การอวยพร (พระคัมภีร์) 	

โครงการสำหรับการนمایشการที่แสดงถึงบทสนทนาระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ (อิสยาห์ 6)

การปฏิบัติ	กิจกรรมนمایشการ	แผนประจำสัปดาห์
พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เอง	เรียกให้นمایشการ (จากพระคัมภีร์)	
ผู้คนตอบสนองด้วย การสรรเสริญและสารภาพ	สรรเสริญ: บทเพลง สรรเสริญ การอธิษฐาน	
พระเจ้าพูดกับคนของ พระองค์	การอ่านพระคัมภีร์ คำเทศนา	
ผู้คนตอบสนองด้วยการ อุทิศตน	บทเพลงสรรเสริญเชื้อ เชิญ การถวาย	
พระเจ้ามอบหมายแก่คน ของพระองค์	การอวยพร	

ภาคผนวก ข

แบบฟอร์มประเมินบทเพลง

เพลง:	น้อย	ปานกลาง	มาก
เนื้อเพลงเป็นความจริงตามหลักคำสอนไหม?			
เนื้อเพลงสัจยี่ข้อต่อประสบการณ์ของคริสเตียนไหม?			
ที่ประชุมจะเข้าใจความหมายในเนื้อเพลงนี้ไหม?			
แนวคิดนี้เข้ากับถ้อยคำไหม?			
โทนเสียงง่ายสำหรับให้ที่ประชุมร้องไหม?			

แหล่งข้อมูลแนะนำ

บทที่ 1 - คำนิยามของการนมัสการ

เพื่อจะเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายของการนมัสการ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

หนังสือ:

Jeremiah, David. *Worship*. CA: Turning Point Outreach, 1995. (See Lessons 1-2.)

Reimers, Gary. *The Glory Due His Name*. Greenville: Bob Jones University Press, 2009.

Segler, Franklin M. and Randall Bradley. *Christian Worship: Its Theology and Practice*.

Nashville: B&H Publishing, 2006. (See Chapter 1.)

แหล่งข้อมูลออนไลน์:

“The Language of Worship.” At <http://www.seedbed.com/seven-minute-seminary/>

“Sin and Worship in Romans.” At <http://www.seedbed.com/seven-minute-seminary/>

บทที่ 3 - การนมัสการในพันธสัญญาเดิม

เพื่อจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนมัสการในพระคัมภีร์ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

Peterson, David. *Engaging with God: A Biblical Theology of Worship*. Downers Grove:

InterVarsity Press, 1992.

Ross, Allen P. *Recalling the Hope of Glory: Biblical Worship from the Garden to the New*

Creation. Grand Rapids: Kregel Publications, 2006.

Webber, Robert. *The Biblical Foundations of Worship*. Nashville: Star Song Publishing Group, 1993.

บทที่ 5 - การนมัสการในประวัติศาสตร์คริสตจักร

เพื่อจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประวัติศาสตร์ของการนมัสการ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

Segler, Franklin M. and Randall Bradley. *Christian Worship: Its Theology and Practice*. Nashville: B&H Publishing, 2006. (See Chapter 3.)

Webber, Robert. *Rediscovering the Missing Jewel: A Study in Worship Through the Centuries*. Peabody: Hendrickson Publishers, 1997.

Webber, Robert. *Twenty Centuries of Christian Worship*. Nashville: Star Song Publishing Group, 1994.

บทที่ 6 - ดนตรีในการนมัสการ

เพื่อจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับดนตรีในการนมัสการ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

Hustad, Donald. *Jubilate II: Church Music in Worship and Renewal*. Carol Stream: Hope Publishing, 1993.

Janvier, George. *Leading the Church in Music and Worship*. Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2003.

Lloyd-Jones, D. Martyn. *Singing to the Lord*. Wales: Bryntirion Press, 2003.

Wolf, Garen. *Church Music Matters*. Salem: Schmul Publishing, 2005.

บทที่ 7 - พระคัมภีร์และคำอธิษฐานในการนมัสการ

เพื่อจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระคัมภีร์และคำอธิษฐานในการนมัสการ ขอให้ดูจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

Bounds, E. M. *Power through Prayer*. (Many editions are available.)

Drury, Keith. *The Wonder of Worship: Why We Worship the Way We Do*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 2002.

Duewel, Wesley. *Mighty Prevailing Prayer*. Grand Rapids: Zondervan, 2013.

Murray, Andrew. *With Christ in the School of Prayer*. (Many editions are available.)

บทที่ 9 - คำถามอื่น ๆ

Stauffer, S. Anita, ed. "The Nairobi Statement on Worship and Culture," in *Christian Worship: Unity in Cultural Diversity*. Geneva: Lutheran World Federation, 1996.

Witvliet, John D. "An Open and Discerning Approach to Culture." Video lecture. At <http://worship.calvin.edu/resources/resource-library/an-open-and-discerning-approach-to-culture>

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

ในตารางด้านล่าง ให้เริ่มต้นเมื่องานแต่ละชิ้นเสร็จสิ้น การทดสอบจะถือว่าสมบูรณ์เมื่อนักเรียนได้คะแนน 70% ขึ้นไป การมอบหมายงานทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อรับใบรับรองจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	การทดสอบ	งานมอบหมาย		
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

ใบแสดงความจำนงเพื่อรับใบประกาศนียบัตรจบการศึกษาจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้ผ่านทางเว็บไซต์ของเราที่ www.shepherdsglobal.org ประกาศนียบัตรต่าง ๆ จะถูกส่งแบบดิจิทัลจากประธานของเอสจีซี ไปให้กับผู้สอนและผู้ประสานงานที่กรอกใบแสดงความจำนงแทนนักศึกษาของพวกเขา